

РИК РИЪРДЪН ЗНАКЪТ НА АТИНА

Част 3 от „Героите на Олимп“

Превод от английски: Александър Драганов, 2012

chitanka.info

*На Спийди
Скитниците и пътешествениците често са пратеници
на боговете.*

I. АНАБЕТ

Преди да срещне избухващата статуя, Анабет смяташе, че е готова за всичко. Тя не спираше да обикаля палубата на летящия кораб *Арго II*, като отново и отново проверяваше дали балистите са обезвредени, а бялото знаме, на което пишеше: „Идваме с мир“, се развява от мачтата. След това преговори плана за действие с остатъка от екипажа, след което преговори резервния план, а накрая и плана, който служеше за резерва на резервния.

Най-важното — дръпна настрана дивия им наставник, тренер Глийсън Хедж, и го убеди да прекара сутринта в каютата си в гледане на стари записи от шампионати по бойни изкуства. Последното, което им трябваше, докато навлизаха с вълшебна бойна трирема във въздушното пространство на потенциално враждебен римски лагер, бе застаряващ сатир в екип за физическо, размахващ тояга и крещящ: „Мрете!“.

Всичко изглеждаше наред. Дори странният хлад, който бе изпитала при излитането на кораба, бе изчезнал. Поне засега.

Бойният кораб се спусна през облаците, но Анабет не можеше да спре да се притеснява. Ами ако правеха грешка? Какво щеше да стане, ако римляните се паникьосаха и нападнеха още щом ги видят? *Арго II* определено не изглеждаше миролюбиво. С дължина от шейсет метра, бронзов корпус, върху който имаше монтирани арбалети, глава на огнедишащ дракон на носа и въртящи се балисти, които можеха да изстрелват заряди, способни да пробият бетон... ами, корабът просто не изглеждаше правен за приятелска среща със съседите.

Анабет се бе опитала да предупреди римляните. Помолила беше Лио да им изпрати съобщение, че идват приятели, чрез едно от най-новите си изобретения — холосвитъка. Лио бе предложил да нарисува огромен надпис *К'ВО СТА'А?* от долната страна на корпуса, придружен от усмихнато лице. Анабет отхвърли идеята — не беше сигурна дали римляните имат чувство за хумор.

Вече бе късно да се връщат.

Облаците около кораба им се разпръснаха и разкриха златистозеления килим на хълмовете Оуклънд под тях. Анабет стисна един от бронзовите щитове, опрян на релинга^[1].

Тримата ѝ спътници заеха местата си. Лио търчеше по горната палуба като луд и непрекъснато проверяваше измервателните уреди и лостове. Повечето кормчии се задоволяваха с рул или румпел, но Лио бе инсталирал още клавиатура, монитор, авиационни бутони от самолет, музикална уредба и сензори за движение от конзола на „Нинтендо“. Можеше да накара кораба да завие с леко дръпване на дросела, да активира огнехвъргачките, като пусне музикален албум, или да вдигне платна, като разтърси джойстиците от нинтендото бързо. Дори по стандартите за герой Лио минаваше за хиперактивен.

Пайпър крачеше напред-назад между главната мачта и балистите и рецитираше репликите си.

— Свалете оръжията — мърмореше тя, — искаме само да поговорим.

Гласът ѝ бе толкова убедителен, че на Анабет ѝ се прииска да остави кинжала си и да побъбри.

За дете на Афродита Пайпър доста старателно се опитваше да прикрие красотата си. Днес бе облечена в протрити дънки, износени гуменки и бяла фланелка с розово лого на „Хелоу Кити“. Това може и да беше шега, Анабет никога не бе сигурна какво точно има предвид Пайпър. Неравно подстриганата ѝ коса бе сплетена на плитка с перо от орел и спусната отдясно.

Гаджето на Пайпър, Джейсън, стоеше до лъка на платформата с арбалетите, откъдето римляните лесно можеха да го забележат. Стискаше златния си меч така, че кокалчетата му бяха побелели, но иначе изглеждаше доста спокоен за човек, който е приел ролята на мишена. Над дънките и оранжевата тениска от лагера на нечистокръвните бе наметнал тога и пурпурно наметало — символи на стария му ранг на претор. С развята от вятъра руса коса и леденосини очи той изглеждаше небрежно красив и напълно контролиращ ситуацията, както се полагаше на един син на Юпитер.

Той бе израснал в лагер „Юпитер“ и останалите се надяваха познатата му физиономия да разколебае римляните и те да не взривят кораба във въздуха.

Анабет се мъчеше да прикрие това, че все още му нямаше пълно доверие. Той беше прекалено съвършен — винаги спазваше правилата, винаги правеше това, което е редно. Дори *изглеждаше* съвършен. Но тя не можеше да не си зададе въпроса дали това не е роля. Дали той няма да ги предаде. Ами ако кажеше на приятелите си от лагера: „Аве, римляни! Доведох ви затворници и готин кораб!“?

Анабет не вярваше, че това ще стане, но въпреки това усети горчив вкус в устата си, докато го гледаше. Той беше част от трансферната политика на Хера, която целеше да сближи двата лагера. Нейно Досадно Величество царицата на Олимп бе убедила останалите богове, че двете им групи деца — гръцки и римски — трябва да се обединят, за да спасят света от злата богиня Гея, която се пробуждаше, и уродливите ѝ чедра, гигантите. Без никакво предупреждение Хера бе отмъкнала Пърси Джаксън, приятеля на Анабет, изтрила бе паметта му и го бе изпратила в римския лагер. В замяна гръците бяха получили Джейсън. Той нямаше никаква вина за случилото се, но всеки път, щом го видеше, Анабет си спомняше колко много ѝ липсва Пърси.

Богове. — Паниката се надигна в нея и тя се постара да я преглътне. Не можеше да се държи припряно. — Аз съм дете на Атина — каза си тя. — Трябва да се придържам към плана и не бива да се разсейвам.

Тогава го усети отново — познатия хладен повей. Сякаш някой луд снежен човек я бе издебнал и въздъхнал във врата ѝ. Обърна се, но не видя никого.

Явно бе изнервена. Макар да обитаваше свят, населен от богове и чудовища, Анабет не можеше да допусне, че в един нов кораб ще витаят духове. *Арго II* беше добре защитен. Щитовете от небесен бронз, висящи от релинга, пропъждаха чудовищата, а и Глийсън Хедж, сатирът на борда, щеше да надуши всеки натрапник.

Анабет искаше да се помоли на майка си, но това, за съжаление, вече бе невъзможно. След отвратителната среща между двете миналия месец беше получила най-лошия подарък в живота си...

Отново изпита хлад. Дори ѝ се стори, че чува непознат глас във въздуха, който ѝ се смее. Цялата се напрегна.

Нещо лошо щеше да се случи.

Нещо ужасно.

Почти нареди на Лио да смени курса. В този момент в долината под тях засвириха рогове.

Римляните ги бяха забелязали.

Анабет мислеше, че знае какво да очаква. Джейсън ѝ бе описал лагер „Юпитер“ подробно. Въпреки това ѝ беше трудно да повярва на очите си. Обкръжена от хълмовете Оуклънд, долината под тях бе почти два пъти по-голяма от лагера на нечистокръвните. Малка рекичка извираше от едната страна и се увиваше в центъра ѝ, оформяйки латинската буква G, преди да се излее в красиво езеро.

Точно под кораба, свит край езерото, се издигаше Нов Рим. Тя видя местата, описани от Джейсън — хиподрума, колизея, храмовете и градините, съседните седем хълма, криволичещите улички, шарените вили, красивите цветя.

Забеляза също и следи от скорошна битка с чудовища. Куполът на сграда, която трябваше да е Сенатът, бе пропукал. Площадът на форума бе осеян с кратери. Някои фонтани и статуи бяха разрушени.

Дузини хлапета в тоги излизаха от Сената, за да разгледат *Арго II* по-добре. Други римляни изкачаха от кафенетата и магазините, зяпаха спускащия се кораб и го сочеха с ръце.

Около километър на запад, откъдето свиреха роговете, се издигаше римска крепост, излязла като от илюстрирана енциклопедия — със защитен ров с колове по дъното, високи стени и наблюдателници, по които бяха наредени скорпиони. А зад стените перфектни редици от бели казарми опасваха главния път — „Вия Принципалис“.

От портите ѝ изскочиха полубогове в боен строй. Щитовете и доспехите им блестяха, докато те тичаха към града. В средата на редиците им крачеше истински боен слон.

Анабет искаше да кацне преди пристигането на войниците, но от земята все още я дяляха няколко десетки метра. Тя огледа тълпата, надявайки се да забележи Пърси.

И тогава нещо зад гърба ѝ избухна. БУМ!

Взривът едва не я събори. Тя се завъртя и видя, че е застанала лице в лице с гневна статуя.

— Напълно неприемливо! — развика се статуята. Тя очевидно се бе появила с взрив директно на палубата. От рамената ѝ се издигаха серни изпарения, а къдравата ѝ коса бе посипана с пепел. От кръста

надолу представляваше обикновен мраморен пиедестал, а нагоре — мускулист мъж в тога.

— Няма да допусна да се внасят оръжия в померия! — обяви статуята с гласа на свадлив учител. — И определено няма да допусна гръцки крак да стъпи в града ни!

Джейсън погледна Анабет с поглед, който казваше: „Остави ме да се оправя с този“.

— Терминус — каза той, — не ме ли позна? Аз съм. Джейсън Грейс.

— Познах те и още как, Джейсън! — изръмжа Терминус. — Но смятах, че имаш глава на раменете си и не би се сдушил с враговете на римския народ!

— Но те не са врагове...

— Така е — намеси се Пайпър, — ние просто искаме да поговорим. Ако може...

— Ха! — присмя се статуята. — Не се и опитвай да ме очароваш, млада госпожичке! И свали този кинжал, преди да съм го избил от ръцете ти!

Пайпър погледна бронзовия кинжал, сякаш бе забравила, че е в ръцете ѝ.

— Добре, няма проблем. Но как ще го избиеш от ръцете ми, като нямаш такива?

— Що за грубост! — извреця статуята и в следващия момент се чу силно ПУК, след което блесна жълтеникава светлина.

Пайпър извика и изпусна кинжала, който започна да пуши и да хвърля искри.

— Късмет имате, че допреди малко бях в битка — заяви Терминус. — Ако разполагах с пълната си сила, щях вече да съм свалил това летящо чудовище от небето!

— Я чакай малко! — пристъпи напред Лио, размахвайки джойстика от нинтендото. — Да не нарече моя кораб чудовище!? Ще ти дам аз на теб едно чудовище!

Идеята, че Лио може да нападне статуята с джойстика, накара Анабет да се сепне.

— Нека всички се успокоим — каза тя и вдигна ръце, за да покаже, че не носи оръжие. — Предполагам, че ти си Терминус, богът

на Границите. Джейсън ме предупреди, че бдиш над Нов Рим. Аз съм Анабет, дъщеря на...

— Знам коя си! — погледна я накриво статуята с белите си мраморни очи. — Дъщерята на Атина, гръцкия аспект на Минерва! Колко скандално! Каква безвкусица! Вие гърците нямате никакво чувство за благоприличие! Ние римляните сме от друга мая! И сме поставили тази нахална богиня на мястото ѝ!

Анабет стисна зъби. Тази статуя наистина ѝ лазеше по нервите.

— Какво ѝ е нахалното на богинята? И какво скандално има в това, че...

— Нищо — прекъсна я Джейсън. — Терминус, въпросът е, че ние идваме с мир. Бихме искали да получим разрешение за кацане...

— Дума да не става! — врякна богът като патица. — Свалете оръжията си и се предайте! Напуснете града ми незабавно!

— Последно? — попита Лио. — Да се предадем, или да напуснем?

— И двете! — викна Терминус. — Предайте се и след това напуснете! А сега ще изядеш и един шамар, задето задаваш глупави въпроси! Усети ли това?

— Невероятно! — отвърна Лио и погледна Терминус с нещо, напомнящо професионален интерес. — Много пренавит ми се виждаш. Дали не трябва да те поотпуснем малко? Мога да те огледам. — И той остави джойстика, за да извади отвертка от вълшебния си колан, след което почука пиедестала на статуята.

— Престани веднага! — развика се Терминус. Разнесе се още една малка експлозия и Лио изпусна отвертката.

— Не може да се внасят оръжия в границата на померия!

— В кое? — попита Пайпър.

— В границите на града — преведе Джейсън.

— А целият този кораб е едно оръжие — завърши триумфално Терминус. — Не може да кацнете!

В долината под тях подкрепленията на легиона бяха изминали половината път към града. Тълпата на форума вече наброяваше поне сто човека. Очите на Анабет обходиха лицата на римляните и...

Богове. Видя го. Вървеше към кораба, прегърнал още две хлапета, сякаш му бяха първи приятели — здраво момче с късо подстригана черна коса и момиче, носещо римски кавалерийски шлем.

Пърси изглеждаше спокоен, дори щастлив, наметнат с пурпурно наметало, почти като това на Джейсън.

Наметалото на претор.

Сърцето на Анабет прескочи няколко удара.

— Лио, спри кораба — нареди тя.

— Какво?

— Чу ме. Спри го точно на мястото, на което сме в момента.

Лио извади джойстика си и го вдигна нагоре. Всичките деветдесет гребла замръзнаха на място. Корабът спря спускането си.

— Терминус — каза тя, — няма правило, което да забранява кръженето над Нов Рим, нали?

— Не, но... — намръщи се статуята.

— Можем да оставим кораба тук горе — заяви Анабет. — Ще слезем по въжена стълба до форума. Така корабът технически няма да е на римска земя.

Статуята се замисли над това. Анабет си представи как чеше брадичката си с въображаеми пръсти.

— Обичам техническите детайли — призна Терминус. — И все пак...

— Оръжията ни ще останат на борда на кораба — обеща Анабет. — Предполагам, че римляните също спазват правилата ти, дори и подкрепленията, които виждаме долу?

— Естествено — отговори Терминус. — Да ти приличам на някой, който прави изключения от правилото?

— Ъ-ъ, Анабет — попита Лио. — Сигурна ли си, че това е добра идея?

Тя стисна юмруци, за да не потрепери. Странното усещане за хлад не я напускаше. Чувстваше го точно зад себе си и сега, когато Терминус вече не крещеше и не предизвикваше взривове, отново ѝ се стори, че чува призрачен смях, който сякаш се наслаждаваше на грешките ѝ.

Само че Пърси бе там долу... толкова близо. *Трябваше* да го види.

— Всичко ще е наред — каза тя. — Никой няма да носи оръжие. Ще говорим мирно. Терминус ще се погрижи и двете страни ще спазват правилата. — Тя погледна към мраморната статуя. — Съгласен ли си?

— Предполагам — подсмръкна Терминус. — Засега. Можеш да слезеш до Нов Рим, дъще на Атина. Но, моля те, постарай се да не съсипваш града ми.

[\[1\]](#) Перила на кораб. — Бел.прев. [↑](#)

II. АНАБЕТ

Море от набързо събрали се герои се раздели пред Анабет, докато тя минаваше през форума. Някои от тях изглеждаха напрегнати, други нервни. Имаше и такива, които бяха в бинтове заради скорошната битка с гигантите. Никой обаче не беше въоръжен. Никой не я нападна.

Цели семейства се бяха събрали, за да видят новодошлите. Погледът на Анабет обходи двойки с бебета, малки деца, хванали се за краката на родителите си, дори възрастни хора, облечени в странни комбинации от римски тоги и съвременни дрехи. Нима всички те бяха герои?

Анабет подозираше, че това е така, макар никога да не бе виждала подобно място. В лагера на нечистокръвните повечето герои бяха тийнейджъри. Ако оцелееха до завършване на средното си образование, или оставаха като съветници, или напускаха, за да започнат живота си в света на смъртните. Тук обаче имаше общност от няколко поколения.

В далечния край на тълпата Анабет забеляза циклопа Тайсън и адската хрътка на Пърси, Госпожа О'Лиъри. Те бяха от първата група следотърсачи, тръгнали да търсят Пърси от лагера на нечистокръвните. Изглеждаха в добро настроение. Тайсън им махна с ръка и се ухили. Носеше надпис с буквите SPQR, който на врата му изглеждаше като огромен лигавник.

Част от Анабет осъзнаваше колко красив е градът със своите разкошни фонтани, от които бликаше вода, с цветята, украсяващи градините, с аромата на печен хляб и сладкиши, идващ от пекарните. А архитектурата... богове, архитектурата — мраморни колони, невероятни мозайки, монументални арки, вили с тераси.

Героите пред нея се разделиха, за да сторят път на момиче в пълно римско бойно снаряжение и пурпурно наметало. Тъмната ѝ коса падаше по раменете. Очите ѝ бяха черни като обсидиан.

Рейна.

Джейсън я бе описал добре, но дори без неговото описание Анабет щеше да се сети, че тя е водачът им. Носеше се сред другите герои с такава увереност, че те се отдръпваха от пътя ѝ и свеждаха глави.

Анабет прочете още нещо по лицето ѝ от начина, по който бе стиснала зъби и вдигнала високо брадичка. Тя бе готова да отговори на всяко предизвикателство, но в същото време криеше в себе си надежда, страх и тревога, които не можеше да покаже пред останалите.

Анабет познаваше това изражение. Виждаше го всеки път, щом се погледнеше в огледалото. Двете момичета се прецениха с поглед. Приятелите на Анабет застанаха от двете ѝ страни. Римляните промърмориха името на Джейсън, докато го зяпаха със страхопочитание.

Тогава някой изскочи от тълпата и за Анабет всичко друго изчезна.

Пърси ѝ се усмихна с онази своя саркастична пакостлива усмивка, която години наред я бе влудявала, преди да ѝ стане мила. Морскозелените му очи бяха все така красиви. Тъмната му коса бе паднала на една страна, сякаш бе дошъл от разходка на плажа. Изглеждаше дори по-добре, отколкото преди шест месеца. Беше по-висок, по-строен, по-мускулист и с тен.

Анабет бе твърде смаяна, за да мръдне. Чувстваше, че ако го приближи още малко, молекулите в тялото ѝ ще избухнат. Падаше си тайно по него още от дванайсетгодишна. Миналото лято бе хлътнала здраво. Двамата бяха изкарали четири невероятни месеца заедно като щастлива двойка и след това той беше изчезнал.

По време на раздялата им нещо се бе случило с чувствата на Анабет. Станали бяха прекалено силни, сякаш тя бе изпаднала в абстиненция от липсата на животоспасяващо лекарство. Сега не знаеше кое е по-болезнено — да живее с тази ужасна липса или това, че е отново с него.

Рейна се изправи и с нежелание се обърна към Джейсън.

— Джейсън Грейс, моят някогашен колега... — Тя изрече думата „колега“ като нещо опасно. — Приветствам те с добре дошъл у дома. А това трябва да са приятелите ти.

Анабет нямаше намерение да го прави, но се спусна напред. Пърси тръгна към нея по същото време. Тълпата се напрегна.

Пърси я прегърна. Двамата се целунаха и за миг нищо друго нямаше значение. Астероид можеше да падне върху планетата и да заличи целия живот на Земята, но Анабет нямаше да забележи. Нямаше да ѝ пука.

Пърси ухаеше на океански въздух. Устните му бяха солени.

Водорасляк — помисли си тя развеселена.

Пърси се отдръпна от нея и я погледна в лицето.

— Богове, мислех, че повече никога...

Анабет го хвана за китката и го метна през рамо. Той се удари в каменния паваж. Римляните извикаха. Някои тръгнаха към тях, но Рейна извика:

— Спокойно! Не мърдайте!

Анабет опря коляно в гърдите на Пърси и го хвана за гърлото. Не ѝ пукаше за мнението на римляните. Изпепеляващ гняв избухна в гърдите ѝ — тумор от тревога и горчивина, който бе носила в себе си от миналата есен.

— Ако пак ме напуснеш някога — предупреди го, а очите ѝ засмъдяха, — кълна се във всички богове, че...

Пърси — с цялото си нахалство — се разсмя. Неприятните емоции в Анабет се стопиха. Изчезнаха като спомен за лош сън.

— Считай ме за предупреден — каза ѝ Пърси. — И ти ми липсваше.

Анабет стана и му помогна да се изправи на крака. Тя отчаяно искаше да го целуне отново, но успя да се въздържи.

Джейсън се прокашля.

— Ами, да... хубаво е да си отново у дома.

Той запозна Рейна с Пайпър, която изглеждаше леко разочарована от това, че не е могла да каже репликите си, след което ѝ представи Лио, който се ухили и изпъна два пръста в знак за мир.

— А това е Анабет — завърши Джейсън, — обикновено не напада околните с джудо хватки.

— Сигурна ли си, че не си римлянка, Анабет — проблеснаха весело очите на Рейна, — или амазонка?

Анабет не знаеше дали това е комплимент, но протегна ръка.

— Нападам само гаджето си така — успокои я тя, — радвам се да се запознаем.

Рейна стисна здраво ръката ѝ.

— Имаме много за обсъждане. Центуриони!

Няколко римляни пристъпиха напред. Явно те бяха старшите офицери. Двете деца, които Анабет бе видяла по-рано до Пърси, застанаха до него. Здравото азиатче беше на около петнайсет години и приличаше на голяма сладка панда. Момичето бе по-малко, може би на тринайсет, с кехлибарени очи, шоколадова кожа и дълга къдрава коса. Кавалерийският ѝ шлем бе прибран под мишница.

По езика на тялото им Анабет позна, че двамата са силно привързани към Пърси. Бяха застанали до него като стражи, като бойни другари, които вече са преживели много с него.

Анабет се опита да потисне ревността си. Беше ли възможно Пърси и това момиче... не. Химията между трима им не беше такава. Анабет се бе учила цял живот да разчита хората по лицата и поведението им. Това бе важно умение за оцеляването ѝ. Ако трябваше да гадае, щеше да предположи, че азиатчето е гадже на момичето, но сравнително отскоро.

Едно нещо обаче не ѝ беше ясно. Момичето зяпаше ту Пайпър, ту Лио, сякаш познаваше единия от тях и споменът не беше приятен.

В същото време Рейна раздаваше заповеди:

— Кажи на легионерите да се успокоят. Дакота, предупреди духовете на кухнята, че ще има пиршество. Октавиан...

— Нима ще допуснеш натрапниците в лагера? — попита високото русо момче, което си проправи път напред с лакти. — Рейна, опасността от такова решение...

— Няма да ги водя в лагера, Октавиан — погледна го строго Рейна, — ще пируваме тук, на форума.

— Нима това е по-добре? — изръмжа Октавиан. Той, изглежда, бе единственият, който не признаваше Рейна за свой началник, макар че бе мършав, блед и по някаква причина от колана му висяха три плюшени мечета. — Нима искаш да почиваме в сянката на бойния им кораб?

— Те са наши гости — процеди Рейна. — Ще ги посрещнем, както подобава, и ще говорим с тях. Като авгур е редно да направиш благодарствена жертва към боговете, задето ни връщат Джейсън жив и здрав.

— Добра идея — намеси се Пърси, — върви да гориш мечетата си, Октавиан.

Рейна изглеждаше така, сякаш се мъчеше да не се усмихне.

— Това са заповедите ми. Вървете!

Офицерите се разпръснаха. Октавиан изгледа Пърси с поглед, в който се четеше сляпа омраза. След това погледна подозрително към Анабет и се отдалечи.

Пърси стисна ръката ѝ.

— Не се безпокой за Октавиан — каза той, — повечето римляни са добри хора като приятелите ми Франк и Хейзъл и като Рейна. Всичко ще е наред.

Анабет се чувстваше така, все едно някой е опрял мокра кърпа във врата ѝ. Отново чу призрачния смях, сякаш присъствието от кораба я бе последвало.

Тя погледна към *Арго II*. Масивният му бронзов корпус блещукаше на слънчевата светлина. Част от нея искаше да отвлече Пърси тук и сега, да избягат, докато могат. Не можеше да се отърве от чувството, че ще се случи нещо ужасно.

Нямаше да допусне обаче да я разделят с Пърси отново.

— Всичко ще е наред — повтори тя, опитвайки да убеди сама себе си.

— Отлично. — Рейна се обърна към Джейсън и на Анабет ѝ се стори, че в очите ѝ проблясва някакъв глад. — Да поговорим и да се съберем, както трябва.

III. АНАБЕТ

На Анабет ѝ се щеше да има апетит, тъй като римляните бяха прочути с чревоугодничеството си. Редици от кушетки и ниски маси бяха довлечени на форума, докато той не заприлича на гигантски магазин за мебели. Римляните се събраха на групи от по десет-двайсет човека и започнаха да си приказват и да се смеят, докато аурите — духовете на вятъра — носеха подноси с пици, сандвичи, чипс, студени напитки и прясно изпечени сладки. Потокът с храна изглеждаше безкраен.

Сред тълпата се носеха и червеникави призраци — лари, облечени в тоги и легионерски брони. По краищата на пиршеството сатири (*He, фавни* — поправи се наум Анабет.) обикаляха масите и се молеха за храна или дребни монети. В близките поля бойният слон си играеше с Госпожа О'Лиъри, а децата се гонеха около статуите на Терминус, опасващи границите на града. Сцената бе едновременно позната и напълно чужда на Анабет, поради което едва не ѝ се зави свят.

Единственото, което искаше, бе да остане с Пърси — за предпочитане насаме. Знаеше обаче, че това ще трябва да почака. Имаха нужда от помощта на тези римляни, за да извършат подвига си, а това означаваше, че трябва да ги опознаят и да спечелят благоволението им.

Рейна и офицерите ѝ — сред които бе и русолявият Октавиан, току-що изгорил плюшено мече в чест на боговете — стояха заедно с Анабет и екипажа ѝ. Пърси се бе присъединил към тях заедно с двамата си нови приятели Франк и Хейзъл. Докато над масата се спускаше торнадо от чинии с храна, Пърси се приведе и прошепна на ухото на Анабет:

— Искам да ти покажа Нов Рим. Да се разходим из него само ние двамата. Мястото е невероятно.

Анабет трябваше да бъде очарована от това предложение. „Само ние двамата“ — тя искаше точно това. Вместо това обаче усети как у

нея се надига негодувание. Как можеше Пърси да е толкова въодушевен от това място? Ами лагера на нечистокръвните? Той бе техният лагер, техният дом!

Опита се да не поглежда към новата татуировка на Пърси — буквите SPQR, същите като тези на ръката на Джейсън. В лагера на нечистокръвните героите носеха огърлици от мъниста, които показваха колко години са тренирали. Тук римляните те дамгосваха като говедо, сякаш за да кажат: „Ти ни принадлежиш. Завинаги!“.

Тя преглътна хапливия си отговор.

— Да, разбира се.

— Мислех си — започна нервно той, — имам една идея...

Пърси се спря, когато Рейна вдигна тост за приятелството. След като всички се запознаха, римляните и екипажът на Анабет започнаха да разказват подвизите си. Джейсън обясни как бе пристигнал в лагера на нечистокръвните без никакъв спомен за миналото си и как заедно с Пайпър и Лио бе спасил богинята Хера (или Юнона — нямаше голямо значение, понеже беше еднакво дразнеща и в гръцкия, и в римския си вид) от затвора ѝ във Вълчия дом в Северна Каролина.

— Невъзможно! — намеси се Октавиан. — Това е нашето най-свято място. Ако гигантите бяха затворили богиня там...

— Щяха да я унищожат — прекъсна го Пайпър — и да обвинят гръците за това, за да подпалят война между двата лагера. А сега млъкни и остави Джейсън да довърши.

Октавиан отвори уста, но от нея не излезе нито звук. Анабет наистина се радваше на очарователния глас на Пайпър. Тя забеляза, че Рейна наблюдава ту Джейсън, ту Пайпър и се мръщи, разбрала, че двамата са гаджета.

— Та — продължи Джейсън, — така разбрахме, че нашият враг е богинята на Земята, Гея. Тя все още спи, но междувременно освобождава чудовищата от Тартара и пробужда гигантите. Порфирион, огромният им водач, с който се срещнахме във Вълчия дом, каза, че ще ударят по древните земи, по самата Гърция. Той смята да събуди Гея и да унищожи боговете, като... как го беше казал... ги *изтръгне из корен*.

— Гея нападна и нас — кимна Пърси замислен. — И ние трябваше да се срещнем с Нейно Величество Кално Лице. — Той

разказа как се бе събудил във Вълчия дом, спомняйки си само едно име — Анабет.

Когато чу това, Анабет едвам сподави сълзите си. Пърси им разказа и как пътувал до Аляска заедно с Франк и Хейзъл, как победили заедно гиганта Алкионей, освободили бога на Смъртта Танатос и се върнали със златния орел в римския лагер, за да отблъснат армията на гигантите. Когато Пърси свърши историята си, Джейсън подсвирна:

— Нищо чудно, че са те избрали за претор!

— Което означава — изсумтя Октавиан, — че сега си имаме трима! По закон може да има само двама водачи!

— Но пък, от друга страна — добави Пърси, — това означава, че и аз, и Джейсън ти се водим нещо като началници. Затова от името и на двамата ти казвам: „Млъкни!“.

Лицето на Октавиан почервения. Джейсън чукна юмрук в този на Пърси. Дори Рейна успя да се усмихне, макар очите ѝ да останаха буреносни.

— Ще трябва да решим проблема с допълнителния претор по-късно — каза тя. — В момента си имаме по-сериозни проблеми.

— О, аз ще отстъпя мястото си на Джейсън — каза Пърси, — няма проблем.

— Няма проблем? — задави се Октавиан. — Става дума за управлението на Рим!

Пърси не му обърна никакво внимание и се обърна към Джейсън.

— Ти си братът на Талия Грейс, нали? Да ти кажа, изобщо не си приличате.

— Забелязах — отговори Джейсън. — Искам обаче да ти благодаря, задето си опазил лагера ми, докато отсъствах. Справил си се страхотно.

— Ти също — отвърна Пърси.

Анабет го срита по пищяла. Не искаше да прекъсва зараждащото се приятелство между момчетата, но Рейна беше права — имаха да обсъждат сериозни проблеми.

— Бих искала да се върнем към великото пророчество. Май римляните също знаят за него...

— Наричаме го Пророчеството на седмината — кимна Рейна. — Октавиан, нали го помниш?

— Естествено — каза той, — но Рейна...

— Моля те, изрецитирай го на английски, не на латински.

— *Седмина герои ще сбере зовът* — въздъхна Октавиан, — *през огън или буря ще премине светът...*

— *Клетва трябва да се спази със сетен дъх* — продължи Анабет, — *пред Портата на Смъртта бди врагът.*

Всички се загледаха в нея — освен Лио, който бе конструирал вятърна въртележка от фолио за сандвичи и се мъчеше да я закачи за минаващите наблизо аури.

Анабет не беше сигурна защо бе изстреляла римите на пророчеството.

Просто ѝ се бе сторило редно да го направи.

Едрото момче, Франк, се приведе напред и я загледа така, все едно ѝ бе поникнало трето око.

— Вярно ли е, че си дъщеря на Мин... искам да кажа, на Атина?

— Да — отговори тя, внезапно почувствала се все едно я нападат, — защо това ви изненадва толкова?

— Ако наистина си дете на богинята на Мъдростта... — изсумтя Октавиан.

— Достатъчно — скастри го Рейна. — Анабет е това, което казва, че е. Дошла е тук с мир. Освен това... — Тя неохотно погледна към Анабет. — Пърси се изказа много ласкаво за теб.

Странните оттенъци в тона на Рейна объркаха за миг Анабет, а Пърси погледна надолу, внезапно проявил жив интерес към чийзбургера си.

Лицето на Анабет пламна. О, богове. Рейна се бе опитала да сваля Пърси. Това обясняваше горчилката, завистта в думите ѝ. Пърси ѝ бе отказал. Заради нея.

В този миг Анабет прости всичко на глупавото си гадже. Искаше ѝ се да го прегърне още сега, но си наложи да остане спокойна. Поне външно.

— Ами, благодаря — каза тя на Рейна, — така или иначе, пророчеството започна да се изяснява. Враговете, които бдят пред Портата на Смъртта... са гърците и римляните. Трябва да се обединим, за да намерим тези Порти.

Хейзъл, момичето с къдрава коса и кавалерийски шлем, взе нещо, изскочило до чинията ѝ. На Анабет ѝ се стори, че беше голям

рубин, но преди да се увери в това, Хейзъл го прибра в джоба на дънковата си риза.

— Брат ми Нико отиде да търси Портите на Смъртта — каза тя.

— Какво? — попита Анабет. — Нико ди Анджело? Той ти е брат?

Хейзъл кимна, сякаш това бе очевидно. Още дузина въпроси се появиха в главата на Анабет, а мислите ѝ се завъртяха като въртележката на Лио. Тя реши да не повдига въпроса засега.

— Добре. И какво за него?

— Той изчезна — облиза устни Хейзъл. — Страхувам се, че... не съм сигурна, но мисля, че нещо лошо му се е случило.

— Ще го намерим — каза Пърси, — така или иначе, трябва да открием Портите на Смъртта. Танатос ни каза, че отговорите и на двата въпроса се крият в Рим. В стария Рим. Това е по пътя за Гърция, нали?

— Танатос ти е казал това? — попита Анабет, докато се мъчеше да осмисли чутото. — Богът на Смъртта?

Тя бе срещала много богове. Дори бе слизала в Подземното царство. Въпреки това разказът на Пърси за въплъщението на смъртта бе смразил кръвта в жилите ѝ.

— Сега, след като Смъртта е свободна — отхапа Пърси от чийзбургера си, — чудовищата ще се връщат в Тартара, както си му е редът. Но докато Портите зият отворени, те ще продължат да се връщат.

Пайпър огъна перото в косата си.

— Като вода, минаваща през пропукан бент — додаде тя.

— Това значи, че трябва да намерим вратите и да ги затворим, преди да стигнем до Гърция. Само така ще имаме шанс да победим гигантите и да сме сигурни, че те ще си *останат* победени.

Рейна взе една ябълка от прелитащ наблизно поднос с плодове. След това я завъртя в ръцете си, докато изучаваше тъмnochервената ѝ повърхност.

— Значи предлагате експедицията до Гърция да се осъществи с вашия боен кораб. Надявам се, осъзнавате, че древните земи и Маре Нострум са опасни места.

— Мери ли? Коя е Мери? — попита Лио.

— Маре Нострум — обясни Джейсън, — *нашето море*. Така древните римляни наричали Средиземно море.

— Територията, на която някога се е простирала Римската империя — кимна Рейна, — но тя е дом не само на боговете. Оттам произлизат и всички чудовища: гигантите, титаните... и други по-лоши неща. Колкото и опасни да са пътешествията за героите в Америка, там нещата ще са десет пъти по-зле.

— Каза, че в Аляска ще е зле — напомни ѝ Пърси, — но ние оцеляхме.

Рейна поклати глава. Пръстите ѝ оставиха малки бразди в ябълката, докато я обръщаха.

— Пърси, пътуването в Средиземно море е нещо, което не можеш да си представиш. То е забранено за римските герои от векове. Никой нормален не би отишъл там.

— Е, значи няма проблем — ухили се Лио над миниатюрната си въртележка, — тук всички сме луди, нали така? Освен това *Арго II* е връх в корабостроителното изкуство. С него ще оцелеем.

— Трябва обаче да побързаме — добави Джейсън, — не знам какъв точно е планът на гигантите, но Гея се пробужда все повече с всеки изминал ден. Тя нахлува в сънищата на героите, явява се на странни места, призовава все повече и по-силни чудовища. Трябва да спрем гигантите, преди те да успеят да я пробудят напълно.

Анабет потрепери. Самата тя бе сънувала доста кошмари напоследък.

— *Седмина герои ще сбере зовът* — каза тя — и те трябва да са от двата лагера. Джейсън, Пайпър, Лио и аз. Ставаме четирима.

— С мен, Хейзъл и Франк ето ти ги седем — добави Пърси.

— Какво?! — скочи на крака Октавиан. — И от нас се очаква просто да приемем това? Без гласуване на Сената? Без дискусия? Без...

— Пърси! — Циклопът Тайсън тичаше към тях, а Госпожа О'Лиъри го следваше по петите. На гърба на адската хрътка седеше най-мършавата харпия, която Анабет бе виждала — болнаво на вид момиче с рошава червена коса, рокля от парцали и червеникави криле. Анабет не знаеше откъде се е появила тази харпия, но сърцето ѝ се стопли при вида на Тайсън, който бе облечен с парцалива тениска и дънки с надпис SPRQ на гърдите. В миналото бе имала неприятни

срещи с циклопи, но Тайсън бе душица. Освен това той беше полубрат на Пърси (дълга история), което го правеше нещо като роднина.

Тайсън спря до кушетката им и разпери месестите си ръце. Голямото му кафяво око бе пълно с тревога.

— Ела е изплашена — каза той.

— Без повече лодки — промърмори харпията на себе си, докато скубеше нервно перата си. — „Титаник“, „Лузитания“, „Пакс“... харпиите не се возят в лодки.

Лио я погледна накриво.

— Това пиле току-що сравни кораба ми с „Титаник“.

— Тя не е пиле — сведе поглед Хейзъл, сякаш се притесняваше от Лио. — Ела е харпия. Проблемът е, че е малко... нервна.

— Ела е хубава — обяви Тайсън — и уплашена. Трябва да я отведем от тук, но не и на кораба.

— Без кораби — повтори Ела и погледна към Анабет, — те носят лош късмет. *Дъщерята на Мъдростта върви сама...*

— Ела! — прекъсна я внезапно Франк, — може би това не е моментът...

— *А Рим се осветява от Знака на Атина* — продължи Ела, като запуши ушите си с ръце и повиши тон. — *Близнаците на ангела ще отнемат дъха, а в него е ключът към безкрая на смъртта. В злато и бяло е на гигантите гибелта, ще се спечели тя с мъка от коварна плетка.*

Като че ли някой бе пуснал граната наред лагерта — такъв бе ефектът от думите на Ела. Всички се втрениха в харпията. Никой не продума. Сърцето на Анабет затупка бясно. Знакът на Атина... тя потисна желанието да извади предмета от джоба си, но усети как сребърната монета се нагрива. Прокълнатият дар от майка й. *Последвай Знака на Атина. Отмъсти за мен.*

Около тях пиршеството продължи, но звуците от него бяха някак приглушени и далечни, все едно тяхната маса бе попаднала в по-тихо измерение.

Пърси се съвзе пръв, стана и хвана брат си за ръката.

— Тайсън! — каза той с престорен ентусиазъм. — Защо не се разходите с Ела на чист въздух? Ти и Госпожа О'Лиъри...

— Почакайте малко — каза Октавиан и стисна едно от плюшените си мечета с треперещи ръце. Погледът му се спря на Ела.

— Какво каза тя? Прозвуча ми като...

— Ела чете много книги — изстреля в отговор Франк, — намерихме я в една библиотека.

— Точно така! — добави Хейзъл. — Вероятно цитира някоя книга.

— Книги — весело промърмори харпията. — Ела обича книгите.

Сега, след като бе казала каквото имаше да казва, тя изглеждаше по-спокойна. Кръстоса крака на гърба на Госпожа О'Лиъри и започна да чисти крилетите си.

Анабет погледна към Пърси учудена. Очевидно той, Франк и Хейзъл криеха нещо. Също толкова очевидно беше и това, че Ела току-що бе изрекла пророчество за нея.

Изречението на Пърси гласеше: „Помощ!“.

— Това беше пророчество — настоя Октавиан, — звучеше като пророчество.

Никой не му отговори.

Анабет не знаеше какво точно става, но разбра, че Пърси е в беда, затова се засмя престорено.

— Сериозно ли, Октавиан? Може би римските харпии са различни, но нашите имат акъл, колкото да почистят хижите и да готвят. Нима се съветваш с тях за авгурите?

Думите ѝ имаха желания ефект. Римските офицери се разсмяха нервно. Някои погледнаха Ела, след това Октавиан и накрая изсумтяха. Идеята за някакво пиле, което кудкудяка пророчества, явно звучеше на римляните също толкова нелепо, колкото и на гърците.

— Аз, ъ-ъ... — Октавиан изпусна мечето си. — Не, но...

— Вероятно рецитира някаква книга — подхвърли Анабет, — както каза Хейзъл. Освен това вече имаме истинско пророчество, над което да си блъскаме главата. Пърси е прав — обърна се тя към Тайсън, — защо не изведеш Ела и Госпожа О'Лиъри на разходка? Надявам се Ела да няма нищо против.

— *Големите кучета са добри* — каза Ела. — „Старият кресльо“, сценарий Фред Гипсън и Уилям Тънбърг от 1957 година.

Анабет не знаеше как трябва да приеме този отговор, но Пърси се ухили, все едно проблемът бе решен.

— Страхотно — каза той, — ще ви пратим съобщение по Ирида, когато сме готови, и ще ви настигнем по-късно.

Римляните се обърнаха към Рейна в очакване на присъдата ѝ. Анабет затаи дъх. Изражението на Рейна бе неразчетимо. Тя наблюдаваше Ела, но Анабет нямаше представа какво си мисли.

— Добре — каза накрая преторът, — вървете.

— Чудесно! — Тайсън мина около кушетките и прегърна всички — дори Октавиан, който не изглеждаше много доволен от това. После се покатери на гърба на Госпожа О'Лиъри, до Ела, и адската хрътка се отдалечи на бегот от форума. Тримата потънаха в сенките на Сената и изчезнаха.

— Е... — Рейна остави ябълката си. — Октавиан е прав за едно. Трябва да си спечелим одобрението на Сената, преди да пуснем който и да е било от легионерите си на мисия, особено ако е опасна като предложената от вас.

— Цялата работа ми мирише на предателство — заяви Октавиан, — тази трирема не е мирен кораб.

— Ела на борда, човече — предложи Лио. — Ще направим едно кръгче, ще въртнеш руля, а ако се държиш прилично, ще ти направя хартиена капитанска шапка.

Ноздрите на Октавиан се разшириха.

— Как смееш!

— Това е добра идея — каза Рейна. — Октавиан, върви с него, огледай кораба. Срещата на Сената ще е след час.

— Но... — Октавиан млъкна, щом видя погледа на Рейна. Очевидно разбра, че продължаването на спора няма да му се отрази здравословно. — Добре.

Лио се изправи. Той се обърна към Анабет и усмивката му се смени. Стана толкова бързо, че Анабет реши, че си е въобразила. За момент някой друг застана на мястото на Лио, усмихваше се студено с жестоки пламъчета в очи.

Тогава Анабет премигна и Лио си бе добрият стар Лио — ухилен както винаги.

— Скоро ще се върнем — обеща той, — това ще е епично!

Анабет почувства ужасен хлад. Докато Лио и Октавиан се катереха по въжената стълба, тя се изкуши да ги повика обратно, но как щеше да обясни това? Като им каже, че полудява, че вижда разни неща и чувства призрак мраз?

Духовете на вятъра започнаха да прибират приборите.

— Ъ-ъ, Рейна? — попита Джейсън. — Ако нямаш нищо против, бих искал да разведа Пайпър наоколо, преди срещата на Сената да започне. Тя никога не е виждала Нов Рим.

Изражението на Рейна беше каменно. Анабет не може да повярва колко глупав е Джейсън. Възможно ли бе наистина да не разбира колко много го харесва Рейна? За Анабет това бе очевидно. Да поиска да разведе новото си гадже в града на Рейна, бе като да сипе сол в раната ѝ.

— Разбира се — отвърна хладно Рейна.

Пърси хвана ръката на Анабет.

— Да, аз също бих искал да покажа на Анабет...

— Не — сопна се Рейна.

— Моля? — повдигна вежди Пърси.

— Бих искала да си побъбря за малко с Анабет — каза Рейна. — Насаме. Ако нямаш нито против, колега претор.

Тонът ѝ бе ясен. Тя не искаше разрешение.

Анабет усети, че я побиват тръпки. Какво ли искаше Рейна? Може би преторът не харесваше идеята две момчета, които е харесвала, да развеждат гаджетата си сред града ѝ. Или пък наистина имаше да ѝ казва нещо насаме. Така или иначе, Анабет не искаше да остава сама и невъоръжена с предводителката на римляните.

— Хайде, дъще на Атина — изправи се Рейна, — последвай ме.

IV. АНАБЕТ

На Анабет ѝ се щеше да намрази Нов Рим. Като млад архитект обаче не можеше да не се възхити на терасите и градините, на фонтаните и храмовете, на криволичещите калдъръмени улици, на искрящобелите вили. След войната с титаните миналото лято тя бе получила мечтаната работа да реконструира порутените от Кронос дворци на Олимп. Сега обаче, докато се разхождаше из този миниатюрен град, не можеше да спре да мисли: „Трябваше да построя купол като този. Начинът, по който колоните извеждат към онзи двор, е невероятен...“ Който и да бе архитектът, построил Нов Рим, очевидно бе вложил много любов и старание в работата си.

— Ние имаме най-добрите архитекти и дизайнери в света — каза Рейна, сякаш прочела мислите ѝ. — Рим винаги ги е имал още от древни времена. Много герои остават да живеят тук, след като изкарат службата си в легиона. Отиват в нашия университет, създават семейства. Пърси бе силно заинтересуван от този факт.

Анабет се замисли какво ли означава това. Вероятно се бе намръщила повече, отколкото бе искала, тъй като Рейна се разсмя.

— Очевидно е, че си воин — каза тя, — погледът ти е огнен.

— Съжалявам — отговори Анабет и се опита да не изглежда толкова враждебно.

— Недей. Аз съм дъщеря на Белона.

— Римската богиня на Войната?

Рейна кимна. Тя се обърна и подсвирна, сякаш викаше такси. Миг по-късно две метални кучета се спуснаха към тях. Бяха хрътки автоматони — едната от сребро, другата от злато. Те се отъркаха в краката на Рейна и погледнаха към Анабет с блестящите си рубинени очи.

— Домашните ми любимци — обясни Рейна, — Аурум и Аргентум. Надявам се, нямаш нищо против да останат с нас?

Анабет разбра, че това също не е истинска молба. Забеляза, че хрътките имат зъби като върхове на стрели. Оръжията може и да не

бяха разрешени в града, но домашните любимци на Рейна щяха да я разкъсат при едно свирване на господарката си.

Рейна я отведе до кафене с външни маси. Сервитьорът очевидно я познаваше, подаде ѝ пластмасова чаша, след което предложи такава и на Анабет.

— Искаш ли малко? — попита Рейна. — Правят страхотен горещ шоколад. Не е римска напитка, но...

— Шоколадът е универсален — довърши Анабет.

— Точно така.

Беше топъл юнски следобед, но въпреки това Анабет с благодарност взе чашата.

Двете продължиха по пътя си. Металните кучета на Рейна вървяха до тях.

— В нашия лагер — каза Рейна — Атина е известна като Минерва. Наясно ли си с разликите между гръцкия и римския аспект на майка си?

Анабет не бе мислила по този въпрос. Спомни си, че Терминус бе нарекъл Атина нагла, като че ли около нея има нещо скандално. Октавиан пък се бе държал така, сякаш самото съществуване на Анабет е обидно.

— Предполагам, че Минерва не е много уважавана тук.

Рейна започна да духа шоколада си.

— Уважаваме Минерва. Тя е богинята на Мъдростта и Занаятите... но не и на Войната. Не и за римляните. Освен това тя е богиня дева, подобно на Диана... която е известна при вас като Артемида. Идеята, че Минерва има деца, за нас е скандална.

— О! — изчерви се Анабет. Тя не искаше да навлиза в детайли за това как се появяват децата на Атина — направо от съзнанието на богинята, както самата тя бе изскочила от главата на Зевс. Мисълта за това винаги караше Анабет да се чувства като изрод. Хората все я питаха дали си има пъп, след като се е родила по вълшебен начин. Естествено, че имаше. Но нито знаеше, нито искаше да знае как се е сдобила с него.

— Разбирам, че вие гърците имате друга гледна точка по въпроса — продължи Рейна, — но ние римляните приемаме клетвите на една дева като нещо много сериозно. Да вземем за пример весталките... ако

те се влюбят в някой и нарушат клетвите си, биват погребвани живи. Идеята, че една богиня дева има деца...

— Схващам — отвърна Анабет, а шоколадът внезапно ѝ се стори безвкусен. Неслучайно римляните я зяпаха така.

— Значи аз дори не трябва да съществувам. А дори римляните да имаха деца на Минерва...

— Те не биха били като теб — довърши Рейна. — Биха се занимавали със занаяти и изкуства, може би с политика, но не и с военно дело. Не биха извършвали опасни подвизи, не биха предвождали отряди герои.

Анабет отвори уста, за да възрази, че тя не предвожда екипажа на *Арго II*, поне не и официално, но се замисли дали приятелите ѝ биха се съгласили с това. През последните дни всички очакваха нейните решения — дори Джейсън, който можеше с лекота да оглави екипажа като син на Юпитер, и Глийсън Хедж, който не приемаше заповеди от никого.

— Има и още нещо — щракна с пръсти Рейна и златното ѝ куче Аурум дотича до нея. Преторът го почеса зад ушите. — Харпията Ела наистина изрече пророчество. И двете знаем това, нали?

Анабет преглътна. Нещо в рубинения поглед на Аурум я караше да се чувства неудобно. Тя бе чувала, че кучетата надушват страха, че могат да доловят дори промени в дишането на човек или в сърцебиенето му. Не знаеше дали това важи и за магическите кучета, но все пак реши да каже истината.

— Прозвуча ми като пророчество — призна тя, — но досега не бях срещала Ела и никога не съм чувала тези думи.

— Аз обаче съм — промърмори Рейна. — Поне част от тях.

На няколко метра от тях сребърното куче излая. Група деца изскочиха със смях от близката уличка, обкръжиха Аргентум и започнаха да го милват, без да обръщат внимание на острите му като бръснач зъби.

— Да продължим — каза Рейна.

Двете се изкачиха нагоре по хълма. Хрътките ги последваха, оставяйки децата зад гърба си. Анабет час по час поглеждаше към лицето на Рейна. Смътен спомен се появи в съзнанието ѝ за това как Рейна прибира косата си зад ушите, за сребърния пръстен, на който имаше нарисувани факла и меч.

— Срещали сме се и преди — осмели се да предположи тя, — ти беше по-малка, струва ми се.

Рейна й се усмихна.

— Отлично. Пърси не ме помнеше. Разбира се, ти говори основно с по-голямата ми сестра Хила, която сега е царица на амазонките. Тя си тръгна тази сутрин, преди вие да пристигнете. Така или иначе, когато се видяхме за последно, ние бяхме прислужнички на магьосницата Цирцея.

— Цирцея... — Анабет си спомни своето пътуване до острова на магьосницата. Тогава бе на тринайсет години. С Пърси бяха дошли от Морето на Чудовищата и Хила ги беше посрещнала. Тя бе помогнала на Анабет да се изкъпе и й бе дала красива нова рокля, след което я бе гримирала. После Цирцея бе направила своето предложение — ако Анабет останеше на острова, щеше да получи обучение за магьосница и да се сдобие с невероятна сила. Анабет се бе изкушила да приеме, докато не разбра, че това е капан и Пърси е превърнат в гризач. Сега това й беше смешно, но навремето й се бе сторило ужасяващо. Що се отнася до Рейна... тя бе една от прислужничките, които я бяха сресали.

— Ти — ахна Анабет смаяна — и казваш, че Хила е станала царица на амазонките? Как успяхте...

— Дълга история — отвърна Рейна, — но те помня добре. Ти беше смела. Никога не бях виждала някой да отхвърля гостоприемството на Цирцея, да не говорим, че ти успя и да я надхитриш. Няма нищо чудно в това, че Пърси те харесва.

Гласът й бе тъжен. Анабет реши, че ще е най-разумно да не отговаря.

Двете стигнаха върха на хълма, където ги очакваше тераса с изглед към цялата долина.

— Това е любимото ми местенце в целия град — каза Рейна. — Градината на Бакхус.

Лозите над тях им правеха заслон. Пчели жужаха сред жасмина и орловите нокти, които изпълваха въздуха с аромати. В центъра на терасата бе издигната статуя на Бакхус, застанал в балетна поза. Богът бе облечен само с една препаска, надул бузи и отворил уста, от която излизаше вода. Скулптурата служеше и за фонтан.

Въпреки тревогите си Анабет се засмя. Тя познаваше бога в гръцкия му вид — Дионис, или господин Д., както го наричаха в

лагера на нечистокръвните. Да види свадливия си стар директор обезсмъртен в такава смешна скулптура, с пелени и плюещ вода, я накара да се почувства по-добре.

Рейна спря на края на терасата. Гледката си заслужаваше. Пред тях се бе ширнал целият град, подобен на триизмерна мозайка. На юг, отвъд езерото, се издигаха храмове, построени близо един до друг. На север един акведукт се издигаше до хълмовете Бъркли. Работници възстановяваха части от него, разрушени в скорошната битка с армията на гигантите.

— Искях да го чуя от теб — каза Рейна.

— Кое? — обърна се към нея Анабет.

— Истината — отвърна Рейна. — Искам да ме убедиш, че не направих грешка, като ти се доверих. Разкажи ми нещо повече за себе си, за лагера на нечистокръвните. Приятелката ти Пайпър има магия в гласа си. Прекарала съм достатъчно време с Цирцея, за да мога да различа вълшебното очарование. Не мога да ѝ се доверя. А що се отнася до Джейсън — той ми изглежда далечен, вече не толкова римлянин.

Болката в гласа ѝ режеше като натрошено стъкло. Анабет се замисли дали и тя не е звучала така през дългите месеци, през които бе търсила Пърси. Но тя поне го бе намерила, а Рейна си нямаше никого. Сама трябваше да ръководи целия лагер. Анабет разбираше, че на Рейна ѝ се бе искало Джейсън да я обикне. Но той бе изчезнал, а след това се беше върнал с ново гадже. В същото време Пърси бе станал претор, но също я бе отхвърлил. Сега Анабет бе дошла, за да го отмъкне отново. Рейна пак щеше да остане сама, натоварена с работа за двама.

Когато Анабет бе пристигнала в лагер „Юпитер“, се беше приготвила да преговаря с Рейна, дори да се бори с нея. Но не и да я съжалява.

Запази обаче чувството за себе си. Рейна не ѝ се струваше човек, който би приел нечий съжаления.

Вместо това ѝ разказа за собствения си живот. За баща си и мащехата си, за двете си доведени братчета в Сан Франциско, за това как се бе чувствала като натрапник в собственото си семейство. Описа ѝ как бе избягала едва на седем години, как бе намерила приятели в лицето на Люк и Талия, как бяха стигнали до лагера на нечистокръвните. Разказа ѝ за годините, които бе прекарала там, за

това как бе срещнала Пърси, за приключенията, които бяха преживели заедно.

Рейна беше добър слушател.

Анабет бе изкушена да ѝ разкаже и за по-скорошните си проблеми, за скандала, който бе имала с майка си, за подарената сребърна монета, за кошмарите, които я измъчваха, за стария страх, който я парализираше до такава степен, че тя за малко не се бе отказала от цялото пътешествие. Но не можа да си наложи да разкрие толкова много.

Когато Анабет довърши историята си, Рейна се загледа към Нов Рим. Металните ѝ хрътки се разхождаха из градината, душеха цветята и се опитваха да захапят пчелите в тях. Най-накрая Рейна посочи към храмовете на далечния хълм.

— Малката червена сграда — започна тя, — онази на северния склон, е храмът на моята майка. — Рейна се обърна към Анабет. — За разлика от твоята майка, Белона няма гръцки аналог. Тя е напълно и изцяло римска богиня, пазителката на родните земи.

Анабет не отговори. Тя знаеше много малко за тази римска богиня. Щеше ѝ се да бе попрочела повече за нея, но латинския не ѝ се удаваше като старогръцкия. Далеч от тях корпусът на *Арго II* блестеше, докато корабът се полюшваше над форума като гигантски бронзов балон.

— Когато римляните тръгнем на война — продължи Рейна, — най-напред посещаваме храма на Белона. Вътре има къс земя, който символизира вражеската територия. Ние забиваме копията си в него, с което показваме, че сме готови за бой. Римляните винаги сме вярвали, че атаката е най-добрата защита. В древни времена, когато нашите предци се почувствали заплашени от съседите си, ги нападали първи, за да се защитят.

— И завладели всички около себе си — добави Анабет. — Картаген, галите...

— И гърците — довърши Рейна. — Имам предвид, че сътрудничеството не е в природата на римляните, Анабет. Всеки път, когато героите на Гърция и Рим се срещнали, избухнала война. Конфликтите между нашите родове са довели до някои от най-ужасните войни в историята на човечеството. Най-жестоки били гражданските.

— Не бива да става така — възрази Анабет, — трябва да се обединим, или Гея ще унищожи всички ни.

— Съгласна съм — каза Рейна, — но нима сътрудничеството е възможно? Какво ще стане, ако планът на Юнона се окаже грешен? Дори богините бъркат.

Анабет изгледа Рейна — очакваше да я удари гръм или да бъде превърната в паун. Но нищо не се случи.

За нещастие, Анабет разбираше съмненията на Рейна. Хера правеше грешки. Тя самата не бе видяла нищо хубаво от надменната богиня и никога нямаше да ѝ прости, задето бе отвлекла Пърси, било то и за благородна кауза.

— Нямам вяра на богинята — призна Анабет, — но вярвам в приятелите си. Това не е номер, Рейна. Можем да работим заедно.

Рейна изпи шоколада си. Остави чашата върху оградата на терасата и се загледа към долината, сякаш очертаваше бойно поле.

— Вярвам, че го мислиш наистина — каза тя, — но ако ще ходиш в древните земи, и особено в Рим, има нещо, което трябва да узнаеш за майка си.

— За майка ми? — Анабет усети как раменете ѝ се напрягат.

— Докато живеех на острова на Цирцея — каза Рейна, — посрещах много гости. Веднъж, може би година преди да ни навестите с Пърси, при нас попадна младеж, който бе почти полудял от жажда и горещина. Беше плавал дни наред сред морето. Думите му ни се сториха безсмислени, но той каза, че е син на Атина.

Рейна замлъкна в очакване на реакция. Анабет нямаше представа кое бе това момче. Тя не знаеше за други деца на Атина, тръгнали по Морето на чудовищата, но усети, че я полазват тръпки. Светлината се процеждаше през лозите и караше сенките да шават като ята насекоми.

— Какво стана с него? — попита тя.

Рейна махна с ръка, все едно въпросът бе тривиален.

— Цирцея го превърна в морско свинче, разбира се. Беше доста лудо зверче. Преди това обаче не спираше да говори за великия си подвиг. Щял да отиде до Рим, следвайки Знака на Атина.

Анабет се хвана за оградата, за да не падне.

— Да — каза Рейна, щом видя безпокойството ѝ, — не спираше да говори за детето на Мъдростта, за Знака на Атина и за това как

гибелта на гигантите е в бяло и злато. Същите неща, за които говореше и Ела. Казваш обаче, че не си чувала за това преди?

— Не, не и по начина, по който го каза Ела — отговори немощно Анабет. Не лъжеше. Тя наистина не бе чувала пророчеството, но майка ѝ я бе накарала да последва Знака на Атина и сега, когато се замисли за монетата в джоба си, изпита ужасно подозрение. Спомни си грубите думи на майка си, ужасяващите кошмари, които я измъчваха напоследък.

— Този герой каза ли нещо повече за подвига си?

— Тогава нямах идея за какво говори — поклати глава Рейна. — Много време след това, когато станах претор на лагер „Юпитер“, започнах да подозирам нещо.

— Какво?

— Сред преторите на лагера се носи древна легенда, предаваща се от поколение на поколение през вековете. Ако е вярна, това би обяснило защо двете групи герои се мразят и не могат да работят заедно. Това може да е причината за нашата вражда. Докато старата неправда не бъде поправена, твърди легендата, гърците и римляните никога няма да живеят в мир. В центъра на легендата е Атина...

В този момент остър пронизителен звук разкъса въздуха. С крайчеца на окото си Анабет видя как блясва ярка светлина.

Тя се обърна тъкмо навреме, за да види как една експлозия издълбава нов кратер във форума. Над лагера прелетя летяща скамейка. Героите се пръснаха насам-натам, обзети от паника.

— Гиганти? — попита Анабет и посегна към кинжала си, който, разбира се, не беше там. — Мислех, че армията им е победена!

— Не са гиганти! — Очите на Рейна блеснаха яростно. — Вие предадохте доверието ни!

— Какво? Не!

Веднага щом го каза, *Арго II* изстреля нов залп. От неговата портативна балиста изхвърча огромно копие, покрито с гръцки огън, което мина през пукнатината на купола на Сената и избухва във вътрешността му, осветявайки я като тиквен фенер. Ако някой бе останал вътре...

— Богове, не! — Вълна от гадене заля Анабет и едва не накара коленете ѝ да се подгънат. — Рейна, това е невъзможно. Ние никога не бихме сторили това!

Металните кучета дотичаха до господарката си. Те започнаха да ръмжат към Анабет, но в движенията им се долавяше известна несигурност, сякаш не искаха да я нападат.

— Казваш истината — отсъди Рейна. — Може би ти самата нямаш общо с това предателство. Някой обаче ще плати за това оскърбление.

Долу на форума бе настъпил хаос. Тълпите се блъскаха в опит да се измъкнат. Няколко героя се сбиха.

— Касапница — процеди Рейна. — Трябва да я предотвратим.

Анабет имаше ужасното чувство, че за последен път се съгласява с Рейна за нещо, но двете хукнаха надолу по хълма. Ако оръжията бяха разрешени в града, приятелите ѝ вече щяха да са мъртви. Римските герои в лагера се бяха превърнали в разярена тълпа. Някои хвърляха чинии, камъни и храна по *Арго II*, което бе безсмислено — предметите падаха обратно върху тях. Няколко десетки римляни обкръжиха Джейсън и Пайпър, които се опитваха да ги успокоят, но без особен успех. Очароващият глас на Пайпър бе безполезен срещу толкова побеснели герои. Челото на Джейсън кървеше, а пурпурното му наметало бе станало на парцали. Той продължаваше да вика:

— На ваша страна съм! — но оранжевата му тениска от лагера на нечистокръвните настървяваше тълпата, която и без това бе озверяла заради бойния кораб, който не спираше да мята летящи копия към Нов Рим.

Едно от тях падна наблизко и взриви един магазин за тоги.

— Плутон да го вземе — прокле Рейна, — виж!

Въоръжени легионери тичаха към форума. Два артилерийски отряда поставяха катапулти зад померия и се готвеха да открият огън по *Арго II*.

— Това само ще влоши нещата — каза Анабет.

— Мразя работата си — изръмжа Рейна. Тя хукна към легионерите, а кучетата ѝ я последваха.

„Пърси! — помисли си Анабет, като го търсеше с очи сред форума. — Къде си?“

Двама римляни се опитаха да я сграбчат. Тя мина покрай тях и се шмугна в тълпата. Освен горящите скамейки, побеснелите римляни и взривяващите се сгради за хаоса допринасяха и стотици червеникави духове, които минаваха през героите на форума и викаха

неразбираемо. Фавните също се възползваха от хаоса и нападнаха масите от пиршеството, отмъквайки храна и прибори. Един мина покрай Анабет, награбил няколко такоси и стиснал ананас в устата си. Статуя на Терминус се появи с взрив до Анабет и започна да я ругае на латински, несъмнено наричайки я предател и нарушител. Тя мина покрай бога на Границите и продължи да бяга.

Най-накрая забеляза Пърси. Той и приятелите му, Хейзъл и Франк, стояха в центъра на фонтан. Пърси отблъскваше гневните римляни с вълни от вода. Тогата му бе станала на парцали, но той не изглеждаше ранен.

Анабет му извика, а форумът се разтърси от още една експлозия. Този път светлината проблясна точно над тях. Един от римските катапулти бе стрелял и *Арго II* се наклони на една страна. Покритият му с бронз корпус заскърца.

Анабет забеляза, че някаква фигурка отчаяно стиска въжената стълба и се опитва да слезе. Беше Октавиан. Робата му пушеше, а лицето му бе почерняло от сажди.

Пърси изблъска римската тълпа с още една вълна.

Анабет изтича до него, като избегна крошето на един римлянин и един поднос със сандвичи, полетял към лицето ѝ.

— Анабет! — извика Пърси. — Какво...

— Не знам! — извика тя.

— Ще ви кажа аз какво! — долетя отгоре нечий глас. Октавиан бе слязъл до края на стълбата.

— Гърците откриха огън по нас! Вашето момче Лио насочи оръдията си към Рим!

Анабет се почувства така, сякаш бе полята с течен азот. Имаше чувството, че ще се пръсне на милион замръзнали частици.

— Лъжеш! — каза тя. — Лио никога не би...

— Бях там! — кресна в отговор Октавиан. — Видях го със собствените си очи!

Арго II отвърна на огъня. Легионерите на бойното поле се пръснаха, когато един от катапултите им стана на трески.

— Виждате ли? — изпищя Октавиан. — Римляни, убийте натрапниците!

Анабет простена отчаяно. Нямаше време да докаже истината. Римляните превъзхождаха числено екипажа ѝ в съотношение сто към

едно и дори Октавиан да бе направил някакъв номер (което ѝ се струваше вероятно), никога нямаше да успеят да убедят домакините в невинността си. Римляните щяха да ги прегазят и убият.

— Трябва да бягаме — каза тя на Пърси. — Веднага.

Той кимна мрачно.

— Хейзъл, Франк, трябва да направите избора си сега. Идвате ли с мен?

Хейзъл изглеждаше ужасена, но сложи кавалерийския си шлем.

— Естествено. Само че никога няма да стигнеш до кораба, освен ако не ти спечелим малко време.

— Как? — попита Анабет.

Хейзъл подсвирна. Една бежова сянка веднага се отзова на призива ѝ и до фонтана се появи величествен кон. Той се изправи на задните си крака, изцвили и разпръсна тълпата. Хейзъл се покатери на гърба му, сякаш бе родена за ездач. До седлото имаше запасан кавалерийски меч.

Хейзъл изтегли златното острие.

— Пратете ми съобщение по Ирида, веднага щом се отдалечите на безопасно разстояние. Арион, дий!

Конят се стрелна към тълпата с невероятна скорост, като изблъска римляните от пътя си и предизвика масова паника.

Анабет усети искрица надежда. Може би щяха да се измъкнат оттук живи.

Тогава чу гласа на Джейсън от другия край на форума.

— Римляни! — извика той. — Моля ви!

Тълпата целеше него и Пайпър с камъни и чинии. Джейсън се опита да предпази Пайпър, но една тухла го удари над окото. Той рухна, а тълпата хукна към тях.

— Назад! — изкрещя Пайпър. Очарованият ѝ глас накара тълпата да се поколебае, но Анабет знаеше, че ефектът е мимолетен. Нямаше да може да ги стигне, дори с помощта на Пърси.

— Франк — каза Пърси, — в теб ми е надеждата. Можеш ли да им помогнеш?

Анабет не разбираше как Франк би могъл да им помогне сам-самичък, но той преглътна нервно.

— Богове — прошепна, — добре. Само че вие се качвайте бързо. Веднага!

Пърси и Анабет хукнаха към въжената стълба. Октавиан още се клатеше на края ѝ, но Пърси го хвана и го хвърли на тълпата. Докато двамата започваха да се катерят, на форума се появиха въоръжени legioneri. Над главата на Анабет профучаха стрели. Една експлозия едва не я събори от стълбата. Беше се изкатерила наполовина, когато чу рев зад себе си. Обърна глава и видя как римляните пищят и бягат от пътя на огромен дракон, който тичаше през форума — звяр, пострашен дори от бронзовата глава на носа на *Арго II*. Имаше груба сива кожа като на комодски варан и кожести прилепови криле. Стрели и камъни отскачаха от тялото му. Той надвисна над Пайпър и Джейсън, сграбчи ги с предните си лапи и полетя във въздуха.

— Това да не е...? — Анабет дори не можеше да го изрече.

— Франк — кимна Пърси, който бе на около метър над нея. — Той има някои специални умения.

— Меко казано — промърмори Анабет, — продължавай да се катериш.

Ако драконът и конят на Хейзъл не разсейваха стрелците, Пърси и Анабет нямаше да успеят да се изкатерят по стълбата, без да бъдат улучени. Най-накрая обаче минаха покрай редица натрошени въздушни гребла и се намериха на палубата. Такелажът гореше, главното платно на предната мачта бе скъсано през средата, а корабът висеше надясно.

Нямаше следа от Глийсън Хедж, но Лио стоеше в средата на кораба и спокойно презареждаше балистата.

Стомахът на Анабет се сви.

— Лио! — извика тя. — Какво правиш?

— *Унищожни ги*. — Лио се обърна към Анабет. Погледът му бе стъклен, а движенията механични като на робот. — *Унищожни ги всички*. — Той се обърна към балистата, но Пърси го събори. Главата на Лио се удари в палубата, а очите му се завъртяха така, че за момент се видя само бялото им.

Сивият дракон се появи до тях. Той обиколи кораба веднъж и кацна на предната част на кораба, като остави Джейсън и Пайпър. И двамата паднаха.

— Давай! — извика Пърси. — Отведи ни от тук!

Анабет осъзна с изненада, че той говори на нея. Тя направи грешката да погледне през релинга и видя как въоръжените legioneri

се подреждат в редици на форума и приготвят горящи стрели.

Хейзъл пришпори Арион и двамата избягаха от града, преследвани от тълпата. Нови катапулти се прицелиха в тях. Навсякъде по границата на Нов Рим статуите на Терминус поаленяха, сякаш се готвеха да освободят някакъв енергиен заряд.

Анабет погледна към джойстиците. Прокле наум Лио, задето ги бе направил толкова сложни. Нямаше време да прави комплексни маневри, но знаеше една простичка команда: „Нагоре“.

Тя сграбчи авиационния регулатор и го издърпа назад. Корабът проскърца. Носът му се наклони под ужасяващ ъгъл. Въжетата с котвите изплюяха и корабът се издигна над облаците.

V. ЛИО

На Лио му се щеше да изобрети машина на времето. Така щеше да се върне два часа назад и да предотврати глупостите, които бе натворил. Другият вариант беше да изобрети машина за шамари, с която да се самонакаже, макар да се съмняваше, че плесниците ѝ ще са по-болезнени от погледа на Анабет.

— Още веднъж те питам — каза тя. — Какво *точно* стана?

Лио се свлече до мачтата. Главата още го болеше от удара в палубата. А красивият му нов кораб бе станал на нищо. Арбалетите на кърмата вече можеха да служат само за подпалки. Главното платно на мачтата беше на парцали, а сателитът, който ловеше телевизионни канали и интернет, бе станал на части, което бе вбесило тренер Хедж. Главата на бронзовия дракон Фестус кашляше пушек така, сякаш се бе задавила с топка косми, а постоянното скърцане от левия борд подсказваше на Лио, че въздушните гребла или са извадени от гнездата си, или са напълно потрошени, което обясняваше защо корабът трепереше като лист, докато летеше. Двигателят пък издаваше странни звуци като на човек, болен от астма.

Лио сподави сълзите си.

— Не знам. Всичко ми е като в мъгла.

Прекалено много хора бяха вперили поглед в него — Анабет, която Лио мразеше да ядосва (това момиче го плашеше), тренер Хедж, който нервно потропваше с косматите си кози крака и многозначително поклащаше бейзболната си бухалка (трябваше ли да я мъкне навсякъде?), а също и Франк, новакът. Лио не знаеше какво да мисли за него. Приличаше му на бебе сумист, но акълът му стигаше, за да не му го каже. Смътно си спомняше, че на кораба бе кацнал дракон, който после се бе превърнал във Франк.

— Значи не си спомняш? — кръстоса ръце Анабет.

— Аз... — Лио се чувстваше така, сякаш опитваше да преглътне стъклено топче. — Спомням си, но усещането беше като да се гледаш от страни. Нямах никакъв контрол върху действията си.

Тренер Хедж потропа с бухалката си по палубата. В своя анцуг и с шапката, която бе нахлупил над рогата си, изглеждаше както в училище „Уилдърнес“, където в продължение на година бе преподавал физическо на Лио, Пайпър и Джейсън. Погледът му в момента бе такъв, че Лио очакваше сатирът всеки миг да му нареди да прави лицеви опори.

— Виж сега, хлапе — каза Хедж, — взриви доста неща. Нападна римляните. Това е страхотно. Трябваше ли обаче да прецакваш сателита? Тъкмо гледах един мач в клетка!

— Тренер — каза Анабет, — защо не огледаш дали някъде из кораба няма пожар?

— Вече го направих.

— Пак провери.

Сатирът се отдалечи, мърморейки си нещо под нос. Дори той не смееше да възрази на Анабет.

Тя коленичи до Лио. Сивите ѝ очи блестяха като стомана. Русата ѝ коса падаше по раменете, но на Лио това не му се стори привлекателно. Той нямаше идея защо хората смятаха блондинките за глупави. Откакто беше видял Анабет в Големия каньон, където тя го бе изгледала с изражение, гласящо: „Дайте ми Пърси Джаксън, или ще ви убия“, Лио смяташе блондинките за твърде умни и твърде опасни.

— Лио — каза тя спокойно, — да не би Октавиан да те е измамил? Да не те е натопил, или...

— Не. — Лио можеше да излъже и да стовари отговорността върху тъпия римлянин, но не искаше да влошава нещата. — Онзи е пълен нещастник, но не той стреля по лагера. Аз го направих.

Франк, момчето, което бе кацнало на кораба като дракон, изсумтя.

— Нарочно?

— Не!

Лио затвори очи.

— Всъщност да. Имам предвид... не исках. Но в същото време се чувствах така, все едно го искам. Нещо ме накара да го направя. Усетих да ме полазва хлад и...

— Хлад? — гласът на Анабет се промени. Звучеше почти уплашена.

— Да — отговори Лио, — защо?

Анабет не можа да отговори, тъй като Пърси извика от вътрешността на кораба:

— Анабет, трябваш ни!

Богове — помисли си Лио. — Моля ви, нека Джейсън е добре.

Веднага щом се бяха качили на борда, Пайпър бе отвела Джейсън в долните помещения на кораба. Раната на главата му изглеждаше зле. Лио познаваше Джейсън по-добре от всеки друг в лагера на нечистокръвните. Той бе най-добрият му приятел. Ако нещо му се случеше...

— Джейсън ще се оправи. — Изражението по лицето на Анабет се смекчи. — Франк, връщам се след малко. Ти само наглеждай Лио.

Франк кимна.

Лио се почувства още по-зле, доколкото това бе възможно. Анабет имаше повече доверие на римски герой, който познаваше от около три секунди, отколкото на него.

Когато останаха сами, Лио и Франк се измериха с поглед. Едрото момче изглеждаше странно, облечено в сив пуловер с качулка, дънки и подобна на чаршаф тога. На рамото си бе метнало лък и колчан. Лио си спомни ловджийките на Артемида, сладураниите в сребристи дрехи, които също носеха лъкове. Представи си Франк сред тях. Гледката бе толкова нелепа, че почти го накара да се почувства по-добре.

— Е — каза Франк, — значи не се казваш Сами.

— Що за въпрос е това? — намръщи се Лио.

— А, нищо — каза бързо Франк, — просто... нищо. Що се отнася до стрелбата над лагера, подозирам, че Октавиан е виновен. Може да е направил някаква магия. Той не искаше да има разбирателство между вас и римляните.

На Лио му се щеше да повярва, че това е истината, и беше благодарен, задето едрото момче не го мрази. Знаеше обаче, че в случая Октавиан е невинен. Лио бе отишъл до балистите и беше открил огън по римския лагер. Част от него знаеше, че това, което прави, не е редно. Беше се запитал: „Какво правиш, по дяволите?“.

Но въпреки това го бе сторил. Може би полудяваше. Последните няколко месеца бяха стресови за него. Може би цялата работа по *Арго II* го бе извадила от строя.

Не можеше обаче да си позволи да мисли така. Имаше нужда да свърши нещо полезно. Ръцете му трябваше да са заети с нещо.

— Виж — каза той, — трябва да говоря с Фестус и да разбера какви са повредите. Нещо против...?

Франк му помогна да се изправи.

— Кой е Фестус?

— Мой приятел — отговори Лио. — И той не се казва Сами, така че няма поводи за тревога. Хайде, ела. Ще ви запозная.

За щастие, бронзовият дракон не бе повреден, като изключим това, че беше изгубил всичките си части, освен главата. Лио обаче се бе погрижил за това.

Когато стигнаха носа на кораба, главата се обърна на сто и осемдесет градуса, за да ги погледне.

— Но тя е жива! — извика Франк и отскочи назад.

Лио щеше да се разсмее, ако не се чувстваше толкова гадно.

— Да, така е. Франк, запознай се с Фестус. Някога той беше цял бронзов дракон, но иммахме инцидент.

— Явно ти се случват доста инциденти — отбеляза Франк.

— Някои от нас не могат да се превръщат в дракони и трябва сами да си ги строят — повдигна вежди Лио. — Така или иначе, аз го съживих. Сега той е главата на *Арго II* и е нещо като главен интерфейс на кораба. Как стоят нещата, Фестус?

Фестус изпусна пушек от ноздрите си и нададе серия от тракащи и писукащи звуци. Пред последните няколко месеца Лио се бе научил да разбира езика на машината. Другите герои знаеха старогръцки и латински. Той пък разбираше бронзодраконски и машински.

— Оф — каза Лио, — можеше и да е по-зле. Корпусът е повреден на няколко места, въздушните гребла ляво на борд трябва да бъдат поправени, за да можем да продължим с пълна скорост, и за това ще ни трябват небесен бронз, катран, вар...

— Бар ли? Защо пък бар?

— Вар, приятел, вар. Калциев карбонат, използван в цимента, и други... Ох, няма значение. Идеята е, че няма да стигнем далеч, ако не поправя кораба.

Фестус отново изписука нещо, което Лио не разбра. Звучеше като „ей-зъл“.

— О, Хейзъл — досети се той, — това е къдравото момиче, нали?

— Тя добре ли е? — преглътна Франк.

— Да, добре е — каза Лио. — Според Фестус конят й е точно под нас. Тя ни следва.

— Значи трябва да кацнем — заяви Франк.

— Да не ти е гадже? — погледна го Лио.

— Да — прехапа устни Франк.

— Не звучиш много сигурен.

— Сигурен съм. Напълно.

— Добре, нищо не съм казал — вдигна ръце Лио. — Проблемът е, че можем да кацнем само веднъж. Корпусът и греблата не са в състояние да ни издигнат отново. Трябва да сме сигурни, че кацаме на място, където можем да се снабдим с необходимите материали.

— Откъде ще намерим небесен бронз? — почеса се Франк по главата. — Едва ли го продават под път и над път.

— Фестус, сканирай.

— Може да сканира околността за вълшебен бронз? — смая се Франк. — Има ли нещо, което да не може да прави?

„Трябваше да го видиш, докато беше цял“ — помисли си Лио, но на глас не каза нищо. Споменът за дракона още бе болезнен.

Лио огледа района, над който летяха. Под тях бе долината на Централна Калифорния. Лио не хранеше големи надежди, че могат да намерят всичко, което им е нужно, на едно място, но трябваше да опитат. Освен това искаше да се отдалечи на възможно най-голямо разстояние от Нов Рим. *Арго II* можеше да лети бързо и надалеч благодарение на вълшебния си двигател, но римляните вероятно също разполагаха с магически средства за придвижване.

Зад него стълбите изскърцаха. Пърси и Анабет излязоха на палубата. Израженията на лицата им бяха мрачни.

Сърцето на Лио прескочи удар.

— Джейсън...

— Почива си — каза Анабет. — Пайпър го наглежда, но вероятно ще се оправи.

— Анабет ми каза, че все пак *ти* си стрелял по града — каза Пърси и погледна свирепо към Лио.

— Човек... не знам какво стана. Толкова съжалявам...

— Съжалявал той — изръмжа Пърси.

Анабет постави ръка върху гърдите на приятеля си.

— После ще разберем какво точно е станало. Сега трябва да се прегрупираме и да изготвим план. Какво е състоянието на кораба?

Краката на Лио потрепераха. Начинът, по който Пърси го бе изгледал, му напомни за светкавиците, които призоваваше Джейсън. Кожата му настръхна, а всичките му инстинкти изкрещяха: „Скрий се!“.

Но вместо това той докладва на Анабет за щетите, които корабът е понесъл, и за това какво им трябва. Чувстваше се по-добре, докато говореше за нещо, което можеше да се оправи.

Тъкмо се оплакваше от недостига на небесен бронз, когато Фестус започна да писука и скърца.

— Страхотно — въздъхна Лио облекчено.

— Кое му е страхотното? — попита Анабет. — Не е като да нямаме нужда от някоя добра новина.

— Фестус намери всичко, което ни трябва — позволи си да се усмихне Лио. — Франк, защо не се превърнеш в птица или нещо подобно? Литни до долу и кажи на приятелката си да ни срещне до Голямото солено езеро в Юта.

Веднъж стигнали до уреченото място, трябваше да кацнат, а това не бе толкова лесно. С разкъсани платна и потрошени гребла, Лио едва успя да спусне кораба. Всички се бяха скрили по каютите си, освен тренер Хедж, който бе настоял да се качи на релинга отпред и крещеше:

— Да! Да те видим сега, езеро!

Лио стоеше отзад на кърмата — сам на руля на кораба — и се стремеше да го насочва възможно най-добре.

Фестус не спираше да скърца и да писука предупредително. Сигналите му се предаваха по вътрешна линия до кварталдека.

— Знам, знам — отговаряше Лио, стиснал зъби.

Нямаше време да се наслади на гледката. На юг имаше град, сгушен в подножието на близката планина, която следобедните сенки оцветяваха в синьо и лилаво. Огромна пустиня се бе ширнала на юг. Точно под тях Голямото солено езеро блещукаше като алуминиево фолио, а брегът му бе осеян със солници, които му придаваха марсиански изглед.

— Дръж се, тренер! — извика Лио. — Това ще боли!

— Обичам болката!

БАМ! Вълни солена вода опръскаха палубата и измокриха тренер Хедж. *Арго II* се наклони опасно надясно, след което се изправи и се закрепил на повърхността на езерото. Машините забръмчаха, когато въздушните перки приеха форма, подходяща за плаване по вода. Три редици робогребла се потопиха във водата и започнаха да придвижват кораба напред.

— Браво, Фестус — каза Лио, — изведи ни до южния бряг.

— Направо страхотно! — вдигна юмруци във въздуха Хедж. Беше измокрен от рогата до копитата си, но на лицето му бе грейнала лудешка козя усмивка. — Хайде пак!

— Ъ-ъ... може би малко по-късно — каза Лио. — Само стой на палубата, става ли. Дръж под око... езерото. В случай, че реши да ни нападне.

— Дадено — съгласи се Хедж.

Лио иззвъня камбаната, която указваше, че всичко е наред, и тръгна към стълбите. Преди да стигне там, конски тропот разтърси корпуса. Един кафяв кон се появи на палубата, а Хейзъл Левеск бе на гърба му.

— Ама как...?! — шокира се Лио. — Ние сме по средата на езерото! Това нещо да не би да лети?

Конят изцвили сърдито.

— Арион не лети — отвърна Хейзъл, — но може да галопира по почти всичко. Вода, малки планини, дори вертикални повърхности — нищо не го смущава.

— О!

Хейзъл го гледаше особено, както го бе наблюдавала и по време на пира на форума. Все едно търсеше нещо по лицето му. Беше изкушен да я попита дали са се виждали и преди, но беше сигурен, че не са. Щеше да помни, ако толкова хубаво момиче му бе обърнало внимание. Това не се случваше толкова често.

Тя е гадже на Франк — напомни си той.

Франк все още бе долу, но на Лио му се искаше едрото момче да се върне. Начинът, по който Хейзъл го изучаваше, го караше да се чувства неудобно.

Тренер Хедж се появи отново, стиснал бухалката си, и погледна към вълшебния кон с недоверие.

— Валдес, това брои ли се за нашествие?

— Не! — каза Лио. — Хейзъл, по-добре ела с мен. Построил съм конюшния, в която можем да настаним Арион...

— Той е свободолюбив — отвърна Хейзъл, докато слизаше от седлото. — Ще пасе трева край езерото, докато не го извикам. Искam обаче да разгледам кораба. Води.

Дизайнът на *Арго II* бе като на древна трирема, само дето бе два пъти по-голям. В обикновената трирема обаче по-голямата част от пространството бе заето от три редици пейки, на които седяха няколкостотин потящи се над греблата роби. Греблата на Лио обаче бяха автоматични и можеха да се прибират сами, поради което заемаха много малка част от вътрешността на кораба. Неговата мощност идваше от залата с двигателя на втората и най-ниска палуба, в която бяха още медицинското отделение, складът за храна и конюшните.

Лио поведе Хейзъл надолу по коридора. Построил бе осем каюти в кораба — седем за героите от пророчеството и една за тренер Хедж (когото Хирон бе назначил за старши отговорник на мисията). В задната част на кораба бе столовата, накъдето беше тръгнал Лио. По пътя минаха покрай стаята на Джейсън. Вратата ѝ бе отворена. Пайпър стоеше до леглото, хванала ръката на приятеля си, докато той похъркваше с кесия лед на челото.

Тя се обърна към Лио и вдигна пръст до устните си, за да го предупреди да пази тишина. Не изглеждаше ядосана, което донякъде успокои Лио. Той се опита да преглътне чувството за вина, което изпитваше, и продължи по пътя си.

Когато стигнаха до столовата, намериха останалите — Пърси, Анабет и Франк, — седнали край масата за хранене. Изглеждаха унили.

Лио бе направил помещението възможно най-уютно, тъй като бе сметнал, че ще прекарват доста време в него. В шкафа имаше вълшебни чаши и чинии от лагера на нечистокръвните, които се пълнеха с каквато храна и напитка пожелаеш. Имаше и вълшебен хладилен сандък за безалкохолни напитки, идеален за пикници навън. Столовете бяха меки, с подвижна облегалка, предлагаха масаж и имаха слушалки за музика и поставки за напитки и мечове — всичко, от което един герой имаше нужда. Помещението нямаше прозорци, но стените бяха магически и излъчваха картини от лагера на

нечистокръвните — плажа, гората, полята с диви ягоди. Лио се замисли дали картините не предизвикват носталгия вместо щастие. Пърси гледаше с копнеж към хълма на нечистокръвните, огрян от лъчите на залязващото слънце. Златното руно блестеше от клоните на един бор.

— Значи кацнахме — отбеляза Пърси. — Какво ще правим сега? Франк подръпна тетивата си.

— Да разгадаем пророчеството? Имам предвид... това, което Ела изрече, бе пророчество, нали? От Сибилинските книги?

— От кое? — попита Лио.

Франк му обясни, че харпията запаметява книги. В някакъв момент от миналото си Ела бе наизустила колекция древни пророчества, за които се предполагаше, че са унищожени при падането на Рим.

— Затова скрихте истината от римляните — предположи Лио. — Не сте искали да я пленят.

— Ела е чувствителна — отвърна Пърси, загледан в хълма на нечистокръвните. — Когато я намерихме, беше пленница. Просто не искам... — Той стисна юмрук. — Това няма значение. Пратих на Тайсън съобщение по Ирида да отведе Ела в лагера на нечистокръвните. Там ще са в безопасност.

Лио се съмняваше, че който и да е било от тях ще е в безопасност сега, след като бяха разгневили римляните. Сякаш Гея не им стигаше.

Въпреки това не каза нищо.

Анабет преплете пръсти.

— Пророчеството е моя грижа, а и в момента имаме други проблеми. Трябва да поправим кораба. Лио, кажи какво ни трябва.

— Най-лесно ще намерим катран — отвърна той, доволен от възможността да смени темата. — Можем да си го купим от града, от магазин за строителни материали, например. Трябват ни обаче още небесен бронз и вар. Според Фестус можем да намерим и двете на остров в езерото на запад от тук.

— Ще трябва да побързаме — предупреди Хейзъл, — доколкото познавам Октавиан, вече е започнал да ни търси с авгурите си. Римляните ще изпратят ударен отряд по петите ни. Това е въпрос на чест.

Лио усети погледите на останалите.

— Хора... не знам какво стана. Честно, аз...

— Вече обсъдихме това — вдигна ръка Анабет. — Съгласни сме, че това не си бил ти, Лио. Аз също усетих да ме полазва хлад. Вероятно е някаква магия, направена или от Октавиан, или от Гея, или от някой неин слуга. Но докато не разберем какво точно се е случило...

— Как можем да сме сигурни, че няма да се случи отново? — намръщи се Франк.

Пръстите на Лио се нагряха, все едно щяха да пламнат. Едно от уменията му като син на Хефест бе, че можеше да призовава пламъци с волята си. Трябваше обаче да внимава това да не стане случайно, особено на борда на кораб, пълен с експлозиви и запалителни вещества.

— Сега съм добре — каза той, макар да не бе напълно сигурен. — Според мен не трябва да се разделяме. Никой не бива да остава сам. Можем да оставим Пайпър и тренер Хедж на борда с Джейсън. Да изпратим една група да вземе катран. Другата ще тръгне за бронз и вар.

— Да се разделим? — попита Пърси. — Това е лоша идея.

— Така ще стане по-бързо — намеси се Хейзъл. — Освен това си има причина повечето подвизи да се извършват от най-много трима герои, нали?

— Права си — отвърна Анабет и повдигна вежди, сякаш изненадана от това колко умна е Хейзъл. — По същата причина ни трябва и *Арго II*. Извън лагера седем героя накуп ще привлекат вниманието на прекалено много чудовища. Корабът е построен, за да ни прикрива и предпазва от неприятности. На борда сме в безопасност, но излезем ли навън, не бива да сме повече от трима. Няма нужда да привличаме вниманието на слугите на Гея.

Пърси не изглеждаше особено доволен от тези разсъждения, но взе ръката на Анабет в своята.

— Докато сме заедно, няма проблем.

— Това е лесно — усмихна се Хейзъл. — Франк, беше невероятно, че се превърна в дракон! Ще можеш ли да го направиш отново, за да пренесеш Пърси и Анабет до града?

— Аз... — отвори уста Франк, сякаш за да възрази. — Предполагам, че да. Ами ти?

— Аз ще тръгна заедно с Арион и Са... с Лио.

Тя започна да си играе с дръжката на меча си, което накара Лио да се изнерви. Беше по-хиперактивна дори от него.

— Ще вземем бронз и вар и ще се срещнем тук привечер.

Франк изсумтя. Очевидно идеята да остави Хейзъл насаме с Лио не му се нравеше. По някаква причина обаче това накара Лио да се съгласи с плана. Той трябваше да докаже, че може да му се има доверие. Не искаше да започне да стреля като полудял отново.

— Лио — попита Анабет, — ако намерим нужните материали, колко време ще ти трябва, за да оправиш кораба.

— Ако имаме късмет, не повече от два часа.

— Чудесно — заяви тя, — тогава ще се видим тук възможно най-скоро. Внимавайте обаче. Това, че ни трябва късмет, не значи, че ще бъдем споходени от него.

VI. ЛИО

Препускането на гърба на Арион бе най-хубавото нещо, което се случи на Лио днес. Това, разбира се, не означаваше кой знае какво, тъй като денят му бе минал ужасно.

Копитата на коня превръщаха повърхността на езерото в солена мъгла. Лио постави ръка върху тялото на животното и усети как мускулите му работят като добре смазана машина. За пръв път момчето осъзна защо мощността на автомобилните двигатели се измерва в конски сили. Арион си беше четирикратко мазерати.

Пред тях се издигаше остров с бряг — толкова бял, сякаш бе направен от готварска сол. Зад него се издигаха тревисти дюни и обрулени от вятъра скали.

Лио бе седнал зад Хейзъл, обгърнал с ръка кръста ѝ. Близкият контакт го караше да се чувства неудобно, но това бе единственият начин да остане на борда (или както там се казваше, когато яздиш кон).

Преди да тръгнат, Пърси бе дръпнал Лио настрана и му бе разказал историята на Хейзъл. Това беше уж за да му направи услуга, но Лио бе разчел предупреждението: „Направиш ли нещо на приятелката ми, лично ще нахраня някоя бяла акула с теб“.

Според Пърси Хейзъл бе дъщеря на Плутон, починала през 40-те години на миналия век и върнала се към живот едва преди няколко месеца.

Това се стори невероятно на Лио. Хейзъл изглеждаше топла и жива. Нямаше нищо общо с духовете или преродените смъртни, които Лио вече бе срещал. Освен това беше много мила и общителна, за разлика от Лио, който предпочиташе компанията на машини. Живите същества като момичетата и конете го притесняваха. Не знаеше нищо за механизмите им.

Освен това Хейзъл бе гадже на Франк и това означаваше, че Лио трябва да се държи на разстояние от нея. Косата ѝ обаче ухаеше толкова хубаво, че сърцето му затупка бясно пряко волята му.

Може пък да беше заради скоростта на коня.

Арион изскочи на брега, тропна с копита и изцвили триумфално. Прозвуча като бойния вик на тренер Хедж.

Хейзъл и Лио слязоха от коня. Арион започна да рие пясъка.

— Гладен е — обясни Хейзъл. — Предпочита злато, но...

— Злато ли? — попита Лио.

— В случая ще трябва да се задоволи с трева. Хайде, Арион. Благодаря за возенето. Ще те извикам, когато имам нужда от теб.

И в следващия миг конят изчезна. Парата по повърхността на езерото бе единственото, което подсказваше, че е минал оттам.

— Доста бърз кон — каза Лио, — но храната му е скъпичка.

— Не съвсем — отвърна Хейзъл, — за мен не е проблем да го храня със злато.

— Нима? — повдигна вежди Лио. — Не ми казвай, че си роднина на цар Мидас.

Хейзъл сви устни, сякаш съжаляваше, че е повдигнала темата.

— Няма значение.

Това разпали още повече любопитството на Лио, но той все пак реши, че не е разумно да я притиска. Вместо това коленичи и взе шепка бял пясък.

— Е, това решава един от проблемите ни. Това е вар.

— Целият бряг е от вар? — намръщи се Хейзъл.

— Да. Виждаш ли? Гранулите са съвсем кръгли. Това не е пясък, а калциев карбонат.

Лио извади един плик от колана си и загреба с ръка от варта.

Внезапно замръзна. Спомни си как богинята Гея му се бе явявала като лице в земята, направено от пясък, прах или кал. Представи си как в белия калций се изписват подигравателната ѝ усмивка, затворените очи.

„Върви си, геройче — рече Гея. — Без теб корабът никога няма да бъде поправен“.

— Лио? — попита Хейзъл. — Добре ли си?

Той си пое дълбоко въздух. Гея не беше тук. Просто се бе изплашил.

— Да — отвърна той, — всичко е наред.

Започна да пълни торбата. Хейзъл коленичи до него и му помогна.

— Трябваше да донесем кофа и лопатки.

Идеята накара Лио да се усмихне.

— Щяхме да си направим пясъчен замък.

— Калциев замък.

Очите им се срещнаха за миг повече, отколкото бе прието.

Хейзъл извърна поглед.

— Толкова приличаш на...

— Сами? — предположи Лио.

— Ти знаеш? — Тя направи крачка назад.

— Не, нямам идея кой е той. Но Франк ме попита дали не се казвам така.

— И?

— Не се казвам така, разбира се!

— Нямах брат близък, или... — Хейзъл замлъкна. — Да не би семейството ти да е от Ню Орлианс?

— Не, от Хюстън сме. Защо? Да не си познавала момче на име Сами?

— Аз... няма значение. Просто приличаш на него.

Лио разбра, че тя е твърде притеснена, за да каже нещо повече. Но ако Хейзъл идваше от миналото, значи Сами също бе от 40-те години. Как можеше Франк да го познава? И защо Хейзъл мислеше, че Лио е Сами, въпреки че оттогава бяха минали толкова десетилетия?

Напълниха плика, без да продумат повече. Лио го натъпка в колана си с инструменти. Торбата изчезна — Лио не усещаше тежестта ѝ, но знаеше, че може да я извади от там без проблем. Всичко можеше да се напъха в колана му с инструменти. Той го обожаваше. Единственото, за което съжаляваше, бе, че джобовете му не са достатъчно големи, за да поберат резачка или базука.

Той се изправи и огледа острова. Дюните му бяха бели като сняг, а скалите, поръсени с бели пясъчинки, изглеждаха като заскрежени. Тук-там бе поникнала трева.

— Фестус каза, че тук някъде има небесен бронз. Не съм сигурен обаче...

— Натам — каза Хейзъл, — на около петстотин метра е.

— Откъде знаеш?

— Благородни метали — отговори Хейзъл. — Имам дарба да ги намирам. Наследила съм го по бащина линия.

Лио си спомни изказването ѝ, че за нея не било проблем да храни Арион със злато.

— Полезно наследство. Води тогава, госпожице Метален детектор.

Слънцето клонеше към залез. Небето се оцвети в странна смесица от жълто и лилаво. В някоя друга реалност Лио щеше да е доволен от това, че се разхожда по плажа с красиво момиче, но колкото повече вървяха, толкова повече се изнервяше.

Най-накрая Хейзъл се обърна към вътрешността на острова.

— Сигурна ли си, че това е добра идея? — попита той.

— Близко сме — успокой го тя. — Хайде.

Тъкмо бяха преминали дюните, когато видяха жената. Тя седеше на една скала наскре поланата, а до нея бе паркиран сребристо-черен мотоциклет. От всяко от колелата му бе изрязан триъгълник, което ги караше да изглеждат като Пакмен^[1]. Нямаше начин мотоциклетът да е в движение.

Жената бе мършава, с къдрава черна коса. Бе облечена с черни кожени панталони като рокер и носеше високи ботуши. На гърба ѝ имаше кървавочервено кожено яке, чийто стил бе кръстоска между този на Майкъл Джексън и членовете на „Хелс Ейнджълс“^[2]. Земята около нея бе осеяна с нещо, което приличаше на счупени черупки.

Приведена, жената вадеше още от тях от торбата си и ги отваряше. Дали не чистеше стриди? Лио се съмняваше, че в Голямото солено езеро има такива.

Не искаше да приближава. Имал беше много лоши преживявания, свързани с луди жени. Старата му гледачка Тия Калида, която всъщност бе Хера, имаше навика да го оставя да спи в запалени огнища. Богинята на Земята Гея бе убила майка му с пожар в работилницата ѝ, когато Лио бе само на осем. Хиона, повелителката на снега, се бе опитала да го замрази на шушулка в Сонома.

Хейзъл обаче продължи напред — не му оставаше друг избор, освен да я последва.

Когато приближиха, Лио забеляза някои смуцаващи детайли. Към колана на жената бе прикрепен навит камшик. Върху червеното ѝ яке бяха нарисувани клоните на ябълково дърво, по което бяха

накацали скелети на птици. А стридите, които разчупваше, всъщност бяха бисквити с късмети.

Парчета начупени бисквити се бяха натрупали до височината на глезените ѝ, но тя продължаваше да вади нови от торбата си и да ги троши, за да прочете късметчетата. Захвърляше повечето настрана, някои видимо я ядосваха. Докосваше хартията с пръст така, все едно я зацапваше, после запечатваше с магия поредната бисквитка и я мятеше в близката кошница.

— Какво правите? — не се сдържа Лио.

Жената го погледна. Лио вдиша рязко. За момент помисли, че дробовете му ще се пръснат.

— Лельо Роса? — попита той.

Жената изглеждаше точно като леля му, колкото и невероятно да бе това. Имаше същия широк нос с бенка на едната страна, същата сърдита уста, същите злобни очи.

Но това не можеше да е Роса. Тя никога нямаше да се облече така, освен това беше в Хюстън. Нямаше начин да чупи бисквити наред Голямото солено езеро.

— Така ли ме виждаш? — попита жената. — Колко интересно. Ами ти, Хейзъл?

— Откъде знаете... — Хейзъл отстъпи назад. — Вие... изглеждате като госпожа Лиър. Учителката ми в трети клас. Мразех ви.

— Отлично — изкикоти се жената, — наистина си я презирала, нали? Тя се е отнасяла с теб несправедливо?

— Вие... тя връзваше ръцете ми за чина, уж защото съм била непослушна — отговори Хейзъл, — нарече майка ми вещица. Обвиняваше я за всичко, което не правех... Но това е невъзможно. Тя трябва да е мъртва. Коя сте вие?

— О, Лио вече се досеща — отговори тя — какво мислиш за леля си Роса, *mijo*^[3]?

Міјо. Майката на Лио го бе наричала така. След смъртта ѝ Роса бе отказала да го гледа. Нарекла го бе дявол. Обвинила го бе за пожара, в който беше загинала сестра ѝ. Настроила бе семейството му срещу него, изоставяйки го на милостта на Социалните служби... едно кльощаво осемгодишно сираче.

Години наред Лио обикаляше от един в друг приемен дом, докато накрая не попадна в лагера на нечистокръвните.

Той не беше от хората, които лесно мразят, но след всички тези години на страдания кипна при вида на лицето ѝ. Какво мислеше за леля си ли?

Искаше да си отмъсти. Да ѝ го върне тъпкано.

Очите му се спряха на мотоциклета с неговите гуми, подобни на Пакмен. Къде ли бе виждал такова нещо?

В лагера на нечистокръвните. Символът над вратата на хижа Номер 16.

Счупеното колело.

— Немезида — каза той, — ти си богинята на Отмъщението.

— Виждаш ли? — усмихна се богинята на Хейзъл. — Той ме позна. — Немезида счупи още една бисквита и сбърчи нос. — Ще имаш късмет тогава, когато най-малко го очакваш — прочете тя. — Най-мразя такива глупости. Някой счупва бисквитка и внезапно разбира, че ще стане богат! Тюхе^[4] е виновна за това. Тази безделница винаги раздава щастие на хора, които не го заслужават!

Лио погледна към купчината натрошени бисквити.

— Нали разбирате, че това не са... ъ-ъ... истински пророчества? Правят се във фабрики и...

— Не я извинявай! — скастри го Немезида, — това е типично в стила на Тюхе. Да дава надежда на хората! Не, не и не. Аз ще ѝ попреча да го направи. — Тя прокара пръст през листа и буквите станаха кървавочервени: „Ще умреш болезнено, когато го очакваш“. — Така е много по-добре!

— Това е отвратително! — възмути се Хейзъл. — Нима урочасвате някой човечец с такова проклятие в бисквитката му?

Немезида се изсмя. Беше зловещо да видиш подигравателното ѝ изражение по лицето на леля Роса.

— Скъпа ми Хейзъл, нима не си пожелавала лоши неща на госпожа Лиър?

— Това не означава, че съм искала да се сбъднат!

— Ха! — Богинята затвори наново бисквитката и я метна в кошницата си. — Най-вероятно познаваш Тюхе под името Фортуна, понеже си римлянка. Подобно на останалите, и тя не се чувства много добре сега, знаеш ли? Аз обаче съм си все същата и за гърците, и за римляните. Немезида, богинята на Отмъщението. Аз не се променям. Жаждата за мъст е универсална.

— За какво говорите? — попита Лио. — Какво правите тук?

Немезида отвори още една бисквитка.

— Щастливи числа. Каква глупост! Това дори не е късметче! — Тя смачка бисквитката и пръсна трохите наоколо. — Ще отговоря на въпроса ти, Лио Валдес. Боговете са в ужасно състояние. Това става винаги когато между гръцките и римските герои има междуособици. Боговете на Олимп се разкъсват между двете си природи. И двете страни им се молят за помощ. Опасявам се, че в момента страдат от нещо като божествена шизофрения. Боли ги глава. Дезориентирани са.

— Но ние не сме във война! — настоя Лио.

— Лио — направи гримаса Хейзъл, — не знам как да ти го кажа, но наскоро ти взриви голяма част от Нов Рим.

Лио я погледна така, сякаш се чудеше на коя страна е тя.

— Не беше нарочно!

— Знам — отговори Хейзъл, — но римляните не го знаят. Сега ще искат отмъщение.

Немезида се изсмя.

— Вслушай се в думите на момичето, Лио. Войната приближава. Гея се погрижи за това с твоя помощ. И знаеш ли кого обвиняват боговете за сегашното си състояние?

Лио почувства горчив вкус в устата си, сякаш бе налапал шепа вар.

— Мен.

— Да ти имам самочувствието — изсумтя богинята. — Ти си просто една пионка, Лио Валдес. Говорех за играча, заръчал нелепия подвиг, който трябваше да събере гръците и римляните. Боговете обвиняват Хера. Или, ако предпочиташ, Юнона! Царицата на Небето избяга от Олимп, за да се спаси от гнева на роднините си. Не очаквай повече помощ от покровителката си!

Лио усети, че го заболява глава. Чувствата му към Хера бяха смесени. Тя бе объркала живота му още от люлката, превърнала го бе в пешка за пророчеството, но поне беше на тяхна страна. Малко или много. Ако боговете я бяха прогонили...

— Защо тогава сте тук? — попита той.

— За да ти предложи помощта си, разбира се! — ухили се злобно Немезида.

Лио погледна към Хейзъл. Тя изглеждаше така, сякаш току-що са ѝ предложили безплатна змия.

— Помощта ви? — повтори Лио.

— Разбира се! — каза богинята. — Аз обичам да съсипвам горделивите и могъщите, а няма някой, който да е по-горделив и по-могъщ от Гея и нейните гиганти. Трябва обаче да те предупредя, че помощта ми си има цена. Няма такова нещо като късмет. Колелото на Фортуна е една измама. Успехът иска жертви.

— Жертви? — процеди Хейзъл. — Аз изгубих майка си. Умрях и се върнах. Сега и брат ми го няма. Колко още жертви искаш?

Лио я разбираше чудесно. Идеше му да изкрещи, че и той е изгубил майка си. Целият му живот бе една поредица от трагедии. Останал бе без дракона си Фестус. Едва не се бе самоубил, докато строеше кораба си, *Арго II*. Сега бе започнал война с римляните, без да иска, и вероятно бе изгубил доверието на приятелите си.

— В момента искам единствено малко небесен бронз — каза той на Немезида.

— За това няма проблем. Зад тази височина е. Ще го намериш сред фенките.

— Фенките... Какви фенки? — попита Хейзъл.

Немезида извади една бисквита и я изяде с късметчето.

— Ще видите. Може би ще научиш нещо от тях, Хейзъл Левеск. Повечето герои не успяват да надвият природата си, дори когато са получили втори живот. А що се отнася до брат ти Нико... — Богинята се усмихна. — Не му остава много време. Сега сме 25-ти юни, нали? Да, остават му още шест дена, за щастие, без да броим днешния. След това ще загине. Заедно с Рим и всички в него.

— Какво? — ококори се Хейзъл. — Как?

— Що се отнася до теб, дете на Огъня — обърна се богинята към Лио, — най-големите ти прекеждия тепърва предстоят. Не ще намериш място сред събратята си. Винаги ще им бъдеш чужд, седмото колело. Скоро ще се изправиш срещу проблем, който не можеш да разрешиш. Тогава аз ще ти помогна. Срещу съответната цена, разбира се.

Лио усети миризма на пушек. Видя, че пръстите на ръката му са се запалили. Хейзъл го гледаше, обзета от ужас.

Той прибра ръка в джоба си, за да угаси пламъците.

— Отлично. — Немезида почисти якето си от трохите.

— Какво ще поискате в замяна на помощта си?

— Едно от децата ми даде едното си око в замяна на това да промени света — сви рамене богинята.

— Взела сте окото му? — Стомахът на Лио се сви.

— В твоя случай може да не е това. Но ще е нещо болезнено. Ето. — Тя му подаде една здрава бисквитка. — Когато ти потрябва помощ, счупи това и проблемът ти ще се реши.

— Какъв проблем? — Ръката на Лио трепереше, когато той взе бисквитката.

— Ще разбереш, когато му дойде времето.

— Не, благодаря — отговори Лио, но ръката сама прибра бисквитката в един от джобовете на колана му.

Немезида извади още една бисквитка от торбата си и я разчупи.

— Скоро ще имаш възможност да преосмислиш избора си — прочете на глас тя. — Това е страотно. Няма нужда от промяна. — После събра наново бисквитката и я пусна в кошницата си. — Малцина от боговете ще могат да ви помогнат по време на тази мисия. Повечето от тях вече са извън строя и тепърва ще стават по-объркани. Само едно нещо може да върне единството на Олимп. Една стара неправда трябва да бъде поправена. Това би било чудесно наистина. Но няма да се случи, ако не приемете помощта ми.

— Предполагам, че няма да ни кажете за какво става дума? — измърмори Хейзъл. — Или защо на брат ми Нико му остават шест дни живот? Или защо Рим ще бъде унищожен?

Немезида се изкикоти. Тя се изправи и метна торбата с бисквитки на рамо.

— Всичко е свързано, Хейзъл Левеск. А що се отнася до помощта ми, Лио, помисли върху това, което ти казах. Ти си добро дете. Работиш здравата. Все ще се разберем някак. Аз обаче ви задържах твърде много. Трябва да стигнете до водата с отражението, преди слънцето да залезе. Горкото ми прокълнато момче става доста... неспокойно след стъмване.

На Лио това никак не му хареса, но богинята се качи на мотоциклета си. Очевидно ставаше за каране въпреки подобните му на Пакмен гуми. Немезида форсира двигателя и изчезна в облак черен дим.

Хейзъл се наведе. Всички остатъци от бисквитките и късметчетата бяха изчезнали, освен едно смачкано листче хартия. Тя го вдигна и прочете:

„Ще видиш своето отражение и ще узнаеш какво е отчаяние.“

— Страхотно — измърмори Лио, — да видим какво означава това.

[1] Герой от известна аркадна игра, който прилича на кръгче с уста в него. — Бел.пр. ↑

[2] Световен рокерски клуб. — Бел.пр. ↑

[3] Синко, сине мой (исп.) — Бел.ред. ↑

[4] Богиня на Щастието и Благоденствието. — Бел.прев. ↑

VII. ЛИО

— Коя е леля Роса? — попита Хейзъл.

На Лио не му се говореше за това. Думите на Немезида още отекваха в главата му. Чувстваше колана си по-тежък, след като бе сложил бисквитата в него, а това бе невъзможно. Джобовете можеха да носят всичко, без да се усеща допълнителна тежест. Дори най-крехките неща в тях никога не се чупеха. И въпреки това Лио си представяше как бисквитката го тегли надолу в очакване да бъде счупена.

— Дълга история — отговори той. — Изостави ме, след като мама умря. Даде ме на Социални грижи.

— Съжалявам.

— Да, неприятно беше. — Лио бързаше да смени темата. — Ами ти? Какво имаше предвид Немезида, като спомена брат ти?

Хейзъл премигна, все едно в очите ѝ бе влязла сол.

— Нико... той ме намери в откъдното. Върна ме в света на живите и убеди римляните от лагер „Юпитер“ да ме приемат. Дължа му втория си живот. Ако Немезида е права и Нико е в опасност... ще трябва да му помогна.

— Разбира се — отвърна Лио, макар да се притесни. Съмняваше се, че богинята на Отмъщението е споделила тази информация с Хейзъл от добро сърце.

— Имаш ли идея какво искаше да каже Немезида с това, че след шест дни брат ти ще загине заедно с всички в Рим?

— Не — призна Хейзъл, — но се опасявам, че...

От каквото и да се опасяваше, не го сподели. Покатери се на една от най-големите скали, за да огледа околността. Лио се опита да я последва и загуби равновесие. Тя го издърпа нагоре и двамата се намериха хванати за ръце, загледани един в друг.

Очите на Хейзъл блестяха като злато.

„Златото не е голям проблем“ — бе казала тя. Лио не мислеше така. Не и докато я гледаше. Замисли се кой ли е бил Сами. Имаше

чувството, че трябва да знае, но не можеше да се сети. Който и да беше, Сами имаше късмет, че момиче като Хейзъл го е грижа за него.

— Ъ-ъ, благодаря. — Пусна ръката ѝ, но двамата стояха толкова близо, че усещаше дъха ѝ. Тя определено не изглеждаше като мъртвец.

— Когато разговаряхме с Немезида — каза притеснено Хейзъл, — видях, че ръцете ти... пламват.

— Аха — отвърна той, — това е сила от Хефест, баща ми. Обикновено мога да я контролирам.

— О... — Тя постави една ръка на ризата си, все едно се готвеше да изрече клетва.

На Лио му се стори, че Хейзъл иска да се отдалечи от него, но скалата е твърде малка за това.

Страхотно — помисли си. — *Още някой, който ме смята за страшен изрод.*

Той огледа острова. Далечният бряг бе на не повече от няколко метра. Тук-там имаше дюни и купчини камъни, но нищо, което да напомня на басейн или огледало.

„Не ще намериш място сред събратята си — каза му бе Немезида. — Винаги ще им бъдеш чужд, седмото колело“.

Лио се чувстваше така, сякаш ушите му са поляти с киселина. Той нямаше нужда някой да му казва, че не се вписва в компанията. В лагера на нечистокръвните бе изкарал месеци наред сам в бункер номер девет. Докато приятелите му вечеряха, учеха и играеха заедно, той майстореше кораба. Дори двамата му най-добри приятели, Пайпър и Джейсън, често се отнасяха с него като с външен човек. Откакто бяха станали гаджета, изкарваха свободното си време сами. От единствения му друг приятел, дракона Фестус, бе останала само главата. Контролният му диск бе унищожен по време на предното им приключение, а Лио не знаеше как да го поправи.

Седмо колело. Лио бе чувал за пето колело — безполезна част от съоръжението, която никога не влиза в употреба. Предполагаше, че седмото колело е дори по-жалко. Беше се надявал подвигът да е ново начало за него. Искаше му се работата върху *Арго II* да даде плод. Щеше му се да има шестима добри приятели, които да му се възхищават и да го ценят, с които да отплава на битка с гигантите на фона на залязващото слънце. Тайничко се бе надявал да си намери и гадже.

Но сега...

Немезида се бе оказала права. Може и да беше един от седмината герои, но пак беше изолиран. Нападнал бе римляните и беше докарал само неприятности на приятелите си.

„Не ще намериш място сред събратята си“ — отекна в главата му отново.

— Лио — каза Хейзъл нежно, — не можеш да приемаш навътре думите на Немезида.

— Ами ако това, което казва, е истина? — намръщи се той.

— Тя е богинята на Отмъщението — напомни му Хейзъл, — може да е на наша страна, а може и да не е. Така или иначе, тя съществува, за да сее раздори.

На Лио му се щеше да отхвърли думите на Немезида със същата лекота, но не можеше. Вината за това обаче не бе на Хейзъл.

— Трябва да продължим — каза й, — чудя се какво ли имаше предвид Немезида, когато каза, че трябва да свършим задачата си, докато е светло.

Хейзъл погледна към слънцето, което вече докосваше хоризонта.

— И кое е прокълнатото момче, за което спомена?

Някъде отдолу се чу глас:

— Прокълнатото момче, което спомена.

Първоначално Лио не видя никого. След това забеляза, че на около три метра от скалата им стои млада жена. Беше облечена в гръцка туника с цвета на скалите. Тънката ѝ коса бе с неопределен цвят — нещо между русо, кестеняво и сиво — и се губеше сред сухата трева. Не бе съвсем невидима, но сякаш се сливаше с околността, поне докато не помръднеше. Дори тогава Лио с мъка фокусираше погледа си върху нея. Лицето ѝ бе хубавко, но не и запомнящо се. Всъщност Лио забравяше външния ѝ вид с всяко премигване и трябваше да се съсредоточи отново, за да я намери.

— Здравей — каза Хейзъл, — коя си ти?

— Коя си ти? — повтори момичето. Звучеше уморено, като че ли много пъти бе отговаряла на този въпрос.

Хейзъл и Лио се спогледаха. С техния късмет на герои не се знаеше на какво могат да попаднат. На Лио не му се искаше точно сега да си имат работа с момиче нинджа в камуфлаж.

— Ти ли си прокълнатото хлапе, за което спомена Немезида? — попита Лио. — Но ти си момиче!

— Ти си момиче — повтори тя.

— Моля? — възкликна Лио.

— Моля — отговори нещастно момичето.

— Ти повтаряш... — Лио се спря. — О, чакай малко! Хейзъл, нямаше ли някакъв мит за момиче, което повтаряло всичко...

— Ехо — кимна Хейзъл.

— Ехо — съгласи се непознатата. Тя се размърда и роклята ѝ отново смени цвета си. Очите ѝ бяха с цвета на солена вода.

Лио се опита да запомни чертите ѝ, но не можа.

— Не си спомням мита добре — призна той. — Не беше ли прокълната да повтаряш нещата, които си чула?

— Чула — отвърна Ехо.

— Горкичката — каза Хейзъл, — доколкото си спомням, това бе сторено от богиня?

— От богиня — потвърди Ехо.

Лио се почеса по главата.

— Но това се е случило преди хиляди години... О! Ти си една от смъртните, върнати през Портите на Смъртта. Ще ми се да спрем да се натъкваме на живи мъртъвци.

— Живи мъртъвци — каза Ехо, все едно му се караше.

Той осъзна, че Хейзъл е забила поглед в краката си.

— Ъ-ъ... съжалявам — промърмори той, — нямах предвид това.

— Предвид това. — Ехо посочи към далечния край на острова.

— Искаш да ни покажеш нещо? — попита Хейзъл.

Тя слезе от скалата и Лио я последва.

Дори отблизо Ехо бе трудна за различаване. Всъщност, колкото по-дълго я гледаше човек, толкова по-невидима ставаше тя.

— Сигурна ли си, че си истинска? — попита той. — Имам предвид... от плът и кръв?

— От плът и кръв. — Тя докосна лицето на Лио и го накара да потрепери. Пръстите ѝ бяха топли.

— Значи трябва да повтаряш всичко? — попита той.

— Всичко.

Лио се ухили.

— Това може да се окаже забавно.

— Забавно.

— Сини слонове.

— Сини слонове.

— Целуни ме, глупаче.

— Глупаче.

— Хей!

— Хей!

— Лио — намеси се Хейзъл, — не я дразни.

— Не я дразни — съгласи се Ехо.

— Добре де, добре — каза Лио, макар да не му беше лесно да се възпре. Не всеки ден срещаше някой с вградено записващо устройство. — Какво ни сочеше? Да не би да имаш нужда от нашата помощ?

— Помощ — натърти Ехо. Тя им даде знак да я последват и се затича надолу по склона.

Лио можеше да види откъде е минала само по движението на тревата и проблясването на роклята ѝ, която сменяше цвета си, за да пасне на скалите.

— По-добре да побързаме — каза Хейзъл, — иначе ще я изпуснем.

Намериха проблема — ако тълпа красиви момичета можеше да се нарече проблем. Ехо ги изведе до една тревиста ливада, оформена като кратер, с малко езерце в центъра. До ръба на езерото се бяха събрали няколко дузини нимфи. Поне Лио предположи, че са нимфи, подобни на онези в лагера на нечистокръвните, които носеха ефирни рокли. Бяха босоноги, с черти на елфи и леко зеленикава кожа.

Лио не разбираше какво правят, но всички бяха събрани на едно място, гледащо към езерцето, и се боричкаха, за да застанат така, че да виждат по-добре. Няколко от тях бяха вдигнали мобилните си телефони и се опитваха да снимат нещо над главите на останалите. Лио никога не бе виждал нимфи с телефони. Запита се дали не се опитват да снимат труп. Но ако беше така, защо се бутаха и кикотеха непрестанно?

— Какво гледат? — попита той.

— Гледат — въздъхна Ехо.

— Има само един начин, по който да разберем. — Хейзъл тръгна напред и започна да си проправя път през тълпата. — Извинете. Прощавайте.

— Хей! — оплака се една нимфа. — Аз дойдох първа тук.

— Да — намуси се друга, — но той не би те и погледнал.

Втората нимфа имаше огромни червени сърчица, нарисувани на бузите си. Над роклята си беше навлякла тениска, на която пишеше: О, БОЖЕ! АЗ & Н.!!!

— Официално геройско разследване — обяви Лио, стараяйки се да звучи формално. — Сторете път, моля. Благодарим.

Нимфите започнаха да се оплакват, но се отдръпнаха, за да разкрият коленичил до езерцето младеж, който не откъсваше поглед от водата.

Лио рядко обръщаше внимание на това как изглеждат другите момчета. Това по всяка вероятност беше заради приятелството му с Джейсън, който бе висок, рус и силен — всичко, което Лио не беше. Свикнал беше с това, че момичетата не го забелязват. Знаеше, че никога няма да спечели сърцето на някое с външността си. Надяваше се някой ден да го направи с чувството си за хумор, макар че това поне засега не бе помогнало.

Въпреки това Лио не можеше да не отбележи, че момчето до езерото бе изумително красиво. Лицето му бе като изваяно, а устните и очите му придаваха вид, който бе едновременно нежен и мъжествен. Тъмен бретон падаше над челото му. Може да беше на седемнайсет или пък на дваисет, но имаше тяло на танцор — с дълги елегантни ръце и мускулести крака, със свършена стойка и кралско спокойствие. Носеше обикновена бяла тениска и дънки, а на рамото си имаше лък и стрели. Оръжията очевидно отдавна не бяха ползвани. Стрелите бяха покрити с прах. Паяк бе изплел паяжина на върха на лъка.

Когато Лио приближи, осъзна, че лицето на момчето има необичаен златист цвят. Светлината на залеза се отразяваше в плоско парче небесен бронз на дъното на езерото, придавайки топло сияние на чертите на Господин Красавец.

Той изглеждаше запленил от отражението си в метала.

Хейзъл пое дълбоко въздух.

— Страхотен е.

Нимфите около нея започнаха да пицят и ръкопляскаат в съгласие.

— Такъв съм — каза замечтано младият мъж, все още загледан във водата. — *Толкова съм готин.*

Една от нимфите показва на Хейзъл своя айфон.

— Последният му клип в YouTube беше изгледан един милион пъти за по-малко от час! Само аз трябва да съм го изгледала поне петстотин хиляди пъти!

Останалите нимфи се разсмяха.

— Качва свои клипове в YouTube? — попита Лио. — И какво прави на тях? Да не би да пее?

— Не, глупчо! — скара му се нимфата. — Някога той е бил принц, изкусен стрелец и много други неща, които днес нямат значение. Сега е просто... ами виж! — Тя показва клипа на Лио. Той съдържаше това, което виждаха и на живо: младеж, който се любуваше на отражението си в езерото.

— Толкова е готин! — изпищя друга нимфа. На тениската ѝ пишеше: ГОСПОЖА НАРЦИС.

— Нарцис? — попита Лио.

— Нарцис — тъжно се съгласи Ехо.

Лио бе забравил за присъствието ѝ. Очевидно никоя от другите нимфи не я бе забелязала.

— О, не отново! — Госпожа Нарцис се опита да избута Ехо, но не разбра къде точно е роклята ѝ и вместо това избута още няколко нимфи.

— Изтърва шанса си, Ехо — намеси се нимфата с айфона. — Той те заряза преди четири хиляди години! Изобщо не ставаш за него!

— За него — повтори Ехо с горчивина.

— Чакайте малко — каза Хейзъл и с усилие отдели поглед от хубавия младеж. — Какво става? Защо Ехо ни е довела тук?

Една от нимфите ги погледна с досада. Тя държеше химикалка за автографи и смачкан постер на Нарцис.

— Преди Ехо беше нимфа като нас. Само че беше абсолютна клюкарка. Еди-кой си направил еди-що си, а другият не знам какво си...

— Така е! — изпищя друга нимфа. — Кой би издържал на такова нещо? Завчера казах на Клеопея, която живее в скалата до моята, да спре да клюкари хората, за да не стане като Ехо. Чухте ли я какво каза за онази въздушна нимфа и онзи сатир!

— Точно! — възмути се нимфата с постера. — Така или иначе, Хера наказва Ехо заради голямата ѝ уста, като я прокълна да повтаря

само края на нещата, които чува. С това нямаме никакъв проблем, но после Ехо се влюби в нашия хубавец Нарцис. Сякаш той би я забелязал!

— Сякаш би я погледнал! — додадоха няколко други нимфи.

— Сега тя смята, че трябва да го спаси — заяви Госпожа Нарцис.

— Нелепа идея. По-добре е тя да се махне.

— Да се махне — изръмжа в отговор Ехо.

— Толкова съм щастлива, че Нарцис е отново жив! — каза друга нимфа в сива рокля, която бе написала с черен маркер НАРЦИС + ЛЕА по ръцете си.

— Той е най-страхотният мъж, живял някога! И е на моя територия!

— Глупости дрънкаш, Леа — скара се приятелката ѝ, — аз съм нимфата на езерото!

— Но аз съм нимфата на тревата — обади се трета.

— Не, дошъл е тук, защото обича дивите цветя! — кресна четвърта.

— Те са мои!

Цялата тълпа започна да спори, докато Нарцис продължаваше да се взира влюбено в езерото, без да обръща каквото и да било внимание на врявата.

— Чакайте! — развика се Лио. — Дами, чакайте! Трябва да питам Нарцис нещо.

Нимфите бавно се успокоиха и отново започнаха да снимат любимеца си.

Лио коленичи до красавеца.

— Здравсти, Нарцис. Как я караш?

— Дръпни се, ако обичаш — отговори му Нарцис разсеяно. — Разваляш ми гледката.

Лио погледна към водата. Собственото му отражение се бе появило до това на Нарцис върху повърхността на потъналото парче бронз. Лио нямаше никакво желание да гледа собственото си отражение, тъй като до Нарцис изглеждаше като недоразвит трол. Нямаше съмнение обаче, че металът под водата беше небесен бронз — кръгъл и широк около метър и половина в диаметър. Лио не знаеше какво търси той в езерото. Небесният бронз падаше по най-различни места. Чувал беше, че повечето парчета идват от работилниците на

баща му. Хефест се гневеше, когато проектите му не се получаваха, и изхвърляше останките им в света на смъртните. Това парче изглеждаше като предвидено за божествен щит, но не се беше получило добре. Ако Лио успееше да го прибере в кораба, количеството щеше да му стигне за поправките.

— Страхотен изглед — каза Лио. — С радост бих се мръднал, но ако няма да ползваш бронза, може ли да го взема?

— Не — каза Нарцис. — Аз го обичам. Толкова е готин!

Лио се огледа, за да провери дали нимфите се смеят. Това трябваше да е някаква лоша шега. Те обаче го зяпаха и кимаха въодушевено. Само Хейзъл изглеждаше потресена. Тя сбърчи нос, все едно бе стигнала до извода, че Нарцис мирише по-лошо, отколкото изглежда.

— Човек — обърна се Лио към Нарцис, — нали се сещаш, че в момента зяпаш отражението си?

— Толкова съм готин — въздъхна Нарцис. Той се протегна с копнеж към водата, но после се спря. — Не, не бива да правя вълни. Това ще развали гледката. Ех... колко съм готин!

— Да — промърмори Лио, — но ако взема бронза, пак ще можеш да се гледаш във водата. Или пък... — Той бръкна в колана си и извади едно малко огледалце с размерите на монокъл. — Ето. Ще направим размяна!

Нарцис с колебание пое огледалото и се загледа с възхищение в отражението си.

— Дори ти носиш изображение на светлия ми лик? Не те обвинявам. Аз наистина съм страхотен. Благодаря ти. — Той остави огледалото настрана и отново се загледа в езерото. — Но аз вече имам много по-добър изглед. Цветът ме прави още по-красив, не мислите ли?

— Богове, да, о, да! — изпищя някаква нимфа. — Нарцис, ожени се за мен!

— Не, за мен! — извика друга. — Ще се подпишеш ли на постера ми!

— Не, подпиши се на моята тениска!

— Не, на челото ми!

— Не, на...

— Стига! — скара им се Хейзъл.

— Стига! — съгласи се Ехо.

Лио отново бе изгубил от поглед Ехо, но сега осъзна, че тя стои от другата страна на Нарцис и маха с ръка пред лицето му, сякаш се мъчеше да наруши концентрацията му.

Нарцис дори не мигна.

Фенклубът от нимфи се опита да избута Хейзъл, но тя извади кавалерийския си меч и ги накара да отстъпят назад.

— Престанете! — извика им.

— Той няма да подпише меча ти — заяви нимфата с постера.

— И няма да се ожени за теб — додаде тази с айфона. — Не можете да вземете бронзовото му огледало! То го задържа тук!

— Държете се ужасно глупаво! — каза Хейзъл. — Той е толкова надменен! Какво му харесвате?

— Харесвате — въздъхна Ехо, без да спира да маха с ръка пред лицето му.

Останалите въздъхнаха заедно с нея.

— Толкова съм готин — каза съчувствено Нарцис.

— Нарцис, слушай! — обърна се към него Хейзъл, без да прибира меча си. — Ехо ни доведе тук, за да ти помогнем. Нали, Ехо?

— Ехо — каза Ехо.

— Кой? — попита Нарцис.

— Единственото момиче, която го е грижа за теб — отговори Хейзъл. — Помниш ли смъртта си?

— Аз... не — намръщи се Нарцис. — Не може да съм умрял. Твърде важен съм.

— Умрял си, докато си се взираш в отражението си — настоя Хейзъл. — Сега си спомних историята. Богинята Немезида те проклела, задето си разбил толкова сърца. Наказанието ти било да се влюбиш в собственото си отражение.

— Толкова много се обичам — съгласи се Нарцис.

— Накрая си загинал — продължи Хейзъл. — Не зная точно как. Някои казват, че си се удавил, други, че си се превърнал в цвете, което винаги се оглежда във водата. Ехо, коя е вярната?

— Коя е вярната? — отвърна безпомощно тя.

— Това няма значение — изправи се Лио. — Човек, важното е, че отново си жив. Получаваш втори шанс. Немезида се опита да ни го каже. Можеш да станеш и да продължиш живота си. Ехо се опитва да

те спаси. Можеш обаче и да продължиш да се взираш в себе си, докато отново загинеш.

— Остани тук! — извикаха нимфите.

— Ожени се за мен, преди да умреш! — изпищя някоя.

— Вие просто искате да отмъкнете отражението ми — поклати глава Нарцис. — Не ви обвинявам, но не може да го вземете. То принадлежи на мен.

Хейзъл въздъхна безпомощно. Тя погледна към слънцето, което потъваше все по-бързо зад хоризонта. След това посочи с меч си края на кратера.

— Лио, може ли за минутка?

— Извини ни — каза Лио на Нарцис. — Ехо, искаш ли да дойдеш с нас?

— Дойдеш с нас — потвърди Ехо.

Нимфите отново се струпяха около Нарцис и продължиха да му правят снимки и клипове.

Хейзъл ги отведе на разстояние, така че да не бъдат чути.

— Немезида беше права — каза тя, — някои герои не могат да надвият природата си. Нарцис ще остане тук, докато умре отново.

— Не — каза Лио.

— Не — съгласи се Ехо.

— Този бронз ни трябва — каза Лио. — Ако успеем да го отмъкнем, Нарцис може и да се осъзнае. Ехо може да получи шанс да го спаси.

— Да го спаси — повтори Ехо с благодарност.

Хейзъл заби меч в пясъка.

— А може и да разгневим няколко десетки нимфи — каза тя. — Освен това Нарцис може би още умее да си служи с лъка.

Лио се замисли върху това. Слънцето почти бе залязло. Немезида беше споменала, че Нарцис се изнервя, щом се стъмни, вероятно защото не може да съзерцава отражението си. Лио не искаше да остава на това място да късно, нито да разбира какво точно е имала предвид богинята. Освен това вече имаше опит с бесни нимфи^[1] и не държеше да трупа по-голям.

— Хейзъл — каза той, — каква по-точно е силата ти над благородните метали? Само ги усещаш или можеш и да ги призоваваш?

— Понякога мога да ги призовавам — намръщи се тя, — но досега не съм опитвала с такова огромно парче небесен бронз. Може да го призова към себе си през земята, ако съм близо до него. Но ще трябва да съм напълно съсредоточена и дори тогава няма да стане бързо.

— Бързо — предупреди ги Ехо.

Лио прокле. Надявал се беше да се върнат в кораба и Хейзъл да призове бронза от безопасно разстояние.

— Добре — каза той, — ще трябва да опитаме нещо рисковано. Хейзъл, ще можеш ли да призовеш бронза оттук? Накарай го да потъне в пясъка и да дойде при теб, след това го вземи и бягай към кораба!

— Нарцис ще забележи отсъствието му. Той се съзерцава постоянно!

— Постоянно — повтори Ехо.

— Това е моя грижа — каза Лио, макар вече да мразеше плана си. — Аз и Ехо ще го разсеем.

— Разсеем? — попита Ехо.

— Ще ти обясня — обеща Лио, — надявам се, че си готова?

— Готова — отговори Ехо.

— Добре — отвърна Лио, — стискай палци да не загинем.

[1] Виж разказа „Лио Валдес и търсенето на Бъфорд“ от сборника „Дневниците на героя“. — Бел.пр. ↑

VIII. ЛИО

Лио се настрои психически за своята дегизировка. Извади няколко ментови бонбона и чифт работни очила от колана си. Не бяха слънчеви, но трябваше да свършат работа. Дръпна ръкавите и зализа косата си с машинно масло. След това постави един гаечен ключ в джоба си (без да знае защо) и накара Хейзъл първо да напише ГОТИН ПИЧ с маркер върху бицепса му, а после и да нарисува череп с кръстосани кости под надписа.

— Какво смяташ да правиш? — попита тя с известна тревога.

— Опитвам се да не мисля за това — призна си Лио. — Не бива да мисля за това, иначе всичко ще пропадне. Ти гледай да измъкнеш онзи небесен бронз. Ехо, надявам се, че вече си готова?

— Готова — повтори тя.

Лио си пое дълбоко въздух. После тръгна наперено към езерцето с надеждата, че изглежда готино, а не все едно страда от психично заболяване.

— Лио е номер едно! — извика той.

— Лио е номер едно! — повтори Ехо.

— Да, вижте ме само!

— Вижте ме само! — додаде Ехо.

— Сторете път на краля!

— Краля!

— Нарцис е мухльо!

— Мухльо!

Тълпата от нимфи се разпръсна. Създанията изглеждаха изненадани. Лио започна да ги пъди от пътя си, все едно му досаждаха.

— Днес не давам автографи, момичета. Знам, че искате подпис от Лио, но съм твърде зает да бъда важен. По-добре си опитайте късмета с онзи грозник Нарцис. Той е слабак!

— Слабак! — повтори ентусиазирано Ехо.

Нимфите се разшумяха недоволно.

— За какво говориш? — попита една от тях.

— Ти си слабак — обади се друга.

Лио намести очилата си и се ухили. Той опъна мускули (не че имаше много от тях) и посочи татуировката си, която гласеше: ГОТИН ПИЧ. Бе привлякъл вниманието на нимфите, макар и само защото ги бе изненадал.

Нарцис обаче продължаваше да се любува на отражението си.

— Знаете ли колко грозен е Нарцис? — попита Лио тълпата. — Толкова грозен, че когато го родила, майка му помислила, че ражда кентавър с конски задник вместо лице.

Някои от нимфите ахнаха. Нарцис се намръщи така, сякаш си даваше сметка, че около него бръмчи досадна муха.

— Знаете ли защо лъкът му е хванал паяжини? — продължи Лио. — С него е ходел на лов за гаджета, но не е могъл да си хване нито едно!

Една от нимфите се разсмя. Другите я сръчкаха да мълчи и продължиха да наблюдават.

Нарцис се обърна към Лио и го изглежда лошо.

— Кой си ти изобщо?

— Аз съм Супер Лио, любимото на всички огнено момче — отвърна Лио. — Мацките си падат по огнени момчета.

— По огнени момчета! — извика Ехо. Прозвуча убедително.

Лио извади химикалка от колана си и подписа ръката на една от нимфите.

— Нарцис не става за нищо! Толкова е немощен, че няма сили да скъса и една салфетка! Освен това е смотан, толкова смотан, че когато напишеш „смотан“ в Уикипедия, излиза неговата снимка. Тя обаче е толкова грозна, че никой не я гледа.

Нарцис смръщи красивите си вежди. Лицето му промени цвета си от бронзов на светлорозов. За момента изглеждаше напълно забравил отражението си. Лио видя как парчето бронз потъва в пясъка.

— Какво говориш? — попита Нарцис възмутено. — Че аз съм невероятен. Всеки го знае.

— Невероятен тапир — каза Лио. — Ако бях толкова тъп, щях да се самоудавя. Но ти вече си го направил.

Още една нимфа се изкикоти, към нея се присъедини и трета. Нарцис изръмжа, което го загрози поне малко. В това време Лио се

ухили, повдигна вежди над очилата си и разпери ръце, подканяйки нимфите да му ръкопляска.

— Точно така! — окуражи ги. — „Тим Лио“ за победа!

— „Тим Лио“! — извика Ехо. Тя бе потънала в тълпата нимфи и понеже се забелязваше трудно, те решиха, че някоя от тях е извикала.

— Богове, колко съм готин! — извика Лио.

— Готин! — отвърна на вика му Ехо.

— Той е забавен — дръзна да каже една от нимфите.

— И е сладък, макар и кльощав — обади се друга.

— Кльощав ли? — възкликна Лио. — Дами, кльощавото е измислено за мен. Кльощавото е готино! А Нарцис е толкова загубен, че са го изгонили дори от Подземното царство. Даже призраците не искат да го свалят.

— Гнус! — обади се някоя от нимфите.

— Гнус! — съгласи се Ехо.

— Достатъчно! — скочи на крака Нарцис. — Всичко това е лъжа! Очевидно е, че този човек не е готин, което означава, че... — той се поколеба. Явно отдавна не бе говорил за някой друг освен себе си. — Очевидно той лъже.

Оказа се, че Нарцис не е чак толкова тъп. Той разбра какво става и погледна към езерото.

— Бронзовото ми огледало го няма! Отражението ми! Върнете си ми отражението!

— „Тим Лио“! — изпищя една от нимфите.

Другите обаче отново се обърнаха към Нарцис.

— Аз съм красавецът тук! — настоя той. — Този човек открадна огледалото ми и ако не си го върна, ще се махна оттук!

Момичетата ахнаха. Една от тях посочи встрани и извика:

— Натам!

Хейзъл бе застанала на ръба на кратера и бягаше с цялата скорост, на която бе способна, докато влачеше огромния къс бронз.

— Върни го! — викна една нимфа.

— Върни го! — промърмори Ехо, вероятно против волята си.

— Да! — Нарцис свали лъка от рамото си и извади една стрела от прашния колчан. — Ще харесам първата, която ми върне бронза, почти толкова, колкото харесвам себе си! И ще я целуна веднага след като целуна отражението си!

— Богове! — запищяха нимфите.

— И още нещо — добави Нарцис и погледна към Лио с красивото си лице. — Убийте тези герои! Те не са готини като мен!

Лио можеше да развива невероятна скорост, когато бягаше от някой, който се опитва да го убие. За съжаление, бе натрупал доста опит в тази област. Изпревари Хейзъл, което не бе особено трудно, предвид факта, че тя мъкнеше двайсет кила небесен бронз. Хвана метала от едната страна и погледна назад.

Нарцис поставяше стрела на лъка си, но тя бе толкова стара и крехка, че са строши на трески.

— Ау! — изпъшка той като герой от филм. — Маникюрът ми!

Обикновено нимфите бягаха доста бързо, но тези бяха натоварени с цял куп постери, тениски и други рекламни стоки с марка *Нарцис*. Освен това не действаха като отбор, а непрекъснато се препъваха една друга, бутаха се и се ръгаха с лакти. Пък и Ехо им пречеше, като спъваше и настъпваше колкото можеше повече от тях.

Въпреки това нимфите ги настигаха.

— Извикай Арион! — изпъшка Лио.

— Вече го направих! — отвърна Хейзъл.

Стигнаха до брега. Бяха стигнали водата и виждаха *Арго II*, но нямаше как да стигнат до кораба. Разстоянието бе твърде дълго за преплуване, дори да не мъкнеха бронза.

Лио се обърна назад. Тълпата се показваше над дюните. Нарцис тичаше най-отпред, стиснал лъка си като диригентска палка. Нимфите се бяха сдобили с разнообразни оръжия. Някои държаха скали, други дървени жезли, обрасли с цветя. Трети стискаха водни пистолети, които не изглеждаха много опасни. Погледът на собственичките им обаче бе убийствен.

— О, богове — промърмори Лио и свободната му ръка пламна. — Мразя да се бия.

— Дръж небесния бронз и застани зад мен — изтегли меча си Хейзъл.

— Застани зад мен! — повтори Ехо. Момичето с камуфлажа вече тичаше пред тълпата. Тя застана пред Лио, обърна се назад и разпери ръце, все едно смяташе да го защити.

— Ехо — успя да каже Лио въпреки надигналата се буца в гърлото му. — Ти си една много смела нимфа.

— Смела нимфа? — повтори тя въпросително.

— Горд съм, че си от „Тим Лио“ — каза той. — Ако оцелеем, ще е най-разумно да забравиш за Нарцис.

— Забравиш за Нарцис? — попита тя несигурно.

— Твърде добра си за него.

Нимфите ги обградиха в полукръг.

— Измама! — извика Нарцис. — Те не ме обичат, момичета! А всички трябва да ме обичат, нали?

— Да! — извикаха всички момичета.

Само една объркана нимфа в жълта рокля изписка:

— „Тим Лио“!

— Убийте ги! — нареди Нарцис.

Нимфите тръгнаха напред, но пясъкът пред тях изригна. Арион се появи от нищото и обиколи тълпата с такава скорост, че създаде пясъчна буря, която покри нимфите с бяла вар и ги заслепи.

— Обожавам този кон! — каза Лио.

Нимфите изпопадаха и се закашляха. Нарцис се олюля слепешката и размаха лъка си, все едно се опитваше да удари конска муха.

Хейзъл се качи на седлото, вдигна бронза и подаде ръка на Лио.

— Не можем да оставим Ехо! — каза Лио.

— Оставим Ехо — повтори нимфата и се усмихна.

За пръв път Лио видя лицето ѝ. Тя бе истински красива — с яркосини очи, които досега не бе забелязал. Как бе възможно?

— Защо? — попита Лио. — Нали не мислиш, че можеш да спасиш Нарцис?

— Спасиш Нарцис — отвърна тя уверено.

И макар това да бе само ехо, Лио разбра, че тя го вярва. Нимфата бе получила втори живот и бе решена да го използва, за да спаси момчето, което обичаше — дори то да бе безнадеждно глупав (но пък хубав) идиот.

Лио искаше да възрази, но Ехо се приведе и го целуна по бузата, след което го побутна нежно.

— Лио, хайде! — извика Хейзъл.

Другите нимфи започваха да се съвземат. Те чистеха варта от очите си, които сега блестяха в яркозелено от гняв. Лио погледна отново към Ехо, но тя се сля с околната среда.

— Да — каза той с пресъхнало гърло, — добре.

Покатери се зад Хейзъл. Арион препусна по водата, нимфите закрещяха след него, а Нарцис се развика:

— Върнете ме обратно! Върнете ме обратно!

Докато Арион галопираше към *Арго II*, Лио си спомни нещо, което Немезида бе казала за Ехо и Нарцис: „Може би ще научиш нещо от тях“.

Лио бе предположил, че богинята има предвид Нарцис, но сега се замисли дали истинският урок за него самия не бе съдбата на Ехо — невидима за сестрите си, прокълната да обича някой, който не се интересува от нея.

Седмо колело.

Той се опита да прогони тази мисъл и стисна парчето бронз като щит.

Бе решен никога да не забравя лицето на Ехо. Тя заслужаваше да има поне един човек, който да я познава такава, каквато в действителност е.

Лио затвори очите си, но споменът за усмивката ѝ вече избледняваше.

IX. ПАЙПЪР

Пайпър не искаше да използва ножа.

Но седейки в каютата на Джейсън в очакване той да се събуди, се чувстваше сама и безпомощна. Лицето на Джейсън бе бледо като на мъртвец. Пайпър не можеше да забрави ужасния звук, който се бе разнесъл при удара на тухлата в челото му. Сега Джейсън бе ранен само защото се бе опитал да я предпази. Пайпър не беше сигурна, че той ще е добре, когато се събуди, въпреки нектара и амброзията, които бяха натъпкали насила в устата му. Ами ако отново загубеше паметта си? Ако този път забравеше и нея? Това щеше да е най-жестоката шега на боговете, но те обичаха жестоките игри.

Тя чуваше как Глийсън Хедж си тананика войнишка песен в съседната каюта. Останал без сателитна телевизия, сатирът навярно препрочиташе стари броеве на списание „Оръжия и амуниции“, излегнат на кревата си. Той не беше лош отговорник, но определено бе най-военнолюбивият козел, който Пайпър бе срещала някога.

Тя, разбира се, бе благодарна на сатира. Той беше помогнал на баща ѝ, филмовата звезда Тристан Маклийн, да се изправи на крака след отвлечането му от гигантите миналата зима.

Преди няколко седмици Хедж бе помолил приятелката си Мели да поеме грижите за имението Маклийн, за да може той да потегли на това пътешествие. Тренер Хедж се държеше така, сякаш това е била изцяло негова идея, но Пайпър подозираше, че баща ѝ се тревожи. През последните няколко месеца и той, и Мели постоянно я питаха какво не е наред при всяко нейно позвъняване у дома.

Може би нещо в гласа ѝ я бе издало. Пайпър обаче не можеше да сподели виденията, които бе получила. Те бяха прекалено плашещи. Освен това баща ѝ беше изпил отвара, която бе изтрила всичките му спомени за геройската същност на Пайпър. Но дори така той разбираше кога дъщеря му е изплашена. Беше сигурна, че той бе помолил тренер Хедж да се погрижи за нея.

Не трябваше да вади острието. Това само щеше да влоши нещата.

Но накрая изкушението се оказа прекалено силно. Тя извади Каторпсис. Той не изглеждаше като нещо специално — просто триъгълно острие с обикновена дръжка. Някога обаче кинжалът бе принадлежал на Елена от Троя.

Пайпър се загледа в бронзовото острие. Първоначално видя само собственото си отражение. След това светлината затанцува по метала. Видя група римски герои на форума. Русото кльощаво момче Октавиан говореше на тълпата и размахваше юмрука си. Пайпър не можеше да го чуе, но посланието беше ясно:

— Да избием гърците!

Рейна бе застанала до него. Лицето на претора изглеждаше изопнато от стаени чувства. Горчивина? Гняв? Пайпър не беше сигурна. Беше готова да намрази Рейна, но така и не успя. По време на пиршеството Пайпър се бе възхитила на начина, по който римлянката бе скрила чувствата си, макар веднага да се бе досетила, че Джейсън и Пайпър са гаджета. Като дъщеря на Афродита Пайпър разбираше тези неща. Въпреки всичко Рейна бе останала любезна и бе запазила самообладание. Поставила бе интересите на лагера си над своите. Дала бе шанс на гърците... докато *Арго II* не бе започнал да руши града й.

Пайпър почти се почувства виновна, задето е гадже на Джейсън, макар това да беше глупаво. Джейсън никога не бе ходил с Рейна.

Самата Рейна може и да не беше толкова лоша, но това вече нямаше значение. Бяха прецакали нещата. Шансът за мир с римляните беше отлетял. Силата на Пайпър този път се бе оказала безполезна.

Тайният ѝ страх? Че може би не бе опитала всичко. Пайпър никога не бе искала да се сприятелява с римляните. Страхуваше се, че Джейсън ще се върне към стария си живот. Може би подсъзнателно не бе дала всичко от себе си, прилагайки силата си на убеждение.

И сега Джейсън бе ранен. Корабът бе почти унищожен. А според кинжала ѝ ненормалният убиец на плюшени мечета Октавиан готвеше римляните за война.

Сцената на кинжала ѝ се промени. Пред очите ѝ премина серия от видения, които тя не разбираше: Джейсън, яхнал кон, влизаше в битка, но очите му вместо сини изглеждаха златни; жена в старовремска южняшка рокля, застанала в парк до океана с палмови

дървета; бик с лице на брадат човек излизаше от река; двама гиганти в жълти тоги дърпаха въже на скрипец и теглеха огромна бронзова ваза от гигантска яма. Накрая дойде и най-лошото видение. Тя бе в тъмна кръгла стая, подобна на кладенец, потънала до кръста във вода. Пърси и Джейсън бяха до нея, а по стените се движеха призрачни сенки. Пайпър дращеше по стените в опит да избяга, но нямаше къде да иде.

Водата стигна гърдите им.

Джейсън потъна. Пърси се препъна и изчезна.

Как можеше едно дете на морски бог да се удави? Пайпър не знаеше, но продължи да гледа смаяна случващото се сама в мрака, докато водата не покри и главата ѝ.

Тя затвори очи. — *Не ми показвай това отново* — помоли се. — *Покажи ми нещо полезно.*

След това се насили да погледна към острието отново.

Този път видя пуста магистрала, която минаваше през поля с жито и слънчоглед. Надписът върху близка пътна табела гласеше: ТОПЕКА 32. На края на пътя стоеше човек с къси панталони и червена лагерна тениска. Лицето му се губеше в сянката на широкопола шапка, обрасла с лозя. В ръката си държеше сребърен бокал. Той махна към Пайпър. Тя разбра, че по някакъв начин човекът ѝ предлага подарък — лек или противоотрова.

— Хей — изграчи Джейсън.

Пайпър толкова се изненада, че изтърва кинжала.

— Ти си буден!

— Не бъди толкова изненадана. — Джейсън докосна превързаната си глава и се намръщи. — Какво стана? Спомням си взривовете и после...

— Помниш ли коя съм?

Джейсън опита да се засмее, но лицето му бързо се изкриви в болезнена гримаса.

— Последния път, когато проверих, беше моето страхотно гадже Пайпър. Надявам се това да не се е променило, след като съм припаднал?

Пайпър се почувства толкова облекчена, че почти заплака. Помогна му да се изправи и му даде да пие нектар, докато му разказваше случилото се. Тъкмо бе стигнала до момента, в който Лио

обясняваше плана си да оправи кораба, когато чу конски тропот по палубата над главата си.

Не след дълго Лио и Хейзъл спряха на прага им. Двамата мъкнеха огромно парче небесен бронз.

— Богове на Олимп — каза Пайпър, когато видя Лио, — какво е станало?

Косата му беше зализана, на челото му имаше работни очила, а на бузата му — следа от червило. По ръцете и ризата му бяха надраскани татуировки, които гласяха: ГОТИН ПИЧ, ОГНЕНО МОМЧЕ и ТИМ ЛИО.

— Дълга история — каза той. — Другите върнаха ли се?

— Още не — отвърна Пайпър.

Лио изруга, след което забеляза, че Джейсън е станал, и се усмихна.

— Хей, човек! Радвам се, че си по-добре. Отивам да поработя по двигателя! — след което се отдалечи тичешком с парчето бронз и остави Хейзъл сама на прага.

— „Тим Лио“? — попита я Пайпър и повдигна вежда.

— Срегнахме Нарцис — каза Хейзъл, което всъщност не обясни нищо — и Немезида, богинята на Отмъщението.

— Все изпускам веселата част — въздъхна Джейсън.

В този миг от палубата се разнесе шумно ТУП, все едно нещо тежко се бе приземило. Анабет и Пърси се появиха тичешком по коридора. Пърси носеше огромна пластмасова кофа, от която пушеше нещо невероятно смрадливо. По косата на Анабет се бе залепило някакво черно вещество. Цялата риза на Пърси бе полепнала с него.

— Катран? — предположи Пайпър.

Франк се появи зад тях, което напълни коридора с полубогове. На лицето на Франк имаше огромно катранено петно.

— Натъкнахме се на катранени чудовища! — каза Анабет, след което добави: — Хей, Джейсън, радвам се, че си буден. Хейзъл, къде е Лио?

— Оправя двигателя — отговори Хейзъл и посочи надолу.

Внезапно целият кораб се наклони наляво. Героите се олюляха, а Пърси едва не разля катрана.

— Какво беше това? — попита той.

— О — обади се Хейзъл притеснено, — ами ние ядосахме нимфите, които живеят в езерото. Всичките.

— Страхотно — каза Пърси и подаде кофата на Франк и Анабет, — идете да помогнете на Лио. Аз ще удържа водните духове, доколкото мога.

— Дадено — обеща Франк.

Тримата хукнаха по задачите си и Хейзъл отново остана сама на вратата на каютата. Корабът отново се разклати и тя се хвана за стомаха, все едно ще повърне.

— Само ще... — преглътна тя, посочи немощно надолу по коридора и избяга.

Джейсън и Пайпър останаха в каютата, докато корабът се клатушкаше напред-назад. Пайпър отново се почувства напълно безполезна. Вълните се разбиваха в корпуса на *Арго II*, а отгоре долитаха гневни гласове — Пърси викаше нещо, тренер Хедж крещеше към езерото, Фестус започна да бълва огън. Нататък по коридора Хейзъл стенеше в каютата си, а от помещението с двигателя се чуваха звуци, все едно Лио и останалите танцуваха ирландски танци с котви, закачени за краката. Мина цяла вечност, но двигателят най-накрая заръмжа. Греблата изскърцаха жално и Пайпър усети, че корабът се издига във въздуха.

Треперенето престана. Корабът се успокои и притихна, ако не се брояха машините. Лио най-после се появи от помещението с двигателя. Беше изпотен, покрит с вар и катран, а тениската му изглеждаше така, все едно бе сдъвкана и изплюта от ескалатор. Надписът на гърдите му вече гласеше само ИМ ЛИО, но въпреки това той бе ухилен до уши и съобщи, че всичко вече е наред.

— Събиране в столовата след час — обяви той. — Откачен ден, а?

След като всички се поизчистиха, тренер Хедж пое руля, а седемте героя се събраха долу за вечеря. За пръв път сядаха заедно в столовата. Може би присъствието им трябваше да успокои Пайпър, но вместо това само й напомни, че Пророчеството на седмината бе започнало да се сбъдва. Нямаше вече да чакат Лио да завърши кораба. Нямаше да играят в лагера на нечистокръвните, преструвайки се, че бъдещето е все още далеч. Бяха тръгнали на път, а по петите ги

следваха гневни римляни. Напред ги очакваха древните земи и гигантите. Гей се пробуждаше. И ако не успееш да извършат подвига си, светът щеше да загине.

Другите вероятно чувстваха същото, защото атмосферата в столовата напомняше за електрическа буря. Кое не беше невъзможно, като се имаха предвид уменията на Джейсън и Пърси. В един миг и двамата понечиха да седнат на един и същи стол — този в края на масата. От пръстите на Джейсън изхвърчаха искри. Двата се изгледаха, все едно всеки от тях си мислеше: „Сериозно ли бе, пич?“, след което отстъпиха стола на Анабет и седнаха един срещу друг на масата.

Екипажът сравни преживяванията си в Солт Лейк Сити, но дори безумната история на Лио не можа да развесели групата.

— Сега накъде? — попита Лио, докато дъвчеше парче пица. — Позатегнах кораба, колкото да се измъкнем от езерото, но по него има още доста щети. Преди да преминем Атлантическия океан, ще трябва да кацнем някъде, за да оправя и тях.

— Първо трябва да се отдалечим от лагер „Юпитер“ — отговори Пърси, който ядеше парче изцяло син пай. Глазурата, пълнежът и дори кремът му бяха сини. — Франк забеляза, че над Соленото езеро кръжат орли. Предполагаме, че римляните не са далеч зад нас.

Това вкисна още повече настроението на героите около масата. Пайпър не искаше да се намесва, но се чувстваше длъжна да го направи. Длъжна и малко гузна.

— Дали да не опитаме пак да преговаряме с тях... може би не съм приложила достатъчно убеждение...

— Вината не е твоя, Пайпс — вдигна ръка Джейсън и добави: — нито пък на Лио. Каквото и да е станало, вината е на Гей. Тя се опитва да раздели двата лагера.

Пайпър бе благодарна за помощта му, но все още се чувстваше неудобно.

— Може би ако успеем да обясним това...

— Без доказателства? — намеси се Анабет. — Без да знаем какво точно е станало? Оценявам загрижеността ти, Пайпър. Разбирам, че не искаш да се караме с римляните. Но да се върнем назад, е самоубийство. Трябва първо да разберем какво е замислила Гей.

— Тя е права — обади се Хейзъл. Още изглеждаше замаяна от морската болест, но поне опитваше да изяде няколко солени. Краищата на чинията ѝ бяха посипани с дребни рубини, за които Пайпър бе сигурна, че не са били там в началото на вечерята. — Рейна може и да ни послуша. Октавиан обаче не. Римляните смятат, че се оскърбени. Първо ще отмъстят и после ще задават въпроси.

Пайпър се загледа в собствената си вечеря. Вълшебните чинии можеха да се пълнят с голямо разнообразие от вегетариански храни. Тя обожаваше авокадо и кесадиля с чушки, но тази вечер просто нямаше апетит. Сети се за виденията, които бе видяла в ножа си — Джейсън със златни очи, бик с човешка глава, двама гиганти в жълти тоги, които теглеха бронзова делва от яма. И най-лошото — спомни си как се дави в черната вода.

Пайпър винаги бе обичала водата. Имаше прекрасни спомени от ходенето на сърф с баща си. Откакто обаче бе видяла видението в Каторпсис, все повече и повече мислеше върху старата история на индианците чероки, която дядо ѝ бе разправял, за да я държи далеч от реката близо до дома им. Казал ѝ бе, че индианците вярват в добри речни духове, подобни на гръцките наяди^[1], но също и в зли речни духове — канибалите на водата, които поразявали смъртните с невидими стрели и от всичко най-много обичали да дават малки деца.

— Прави сте — призна накрая, — трябва да продължим. И не само заради римляните. Трябва да побързаме.

— Немезида каза, че имаме още шест дни, преди Нико да загине и Рим да бъде унищожен — напомни Хейзъл.

— Имате предвид *истинския* Рим, а не Нов Рим? — намръщи се Джейсън.

— Така мисля — отговори Хейзъл, — но ако е така, не ни оставя много време.

— И защо точно шест дни? — учуди се Пърси. — И как смятат да унищожат Рим?

Никой не му отговори. Пайпър не искаше да съобщава още лоши новини, но трябваше да го направи.

— Трябва да ви кажа нещо — каза тя, — което видях в ножа си.

Франк замръзна с вилица спагети, изминала наполовина разстоянието между чинията и устата му.

— Какво си видяла?

— Няма голям смисъл — каза Пайпър. — Отделни видения. Видях двама гиганти, облечени еднакво. Може би близнаци.

Анабет се загледа в кадрите от лагера на нечистокръвните, които се излъчваха на стената. В момента се виждаше дневната на Голямата къща. В камината гореше огън, а препарираният леопард Сеймор похъркваше над него.

— Близнаци като в пророчеството на Ела — каза Анабет. — Ще ни бъде от помощ, ако успеем да разгадаем какво се има предвид в тези редове.

— *Дъщерята на Мъдростта върви сама* — изрецитира Пърси, — *а Рим се осветява от Знака на Атина*. Анабет, това трябва да е за теб. Юнона ми каза, че... че те очаква трудна задача в Рим. Тя не вярва, че ще се справиш. Но аз съм сигурен, че бърка.

Анабет си пое дълбоко въздух.

— Рейна се канеше да ми каже нещо важно, когато корабът откри огън по нас. Каза, че римляните имат някаква стара легенда, свързана с Атина. Каза, че може би в нея се корени причината гърци и римляни да воюват.

Лио и Хейзъл се спогледаха притеснени.

— Немезида спомена нещо подобно — призна Лио. — Каза, че някаква стара неправда трябва да бъде поправена.

— Нещо, което да успокои двете природи на боговете — спомни си Хейзъл.

Пърси се намръщи, докато похапваше от синия пай.

— Бях претор за около два часа. Джейсън, да си чувал подобна легенда?

Джейсън все още държеше ръката на Пайпър. Пръстите му бяха изстинали.

— Не съм сигурен — каза той, — трябва да помисля.

— Не си сигурен? — сви очи Пърси.

Джейсън не отговори. Пайпър искаше да го попита какво не е наред. Тя виждаше, че той не иска да обсъжда старата легенда. Срещна погледа му и прочете молбата в тях: „По-късно“.

Хейзъл наруши мълчанието.

— Ами другите редове? — попита тя. — *Близнаците на ангела ще отнемат дъха, а в него е ключът към безкрая на смъртта*.

— *В злато и бяло е на гигантите гибелта* — добави Франк, — *ще се спечели тя с мъка от коварна плетка.*

— *На гигантите гибелта...* — повтори Лио. — Щом е гибел за гигантите, е добро за нас, нали? Това трябва да намерим. Ако успеем да излекуваме боговете от шизофренията им, нещата ще се наредят.

— Не можем да убием гигантите без помощта на боговете — кимна Пърси.

— Но нали убихте онзи гигант в Аляска без помощта на боговете? — обърна се Джейсън към Франк и Хейзъл.

— Алкионей беше специален — отвърна Франк, — той беше безсмъртен само на територията, в която е роден. В Аляска. Но не и в Канада. Щеше ми се да мога да избия всички гиганти, като ги пренеса от Аляска до Канада, но... — Той сви рамене. — Пърси е прав, няма да се справим без помощта на боговете.

Пайпър се загледа в стените. Искаше ѝ се Лио да не ги бе омагьосвал така, че да показват лагера на нечистокръвните. Те ѝ приличаха на врата към дома, която никога нямаше да може да използва. Видя как огънят на Хестия позеленя, когато хижите изгасиха светлините си след вечерния час.

Замисли се какво ли мислят Франк и Хейзъл. Те бяха римляни, никога не бяха стъпвали в лагера на нечистокръвните. Дали той не им се виждаше чужд? Дали не смятаха, че е редно и лагер „Юпитер“ да бъде представен? Дали ѝ те страдаха за дома си?

След това Пайпър се сети за другите редове от пророчеството. Какво се имаше предвид под *плетка*? Как можеха близнаците да отнемат дъха на ангел? И какво се имаше предвид под *ключ към безкрая на смъртта*? Не звучеше много оптимистично.

— Е... — Лио се отдръпна от масата. — Всичко трябва да се върши едно по едно. Първо трябва да кацнем някъде, за да довърша поправките.

— По-добре ще е да кацнем близо до някой град — предложи Анабет. — В случай, че ни трябват провизии. Но да е встрани от пътя, за да не ни намерят римляните. Да имате някакви идеи?

Никой не отговори. Пайпър си спомни видението от ножа си — странния човек в червена дреха, който ѝ предлагаше бокал. Той бе застанал пред знак, на който пишеше: ТОПЕКА 32.

— Ами — обади се тя накрая, — какво мислите за Канзас?

[1] Нимфи, покровителки на реки и извори. — Бел.пр. ↑

Х. ПАЙПЪР

Пайпър заспа трудно. Тренер Хедж изкара първия си час на пост като вървеше напред-назад по коридора и надаваше диви викове:

— Гасете лампите! Лягайте! Ако някой се подаде, ще го ритам от тук до Лонг Айленд!

Щом чуеше звук, той удряше с бухалката си по вратата и крещеше, че всички трябва да заспват, но така никой не успяваше да заспи. Пайпър си даде сметка, че сатирът вероятно не се е забавлявал толкова от престоя си като учител по физкултура в училище „Уилдърнес“.

Тя се загледа в бронзовите греди на тавана. Каютата ѝ бе доста уютна. Лио беше направил личните стаи така, че температурата в тях да се наглася според предпочитанията на обитателя им, за да не му става прекалено топло или студено. Матраците и възглавниците бяха пълни с перушина от пегаси (без да бъде наранен нито един пегас, уверяваше я Лио) и затова бяха изключително комфортни. Един бронзов фенер висеше от тавана и светеше точно толкова, колкото Пайпър искаше. Двете страни на фенера бяха перфорирани с малки дупчици, така че по стените се плъзгаха различни съзвездия.

Пайпър си имаше много проблеми на главата и се съмняваше, че ще заспи. В кроткото люлеене на кораба и бръмченето на въздушните гребла обаче имаше нещо успокоително. Най-накрая клепачите ѝ натежаха и тя се унесе.

Струваше ѝ се, че са изминали само няколко мига, когато се събуди от камбаната, известяваща, че е време за закуска.

— Хей, Пайпър! — потропа на вратата ѝ Лио. — Кацаме!

— Кацаме? — повтори тя сънено и се изправи.

Лио открехна вратата и подаде глава в стаята ѝ. Сложил бе ръка пред очите си, което щеше да е мило, ако не зяпаше между разперените си пръсти.

— Облечена ли си?

— Лио!

— Извинявай! — ухили се той. — Хей, готина пижама! Не знаех, че си фен на Звездните рейнджъри.

— Не са Звездните рейнджъри! Това са орлите на индианците чероки!

— Щом казваш. Както и да е. На няколко километра от Топека сме, както предложи. И още нещо... — Той огледа коридора и като видя, че няма никой, отново подаде глава в стаята й. — Благодаря, че не ме намрази, задето взривих римляните вчера.

Пайпър потърка очи. Нима пиршеството в Нов Рим е било преди ден?

— Няма проблем, Лио. Ти не беше на себе си.

— Да, но... можеше и да не ме подкрепиш.

— Луд ли си? Ти си досадният малък брат, който никога не съм имала. Винаги ще те подкрепям.

— Ами... благодаря.

Далеч над тях тренер Хедж се разкрещя:

— Канзас на хоризонта! Йо-хо-хо!

— Свети Хефесте — промърмори Лио, — наистина трябва да поработи върху моряшкия жаргон. По-добре да се качваме на палубата.

Пайпър си взе душ, преоблече се и си взе едно геврече от столовата, когато усети как корабът спуска колесника за кацане. Тя се качи на палубата и се присъедини към останалата част от екипажа, докато *Арго II* се приземяваше на едно слънчогледово поле. Греблата се прибраха. Подвижното мостче се спусна.

Утринният въздух ухаеше на мокра растителност и обработваема земя. Миризмата не бе неприятна. Тя напомни на Пайпър за дома на дядо Том в Таликуа, Оклахома, в резервата.

Пърси я забеляза пръв. Той се усмихна и я поздрави, което по някаква причина я изненада. Носеше избелели джинси и нова оранжева риза от лагера на нечистокръвните. Изглеждаше така, сякаш никога не го е напускал. Новите дрехи вероятно го бяха ободрили, както и това, че стоеше до релинга, прегърнал с една ръка Анабет.

Пайпър се радваше да види щастието в очите на русото момиче, понеже никога не бе имала по-добра приятелка. Месеци наред Анабет се бе измъчвала в безуспешно издирване на Пърси. Сега, въпреки опасния подвиг, който им предстоеше да извършат, бе отново с момчето, което обичаше.

— Ха! — каза Анабет, взе геврека от ръката ѝ и отхапа от него. Това не притесни Пайпър. В лагера редовно се шегуваха помежду си и си крадяха храната. — Ето ни отново. Какъв е планът?

— Искам да проверим магистралата — отвърна Пайпър, — да намерим знака с надпис ТОПЕКА 32.

Лио завъртя джойстика си в кръг и платната се прибраха.

— Едва ли сме далеч от него — похвърли той. — Фестус и аз изчислихме къде трябва да кацнем. Какво обаче очакваш да намериш до един крайпътен знак?

Пайпър разказа какво бе видяла по повърхността на кинжала си — мъж в червена тениска с бокал. Спести им обаче другите видения като това, че с Джейсън и Пърси щяха да се удавят. Не беше сигурна за какво става дума, а и всички изглеждаха в добро настроение тази сутрин. Тя не искаше да го разваля.

— Червена тениска и лози по шапката — обади се Джейсън, — но това е Бакхус!

— Дионис — промърмори Пърси. — Не ми казвайте, че сме изминали целия път до Канзас, за да срещнем господин Д...

— Бакхус не е лош — обади се Джейсън, — макар да не мога да кажа същото за последователките му.

Пайпър потрепера. Преди няколко месеца бе срещнала менадите заедно с Джейсън и Лио^[1]. Те едва не ги бяха разкъсали.

— Самият бог обаче е симпатичен — продължи Джейсън. — Веднъж му направих услуга в Уайн Кънтри^[2].

Пърси изглеждаше потресен.

— Щом казваш... може би като римлянин е по-готин. Какво обаче ще търси в Канзас? Нали уж Зевс беше забранил на боговете да общуват със смъртните?

Франк изръмжа. Тази сутрин високото момче носеше син анцуг, все едно се готвеше да потича из слънчогледите.

— Боговете много не я спазват тая заповед — отбеляза той, — пък и ако наистина са мръднали, както каза Хейзъл...

— И Лио го каза — вметна Лио.

Франк го изгледа намръщено.

— Тогава кой знае какво става с олимпийците — продължи Франк. — Може да е опасно.

— Доста опасно! — весело се съгласи Лио. — Е, момчета и момичета, забавлявайте се. Аз имам работа по корпуса. Тренер Хедж ще затегне счупените арбалети. И, тъ-тъ, Анабет, наистина имам нужда от помощта ти. Ти си единственият човек от екипажа, който има някаква инженерна мисъл в главата си. Освен мен, разбира се.

— Той е прав — обади се Анабет и погледна извинително към Пърси, — ще трябва да остана и да помогна.

— Ще се върна за теб — каза Пърси и я целуна по бузата. — Обещавам.

Двамата се държаха толкова непринудено един с друг, че сърцето на Пайпър се сви. Джейсън беше страхотен, разбира се, но понякога го чувстваше далечен — като снощи, когато бе отказал да говори за старата римска легенда. Твърде често изглеждаше, че старият живот в лагер „Юпитер“ му липсва. Пайпър не знаеше дали някога ще може да преодолее тази бариера.

Пътуването до римския лагер и срещата с Рейна не бяха помогнали. Не помагаше и това, че днес Джейсън бе избрал да облече червена тениска^[3] с цвета на римляните.

Франк свали лъка от рамото си и го подпря на релинга.

— Мисля да се превърна в гарван и да огледам околността за римски орли.

— В гарван ли? — попита Лио. — А защо не в дракон? Много по-готино е.

Лицето на Франк почервения, като че ли някой го бе полял със сладко от червени боровинки.

— Това е все едно да питаш някой спортист защо не вдига максималната тежест при всяка тренировка. Защото е трудно и можеш да се нараниш. Не е лесно да си дракон!

— О! — кимна Лио. — Не знаех. Но да ти призная, аз не се занимавам с вдигане на тежести.

— А може би трябва...

Хейзъл застана между тях.

— Ще ти помогна, Франк — каза тя и погледна предупредително Лио. — Мога да призова Арион и да обиколя района.

— Добре — отвърна Франк, без да изпуска Лио от поглед. — Добре, благодаря.

Пайпър се запита какво ли се случва между тези тримата. Момчетата непрекъснато се перчиха около Хейзъл, това беше ясно. Но Хейзъл и Лио изглеждаха така, сякаш се познават, въпреки че, доколкото тя знаеше, двамата се бяха срещнали за пръв път едва вчера. Дали пък нещо не се бе случило по време на приключението им при Голямото солено езеро? Нещо, което не бяха споменали?

Хейзъл се обърна към Пърси:

— Внимавайте обаче. Полята са огромни, може да има карпои наоколо.

— Карпои? — повтори Пайпър.

— Духове на зърното — поясни Хейзъл, — не искаш да ги срещаш.

Пайпър не разбираше какво толкова опасно може да има в един зърнен дух, но тонът на Хейзъл я убеди да не разпитва повече.

— Това означава, че ние тримата трябва да потърсим крайпътния знак — заключи Пърси. — Аз, Джейсън и Пайпър. Не горя от желание да виждам господин Д. отново. Страшно неприятен тип. Но щом Джейсън е в добри отношения с него...

— Да — каза Джейсън, — ако го намерим, аз ще говоря с него. Пайпър, видението е твое. Води ни!

Пайпър потръпна. Видяла бе как тримата се удавят в тъмния кладенец. Дали това нямаше да се случи в Канзас? Не изглеждаше много вероятно, но не можеше да бъде сигурна.

— Разбира се — отвърна тя, стараейки се да звучи уверено, — нека потърсим магистралата.

Лио бе казал, че не са далеч от пътния знак, но явно сметките му бяха излезли криви. След като бяха вървели километър в горещината, най-накрая излязоха на магистралата, зачервени от ухапвания на комари и минаване през дращеци слънчогледи. Стара реклама на бензиностанция им подсказа, че са на около четирийсет километра от Топека.

— Не искам да притеснявам никого — обади се Пърси, — но това не означава ли, че ни остават осем километра ходене?

Джейсън погледна първо в едната, после в другата посока на изоставения път. Днес той изглеждаше по-добре благодарение на лековитите свойства на нектара и амброзията. Вече не беше блед, а

белега на челото му почти бе изчезнал. Новият гладиус, който Хера му бе дала миналата зима, висеше от колана му. Повечето хора биха изглеждали странно с ножница до дънките си, но на Джейсън му отиваше.

— Коли по пътя няма — каза той, — но и ние едва ли бихме искали да пътуваме на стоп, нали?

— Не — съгласи се Пайпър и погледна нервно към магистралата. — И без това прекарахме доста дълго време на земята. Това е територията на Гея.

— Хмм... — щракна с пръсти Джейсън. — Ще викна един приятел, който може да помогне.

— Сериозно? — повдигна вежди Пърси. — И аз така. Нека видим кой има по-бърз приятел.

Джейсън подсвирна. Пайпър знаеше какво прави, но досега той бе успял да извика Буря само три пъти, откакто се бяха запознали във Вълчия дом. А небето тази сутрин изглеждаше толкова синьо, че Пайпър не виждаше как ще се получи номерът.

Пърси просто затвори очи и се концентрира.

Пайпър не го бе наблюдавала от толкова близо досега. След като в лагера на нечистокръвните бе слушала как Пърси извършвал какви ли не подвизи, сега той й се стори... не особено впечатляващ, поне не и до Джейсън. Пърси беше по-слаб, малко по-нисък, с малко по-дълга и тъмна коса.

Не беше неин тип. Ако го беше засякла в някой мол, щеше да го помисли за скейтьр — сладък, но див, склонен да създава неприятности. Щеше да се отдалечи от него. Вече си имаше достатъчно неприятности. Разбираше обаче защо Анабет го харесва и защо Пърси имаше нужда от нея. Ако някой можеше да удържи такова момче под контрол, това определено беше Анабет.

Гръм разтърси ясното небе.

— Скоро — усмихна се Джейсън.

— Не достатъчно скоро — посочи Пърси на изток, откъдето към тях се спускаше крилата сянка.

Първоначално Пайпър помисли, че това е Франк, приел формата на гарван, но скоро осъзна, че е нещо твърде голямо за птица.

— Черен пегас? — попита тя. — Не бях виждала такъв досега.

Крилатият кон кацна до тях, приближи Пърси и отърка лице в неговото. След това погледна въпросително към Пайпър и Джейсън.

— Блекджак — каза Пърси, — това са Пайпър и Джейсън. Те са приятели.

Конят изцвили.

— Може би по-късно — отговори Пърси.

Пайпър бе чула, че като син на Посейдон Пърси може да говори с конете, но досега не го беше виждала.

— Какво иска? — попита тя.

— Понички — отвърна Пърси, — както винаги. Може да пренесе и трима ни, ако...

Внезапно въздухът застудя и ушите на Пайпър изпукаха. На около петдесет метра от тях се появи миниатюрен циклон, който отнесе върховете на близките слънчогледи. Гледката ѝ напомни за „Вълшебникът от Оз“. Циклонът застана до Джейсън и прие формата на кон от мъгла. По тялото му проблясваха мълнии.

— Буря — каза Джейсън и се усмихна широко, — отдавна не сме се виждали, добри ми приятелю.

Духът на бурята се изправи на задните си крака и изцвили. Блекджак плашливо отстъпи назад.

— Спокойно, момче — успокои пегаса Пърси, — и той е приятел. — След това погледна към Джейсън. — Впечатлен съм, Грейс.

— Сприятелихме се във Вълчия дом — сви рамене Джейсън. — Той е буквално свободен дух, но от време на време ми помага.

Джейсън и Пърси се качиха на конете. Пайпър не обичаше да язди Буря. Идеята да се носи върху звяр, който може да изчезне всеки момент, я притесняваше. Въпреки това прие ръката на Джейсън и се качи зад него. Буря се спусна надолу по пътя, а Блекджак полетя нагоре. За щастие, не срещнаха автомобили по пътя си, иначе щяха да предизвикат катастрофа. За нула време пристигнаха до търсения крайпътен знак, който Пайпър бе видяла в съня си.

Блекджак се приземи. И двата коня започнаха да рият асфалта, като никой от тях не изглеждаше доволен от внезапното спиране.

Блекджак изцвили.

— Прав си — каза Пърси, — няма и следа от винения пич.

— Моля? — долетя глас от полята.

Буря се извъртя толкова бързо, че Пайпър едва не падна. Пшеницата се раздели и мъжът от видението ѝ се появи. Той носеше широкопола шапка, обрасла в лози, червена тениска с къс ръкав, къси панталони в цвят каки и сандали с бели чорапи. Изглеждаше на около трийсет и с малкото си бирено коремче приличаше на абсолвент, който не е разбрал, че е завършил университета.

— Някой ме нарече *винения нич* — провлачено каза той, — казвам се Бакхус. Или господин Бакхус. Или господарю Бакхус. А понякога О-богове-моля-те-не-ме-убивай, господарю Бакхус.

Пърси подкани Блекджак да приближи бога. Пегасът не изглеждаше особено доволен от това.

— По-различен сте — каза Пърси на божеството, — поотслабнал. С по-дълга коса. И ризата ви не е толкова крещяща.

Богът на виното го изгледа.

— За какво говориш? Кой си ти? Къде е Церера?

— Цербера ли? Какъв цербер?

— Мисля, че има предвид Церера — каза Джейсън, — богинята на Земеделието. Вие я знаете като Деметра.

Той кимна с уважение към бога.

— Господарю Бакхус, помните ли ме? Помогнах ви да намерите изгубения леопард в Сонома.

Бакхус се почеса по наболата брадичка.

— Сещам се. Джон Грийн^[4].

— Джейсън Грейс.

— Все тая — каза богът. — Церера ли ви изпрати?

— Не, господарю Бакхус — каза Джейсън, — нима сте очаквали да я намерите тук?

— Е — изсумтя богът, — със сигурност не съм дошъл в Канзас, за да купонясвам. Церера ми каза, че тук ще има някакъв военен съвет. Настанала е суша, посевите вехнат, карпоите се бунтуват и всичко това заради пробуждането на Гея. Дори гроздето ми не узрява като хората. Церера иска да се обединим и да започнем растителна война срещу неприятеля.

— Растителна война? — попита Пърси. — Смятате да въоръжите гроздето с картечници?

— Познаваме ли се? — присви очи богът.

— Да, от лагера на нечистокръвните — каза Пърси, — познавам ви като господин Д. — Дионис.

— Ах! — извика Бакхус и се хвана за слепоочията. За миг образът му потръпна и Пайпър видя друг човек — по-дебел, по-мърляв и с крещяща риза на леопардови шарки. След това той отново се превърна в Бакхус. — Спри! — скара се той. — Спри веднага! Мислиш за мен по гръцки!

— Ами да, но... — премигна Пърси.

— Няма но! Имаш ли идея колко е трудно да останеш съсредоточен с тези главоболия! Никога не знам къде ходя и какво правя! Винаги съм сърдит!

— Това ми звучи напълно нормално за вас — отвърна Пърси.

Ноздрите на бога се разшириха. Една от лозите по шапката му пламна.

— Ако наистина се познаваме от другия лагер, е цяло чудо, че още не съм те превърнал в делфин.

— Обсъдихме го — призна Пърси, — но май ви домързя.

Пайпър гледаше смаяна разговора им така, както се наблюдава автомобилна катастрофа. Бързо разбра, че Пърси само влошава ситуацията, а Анабет не беше наоколо, за да го контролира. Пайпър бързо прецени, че приятелката ѝ никога няма да ѝ прости, ако гаджето ѝ се върнеше във формата на морски бозайник.

— Господарю Бакхус! — намеси се тя и скочи от гърба на Буря.

— Пайпър, внимавай — предупреди я Джейсън, но тя го погледна, сякаш за да каже: „Ще се оправя“.

— Простете, че ви безпокоим, господарю — каза тя на божеството, — но всъщност сме дошли дотук, за да поискаме безценния ви съвет. Умоляваме ви да споделите с нас вашата мъдрост.

Тя се мъчеше да очарова всяка сричка, която изговаряше. Богът се намръщи, но опасният блясък в очите му избледня.

— Добре говориш, момиче. Съвет, а? Хубаво. Избягвай да пееш на караоке, тези купони вече са демоде. В тая криза хората търсят простишки неща — плодове, зеленчуци...

— Не търсим съвет за купоните, господарю Бакхус — прекъсна го Пайпър, — макар това, което да ни казахте, да е безценно. Надявахме се обаче да ни помогнете да извършим нашия подвиг. — Тя му разказа за *Арго II* и за пътешествието, с което трябваше да попречат

на гигантите да събудят Гея. Спомена му за думите на Немезида, според които им оставаха шест дни до унищожението на Рим. Разказа му за виденията, които бе видяла в ножа си, за това как Бакхус ѝ подава сребърен бокал.

— Сребърен бокал ли? — Богът не звучеше особено ентусиазиран. Той извади една диетична кола от нищото и отвори кутийката.

— Вие пиете диетична кола? — обади се Пърси.

— Не знам за какво говориш — сопна се Бакхус, — а що се отнася до бокала, млада ми госпожице, не мога да ти дам нищо, освен ако не искаш кола. Юпитер ми е забранил да давам вино на непълнолетни. Досадно, но шефът винаги има право. А що се отнася до гигантите, познавам ги добре. Все пак съм участвал в Първата война с гигантите.

— Нима можете да се биете? — попита Пърси.

Дионис изръмжа. Диетичната му кола се превърна в обрасъл с бръшлян жезъл, на чийто връх имаше шишарка.

— Тирс! — възкликна Пайпър с надеждата да привлече вниманието на бога, преди той да удари Пърси по главата. Виждаше бе това оръжие в ръцете на луди нимфи и не беше щастлива да го види отново. Въпреки това се постара да звучи развълнувана. — Но това е могъщо оръжие!

— Така е — съгласи се Бакхус, — радвам се, че поне един човек в тази група има глава на раменете си. Шишарката е страховито оръжие за масово унищожение! По време на Първата война с гигантите бях все още герой. Син на Зевс!

Джейсън потръпна. Очевидно не го радваше мисълта, че виненият пич е технически негов батко. Бакхус размаха жезъла си във въздуха, макар едва да не изгуби равновесие заради корема си.

— Беше отдавна, преди да измисля виното и да стана безсмъртен. Бих се рамо до рамо с боговете и още един герой... Оф, как се казваше? А, да. Хари Екъл.

— Може би имате предвид Херакъл? — учтиво го поправи Пайпър.

— Все тая — отвърна Бакхус. — Така или иначе, убих гиганта Ефиалт и брат му Отис^[5]. Тия двамата са пълни простаци, от мен да го знаете. Но си го получиха. Забих им по една шишарка в мутрите!

Пайпър затаи дъх. Няколко спомена нахлуха в главата ѝ едновременно — виденията от ножа, редовете от пророчеството, които бяха обсъждали снощи. Почувства се както навремето, когато се гмуркаше с баща си и той почистваше маската ѝ — внезапно всичко се проясняваше!

— Господарю Бакхус — попита тя, опитвайки се да контролира нервността в гласа си, — тези двама гиганти, Отис и Ефиалт... да не би да са близнаци?

— Хмм? — Богът изглеждаше разсеян от собствения си размахан жезъл, но кимна. — Ами да, близнаци са. Близнаци простаци.

Пайпър се обърна към Джейсън. Можеше да разбере, че той чете мислите ѝ. Близнаците, които щяха да отнемат дъха на ангела.

В острието на Каторписис бе видяла двама гиганти в жълти тоги, които дърпаха делва от дълбока яма.

— Затова сме тук! — каза Пайпър на бога. — Вие сте част от подвига ни!

Бакхус се намръщи.

— Съжалявам, миличка, но аз вече съм бог. Не върша подвизи.

— Но гигантите могат да бъдат убити само ако бог и герой ги нападнат заедно — настоя тя. — Сега вие сте бог, а двамата гиганти, срещу които ще се изправим, са Отис и Ефиалт. Мисля, че те ни чакат в Рим. Ще унищожат града! Сребърният бокал от съня ми... това може би е символ! Символ на вашата помощ! *Трябва* да ни помогнете да унищожим гигантите!

Бакхус я погледна така, че Пайпър веднага разбра, че е подбрала зле думите си.

— Миличка — каза хладно той, — аз не *трябва* да правя каквото и да било. Освен това помагам само на хора, които знаят как да ме почетат — нещо, което никой не е правил от много, много векове.

Блекджак изцвили притеснено.

Пайпър не можеше да го обвинява. Не ѝ хареса думата *почетат*. Тя си спомни менадите, лудите последователки на Бакхус, които го почитаха, като убиваха неверниците с голи ръце. И то ако бяха в добро настроение.

— Как трябва да ви почетем? — попита Пърси това, което тя се страхуваше да изрече.

Бакхус махна презрително с ръка.

— Ти не можеш да го направиш, невъзпитано хлапе такова. Ще ви дам обаче един полезен съвет, тъй като момичето има някакви обноси. Потърсете Форкис, сина на Гея. Той винаги е мразел майка си. Не че го обвинявам. Не обича много и братята си. Ще го намерите в града, наречен на онази героиня — Аталанта.

— Имате предвид Атланта? — поколеба се Пайпър.

— Точно.

— Но този Форкис — попита Джейсън, — той гигант ли е, или титан?

— Нито едно от двете — изсмя се Бакхус. — Потърсете солената вода.

— Солената вода — каза Пърси. — В Атланта?

— Да — отговори Бакхус, — да не си глух? Ако някой може да ви каже нещо за Гея и близнаците, това е точно Форкис. Само внимавайте с него.

— Какво имате предвид? — попита Джейсън.

Богът погледна към слънцето, което почти бе стигнало своя зенит.

— Не е в стила на Церера да закъснява, освен ако не е надушила нещо опасно в района. Или... — Внезапно богът пребледня. — Капан! О, трябва да си ходя! Ако бях на ваше място, щях да постъпя по същия начин!

— Господарю Бакхус, чакайте! — опита се да възрази Джейсън, но богът потръпна и изчезна със звук, напomniaщ отварянето на кутийка безалкохолно.

Вятър повя над слънчогледите. Конете се размърдаха неспокойно. Пайпър потръпна, въпреки че денят беше сух и горещ. Хлад... Анабет и Лио бяха казали, че са изпитали хлад.

— Бакхус е прав — каза тя, — трябва да се махаме...

— Твърде късно — каза един сънлив глас. Той се носеше от полята наоколо, отекуваше в земята под краката им.

Пърси и Джейсън изтеглиха мечовете си. Пайпър стоеше на пътя между тях, замръзнала от ужас. Внезапно разбра, че силата на Гея е навсякъде. Слънчогледите се обърнаха към тях. Пшеницата се наклони, подобно на милион коси.

— Добре дошли на моя купон — промърмори Гея. Гласът ѝ напомни на Пайпър за растяща царица, съскащия пукащ звук, който

бе чувала в дома на дядо Том в тихите нощи на Оклахома. — Какво каза Бакхус? — подигра се богинята. — *Хората търсят простички неща*. Е, аз също искам нещо съвсем простичко — кръвта на героиня, а също и на герой. Пайпър, избери, моля те, кое от момчетата да загине с теб.

— Гея! — извика Джейсън. — Престани да се криеш в житата! Покажи се!

— Какъв дух, каква борбеност — изсъска Гея. — Но другият, Пърси Джаксън, също става. Избери, Пайпър Маклийн. За да не избира аз.

Сърцето на Пайпър затупка бясно. Гея искаше да я убие. Това не беше изненадващо. Но защо искаше от нея да избере кое от момчетата да умре? Нима щеше да пощади някой от тях?

Това беше капан.

— Ти си луда! — извика Пайпър. — Няма да избира жертва за теб!

Внезапно Джейсън изпъшка и се изправи на седлото си.

— Джейсън! — извика Пайпър. — Какво ти е?

Той я погледна, а на лицето му бе изписано изражение на мъртвешко спокойствие. Очите му вече не бяха сини.

Бяха от чисто злато.

— Пърси, помощ! — извика Пайпър и отстъпи назад.

Пърси обаче се отдалечи от тях. Той спря на около десет метра надолу по пътя и завъртя пегаса си към тях. Изтегли меча си и го насочи към Джейсън.

— Един от нас трябва да умре — каза той, но с чужд глас. Дълбок и кух, все едно някой говореше от вътрешността на оръдие.

— Аз ще избира — отговори Джейсън със същия глух глас.

— Не! — извика Пайпър.

Полята около нея запукаха и засъскаха, смеейки се с гласа на Гея, докато Джейсън и Пърси се спускаха един към друг с оръжие в ръка.

[1] Отново се има предвид разказа за Лио Валдес от „Дневниците на героя“. — Бел.пр. ↑

[2] Регион в Северна Калифорния, прочут с производството си на вино. — Бел.ред. ↑

[3] Когато за пръв път прочетох, че тениските на героите от лагер „Юпитер“ са *purple*, допуснах, че се има предвид пурпурночервеното, което е символ на римските императори. С корицата на третата книга обаче художникът Джон Роко ми показва, че авторът е имал предвид лилавия цвят. Надявам се тази промяна в текста да не отнема от удоволствието ви. — Бел.пр. ↑

[4] Известен американски писател и създател (заедно с брат си Ханк) на един от най-популярните видеопроекти в света — Vlogbrothers. — Бел.ред. ↑

[5] Има се предвид гиганта От, на английски Otus. Риърдън променя изписването на името, така че да се получи по-съвременно звучащото Отис. — Бел.ред. ↑

ХІ. ПАЙПЪР

Ако не бяха конете, Пайпър щеше да е мъртва.

Джейсън и Пърси се спуснаха един към друг, но Буря и Блекджак ги забавиха достатъчно и Пайпър успя да отскочи от пътя им. Тя застана на края на пътя и погледна — замаяна и ужасена — назад към момчетата, които кръстосаха мечове. Златен срещу бронзов. Полетяха искри. Виждаше остриетата им размазано от скоростта, с която нападаха и блокираха. Земята под тях се разтърси. Пайпър не можеше да повярва с каква бързина се бият двамата. Конете им се опитаха да ги разделят — Буря затреця възмутено, а Блекджак размаха криле.

— Спрете! — извика им Пайпър.

За миг Джейсън се вслуша в гласа ѝ. Златните му очи се обърнаха към нея и тогава Пърси нападна и удари Джейсън с меча си. Слава на боговете, той бе завъртял меча си така, че нанесе удара с плоската страна. Пайпър не знаеше дали го е сторил нарочно, или случайно. Така или иначе, ударът срещна Джейсън в гърдите и бе достатъчно силен, за да го събори от коня.

Блекджак отстъпи назад, когато Буря се изправи объркан на задните си крака. Гръмотевичният кон се стрелна към слънчогледите и изчезна в облак пара.

Пърси се опита да насочи пегаса си към Джейсън.

— Пърси! — извика Пайпър. — Джейсън е твой приятел! Хвърли оръжието!

Пърси отпусна ръката, с която държеше меча си. Може би Пайпър щеше да успее да го очарова, ако Джейсън не бе скочил отново на крака.

Синът на Юпитер нададе крясък и от ясното небе се спусна мълния. Тя рикошира от меча му и събори Пърси от коня. Блекджак изцвили уплашено и избяга към нивите. Джейсън се спусна към Пърси, който бе паднал по гръб. От дрехите му се издигаше пушек.

За един ужасен миг Пайпър изгуби гласа си. Гей сякаш ѝ шепнеше: „Защо не оставиш Джейсън да го убие?“.

— Не! — извика тя. — Джейсън, спри!

Той замръзна. Мечът му бе на сантиметри от лицето на Пърси.

Синът на Юпитер се обърна към нея. Златната светлина в очите му замига несигурно.

— Не мога да спра. Един от нас трябва да умре.

Нещо в този глас притесни Пайпър. Това не беше Гея, но не беше и Джейсън. Беше някой, на когото английският му бе най-много втори език.

— Кой си ти? — попита Пайпър.

Лицето на Джейсън се изкриви в жестока усмивка.

— Ние сме ейдолони. Ще живеем отново.

— Ейдолони? — Пайпър започна да изрежда на ум създанията, за които бе учила в лагера на нечистокръвните. Никога не бе чувала за такова същество. — Ти си някакъв призрак! — извика тя.

— Той трябва да умре — обърна се Джейсън към Пърси.

Синът на Посейдон обаче се бе възстановил много по-бързо, отколкото двамата бяха очаквали. Той подсече Джейсън и го събори на земята. Главата на русото момче изпука зловещо.

Пърси се изправи.

— СПРИ! — извика Пайпър, но гласът ѝ нямаше вълшебна сила. Тя крещеше от отчаяние.

Пърси вдигна Въртоп над гърдите на Джейсън.

Пайпър щеше да се задави от ужас. Искаше да нападне Пърси с кинжала си, но знаеше, че няма да може да стори нищо. Съществото, което контролираше Пърси, явно контролираше всичките му умения. Нямаше начин да го победи в битка.

Наложи си да се съсредоточи. Когато заговори отново, се постара в думите ѝ да няма и следа от гняв.

— Ейдолон, спри!

Пърси замръзна.

— Погледни ме — каза Пайпър.

Синът на Посейдон се обърна към нея. Очите му грееха златни от жестокото бледо лице, което никак не пасваше на Пърси.

— Все още не си избрала — каза той, — което означава, че този тук ще умре.

— Ти си дух от отвъдното — предположи Пайпър — и си обсебил Пърси Джаксън, нали?

— Ще живея отново — изсъска Пърси — в това тяло. Така обеща Майката Земя. Ще ходя там, където си поискам, ще контролирам всеки, когото пожелаая.

Пайпър усети, че я побиват тръпки.

— Лио... това се е случило с Лио! Той е бил под контрола на ейдолон.

— Късно се сети — изсмя се съществото в тялото на Пърси. В смеха му нямаше хумор. — Не можеш да вярваш на никого.

Джейсън лежеше неподвижен. Пайпър не можеше да го защити. Нямаше кой да ѝ помогне.

Зад Пърси нещо в житата изшумоля. Пайпър видя крайчеца на черно крило. Пърси понечи да се обърне в посоката на звука.

— Не му обръщай внимание! — извика тя. — Погледни мен!

Пърси се подчини.

— Не можеш да ме спреш. Ще убия Джейсън Грейс.

Зад него Блекджак изскочи от нивата. Движеше се необичайно тихо, за толкова едро животно.

— Няма да го убиеш — нареди Пайпър, но не говореше на Пърси. Тя погледна към пегаса и вложи цялата си сила в думите, надявайки се Блекджак да я разбере. — Само ще го зашеметиш.

Пърси се заслуша в натежалите от магия думи и се размърда неспокойно.

— Ще го зашеметя?

— О, извинявай — усмихна се Пайпър, — не говорех на теб.

Блекджак се изправи на задните си крака и стовари копитото си върху главата на Пърси. Синът на Посейдон се просна на асфалта до Джейсън.

— Богове! — изтича Пайпър до момчетата. — Блекджак, не си го убил, нали?

Пегасът изпръхтя. Пайпър не говореше езика на конете, но ѝ се стори, че той казва: „Моля те. Знам си силата“.

Буря не се виждаше никъде. Гръмотевичният кон явно се бе върнал там, където духовете на бурята изкарваха ясните дни.

Пайпър провери пулса на Джейсън. Той дишаше спокойно и равномерно, но два удара в главата за два дни едва ли бяха полезни за здравето му. След това прегледа главата на Пърси. Не видя никаква

кръв, но забеляза огромна цицина на мястото, където го бе ритнал конят.

— Трябва да ги върнем на кораба — каза тя на Блекджак.

Пегасът кимна в знак на съгласие. Той коленичи до земята и позволи на Пайпър да просне Пърси и Джейсън на гърба му. Това не беше толкова лесно — момчетата не бяха особено леки, — но тя успя да ги закрепил така, че да не паднат, след което се покачи на гърба на Блекджак и четиримата отлетяха към кораба.

Другите бяха малко изненадани, когато Пайпър се завърна с двама изпаднали в безсъзнание герои. Франк и Хейзъл поеа грижата за Блекджак, а Анабет и Лио помогнаха на Пайпър да отнесе момчетата в болничното отделение.

— Ако продължаваме така — изръмжа тренер Хедж, докато се грижеше за раните им, — скоро ще свършим амброзията. И как става тъй, че никога не ме каните на тия въргали?

Пайпър седна до Джейсън. Самата тя бе добре, след като бе пийнала малко нектар и вода, но не спираше да се тревожи за момчетата.

— Лио — каза Пайпър, — готови ли сме да отплаваме?

— Да, но...

— Поеми курс към Атланта. После ще ти обясня защо.

— Но... ох, добре — и той тръгна да изпълнява задачата си.

Анабет също не възрази. Беше прекалено заета да разглежда подковообразната вдлъбнатина на главата на Пърси.

— Какво, в името на боговете, го е ударило? — попита тя.

— Блекджак — отвърна Пайпър.

— Какво?

Пайпър се опита да ѝ обясни какво се е случило, докато тренер Хедж поставяше лековита отвара на главите на момчетата. Преди не се бе впечатлявала особено от качествата на сатира като лечител, но в този случай той явно си знаеше работата. Освен, разбира се, ако духовете, обсебили момчетата, не бяха вдъхнали допълнителна издръжливост на телата им. И двамата простенаха и отвориха очи.

След няколко минути Джейсън и Пърси се изправиха на леглата си и дори бяха способни да говорят със завършени изречения. И

двамата имаха много смътни спомени за случилото се. Когато Пайпър описа дуела им на магистралата, Джейсън направи гримаса.

— Браво на мен. Два пъти в нокаут за два дена — след което погледна извинително към Пърси. — Човек, извинявай за мълнията. Не съм искал да те тресна.

Тениската на Пърси беше цялата обгорена и на дупки. Косата му беше дори по-рошава от нормалното. Въпреки това той успя да се изсмее.

— Не ми е за първи път. Сестра ти ме цъфна навремето в лагера.

— Да, ама аз можех да те убия.

— Е то и аз можех — отвърна Пърси.

— Може би, ако имаше океан в Канзас — сви рамене Джейсън.

— Не ми трябва океан, за да...

— Момчета — прекъсна ги Анабет, — сигурна съм, че и двамата бихте могли да се убиеете взаимно. Сега обаче трябва да си починете.

— Нека първо хапнем — отвърна Пърси — и да поговорим. Бакхус каза някои неща, които...

— Бакхус? — вдигна ръка Анабет. — Добре тогава. Трябва да поговорим. Среца в столовата след десет минути. Аз ще кажа на останалите. И, Пърси, моля те, смени дрехите си. Миришеш така, сякаш си бил прегазен от гръмотевичен кон.

Лио отново повери управлението на кораба на тренер Хедж, след като го накара тържествено да обещае, че няма да ги отведе до най-близката военна база ей така — за забавление.

Героите се събраха на масата в столовата и Пайпър им разказа за случилото се край пътния знак — за разговора им с Бакхус, за капана на Гея, за ейдолоните, които бяха обсебили момчетата.

— Разбира се! — удари Хейзъл по масата, което стресна Франк до такава степен, че той изпусна своето бурито. — Това се е случило и с Лио.

— Значи вината не е моя — отдъхна си Лио, — не аз започнах третата световна война. Бил е някакъв зъл дух. Какво облекчение!

— Римляните обаче не го знаят — каза Анабет — и няма защо да ни вярват.

— Можем да се свържем с Рейна — предложи Джейсън. — Тя ще ни повярва.

Начинът, по който Джейсън произнесе името ѝ — като спасително въже, свързващо го с миналото, накара сърцето на Пайпър да прескочи удар. Джейсън се обърна към нея и я погледна обнадено.

— Можеш да я убедиш, Пайпър. Знам, че можеш.

Пайпър почувства как сърцето ѝ пада в петите. Анабет я погледна съчувствено, сякаш казваше: „Да, момчетата са толкова глупави“.

Дори Хейзъл направи гримаса.

— Мога да опитам — каза Пайпър тихо, — но повече ме притеснява Октавиан. В кинжала си видях как той на практика поема контрол над тълпата. Не съм сигурна, че Рейна може да го спре.

Лицето на Джейсън потъмня. Пайпър не се зарадва от това, че го натъжава, но другите римляни — Франк и Хейзъл — закимаха в знак на съгласие.

— Тя е права — каза Франк, — този следобед отново видяхме орлите. Бяха далеч от нас, но приближават бързо. Октавиан е по петите ни.

Хейзъл се намръщи.

— Октавиан от много време чака такава възможност. Сега ще се опита да заграби цялата власт. Ако Рейна му възрази, ще я обвини, че е благосклонна към гърците. А и тези орли... сякаш ни надушват.

— Точно това правят — каза Джейсън, — римските орли могат да надушват героите дори по-добре от чудовищата. Корабът ни прикрива до някаква степен, но не изцяло.

Лио потропа с пръсти.

— Страхотно. Трябваше да инсталирам устройство, което да накара кораба да ухае на гигантска пилешка хапка. Напомнете ми следващия път да изобретя и това.

— Какво е пилешка хапка? — намръщи се Хейзъл.

— Ох... — поклати глава Лио, — но да, нормално. Ти си пропуснала последните седемдесет години. Е, последователно моя, пилешката хапка е...

— Няма значение — прекъсна го Анабет. — Проблемът е, че ще ни е трудно да обясним истината на римляните. Дори да ни повярват...

— Прави сте — облегна се на масата Джейсън, — трябва да продължим. Веднъж щом пресечем Атлантическия океан, ще сме в

безопасност. Поне от легиона.

Прозвуча толкова тъжно, че Пайпър не знаеше дали да го съжалява, или да му се сърди.

— Защо си толкова сигурен, че няма да ни последват? — попита го тя.

— Чу как Рейна описа древните земи — поклати глава Джейсън. — Прекалено опасни са. На римляните им е забранено да ходят там вече поколения наред. Дори Октавиан не би могъл да заобиколи това правило.

Франк преглътна парче бурито, все едно бе от картон.

— Значи ако стигнем там...

— Ще бъдем не само предатели, но и престъпници — потвърди Джейсън. — Всеки римски герой ще има правото да ни убие, щом ни види. Аз обаче не бих се безпокоил за това. Прекосим ли Атлантическия океан, те ще се откажат да ни преследват. Ще ни сметнат за мъртви, поредните жертви на Средиземно море или както го наричаме ние — Маре Нострум.

Пърси посочи Джейсън с пицата си.

— Ти си много слънчев човек, от мен да го знаеш.

Джейсън не възрази. Другите герои се загледаха в чиниите си, освен Пърси, който продължи да се наслаждава на храната си. Пайпър нямаше представа къде отива тя. Това момче ядеше като сатир.

— Нека изготвим план — предложи Пърси, — за да сме сигурни, че няма да умрем преждевременно. Господин Д., Бакхус, оф, дали не трябва вече да го наричам господин Б.? Така или иначе, той спомена близнаците от пророчеството на Ела. Това са двама гиганти. Отис и Ъ-ъ... другият май започваше с Ф.

— Ефиалт — помогна му Джейсън.

— Гиганти близнаци като тези, които Пайпър видя в ножа си — Анабет прокара пръст по ръба на чашката си. — Помня легендата за гигантите близнаци. Те се опитали да се покатерят върху планината Олимп, като струпали други планини една върху друга.

Франк едва не се задави.

— Просто страхотно. Гиганти, които могат да мятат планини. И ми казваш, че Бакхус ги е убил с шишарки?

— Нещо такова — отговори Пърси, — но не мисля, че този път ще можем да разчитаме на помощта му. Той искаше да го почетем по

някакъв начин и беше сигурен, че не можем да го направим.

На масата се възцари мълчание. Пайпър чуваше как тренер Хедж пее моряшка песен на палубата, но не знаеше думите, затова звучеше така:

„Тра-ла-йо-хо-хо-тра-ла-ла“.

Пайпър не можеше да се отърве от чувството, че Бакхус *трябва* да им помогне. Близнаците гиганти бяха в Рим. Те пазеха нещо, от което героите имаха нужда... нещо, което се криеше в бронзовата делва. Каквото и да бе то, усещаше, че в него се крие тайната как да затворят Портите на Смъртта. *Ключът към вечната смърт*. Освен това мислеше, че никога няма да успеят да победят гигантите без помощта на Бакхус. И ако не успееха да ги сразят до пет дни, Рим щеше да бъде унищожен, а братът на Хейзъл, Нико, щеше да загине.

От друга страна, след като видението със сребърния бокал на Бакхус се бе оказало лъжовно, може би и другите нямаше да се сбъднат — особено това, в което тя се удавяше заедно с Пърси и Джейсън. Възможно беше това видение да е символично.

„Кръвта на героиня — бе казала Гея, — а също и на герой. Пайпър, избери, моля те, кое от момчетата да загине с теб“.

— Тя иска двама от нас — промърмори Пайпър.

Всички се обърнаха към нея.

Пайпър мразеше да е в центъра на вниманието. Това може и да беше странно за една дъщеря на Афродита, но тя бе видяла как се отразява славата на баща ѝ, който беше филмова звезда. Спомни си как Афродита я бе припознала като своя дъщеря пред целия лагер, като я разкраси с магия. Това беше най-унизителният момент от живота ѝ. Дори тук, сред само шестима герои, се чувстваше уязвима.

Но те са ми приятели — напомни си тя. — *Всичко е наред*.

Имаше обаче странното чувство, че не я гледат само очите на приятели.

— Днес на магистралата — каза тя — Гея ми каза, че има нужда от кръвта на двама герои, момче и момиче. Тя пожела да изберат момчето, което трябва да умре с мен.

— Но ти не го направи — стисна ръката ѝ Джейсън. — Спаси и двама ни.

— Знам. Но защо тя иска такова жертвоприношение?

— Не помните ли Вълчия дом? — подсвирна Лио. — И любимата ни ледена принцеса, Хиона? Тя искаше да пролее кръвта на Джейсън, за да оскверни мястото за поколения наред. Може кръвта на героите да има някаква сила.

— О... — остави Пърси пицата си и се облегна назад. Загледа се в нищото, все едно със закъснение бе забелязал, че е ритнат от кон.

— Пърси? — стисна ръката му Анабет.

— О, това е лошо — пророни той. — Много, много лошо. — Пърси погледна през масата към Франк и Хейзъл. — Помните ли гиганта Полибот?

— Този, който нападна лагер „Юпитер“ — отвърна Хейзъл, — създаден, за да срази Посейдон. Ти го халоса по главата със статуята на Терминус. Как бих могла да го забравя?

— Сънувах нещо — каза Пърси, — докато летяхме към Аляска. Полибот говореше с горгоните и каза, че иска да ме хванат жив, а не мъртъв. Каза, че му трябва, за да пролее кръвта ми тогава, когато трябва. *Кръвта му ще обagri камъните на Олимп и ще пробуди Майката Земя!*

На Пайпър ѝ се стори, че устройствата, контролиращи температурата на стаята, са повредени. Не можеше да спре да трепери. Беше се чувствала по същия начин на магистралата към Топека.

— Смяташ, че гигантите искат да използват кръвта ни... кръвта на двама от нас...

— Не зная — каза Пърси, — но докато не разберем, предлагам на всички да не се даваме в плен.

— Тук мога да се съглася — отвърна Джейсън.

— Но как да сглобим пъзела? — попита Хейзъл. — Знакът на Атина, близнаците, пророчеството на Ела... как се навързва всичко това?

Анабет притисна ръце до ръба на масата.

— Пайпър, ти каза на Лио да поеме курс до Атланта.

— Точно така — кимна Пайпър. — Бакхус ни каза, че трябва да потърсим... онзи, как се казваше?

— Форкис — изстреля Пърси.

Анабет изглеждаше изненадана, сякаш не бе свикнала гаджето ѝ да знае отговорите на подобни въпроси.

— Познаваш ли го?

— В началото не се сетих — сви рамене Пърси, — после Бакхус спомена солена вода и се сетих за нещо. Форкис е стар морски бог отпреди възцаряването на баща ми. Никога не съм го срещал. Предполага се, че е син на Гея. Въпреки това не мога да разбера какво би търсил един морски бог в Атланта.

— А какво търси богът на виното в Канзас? — подхвърли Лио. — Боговете са странни. Така или иначе, трябва да стигнем в Атланта утре по обед, освен ако още нещо не се обърка.

— Не говори така — отвърна тихо Анабет. — Става късно. Трябва да поспим малко.

— Чакайте — каза Пайпър.

Отново всички обърнаха очи към нея. Тя почти изгуби смелост и се запита дали инстинктите не я лъжат. Въпреки това се насили да заговори.

— Има още нещо, което трябва да свършим — каза тя. — Ейдолоните са все още сред нас. Тук, в тази стая.

ХІІ. ПАЙПЪР

Пайпър не можеше да обясни откъде знае това. Историите за фантоми и измъчени души, които не могат да напуснат нашия свят, винаги я бяха плашили. Баща ѝ обичаше да се шегува с индианските легенди на дядо Том от резервата. Когато обаче ѝ разкажеше такава история, Пайпър не можеше да я забрави, дори и когато двамата бяха в голямото си имение с изглед към Тихия океан в Малибу. Духовете в историите на индианците чероки винаги бяха неспокойни. Те често се губеха по пътя към света на мъртвите или оставаха с живите от обикновен инат. Понякога дори не разбираха, че са мъртви.

С времето Пайпър бе научила, че историите на чероките не са много различни от гръцките митове. Ейдолоните ѝ напомняха на призраците от легендите на баща ѝ. Тя чувстваше, че те са тук, просто защото никой не ги бе изгонил.

Когато свърши обясненията си, останалите я загледаха притеснено. Горе на палубата тренер Хедж пееше нещо, което звучеше като „Добре дошъл във флота“, а Блекджак тропаше с копита и цвилеше възмутено.

Най-накрая Хейзъл издиша.

— Пайпър е права.

— Как можеш да си сигурна? — попита Анабет.

— Срещала съм ейдолони — каза Хейзъл — в Подземния свят, когато бях... сецате се.

Мъртва.

Пайпър бе забравила, че Хейзъл живее втори живот. Тя също бе нещо като... прероден дух.

— Значи — прокара ръка през косата си Франк, все едно духове се бяха настанили върху скалпа му — смяташ, че тези създания витаят в кораба или...

— Витаят в някои от нас — довърши Пайпър. — Не можем да сме сигурни.

— Ако това е вярно... — сви юмрук Джейсън.

— Трябва да вземем мерки — каза Пайпър. — Мисля, че мога да се оправя с тях.

— Как? — попита Пърси.

— Просто ме слушайте, става ли? — пое си дълбоко въздух Пайпър. — Слушайте всички.

Пайпър срещна очите на всеки от тях един по един.

— Ейдолони — каза тя с очаровашия си глас, — вдигнете ръце.

Настъпи тежко мълчание.

Лио се засмя, но звучеше притеснен.

— Наистина ли смяташе, че...

Внезапно той млъкна. Лицето му се отпусна и той вдигна ръка. Джейсън и Пърси направиха същото. Очите им станаха златни и се изцъклиха. Хейзъл затаи дъх. Франк скочи от мястото си до Лио и опря гръб в стената.

— Богове — погледна Анабет към Пайпър, — можеш ли да ги излекуваш?

Гласът ѝ бе умолителен.

Пайпър искаше да се скрие под масата и да заплаче, но трябваше да помогне на Джейсън. Не можеше да повярва, че е държала ръката на... не, нямаше да мисли за това.

Съсредоточи се върху Лио, понеже той изглеждаше най-малко заплашителен.

— Има ли още от вас на борда? — попита тя.

— Не — отговори Лио с глух глас. — Майката Земя изпрати трима. Най-силните, най-добрите. Ще живеем отново.

— Не и тук — изръмжа Пайпър. — Искам и тримата да ме чуете добре.

Джейсън и Пърси се обърнаха към нея. Златните им очи я изнервиха, но видът на момчетата само разпали гнева на Пайпър.

— Ще напуснете тези тела — нареди тя.

— Не — отвърна Пърси.

— Трябва да живеем — изсъска Лио.

— Марсе всесилни! — обади се Франк и посегна към лъка си. — Махнете се оттук, нечисти духове! Освободете приятелите ми!

— Не можеш да ни заповядваш, дете на Войната — обърна се към него Лио, — твоят живот не струва и пукната пара. Душата ти може да изгори във всеки един момент.

Пайпър не знаеше какво означава това, но Франк залитна, все едно са го ударили в стомаха. Той извади стрела от колчана си. Ръцете му трепереха.

— Срещал съм и по-лоши неща от вас. Щом искате битка...

— Франк, недей — изправи се Хейзъл.

Джейсън изтегли меча си.

— Спрете! — нареди Пайпър, но гласът ѝ потрепера. Губеше вяра в плана си. Бе успяла да призове ейдолоните, но какво щеше да прави сега? Ами ако не успееше да ги убеди да се махнат? Ако станеше нещо, ако се пролееше кръв? Щеше да е по нейна вина. Дочу как Гея се смее в крайчеца на ума ѝ.

— Вслушайте се в гласа на Пайпър — посочи Хейзъл към меча на Джейсън. Златното острие натежа в ръката му и се залепи за масата.

Джейсън отново седна.

Пърси изръмжа така, както не го бе правил никога.

— Дъще на Плутон, ти контролираш благородните метали, но не и нас, мъртвите.

Анабет се протегна към него, сякаш за да го хване, но Хейзъл ѝ даде знак да отстъпи.

— Чуйте ме, ейдолони — каза рязко Хейзъл. — Мястото ви не е тук. Аз не мога да ви командвам, но Пайпър може.

С тези думи тя се обърна към Пайпър. Изражението ѝ бе красноречиво:

„Опитай отново. Можеш да го направиш!“.

Пайпър събра кураж и погледна право към Джейсън — право в очите на нещото, което го контролираше.

— Ще напуснете тези тела — повтори Пайпър с още по-голяма сила.

Лицето на Джейсън се напрегна. По челото му изби пот.

— Ние... ние ще напуснем тези тела.

— Ще се закълнете в река Стикс, че никога повече няма да стъпвате на този кораб — продължи Пайпър — и никога повече няма да обсебвате който и да било член на екипажа му.

Лео и Пърси изсъскаха.

— Ще се закълнете в река Стикс! — настоя Пайпър.

Настана мълчание. Тя чувстваше как волите им се борят с нейната. След това и трите ейдолона заговориха заедно в един глас:

— Заклеваме се в реката Стикс.
— Вие сте мъртви! — каза Пайпър.
— Ние сме мъртви — съгласиха се те.
— А сега се махайте.

И трите момчета залитнаха напред. Лицето на Пърси потъна в пицата му.

— Пърси! — хвана го Анабет.

Пайпър и Хейзъл хванаха Джейсън, който тръгна да пада от стола си. Лио нямаше този късмет. Той падна към Франк, който не предприе никакви действия, и тупна на пода.

— Ау! — извика Лио.

— Добре ли си? — попита го Хейзъл.

Той се изправи. Имаше спагети на челото си, които изписваха цифрата 3.

— Стана ли?

— Да — отвърна Пайпър, сигурна в правотата си. — Не мисля, че ще се върнат.

— Това означава ли — премигна Джейсън, — че вече ще спрете да ме удряте по главата?

Пайпър се разсмя. Цялата й нервност изчезна.

— Хайде, Светкавичко. Време е да подишаш малко чист въздух.

Пайпър и Джейсън се разхождаха по палубата. Той все още бе немощен, а тя с удоволствие му позволи да се облегне на нея. Лио стоеше на руля и си говореше с Фестус. Знаеше, че трябва да остави Пайпър и Джейсън насаме. Сателитната телевизия бе отново налице и тренер Хедж гледаше мачове по бойни изкуства. Пегасът на Пърси бе отлетял нанякъде. Другите герои се готвеха да си лягат. *Арго II* летеше на юг на няколко десетки метра над земята. Прелитаха покрай малки градчета, подобни на островчета светлина сред прерийното море. Пайпър си спомни как миналата зима бяха летели на гърба на Фестус до Квебек. Никога не бе виждала по-красиво място и никога не се бе чувствала по-спокойна в прегръдката на Джейсън. Сега обаче беше дори по-щастлива. Нощта бе топла, а корабът летеше по-гладко от дракона.

А най-хубавото бе, че се отдалечаваха от лагер „Юпитер“. Без значение колко опасни бяха древните земи, Пайпър нямаше търпение

да ги стигне. Надяваше се, че Джейсън е прав за това, че римляните не биха ги последвали отвъд океана.

По едно време Джейсън се облегна на релинга. Светлината на Луната посребряваше русата му коса.

— Благодаря ти, Пайпс — каза той, прегръщайки я през кръста. — Отново ми спаси живота.

Тя си спомни за деня, когато бе паднала в Големия каньон. Тогава за пръв път бе научила, че Джейсън може да контролира въздуха. Беше я държал толкова здраво, че усети биенето на сърцето му. След това двамата спряха да падат и полетяха във въздуха.

Джейсън бе най-страхотното гадже на всички времена. Искаше й се да го целуне тук и сега, но нещо я спря.

— Не знам дали Пърси ще ми има вяра от тук нататък — каза тя. — Все пак накарах коня му да го ритне в главата.

— Не се безпокой — засмя се Джейсън, — Пърси е добро момче, но имам чувството, че няма да е зле от време на време някой да го бие по главата.

— Можеше да го убиеш.

— Това не бях аз — усмивката на Джейсън угасна.

— Но аз почти ти го позволих — каза Пайпър. — Когато Гей каза, че трябва да избира... — Тя премигна и се прокле наум, когато разбра, че е заплакала.

— Не бъди толкова строга със себе си — каза Джейсън. — Спаси и двама ни.

— Ами ако наистина двама от екипажа трябва да умрат? Момче и момиче...

— Не вярвам в това. Ще спрем Гей. Всички ще се върнем живи и здрави. Обещавам.

На Пайпър й се щеше да не го беше правил. Това само й напомни за Пророчеството на Седмината: *Клетва трябва да се спазва със сетен дъх.*

Моля те — помоли се наум, без да е сигурна дали майка й, богинята на Любовта, може да я чуе, — нека последният дъх не е на Джейсън. Ако любовта е най-важното нещо на света, не ми го отнемайте.

Но веднага щом свърши молитвата си, се почувства виновна. Как щеше да понесе да гледа Анабет сама, ако Пърси загинеше? Как щеше

да си прости, ако който и да било от седмината герои си отидеше? Всеки от тях вече бе преживял прекалено много. Дори двете римски хлапета, Хейзъл и Франк, ѝ бяха като роднини, макар на практика да не ги познаваше. В лагер „Юпитер“ Пърси бе разказал за пътешествието им до Аляска, което бе прозвучало толкова зловещо, колкото и собствените преживявания на Пайпър. Освен това от начина, по който Франк и Хейзъл се бяха опитали да помогнат по време на екзорсизма, разбра, че те са храбри и добри хора.

— Легендата, която Анабет спомена — започна тя, — за Знака на Атина... Защо не искаше да говориш за нея? — Страхуваше се, че Джейсън ще я отреже, но той само наведе глава, все едно очакваше въпроса ѝ.

— Пайпс, не знам каква част от нея е вярна и каква не. Легендата обаче намеква за нещо много опасно.

— Опасно за кого?

— За всички ни — мрачно отвърна той. — Историята гласи, че римляните откраднали нещо скъпоценно от гърците. Това станало в древни времена, когато Рим за пръв път завладял техните полиси.

Пайпър зачака, но Джейсън изглеждаше изгубен в мислите си.

— Какво са откраднали? — попита го накрая.

— Не зная — отговори той, — не съм сигурен, че в легиона изобщо е имало някой, който е знаел. Според легендата обаче въпросният предмет бил скрит в Рим. Оттогава децата на Атина ни мразят и винаги са насъсквали събратята си гърци срещу римляните. Както казах, не знам каква част от легендата е вярна...

— Защо просто не кажеш на Анабет? — попита Пайпър. — Тя няма да те намрази изведнъж.

Той я изглежда, все едно му бе трудно да се съсредоточи.

— Надявам се, че не. Но според легендата децата на Атина търсят това нещо от хилядолетия. Всяко поколение богинята избира няколко от децата си, за да го намерят. Те биват водени към Рим от някакъв знак. Знака на Атина.

— Ако Анабет е едно от тези деца, трябва да ѝ помогнем.

— Може би — поколеба се Джейсън. — Когато приближим Рим, ще ѝ кажа това, което знам. Честно! Но според легендата, поне така, както я знам аз, гърците никога няма да ни простят за това, когато разберат какво сме им откраднали. Те ще унищожат Рим и легиона

веднъж завинаги. И като имаш предвид, че според Немезида на града му остават пет дни живот...

Пайпър се загледа в лицето на Джейсън. Той несъмнено бе най-храбрият човек, когото познаваше, но осъзна, че в момента е изплашен. Легендата и идеята, че групата им може да се разпадне, а градът — да загине, го ужасяваше.

Пайпър се запита какво толкова може да е било откраднато от гърците, че да е толкова ценно. Не си представяше, че нещо би могло да настрои Анабет срещу тях. Но, от друга страна, не можеше и да си представи, че би могла да избере да пощади един герой за сметка на друг, а днес едва не го направи на изоставения път. Гея почти бе успяла да я изкуши...

— Съжалявам, между другото — каза Джейсън.

Пайпър избърса остатъка от сълзите си.

— За какво? Ейдолонът бе този, който нападна...

— Не за това. — Малкият белег на горната устна на Джейсън блесна на лунната светлина. Пайпър винаги бе обичала този белег. Малкото несъвършенство правеше лицето му много по-интересно. — Беше глупаво от моя страна да те карам да говориш с Рейна — каза той, — не мислех какво говоря.

— О — погледна Пайпър към небето и се замисли дали майка ѝ, Афродита, не му влияе по някакъв начин. Извинението му звучеше прекалено хубаво, за да е истина.

Не спирай — помоли се тя, но на глас каза само:

— Не се притеснявай.

— Просто... никога не съм имал такива чувства към Рейна — каза Джейсън, — не искам да мислиш такива неща. Няма от какво да се притесняваш, Пайпс.

— Искях да я мразя — призна Пайпър. — Бях толкова уплашена, че ще се върнеш в лагер „Юпитер“.

— Това никога няма да стане. — Джейсън изглеждаше изненадан. — Освен ако не дойдеш с мен. Обещавам.

Пайпър хвана ръката му. Успя да се усмихне, но отново се сети за ужасния ред от пророчеството: *Клетва трябва да се спазва със сетен дъх*.

Джейсън току-що бе направил още едно обещание.

Опита се да не мисли за това. Знаеше, че трябва да се наслади на времето, което има с него. Но погледнеше ли през релинга на кораба, виждаше прерията — черна, тъмна и безкрайна.

Като водата в отражението на кинжала ѝ.

ХІІІ. ПЪРСИ

На Пърси не му трябваше корабът да ухае на пилешки хапки. От Лио искаше само шапка срещу сънища.

Тази нощ пак го измъчваха ужасни кошмари. Първо сънува, че отново се е озовал в Аляска и търси орела на легиона. Катереше се по един планински път, но веднага щом спря да си почине, потъна в блатото, или мочурището, както го наричаше Хейзъл. Усети как се дави в калта, без да може да се помръдне или да види нещо.

За пръв път в живота си разбра какво е страх от удавяне.

Това е само сън — каза си. — И аз ще се събудя.

Това обаче не направи изживяването по-малко страшно. Никога през живота си Пърси не се бе плашил от водата. Това бе елементът на баща му. Откакто обаче бе потънал в блатото, бе получил фобия от удавяне. Не смееше да го признае на никого, но сега се изнервяше дори от мисълта да потъне. Знаеше, че това е глупаво. Той не можеше да се удави. Подозираше обаче, че ако не овладее страха си, страхът ще овладее него. Спомни си за приятелката си Талия, която се страхуваше от височините, независимо че бе дете на небесния бог. Брат ѝ Джейсън можеше да лети, като контролираше ветровете. Талия не можеше. Вероятно защото я бе твърде страх да опита. Ако Пърси повярваше, че може да се удави...

Калта в мочурището притисна гърдния му кош. Дробовете му щяха да се пръснат.

Не се паникьосвай — каза си той. — Това не се случва наистина. — И тъкмо когато смяташе, че няма да може да удържи дъха си повече, сънят се промени.

Пърси се озова в огромно мрачно пространство, подобно на подземен паркинг. Редици каменни колони се простираха надалеч във всички посоки и придържаха тавана да не падне. Височината на тавана бе около шест метра. Мангали огряваха помещението и хвърляха червеникава светлина по пода.

Пърси не можеше да види какво има в сенките, но от тавана висяха дървени сандъци, на които имаше надписи като: ПОДПОРИ, ОРЪЖИЯ и КОСТЮМИ. На един дори пишеше: ГРАНАТОМЕТИ. Пърси чу как в тъмнината работят машини. Въртяха се огромни зъбци, през тръби течеше вода.

Тогава видя гиганта. Или поне предположи, че е гигант. Беше висок около три метра и половина. Това си беше съвсем прилично за циклоп, но правеше гиганта наполовина по-малък от тези, с които Пърси се бе борил досега. Изглеждаше и по-човекоподобен от тях. Краката му не бяха драконови като на по-големите му събратя. Въпреки това дългата му червена коса бе вързана на плитки, преплетени със златни и сребърни монети. Пърси познаваше тази прическа — тя беше характерна за гигантите. Освен това на гръб той мъкнеше триметрово копие — наистина огромно оръжие. Вратът му бе стегнат от най-голямата поло яка, която Пърси бе виждал някога. Облеклото му допълваха черни панталони и черни обувки с толкова дълги заострени върхове, че приличаха на чехлите, носени от шутовете. Той вървеше напред-назад, застанал пред издигната платформа, и разглеждаше една бронзова делва, голяма горе-долу колкото Пърси.

— Не, не и не — мърмореше си гигантът, — къде е тук сензацията? Къде е ценното? — след това извика в тъмнината: — Отис!

Пърси чу как нещо се тътри в далечината. От тъмнината изскочи още един гигант, облечен досущ като първия. Единствената разлика бе в косата му, която бе зелена, а не лилава.

— Отис, защо постъпваш така с мен? Всеки ден едно и също! — прокле първият гигант. — Казах ти, че днес аз ще нося черната поло яка. Ти можеше да си сложиш всичко друго, освен нея!

Отис премигна, все едно сега се събуждаше.

— Мислех, че днес ще носиш жълтата тога.

— Това беше вчера! Когато ти облече жълтата тога!

— Да бе, вярно. Извинявай, Ефи.

Брат му изръмжа. Трябваше да са близнаци, тъй като лицата им бяха еднакво грозни.

— И не ме наричай Ефи! — нареди Ефи. — Казвам се Ефиалт. Това е името ми. Ще ползваш или него, или артистичния ми псевдоним

— Голямото Ф!

— Не съм убеден, че това е много добър артистичен псевдоним, Ефи — направи гримаса Отис.

— Глупости! Чудесен си е! И не ме наричай Ефи! Как вървят приготовленията?

— Добре — Отис не звучеше много въодушевен. — Човекоядните тигри и въртящите се остриета са на мястото си. Все пак си мисля, че трябваше да добавим и няколко балерини.

— Стига с тия балерини! — скара му се Ефиалт. — А това нещо... — Той посочи отвратено бронзовата делва. — За какво е това! Изглежда ми много тъпо.

— Цялото шоу е заради него. Човечето вътре ще умре, ако другите не го спасят. Стига, разбира се, да дойдат навреме...

— По-добре да дойдат! — излая Ефиалт. — Мама иска да унищожим тези тъпи герои на първи юли, празника на Юнона. Така наистина ще натрие носа на онази глупачка! Освен това няма да плащам допълнително на онези досадни гладиаторски духове!

— Тогава ще избием всички — каза Отис. — И ще унищожим Рим, както каза мама. Ще бъде страхотно. Хората много ще се радват. Римските духове страшно си падат по такива неща.

— Не можем обаче да оставим тази делва просто така. — Ефиалт не изглеждаше убеден в правотата на Отис. — Защо не я поставим над огън или не я пуснем в басейн с киселина? Нещо по-весело от това просто да си седи тук!

— Човечето ни трябва живо за още няколко дни — напомни на брат си Отис. — Иначе седмината няма да дойдат да го спасят.

— Хмм. Прав си, предполагам. И все пак ми се искаше да има повече писъци в цялата история. А, като споменах това, какво става с нашата скъпа приятелка? Готова ли е да приеме гостенката си?

— Не обичам да говоря за нея — направи гримаса Отис. — Тя ме плаши, Голямо Ф.

— Питам те дали е готова!

— Да — с нежелание каза Отис, — готова е. От векове е готова. Никой няма да успее да ѝ вземе статуята.

— Чудесно! — потърка доволно ръце Ефиалт. — Това е шансът ни, братко.

— Така каза и последния път — оплака се Отис, — когато прекарах шест месеца в леден блок над река Лета. А телевизиите дори не го отразиха!

— Това ще е различно! — настоя Ефиалт. — Ще въведем нов златен стандарт в шоубизнеса! И ако мама е доволна, ще ни даде пълна свобода да избираме сами пътя си!

— Щом казваш — въздъхна Отис, — но все пак си мисля, че балерините от „Лебедово езеро“...

— Стига! Никакъв балет!

— Извинявай.

— Хайде — каза Ефиалт, — нека да нагледаме тигрите. Искам да съм сигурен, че са гладни!

И гигантите изчезнаха в мрака, оставяйки Пърси сам с делвата. Той се обърна към нея и си помисли: *Трябва да видя какво има вътре.*

Сънят го приближи към предмета, а после той влезе в него. Въздухът в делвата вонеше на спарено и на старо желязо. Единствената светлина идваше от червеникавата светлина на черен меч от стигийска стомана, подпрян на едната стена на контейнера. До него стоеше сгущено момче с отчаян вид. Беше облечено в черна риза, скъсани джинси и старо авиаторско яке. На дясната му ръка блещукаше сребърен пръстен с череп.

— Нико — извика Пърси. Но синът на Хадес не можа да го чуе.

Контейнерът бе напълно запечатан. Въздухът ставаше отровен. Очите на Нико бяха затворени, а дъхът му излизаше на пресекулки. Изглеждаше, сякаш медитира. Лицето му бе бледо и по-мършаво, отколкото го помнеше Пърси. На вътрешната стена на делвата имаше три драскотини, които изглеждаха така, сякаш Нико ги бе издраскал с мечта си. Може би бяха минали три дена, откакто бе затворен?

Това не изглеждаше много вероятно. Как бе оцелял, без да се задуши?

Дори и насън Пърси започна да се паникьосва, все едно се задушаваше.

Тогава забеляза нещо в краката на Нико — малка колекция от блестящи обекти, не по-големи от бебешки зъбки. Семенца, осъзна Пърси. Семенца от нар. Три вече бяха изядени. Пет все още стояха в червеникавите си шушулки.

— Нико — каза Пърси, — къде е това място? Ще те измъкнем...

Но образът избледня, а едно момиче каза:

— Пърси.

В началото Пърси помисли, че все още спи. Когато бе изгубил паметта си, седмици наред бе сънувал Анабет — единствения човек от стария си живот, когото все още помнеше. Когато отвори очи и погледът му се проясни, видя, че тя наистина е до него. Седеше на леглото му и се усмихваше. Русата ѝ коса падаше по раменете. Сивите ѝ очи весело блещукаха. Спомни си първия ден, когато я бе срещнал в лагера на нечистокръвните преди цели пет години. Събудил се беше замаян и бе видял, че Анабет стои над него. „Като спиш, от устата ти се процежда слюнка“ — казала му бе тогава.

Това бе представата ѝ за нежност.

— Какво става? — попита той. — Стигнахме ли?

— Не — тихо отвърна тя. — Все още е средата на нощта.

— Искаш да кажеш... — Сърцето на Пърси затуптя учестено. Осъзна, че е по пижама в леглото си. От устата му вероятно беше текла слюнка или бе надавал странни звуци, докато спи. Косата му вероятно стърчеше във всички страни, а дъхът му едва ли ухаеше страхотно.

— Промъкнала си се в каютата ми?

Анабет завъртя очи.

— Пърси, след два месеца ставаш на седемнайсет. Не можеш да се страхуваш от това, че тренер Хедж ще те смъмри.

— Ти виждала ли си бухалката му?

— Освен това, водораслек, мислех, че ще е добре да се разходим. Искях да ти покажа любимото си място на кораба.

Сърцето на Пърси продължаваше да тупка бясно, но вече не от страх, че ще има неприятности със сатира.

— Може ли да... сещаш се, да си измия зъбите и...

— По-добре го направи — отвърна Анабет. — Иначе няма да те целуна. Освен това няма да е зле да се срещнеш.

Корабът бе доста голям за трирема, но въпреки това Пърси го намираше за уютен — като пансиона в академия „Янси“ или останалите училища, от които го бяха изритали. Заедно с Анабет слязоха до втората палуба, от която Пърси бе виждал единствено болничното отделение. Тя го преведе покрай стаята, в която работеше двигателят. Въпросното помещение приличаше на много опасна

механична джунгла с тръби и бутала, които изскачаха от огромна бронзова сфера. Кабели, които напомняха на купчина гигантски метални спагети, минаваха по пода и стигаха стените.

— Как работи това нещо? — попита Пърси.

— Нямам идея — каза Анабет, — а съм единствената освен Лио, която може да го управлява.

— Много ме успокои.

— Всичко ще е наред. Досега само веднъж е имало опасност да гръмне.

— Надявам се, че се шегуваш.

— Хайде — усмихна му се тя.

Минаха покрай стаите със запаси и оръжейната. Когато наближиха кърмата, стигнаха двойна дървена врата, която ги отведе в голяма конюшня. В стаята миришеше на прясно сено и вълна. По лявата стена имаше три празни отделения като онези, в които настаняваха пегасите в лагера. На дясната стена имаше огромни клетки като за много едри животни в зоологическа градина.

В центъра на пода имаше прозрачна плоча, широка около шест метра. През нея се виждаше нощният пейзаж долу — прерии и ниви, нашарени с осветени магистрали, подобни на нишките на паяжина.

— Лодката ни има стъкло дъно? — попита Пърси.

Анабет взе една завивка от най-близкото отделение и я простря на стъкления под.

— Седни до мен.

Двамата се отпуснаха на завивката, все едно бяха излезли на пикник и се загледаха в света отдолу.

— Лио построи конюшните така, че пегасите да могат да идват и да си отиват, когато поискат — обясни Анабет. — Само дето не знаеше, че те предпочитат да препускат на свобода, и мястото остана празно.

Пърси се замисли къде ли е сега Блекджак. Вероятно галопираше някъде из небесата. Надяваше се да ги следва. Главата още го болеше от шута на коня, но не му се сърдеше.

— Как така да идват и да си отиват? — недоумяваше той. — Няма ли да им се наложи да минат по две различни стълбища — попита тя.

Анабет почука с кокалчетата на юмрука си по стъклото.

— Това е входът на конюшните. Отваря се като гнездо на бомбардировач.

— Искаш да кажеш, че сме седнали на врати — преглътна тежко Пърси. — Ами ако се отворят?

— Сигурно ще паднем и ще умрем. Но най-вероятно няма да се отворят.

— Страхотно.

Анабет се засмя.

— Знаеш ли защо харесвам това място толкова? Не е само заради гледката. На какво ти напомня?

Пърси огледа конюшните. Погледът му се спря върху отделенията, после върху лампата от небесен бронз, която висеше от подпорната гредка. Вдиша от миризмата на сено, загледа се в Анабет, която бе седнала до него. Лицето ѝ бе призрачно и красиво на меката кехлибарена светлина.

— На камиона — каза накрая Пърси, — в който пътувахме до Лас Вегас.

Усмивката ѝ му подсказа, че е дал верен отговор.

— Това беше толкова отдавна — каза той. — Бяхме го закъсали здравата. Трябваше да обиколим цялата страна, за да намерим глупавата мълния, и пътувахме в камион със зле гледани животни. Нима това ти липсва?

— Не ми липсва, водораслек. Но тогава за пръв път се опознахме наистина. Аз ти разказах за семейството си, а... — Тя свали гердана си, украсен с пръстена на баща ѝ и мъниста за всяка година, която бе изкарала в лагера на нечистокръвните. Сега на него имаше още нещо — червен корал, който Пърси ѝ бе дал, когато официално бяха станали гаджета. Беше ѝ го донесъл от двореца на баща си на дъното на морето. — И освен това — продължи Анабет — ми напомня за това от колко много време се познаваме. Бяхме на дванайсет, Пърси. Можеш ли да си представиш?

— Не — призна си той. — Тогава ли разбра, че ме харесваш?

— Първоначално те намразих — засмя се тя, — страшно ме дразнеше. Търпях те първите няколко години. После...

— Схванах.

Тя се наведе и го целуна. Беше истинска хубава целувка. Никой не ги гледаше — нито римляните, нито сатирът отговорник.

След това се отдръпна.

— Липсваше ми, Пърси.

Пърси искаше да ѝ каже същото, но то му се стори твърде глупаво. Когато бе останал сам в римския лагер, го крепеше само мисълта за Анабет. „Липсваше ми“ изобщо не можеше да опише това. Спомни си как по-рано вечерта Пайпър бе изгонила ейдолоната от него. Пърси не знаеше, че създанието е в него, докато тя не бе използвала магическия си глас. След като ейдолонът бе излязъл, Пърси се бе почувствал така, сякаш някой бе извадил нажежено копие от главата му. Нямаше представа колко го бе боляло, докато духът не бе напуснал тялото му. След това мислите му се бяха проявили. Душата му отново се бе наместила удобно в тялото.

Усещането да седи до Анабет бе същото. Последните няколко месеца бяха минали като някой от странните му сънища. Макар и скорошни събитията, разиграли се в лагер „Юпитер“, му изглеждаха далечни и неясни, подобно на битката с Джейсън, когато и двамата бяха паднали под контрола на ейдолоните.

Но въпреки това не съжаляваше за времето, изкарано в лагер „Юпитер“. То му бе отворило очите за много неща.

— Анабет — каза той, — в Нов Рим героите могат да живеят до дълбоки старини в мир.

Изражението ѝ се смени.

— Рейна ми каза. Пърси, мястото ти е в лагера на нечистокръвните. Другият живот...

— Знам — отговори Пърси, — но докато бях там, видях много герои, които живеяха без страх. Студенти, които учеха в университет, двойки, които бяха създали семейства. В лагера на нечистокръвните нямаме такива неща. Мислех си за теб и мен, за това как някой ден, след като войната с гигантите свърши...

На златистата светлина бе трудно да се каже, но му се стори, че Анабет се е изчервила.

— О — каза тя.

Пърси се уплаши, че е прекалил. Може би я бе уплашил с мечтите си за бъдещето. Обикновено тя правеше планове. Пърси се прокле наум.

Макар да познаваше Анабет отдавна, му се струваше, че не я разбира добре. Макар че бяха гаджета от няколко месеца, връзката им

му се струваше крехка и деликатна като стъклена скулптура. Той се ужасяваше от мисълта, че може да направи нещо погрешно и да я разруши.

— Съжалявам — каза той, — просто... имах нужда от тази мисъл, за да ми дава надежда, да ми помага да продължавам напред. Забрави, че...

— Не! — каза тя. — Не, Пърси. Богове, това е толкова мило. Просто... просто ме е страх, че изгорихме моста си за там. Ако не успеем да възстановим мира с римляните... богове, двете поколения герои винаги са се мразели. Затова боговете са ни разделили. Не знам дали можем да се установим там.

На Пърси не му се спореше, но и не можеше да се откаже от тази надежда. Струваше му се важно да я запази. Не само за себе си и за Анабет, но и за всички герои. Трябваше да бъде възможно да принадлежиш едновременно към два свята. В крайна сметка, това бе смисълът да си полубог — създание, което не принадлежи изцяло нито на света на смъртните, нито към този на Олимп. Човек, който трябва да помири двете страни на своята природа.

Уви, това му напомни за боговете, за войната, която им предстоеше, и за близнаците Отис и Ефиалт.

— Сънувах кошмар, когато ме събуди — призна той и разказа на Анабет какво е видял в съня си.

Дори най-лошите новини не я изненадаха. Тя поклати тъжно глава, когато ѝ описа затвора на Нико в бронзовата делва. Очите ѝ гневно заблестяха, когато чу, че гигантите планират да унищожат Рим в някакво шоу, което ще включва и собствената им смърт.

— Нико е примамката — каза тя. — Явно слугите на Гея са успели да го пленят. Не знаем обаче къде го държат.

— Някъде в Рим — каза Пърси, — в подземията на Рим. Казаха, че на Нико му остават броени дни живот. Не знам обаче дали ще издържи и толкова без кислород.

— Немезида също бе казала, че ни остават пет дни — каза Анабет — до календите на юли. Поне сега знаем защо срокът е такъв?

— Какво е календи?

Анабет се усмихна, както правеше винаги, когато нещата ставаха като в добрите стари времена — Пърси да не знае нищо, а тя да му го обяснява.

— Това е римската дума за начало на месеца. Оттам идва нашата дума календар. Как обаче ще оцелее Нико дотогава? Трябва да говорим с Хейзъл.

— Сега ли?

Тя се поколеба.

— Не. Мисля, че можем да изчакаме до сутринта. Не искам да я будя с такива вести в средата на нощта.

— Гигантите споменаха някаква статуя — спомни си Пърси — и нещо за някаква приятелка, която я пази. Която и да е тя, дори Отис беше уплашен. Всеки, който може да уплаши гигант...

Анабет погледна надолу към магистралата, която криволичеше между тъмни хълмове.

— Пърси, да си виждал наскоро Посейдон? Да си получавал някакъв знак от него?

— Не — поклати глава той, — не и от... леле. Отдавна не бях мислил за това. Не и от края на войната с титаните. Видях го в лагера на нечистокръвните, но това беше миналия август. — Внезапно усети, че го полазват тръпки. — Защо? Да не би да си видяла Атина?

Тя не отвърна на погледа му.

— Преди няколко седмици — призна му. — Не мина добре. Тя не беше на себе си. Вероятно става дума за гръко-римската шизофрения, спомената от Немезида. Не съм сигурна. Тя ме обиди. Каза, че съм я провалила.

— Провалила си я? — Пърси не бе сигурен, че е чул правилно. Анабет беше съвършената героиня. Тя бе всичко, което едно дете на Атина трябваше да бъде. — Но как...

— Не знам — каза нещастно тя. — Освен това и мен всяка нощ ме измъчват кошмари. Само дето моите са напълно безсмислени.

Пърси остана смълчан, но Анабет не каза нищо повече. Искаше му се да я накара да се почувства по-добре, да ѝ каже, че всичко ще е наред. Знаеше обаче, че не може. Искаше да оправи всичко, за да могат да живеят щастливо. След всичките тези години и най-жестоките богове трябваше да признаят, че двамата го заслужават.

Имаше обаче чувството, че не може да помогне на Анабет по друг начин, освен просто да бъде до нея.

Дъщерята на Мъдростта върви сама...

Чувстваше се като в капан, все едно отново бе потънал в мочурището в Аляска.

Анабет успя да се усмихне леко.

— Много романтична вечер, а? Стига вече неприятни неща. Да починем до сутринта — и тя отново го целуна. — Всичко ще се нареди. Важното е, че отново си до мен. Само това има значение.

— Така е — съгласи се Пърси. — Повече няма да говорим за Гея, за това, че Нико е заложник, че светът свършва, че гигантите...

— Водораслек — каза тя, — млъкни за малко. Просто ме прегърни.

И двамата се гушнаха, радвайки се взаимно на топлината си. Преди Пърси да се усети, звукът от корабния двигател, бледата светлина и спокойствието, че е с Анабет, накараха клепачите му да натежат и той се унесе в сън.

Когато се събуди, през стъклената врата влизаше слънчева светлина, а момчешки глас каза:

— Здравата сте го загазили.

XIV. ПЪРСИ

Пърси бе виждал как Франк се изправя срещу великани човекоядци, срещу гигант, който не може да бъде убит, дори срещу Танатос, бога на Смъртта. Никога обаче не го бе виждал уплашен както сега.

— Какво? — потърка очи Пърси. — Ох, заспали сме.

Франк преглътна. Той носеше маратонки, шушлякови панталони и тениска на Зимните олимпийски игри във Ванкувър. На яката си бе окачил значката на римски центурион, което се стори на Пърси едновременно тъжно и изпълнено с надежда (предвид факта, че сега бяха дезертъори).

Франк отклони поглед, все едно гледката на двойката пред него можеше да го изгори.

— Всички решиха, че сте отвлечени — каза той. — Обикаляме кораба като полудели. Когато тренер Хедж разбере... богове, прекарали сте тук цялата нощ?

— Франк! — ушите на Анабет поаленияха. — Просто слязохме тук да поговорим и сме задрямали. Това е всичко.

— Поцелувахме се малко — обади се Пърси.

— Не помагаш! — погледна го лошо Анабет.

— По-добре да... — Франк посочи към вратата на конюшните. — Ъ-ъ, трябва да се съберем на закуска. Бихте ли обяснили какво сте правили... или не сте правили... Просто не искам онзи фавн... така де, сатир, да ме убие.

Франк побягна.

Когато всички се събраха в столовата, нещата не протекоха толкова лошо, колкото Франк очакваше. Джейсън и Пайпър изглеждаха облекчени. Лио не можеше да скрие усмивката си и не спираше да мърмори: „Класика. Чиста класика“.

Само Хейзъл изглеждаше скандализирана, защото идваше от 40-те години на миналия век. Тя не смееше да погледне към Пърси.

Тренер Хедж, естествено, бе побеснял. Пърси обаче не можеше да го приеме насериозно, тъй като сатирът бе висок около метър и половина.

— Никога през живота си! — развика се треньорът, като размаха бухалката си и събори една чиния ябълки. — Това е против правилата! Безотговорно!

— Тренер — каза Анабет, — стана случайно. Говорихме си и след това заспахме.

— Освен това — обади се Пърси — започваш да звучиш като Терминус.

— Това обида ли беше, Джаксън? — присви очи тренер Хедж. — Ще ти дам аз на теб един Терминус!

Пърси с мъка сподави смеха си.

— Няма да се случи отново, тренер. Обещавам. Нямаме ли обаче по-важни теми за обсъждане?

— Добре — ядоса се още повече Хедж, — но да знаеш, че те наблюдавам, Джаксън. А от теб, Анабет Чейс, очаквах малко повече разум.

Джейсън прочисти гърлото си.

— Да вземем да хапнем, а?

Срещата протече като военен съвет с понички. От друга страна, най-важните дискусии в лагера на нечистокръвните се провеждаха около масата за пинг-понг с крекери и чипс, така че Пърси се почувства като у дома си. Той им разказа за съня си — за близнаците гиганти, които им готвеха посрещане в подземен паркинг с гранатомети, за това, че Нико ди Анджелио бе хванат в една бронзова делва и бавно се задушаваше. Каза им и за семенцата нар в краката му.

Хейзъл едва сподави плача си.

— Нико... богове, семенцата.

— Знаеш за какво служат? — попита Анабет.

— Веднъж ми ги показва — кимна Хейзъл, — те са от градината на нашата мащеха.

— Мащеха? — попита Пърси. — О, имаш предвид Персефона.

Пърси бе срещал жената на Хадес веднъж. Не му се бе сторила като слънчев човек. Беше видял и нейната градина — зловещо място, пълно с кристални дървета и цветя, избуяли в кървавочервено и призрачнобяло.

— Семенцата се използват само в краен случай — каза Хейзъл.

Пърси разбра, че тя е изнервена, понеже всички сребърни прибори на масата започнаха да пълзят към нея.

— Само децата на Хадес могат да ги ядат — продължи тя. — Нико винаги носеше по няколко от тях в себе си, за да е подготвен, ако бъде пленен. Но ако наистина е затворен...

— Гигантите се мъчат да ни примамят — каза Анабет, — смятат, че ще опитаме да го спасим.

— Е, прави са! — Хейзъл огледа всички около масата. Увереността ѝ спадна. — Нали...?

— Да! — обади се тренер Хедж, докато дъвчеше шепа салфетки. — Това ще включва много бой, нали?

— Хейзъл, разбира се, че ще му помогнем — каза Франк, — но трябва да знаем колко време ни остава преди... Още колко дни ще може да издържи Нико?

— Едно семенце стига за около ден — каза тъжно Хейзъл, — ако изпаднеш в мъртвешки транс.

— Мъртвешки транс? — намръщи се Анабет. — Това не звучи добре.

— Трансът не му позволява да изхаби целия си въздух — каза Хейзъл. — Да си в транс, е като да си в хибернация или кома. Едно семенце стига за около ден... едва.

— И му остават пет семенца — каза Пърси. — Това означава пет дни, ако броим и днешния. Гигантите явно планират да ни посрещнат на първи юли. Ако Нико е скрит някъде в Рим...

— Нямаме много време — обобщи Пайпър. Тя постави ръка върху рамото на Хейзъл.

— Ще го намерим. Сега поне разбираме какво се има предвид в пророчеството. *Близнаците на ангела ще отнемат дъха, а в него е ключът към безкрая на смъртта.* Фамилията на брат ти е Анджелио. На италиански тя означава ангел.

— Богове — промърмори Хейзъл, — Нико...

Пърси погледна към поничката си. Взаимоотношенията му с Нико ди Анджелио бяха сложни. Веднъж братът на Хейзъл го бе примамил в двореца на Хадес и Пърси се бе озовал в килия. Като цяло обаче, Нико играеше за отбора на добрите. Не заслужаваше да изгуби

живота си в бронзова делва, а и Пърси не искаше да гледа как Хейзъл страда.

— Ще го спасим — обеща й той. — Трябва. Пророчеството казва, че *в него е ключът към безкрая на смъртта*.

— Точно така — опита се да я окуражи и Пайпър. — Хейзъл, брат ти търсеше Портите на Смъртта в отвъдното, нали? Явно ги е намерил.

— Той може да ни каже къде са — вметна Пърси — и как да ги затворим.

— Да — пое си дълбоко въздух Хейзъл, — това е хубаво.

— Ъ-ъ — размърда се в стола си Лио, — има още нещо. Гигантите очакват да го потърсим, нали? Значи влизаме в капан.

— Нямаме избор! — отвърна Хейзъл и погледна към Лио така, сякаш той й бе показал невъзпитан жест.

— Не искам да ме разбираш погрешно, Хейзъл. Просто брат ти Нико... той знаеше и за двата лагера, нали?

— Да — отвърна Хейзъл.

— Значи е бил и в двата — продължи Лио — и не е казал нищичко на никого.

Джейсън се изправи. Лицето му бе мрачно.

— Чудиш се дали можем да му се доверим? Аз също.

Хейзъл скочи на крака.

— Не вярвам на ушите си. Говорите за брат ми. Той ме върна от отвъдното, а вие дори не искате да му помогнете.

— Никой не казва това — сложи ръка на рамото й Франк, след което погледна към Лио. — Или поне така се надявам.

— Вижте, момчета — премигна Лио, — само исках да кажа, че...

— Хейзъл — прекъсна го Джейсън, — Лио е прав. Аз помня Нико от годините си в лагер „Юпитер“. Чак сега разбирам, че е посещавал и лагера на нечистокръвните. Това ми се струва малко мътно. Знаем ли наистина на кого служи? Просто трябва да сме внимателни.

Ръцете на Хейзъл потрепериха. Една сребърна чиния хвъркна и удари стената, а яйцата в нея се счупиха.

— Великият Джейсън Грейс, римският претор, който уж трябва да е честен и справедлив. Истински водач. Как пък не! — Хейзъл тропна с крак и изхвърча от столовата.

— Хейзъл! — викна Лио. — Просто... проклятие.

— Стори достатъчно — изръмжа Франк и понечи да я последва, но Пайпър му даде знак да остане.

— Дай й малко време — посъветва го Пайпър, след което се намръщи на Лио и Джейсън. — Момчета, държахте се отвратително.

— Отвратително? — изненада се Джейсън. — Просто съм предпазлив!

— Брат й умира — каза Пайпър.

— Трябва да ида да поговоря с нея — настоя Франк.

— Недей — спря го Пайпър, — трябва да й дадеш време да се успокои. Довери ми се за това. Самата аз ще ида при нея след няколко минути.

— Но... — Франк изръмжа като раздразнена мечка. — Добре, ще почакам.

Далеч над тях нещо забръмча. Звукът беше като от огромна бургия.

— Фестус — каза Лио, — оставил съм го на автопилот, но вероятно приближаваме Атланта. Трябва да се кача горе... Нали знаем къде искаме да кацнем?

Всички се обърнаха към Пърси.

— Някакви идеи? — повдигна вежда Джейсън. — Ти си морякът тук. — Гласът му прозвуча почти подигравателно.

Пърси се замисли дали Джейсън не е тайно ядосан заради дуела в Канзас. Уж се шегуваха за него, но Пърси осъзна, че и двамата са си малко сърдити. Не можеше да се сбиеш с някой и да не се замислиш дали можеш да го победиш, или не.

— Не съм сигурен — призна той. — Някъде нависоко, където има изглед към града. Най-добре в парк с гора. Не искаме да кацнем в средата на града. Не вярвам дори мъглата да може да скрие нещо толкова огромно.

— Добре — кимна Лио и изтича нагоре по стълбите.

Франк се отпусна неспокойно на стола си. На Пърси му стана мъчно за него. По време на пътуването към Аляска бе видял как двамата с Хейзъл се сближават. Знаеше, че Франк бе винаги готов да я защити. Забеляза и с какво негодувание гледа към Лио. Реши, че няма да е зле двамата да слязат от кораба.

— Когато кацнем, ще разузнаем — каза Пърси. — Франк, имам нужда от помощта ти.

— Пак ли трябва да ставам дракон? Честно да ти кажа, не ми се иска да ме ползвате за летящо такси.

— Не — отвърна Пърси, — имам нужда от помощта ти, защото във вените ти тече кръвта на Посейдон. Може би двамата ще разберем къде има солена вода. Освен това си страхотен боец.

Това сякаш накара Франк да се почувства по-добре.

— Тогава няма проблем.

— Страхотно — каза Пърси. — Трябва да вземем още някой. Анабет...

— Не! — излая тренер Хедж. — Млада госпожице, наказана сте. Анабет го погледна, все едно е заговорил на чужд език.

— Моля?

— Вие двамата с Джаксън няма да ходите никъде заедно! — отсече Хедж, след което погледна към Пърси, сякаш го предизвикваше. — Аз ще придружа Франк и подмолния Джаксън! Останалите, пазете кораба и се погрижете Анабет да не нарушава повече правила!

Страхотно — помисли си Пърси. Щяха да изкарат деня в компанията на кръвожаден сатир и в търсене на солена вода в град, напълно откъснат от океана.

— Това — каза той — ще е забавно.

XV. ПЪРСИ

Пърси излезе на палубата и възкликна: „Уха!“. Бяха кацнали близо до билото на един хълм. В подножието му имаше комплекс от бели сгради, напомнящи музей или университет, сгъсени до една борова гора вляво от тях. Надолу се простираше Атланта. Множество от кафяви и сребристи небостъргачи, което като че ли се издигаше от сивата безкрайност на магистрали, влакови релси, къщи и зелени петна гора на около три километра от тях.

— Хубаво местенце — каза тренер Хедж и вдиша от утринния въздух, — добър избор, Валдес.

— Просто избрах най-близкия висок хълм — сви рамене Лио. — Това там май е президентската библиотека или поне така казва Фестус.

— За това не знам — излая Хедж, — но би трябвало да се сещате какво се е случило на този хълм. Франк Занг, поне ти би трябвало да знаеш!

— Аз ли? — потръпна Франк.

— Някога тук е стоял син на Арес! — извика възмутено Хедж.

— Аз съм римлянин... син на Марс.

— Няма значение! Това място е било ключово за американската Гражданска война!

— Но аз съм канадец!

— Няма значение! Тук е бил генерал Шърман от страната на съюзническите сили. Стоял е на този хълм и е гледал как Атланта изгаря. Оставил следи от разрушенията си от тук та чак до морето. Изпепелил и разграбил почти всичко по пътя си. На това му се вика герой!

— Ами добре — съгласи се Франк и се отдалечи от сатира.

Пърси не се вълнуваше много от историята, но се замисли дали кацането тук не е лоша поличба. Беше чувал, че повечето граждански войни в историята започвали като конфликти между гръцките и римските полубогове. Сега стояха на място, на което се бе състояла такава битка.

Целият град под тях бил сравнен със земята по заповед на дете на Арес. Пърси допускаше, че в лагера има деца, които биха издали подобна заповед. Клариса ла Рю например не би се поколебала. Не можеше обаче да си представи такава жестокост от Франк.

— Нека този път минем без частта с изпепеляването — предложи Пърси.

Треньорът изглеждаше разочарован.

— Добре. Накъде да вървим тогава?

Пърси посочи към центъра.

— Съмняваш ли се в нещо, започни от средата.

Оказа се, че намирането на транспорт в Атланта не е толкова трудно, колкото си мислеха. Тримата първо отидоха до президентската библиотека, която се оказа центърът „Картър“, и попитаха персонала откъде могат да хванат такси или автобус. Пърси можеше да призове Блекджак, но не искаше да безпокои пегаса толкова скоро след катастрофата миналия път. Франк не искаше да се превръща в нищо. Освен това на Пърси му се щеше да попътува като смъртен.

Една от библиотекарките, която се казваше Естер, настоя лично да ги откара. Беше толкова мила, че Пърси я сметна за чудовище под прикритие, но Хедж го дръпна настрана и го увери, че Естер мирише на нормален човек.

— С нюанс от розови листа — каза той — и малко детелини. Вкуснотия!

Тримата се качиха в големия черен кадилак на Естер и тя ги закара до центъра. Беше толкова дребничка, че едвам надзърташе над волана. Това обаче явно не я притесняваше. Тя си проправяше път през трафика и в същото време им разказваше весели истории за различните известни фамилии в Атланта — старите собственици на плантации, основателите на „Кока Кола“, спортните звезди, новинарите от Си Ен Ен. Изглеждаше толкова начетена, че Пърси реши да си опита късмета.

— Естер — обърна се към нея той, — имам един труден въпрос. Да има солена вода някъде из Атланта? Нещо да ти идва наум?

— Много си сладък — засмя се възрастната жена, — но това не е труден въпрос. Та нали там плуват китовите акули!

Франк и Пърси се спогледаха.

— Китовите акули? — попита нервно Франк. — Нима има китови акули в Атланта?

— В градския аквариум, сладък — отговори Естер. — Много е известен! Точно в центъра на града е. Там ли искахте да отидете?

Аквариум. Пърси се замисли. Не знаеше какво би търсил един древногръцки бог в аквариум, но не му идваха никакви други идеи.

— Да — отговори Пърси, — точно това е мястото, което търсим.

Естер ги свали пред главния вход, където вече се събираше опашка. Тя настоя да им даде мобилния си телефон, в случай че изникнеше нещо спешно или им се наложеше да поискат пари за такси, за да се върнат в центъра „Картър“. Даде им също кутия сладко от праскови, които по някаква причина държеше в багажника си. Франк прибра кутията в раницата си и благодари на Естер, която вече го наричаше „синко“.

Когато тя се качи в колата си и се отдалечи, Франк попита:

— Дали всички в Атланта са толкова мили?

— Надявам се, че не — изръмжа Хедж. — Не мога да се бия с тях, ако са мили. Да идем да се сборим с китовите акули! Те трябва да са опасни!

На Пърси не му бе хрумнало, че ще трябва да платят, нито, че ще им се наложи да чакат зад опашка от семейства и деца от летни лагери. Когато видя учениците, облечени в шарени лагерни тениски, Пърси си спомни за лагера на нечистокръвните и се натъжи. Сега трябваше да е там, да приготвя хижата си за лятото, да обучава малките на бой с мечове, да се шегува с другите отговорници. Хлапетата тук си нямаха и представа колко готин можеше да е един летен лагер.

— Предполагам, че ще трябва да се наредим на опашката — въздъхна той, — някой от вас да има пари.

— Три денария от лагер „Юпитер“ — провери джобовете си Франк — и пет канадски долара.

Хедж извади това, което намери в джобовете на шортите си.

— Няколко петачета, гумен ластик и малко целина. Ще свърши ли работа? — Той захрупа целината и се загледа в монетите и ластика, сякаш се чудеше кое да изяде след нея.

— Чудно — измърмори Пърси. Неговите джобове бяха празни, ако не се броеше вълшебната химикалка, която се превръщаше в меча Въртоп. Чудеше се дали няма да могат да се промъкнат вътре, когато

до тях застана широко усмихната жена в синьо-зелена риза с лого на аквариума в Джорджия.

— А, ВИП гости! — възкликна тя. Имаше трапчинки на бузите, къдрава черна коса, прибрана на две странични опашки, скоби на зъбите и дебели очила. Вероятно гонеше трийсет, но приличаше на престараваща се ученичка — сладка, но странна. Освен ризата на аквариума, носеше черни панталони и черни маратонки. Стъпваше на петите си и леко подскачаше, сякаш не можеше да удържа енергията си. На табелката с името ѝ пишеше: КЕЙТ.

— Виждам, че носите пари — каза тя, — отлично!

— Моля? — изненада се Пърси.

Кейт взе трите денария от ръката на Франк.

— Толкова стигат. Последвайте ме! — Тя се завъртя на пети и енергично закрачи към главния вход.

Пърси погледна към Франк и тренер Хедж.

— Капан?

— Вероятно — съгласи се Франк.

— Тя не е смъртна — обади се Хедж, който душеше въздуха. — Вероятно е зъл козееден демон от Тартара, който обича да хрупа герои за закуска.

— Вероятно — кимна Пърси.

— Страхотно! — ухили се Хедж. — Да вървим!

Кейт ги преведе покрай опашката за билети и четиримата влязоха в аквариума без никакъв проблем.

— Насам — усмихна се Кейт на Пърси. — Експозицията е страхотна. Няма да останете разочаровани. Толкова рядко имаме ВИП гости!

— Имате предвид герои? — попита Франк.

Кейт му се усмихна дяволито и постави пръст на устните си.

— Нататък са животните от северните океани: пингвини, белуги и какво ли още не. А насам... е тук са рибите.

За жена, която работи в аквариум, тя, изглежда, не се вълнуваше особено от видовете по-дребни риби. Минаха покрай огромен аквариум, пълен с тропически риби, и когато Франк попита за една от тях, Кейт отговори:

— Тази е от жълтите.

Минаха покрай магазин за сувенири. Франк забави ход, за да разгледа масата с дрехи и играчки.

— Вземи каквото искаш — каза Кейт.

— Сериозно? — премигна Франк.

— Разбира се! Ти си ВИП гост!

Франк се поколеба, след което натъпка няколко ризи в раницата си.

— Човек — попита го Пърси, — какво правиш?

— Тя каза, че мога — прошепна Франк. — Освен това ми трябват още дрехи. Не бях готов за дълго пътуване! — взе и един глобус със снежинки, който според Пърси не приличаше много на дреха. След това Франк посегна към един плетен цилиндър с размера на вафла и надзърна в него.

— Какво...?

— Китайски капан за пръсти — отвърна Пърси.

— Че какво му е китайското? — попита Франк, който бе от китайски произход. Изглеждаше обиден.

— Не знам — отговори Пърси. — Така ги наричат. Това е майтапчийски подарък.

— Хайде, момчета! — извика Кейт от другия край на залата.

— После ще ти покажа — обеща Пърси.

Франк натъпка капана в раницата и двамата продължиха по пътя си. Минаха през акрилен тунел. Над главите им плуваха риби, а Пърси усети как в него се надига ирационален страх.

Това е нелепо — помисли си той. — *Милион пъти съм бил под вода. А сега дори не съм във вода.*

Истинската заплаха бе Кейт, напомни си той. Хедж вече бе надушил, че тя не е човек. Всеки момент можеше да се превърне в някакво ужасно същество и да ги нападне. За нещастие, Пърси не виждаше какво друго могат да направят, освен да продължат с нейната ВИП обиколка, докато не намереха морския бог Форкис.

Макар че навлизаха все по-навътре в капана.

Излязоха в зала, осветена от синя светлина. В другия ѝ край бе най-големият аквариум, който Пърси бе виждал някога. Десетки огромни риби плуваха в кръг, включително и две петнисти акули, всяка от които бе два пъти по-голяма от Пърси. Те бяха дебели и бавни, а в зейналите им усти нямаше зъби.

— Китови акули — изръмжа тренер Хедж. — Предстои ни битка на живот и смърт.

— Глупав сатир — изкикоти се Кейт. — Китовите акули са миролюбиви животни. Те се хранят с планктон.

Пърси се намръщи. Не знаеше как Кейти бе разбрала, че тренерът е сатир. Освен шорти, Хедж носеше и специални обувки, които скриваха копитата му. Бейзболната му шапка покриваше рогата. Сатирите обикновено бяха облечени така, че да се скрият от смъртните. Колкото по-мило се държеше Кейт, толкова по-малко доверие й имаше Пърси. Тренерът обаче изглеждаше спокоен.

— Миролюбиви акули? — попита той с неприязън. — За какво съществуват изобщо?

Франк прочете надписа до аквариума.

— Те са единствените китови акули в света, които живеят в плен — удиви се той. — Това е невероятно!

— Тези са и доста малки — каза Кейт, — трябва да видите някои от другите ми бебчета на свобода.

— Другите ти бебчета ли? — попита Франк.

Ако съдеше по зловещия блясък в очите на Кейт, Пърси не искаше да се запознава с другите й бебчета. Реши, че е време да изяснят нещата. Не искаше да навлиза по-навътре в аквариума, отколкото се налагаше.

— Е, Кейт — каза той. — Търсим един човек... искам да кажа бог. Казва се Форкис. Познаваш ли го?

— Дали го познавам? — изсумтя Кейт. — Той ми е брат. При него отиваме, глупачета. Там, където е истинската изложба.

Тя посочи към далечната стена. Солидната черна повърхност се развълнува като водна и в нея се появи нов тунел, който водеше към блестящ аквариум.

Кейт влезе в него. Последното нещо, което Пърси искаше, бе да я последва, но ако Форкис наистина ги очакваше от другата страна и имаше информация, с която да им помогне за подвига... — Пърси си пое дълбоко въздух и последва приятелите си в тунела.

Веднага щом влязоха, тренер Хедж подсвирна:

— Това вече е интересно.

Над тях плуваха пъстроцветни медузи с размерите на контейнери за боклук. Всяка от тях имаше стотици пипала, напомнящи за бодлива

тел. Едната от медузите бе парализирала триметрова риба меч, оплела се в хватката ѝ. Медузата бавно затягаше пипалата около жертвата си.

— Виждаш ли — усмихна се Кейт на тренер Хедж, — забрави за китовите акули! Тук има толкова по-интересни неща.

Кейт ги въведе в още по-голяма зала, опасана от аквариуми. На едната стена имаше ярък червен надпис, който гласеше: СМЪРТТА ОТ ГЛЪБИННИТЕ, представена с любезното съдействие на „Чудовищни понички“.

Заради дислексията си Пърси трябваше да прочете надписа два пъти, докато го схване, а след това още два пъти, докато възприеме написаното.

— „Чудовищни понички“?

— О, да — отвърна Кейт, — те са едни от най-големите ни спонсори.

Пърси преглътна. Последната му среща с представител на „Чудовищни понички“ не бе приятна. Оказал се беше плюеща киселина многоглава хидра.

В друг аквариум безцелно плуваха дузина хипокампи — коне с опашки на риби. Пърси бе виждал много от тях на свобода в океана и дори бе яздил няколко от тях. Не бе виждал обаче нито един в аквариум. Той се опита да ги заговори, но те продължиха да плуват, като от време на време се удряха в стъклото. Изглеждаха замаяни.

— Това не е редно — промърмори Пърси.

След това се обърна и видя нещо още по-лошо. На дъното на един сравнително малък аквариум стояха нерейди — женски духове на морето. Те бяха седнали по турски и играеха карти. Изглеждаха невероятно отегчени. Дълги зелени кичури коса се носеха около лицата им. Очите им бяха наполовина затворени.

Пърси се почувства толкова ядосан, че едвам си поемаше дъх.

— Как можете да ги държите тук? — обърна се той към Кейт.

— Зная — въздъхна тя, — много са скучни. Опитавме да ги научим на разни номера, но без успех. Мисля, че това ще ти хареса много повече.

Пърси отвори уста, за да възрази, но Кейт вече бе продължила по пътя си.

— Козя майко! — възкликна тренер Хедж. — Вижте тези красавци! — Той бе зяпнал два огромни морски змея, дълги поне девет

метра.

Зверовете имаха блестящи сини люспи и челюсти, които можеха да разкъсат китова акула на две. От циментова пещера в друг аквариум надзърташе сепия с размерите на камион. Устата ѝ напомняше на огромни клещи. Трети аквариум бе пълен с дузина хуманоиди с тюленови тела, кучешки лица и човешки ръце. Те стояха на пясъка на дъното на затвора си и играеха с „Лего“. Въпреки това изглеждаха замаяни подобно на нереидите.

— Това не са ли...? — заекна Пърси.

— Телкини? — довърши Кейт. — Да! Единствените в плен.

— Но те се биха на страната на Кронос в последната война! — възкликна Пърси. — Много са опасни!

— Е, нали затова изложбата се нарича „Смъртта от гълбините“ — погледна го отегчено Кейт. — Това нямаше да е така, ако експонатите не бяха опасни. Но не се притеснявай. Всички те са упоени.

— Упоени? — попита Франк. — Че това не е ли незаконно?

Кейт явно не го чу. Тя продължи по пътя си, като сочеше и други експонати. Пърси погледна назад към телкините. Един от тях явно бе малък. Той се опитваше да направи меч от лего, но изглеждаше твърде сънен, за да събере парчетата. Пърси никога не бе харесвал морските демони, но сега му домъчня за тях.

— А тези морски чудовища — не спираше да говори Кейт — стигат дължина до 150 метра в океана. Имат повече от хиляда зъба. Онези обичат да ядат герои...

— Герои ли? — смая се Франк.

— Да, но като няма, се задоволяват с китове и малки лодки. — Кейт се обърна към Пърси и се изчерви. — Извинявам се, но обожавам чудовищата! Сигурна съм, че като син на Посейдон вече знаеш всичко това.

Ушите на Пърси звъняха като аларма. Не му харесваше, че Кейт знае толкова много за него. Не му харесваше как между другото споменава, че държат създанията упоени, или че *бебчетата* ѝ обичат да похапват геройски мръвки.

— Коя си ти? — попита накрая той. — Кейт чия?

— Кейт? — За миг тя го погледна объркана, след това погледна към табелката с името си. — О! — засмя се тя. — Не, всъщност...

— Здравейте! — каза нов глас, който проехтя из цялото помещение. Един дребен човечец излезе от сенките. Той ходеше настрана като рак. Имаше криви крака, беше прегърбен и държеше ръцете си вдигнати, все едно носеше невидими чинии. Облечен бе в отровнозелен водолазен костюм, на който имаше надпис: ИЗЛОЖБАТА НА ПОРКИ.

Върху мазната си сива коса бе поставил слушалки с микрофон. Очите му бяха млечнобели, а едното стоеше по-високо от другото. Беше усмихнат, но не изглеждаше дружелюбен. Приличаше по-скоро на човек, чието лице е попаднало във въздушен тунел.

— Посетители! — възкликна мъжът и гласът му гръмна от микрофона. Имаше глас на диджей — дълбок и звучен, — който никак не пасваше на външния му вид. — Добре дошли на Изложбата на Форкис! — Той махна с двете си ръце в една посока, сякаш за да привлече вниманието им към част от експозицията.

Нищо не се случи.

— Проклети телкини! — изруга мъжът. — Когато махна с ръце, трябва да подскочите в синхрон, да се завъртите два пъти и да се приземите в пирамидална структура! Толкова пъти сме го отработвали!

Морските демони не му обърнаха никакво внимание.

Тренер Хедж се наведе към човека рак и подуши костюма му.

— Хубава дрешка! — Не звучеше иронично. Разбира се, сатирът носеше спортно облекло за удоволствие.

— Благодаря ти! — грейна мъжът. — Аз съм Форкис!

Франк пристъпи от крак на крак.

— А защо на костюма ви пише Порки?

— Глупава униформена компания! — излая Форкис. — Нищо не вършат като хората.

Кейт посочи табелката с името си.

— Казах им, че се казвам Кето. Те взели, че написали Кейт. А брат ми... вече е известен като Порки.

— Не съм! — скара й се мъжът. — Дори не приличам на него! И това име изобщо не пасва на изложбата! Що за шоу трябва да имаш, че да се казва „Изложбата на Порки“? Но вие, момчета, не сте дошли, за да слушате оплакванията ни. Насладете се на величието на гигантската сепия убиец! — и той посочи драматично към аквариума със сепията.

Този път пред стъклото избухнаха фойерверки, подобни на златни гейзери. От тонколоните проехтя музика. Светлините блеснаха и разкриха величието на празния аквариум.

Сепията вероятно се бе прибрала в пещерата си.

— Проклятие! — отново извика Форкис и се обърна към сестра си. — Кето, ти трябваше да обучиш тази проклета сепия! Да жонглира, поисках от теб да я научиш да жонглира! За големия финал може дори да разкъса нещо! Нима искам толкова много?

— Той е срамежлив — защити сепията Кето. — Освен това всяко едно от пипалата му има шейсет и две остри като бръснач власинки, които трябва да се подострят ежедневно! — с тези думи домакинката им се обърна към Франк. — Тази чудовищна сепия е единственото същество, което яде героите цели, направо с бронята им, и не получава стомашни болки след това? Истина е!

Франк се отдалечи от нея и прегърна стомаха си, сякаш за да се увери, че още е цял.

— Кето — скара ѝ се Форкис и защрака с пръстите си. — Ще умориш гостите ни с безсмислената си информация! По-малко образование, повече забавление! Вече сме обсъждали това.

— Но...

— Няма но! Ние сме тук, за да представим „Смъртта от глъбините“, с любезното съдействие на „Чудовищни понички“!

Последните думи отекнаха в залата с допълнително ехо. Проблеснаха светлини. От пода се издигнаха облаци пушек, които се оформиха като колелца.

Или като понички.

— Можете да ги закупите на касата — посъветва ги Форкис, — но, така или иначе, вие сте похарчили своите изкарани с пот на челото денарии за нашата ВИП обиколка и няма да бъдете измамени! Елате с мен!

— Почакай малко — каза Пърси.

Усмивката на Форкис изчезна по рядко грозен начин.

— Да?

— Ти си морски бог, нали? — попита Пърси, — син на Гея.

Човекът рак въздъхна.

— Вече съм на пет хиляди години, а още ме знаят като момчето на Гея! Нищо, че съм един от най-старите морски богове в света.

Много по-стар от онова парвеню баща ти, например. Аз съм бога на Незнайните гълбини! Господар на водните ужаси! Баща на хиляда чудовища! Но не, никой не ме помни. И само заради една малка грешка, само защото подкрепих титаните в последната война, бях заточен! И то в Атланта! Представяте ли си?

— Мислехме, че олимпийците са имали предвид Атлантида — обясни Кето, — но, уви, после разбрахме, че отново става дума за просташкото им чувство за хумор.

— Значи и ти си богиня? — присви очи Пърси.

— Да, аз съм Кето! — усмихна се тя щастливо. — Богинята на Морските чудовища! Китове, акули, сепии и всякакви други гигантски морски животни. Сърцето ми обаче винаги е принадлежало на чудовищата. Знаеше ли например, че младите морски змейове повръщат плътта на жертвите си и я изяждат отново? Така могат да се хранят шест години с едно и също ядене! Истина е!

Франк продължи да притиска ръце до стомаха си, все едно се канеше да повърне.

— Шест години? — подсвирна тренер Хедж. — Това е яко.

— Знам! — грейна Кето.

— А как точно сепията разкъсва жертвите си? — попита сатирът. — Аз много обичам природата, затова питам.

— Е, ами...

— Стига! — скара им се Форкис. — Проваляте представлението! Сега трябва да се насладите на нереидите гладиаторки, които ще се борят до смърт!

Една бляскава топка като от дискотека се спусна в аквариума на нереидите и хвърли разноцветни светлини по водата. На дъното паднаха два меча, които се забиха в пясъка. Нереидите не им обърнаха внимание и продължиха да играят карти.

— Проклятие! — затропа Форкис с кривите си крака.

— Не обръщай внимание на Порки — обърна се Кето към тренер Хедж. — Той е голям бърборко. Ела с мен, сладки ми сатире. Ще ти покажа цветни диаграми с ловните навици на създанията.

— Отлично!

Преди Пърси да може да възрази, Кето поведе тренер Хедж през лабиринт от аквариуми и остави него и Франк насаме с рачешкия бог.

Пърси усети как капка пот се спуска надолу по врата му. Той погледна нервно към Франк. Това му изглеждаше като римската стратегия „Разделяй и владей“. Не виждаше как тази среща може да свърши добре. Частица от него искаше да нападне Форкис тук и сега. Така изненадата щеше да е на тяхна страна. Все още обаче не бяха разбрали нищо полезно. Пърси не бе сигурен, че ще може да открие тренер Хедж отново. Не знаеше дори дали може да намери изхода.

Форкис явно прочете мислите му.

— Всичко ще е наред — успокои го богът. — Кето може да е малко досадна, но няма да нарани приятеля ти. А и най-добрата част от обиколката тепърва предстои.

Пърси се опита да помисли, но усети как го заболява глава. Не бе сигурен дали това е от удара вчера, от специалните ефекти на Форкис или от досадните лекции за чудовища на сестра му.

— Е... — каза той. — Дионис ни изпрати тук.

— Бакхус — поправи го Франк.

— Да. — Пърси се опита да сдържи яда си. Едвам помнеше имената на боговете, а сега разбираше, че имат по две. — Богът на виното. Няма значение. — Той погледна към Форкис. — Бакхус каза, че може би знаете какво са замислили майка ви Гея и двамата ви братя близнаци, Отис и Ефиалт. Ако знаете нещо за Знака на Атина...

— Бакхус е казал, че мога да ви помогна, така ли? — попита Форкис.

— Ами да — отвърна Пърси, — все пак вие сте Форкис. Всички говорят за вас.

Форкис килна глава на една страна, така че очите му почти застанаха на едно ниво.

— Нима?

— Разбира се. Нали, Франк?

— О... да! — съгласи се Франк. — Хората постоянно говорят за вас.

— И какво казват? — попита богът.

Франк изглеждаше неспокоен.

— Ами, че имате страхотни фойерверки. Чудесен глас. И, ъ-ъ, дискотечно кълбо.

— Вярно е! — Форкис нервно размърда пръстите си. — Освен това имам най-голямата колекция от пленени чудовища в света —

изтъкна богът.

— И знаете много — добави Пърси. — Като например какво са замислили близнаците.

— Близнаците! — гласът на бога отново отекна в залата, а пред аквариума с морските змейове прехвърчаха искри. — Да, знам всичко за Отис и Ефиалт! Палячовци! Много дребни, за да бъдат истински гиганти, и с тези смешни змии за крака!

— Змии за крака? — попита Пърси и си спомни странните чехли, които братята носеха в съня му.

— Да, точно така — отвърна нетърпеливо Форкис. — Знаят, че не са особено силни, и затова разчитат на илюзиите и фокусите си. Надявам се, знаете, че Гея е създала гигантите с идеята, че всеки от тях трябва да победи точно определен бог. Отис и Ефиалт... заедно те са нещо като Антидионис.

Пърси се опита да схване идеята.

— Значи просто искат да сменят виното с нещо като сок от боровинки, например?

Морският бог изсумтя.

— Нищо подобно! Ефиалт и Отис винаги са искали да бъдат по-добри от Дионис! И да го убият, естествено. Но първо искат да го унижат, като покажат, че неговите купони не струват пред техните!

Франк погледна към искрите.

— И сигурно ще използват фойерверки и дискотечни топки?

Форкис се усмихна и отново заприлича на човек във въздушен тунел.

— Точно! Обучих близнаците на всичко, което зная, или поне се опитах. Те обаче никога не ме слушат! Първият им голям номер? Опитаха се да стигнат до Олимп, струпвайки планини една върху друга. Това беше илюзия, разбира се. Казах им, че е нелепа. *Почнете с нещо малко*, посъветвах ги. *Срежете се един друг надве, извадете горгона от някоя шапка. Направете си костюми с пайети*. Двама близнаци винаги трябва да имат такива!

— Това са прекрасни съвети — съгласи се Пърси, — но какво правят близнаците сега?

— Готвят се да гръмнат Рим — обясни Форкис. — Една от поредните тъпи идеи на мама. И държат някакъв затворник в делва. —

Той се обърна към Франк. — Ти си дете на Арес, нали? Миришеш на такава. Навремето близнаците плениха баща ти по същия начин.

— Аз съм дете на Марс — поправи го Франк, след което се сепна. — Чакай малко. Как така са пленили баща ми в делва?

— Ами така, поредният им тъп номер — отвърна морският бог. — Как можеш да покажеш на хората кого си пленил, като го държиш в делва? В това няма никакъв смисъл. Гледайте аз как правя! — и той посочи хипокампитите, които апатично удряха глави в стъклото на аквариума си.

Пърси опита да помисли. Имаше чувството, че летаргията на пленените морски създания е заразна.

— Казвате, че Гея им е дала идеята да унищожат Рим?

— Е — поколеба се той, — плановете на мама са многопластови като самата земя, както знаете. — Той се засмя. — Земята има пластове, плановете ѝ също! Има логика в това, не мислите ли?

— Аха — съгласи се Пърси. — И планът ѝ е...

— Е, тя обяви награда за главите на една група герои — каза Форкис. — На нея не ѝ пука кой ще ги убие, стига някой да го направи. Всъщност каза, че двама ѝ трябва да живеят, едно момче и едно момиче. Тартар само знае защо. Така или иначе, близнаците са готови със сценария за малкото си представление и се надяват да примамят тези герои в Рим. Мисля, че затворникът в делвата им е приятел или нещо подобно. Или май смятат героите за достатъчно глупави, че да потърсят Знака на Атина в териториите им.

Форкис сръчка Франк в ребрата.

— Това обаче е невъзможно, нали?

— Да — засмя се нервно Франк. — Ха-ха. Това би било наистина глупаво, защото...

Форкис присви очи.

Пърси пхна ръка в джоба си и стисна Въртоп. Дори този изкуфял морски бог трябваше да знае, че те са героите, които майка му търси.

Форкис обаче само се ухили и отново сръчка Франк.

— Прав си, сине на Марс. Няма смисъл да обсъждаме това. Дори ако героите намерят картата в Чарлстън, никога няма да стигнат до Рим.

— Да, КАРТАТА В ЧАРЛСТЪН — повтори на висок глас Франк и погледна към Пърси, за да е сигурен, че приятелят му не е пропуснал информацията. Това беше толкова очевидно, че Форкис можеше да размахва карта с надпис: ЖОКЕР.

— Но стига вече с образователната програма! — каза Форкис. — Платили сте си за ВИП обиколката. Ще ми позволите ли да я довърша? Не мога да ви върна трите денария за входа, знаете го.

Пърси не искаше да гледа още фойерверки, димни колелца във формата на понички или депресирани морски създания. Когато обаче погледна към Франк, реши, че ще е по-добре да забавляват морския бог, поне докато намерят тренер Хедж и не стигнат до изхода. Освен това можеше да изтръгнат още информация от Форкис.

— А може ли — попита Пърси — да ви питаме още нещо след края на обиколката?

— Естествено! Ще ви кажа всичко, което трябва да знаете. — Форкис плесна два пъти с ръце. На стената, под яркочервения надпис, се появи нов тунел, който водеше към друг аквариум. — Насам! — каза богът и припна към тунела.

Франк се почеса по главата.

— Трябва ли? — обърна се той към приятеля си.

— Няма как — отвърна Пърси, — да вървим.

XVI. ПЪРСИ

Тунелът минаваше под аквариум с размерите на физкултурен салон. Той изглеждаше величествено празен, ако не се брояха няколко евтини декорации. Пърси предположи, че над главите им има около двеста хиляди литра вода. Ако по някаква причина аквариумът се счупеше...

Нямаше да стане нищо, реши Пърси. Хиляди пъти се бе потапял под водата. Тя бе неговият дом.

Сърцето му обаче затупка бясно. Спомни си как бе потънал в леденото мочурище в Аляска и как черната кал бе покрила очите, носа и устата му.

Форкис спря по средата на тунела и разпери ръце.

— Красива изложба, а?

Пърси опита да се разсее, като фокусира вниманието си върху детайлите. В единия край на аквариума, сред гора от изкуствени водорасли, имаше пластмасова захарна къщурка в реални размери. От комина ѝ излизаха мехурчета. В срещуположния край имаше пластмасова фигура на водолаз, коленичил до сандъче със съкровище, чиито капак се отваряше през няколко секунди, избълбукваше и след това отново се затваряше. По белия пясъчен под бяха пръснати стъклени топчета — толкова големи, че с тях можеше да се играе боулинг. Мяркаха се и странни оръжия като тризъбци или харпуни. Пред аквариума имаше малък амфитеатър с места за няколкостотин души.

— Какво пазите вътре? — попита Франк. — Гигантски кръвожадни златни рибки?

— Това щеше да е яко — повдигна вежди Форкис, — но не, Франк Занг, потомъко на Посейдон. Този аквариум не е за златни рибки.

„Потомъко на Посейдон“. Франк потръпна и направи крачка назад, стиснал раницата си така, сякаш бе брадва, с която щеше да замахне.

Пърси усети, че по гърлото му се спуска горчилка, подобна на сок за кашлица.

За съжаление, това бе познато чувство.

— Откъде знаете последното име на Франк? — попита той. — Как разбрахте, че е потомък на Посейдон?

— Ами — сви рамене Форкис, като се мъчеше да изглежда скромно, — имаше го в описанието на мама. Сещаш се, Пърси Джаксън. Същото, в което обявява награда за главите ви.

Пърси свали капачката от химикалката си. Въртоп незабавно се появи в ръката му.

— Не ме предавай, Форкис. Обеща ми отговори.

— След края на ВИП обиколката — кимна Форкис. — Обещах да ви кажа всичко, от което се нуждаете. Само дето вие не се нуждаете от повече информация. — Гротескната усмивка отново разкриви лицето му. — Дори да стигнете до Рим, което не е много вероятно, няма да победите братята ми, освен ако към вас не се присъедини някой бог. А кой от тях би ви помогнал? Аз имам по-добър план. Изобщо няма да си тръгвате. Ще станете мои ВИП затворници!

Пърси се стрелна напред, а Франк замахна с раницата си към главата на бога. Форкис просто изчезна.

Гласът на бога отекна от озвучителната система на аквариума и проглуши целия тунел.

— Браво! Битките са хубаво нещо. Знаете ли, мама никога не ми се е доверявала за важните задачи, но се съгласи да задържа това, което хвана. Дватама ще бъдете чудесни експонати, единствените потомци на Посейдон в плен. „Геройските ужасии“, това ми харесва! Вече имаме уреден спонсор. Ще се биете всеки ден от 11 до 13 часа и вечер от 19:00 часа.

— Ти си луд! — извика Франк.

— Не се подценявайте! — каза Форкис. — Вие ще сте гвоздеят на програмата ни!

Франк се затича към изхода, но срещна стъклена стена. Пърси хукна към другия край, но установи, че и той е в капан. Тунелът им се бе превърнал в мехур. Постави ръка на стъклото и разбра, че то се топи като лед.

Скоро водата щеше да нахлуе вътре.

— Няма да играем по свирката ти, Форкис! — извика Пърси.

— Няма проблем — гръмна гласът на бога. — Ако не искате да се биете помежду си, ще ви пращам морски чудовища. Пък и храната ще ви укроти. Скоро ще се научите да правите това, което ви се казва. Ще се влюбите в новия си дом, повярвайте ми!

Стъкленият купол над главата на Пърси се напука и започна да капе.

— Аз съм синът на Посейдон! — Пърси се опита да скрие паниката в гласа си. — Не можеш да ме затвориш във вода. Там е силата ми.

Смехът на Форкис дойде от всички страни.

— Какво съвпадение! Моята също! Пък и този аквариум е измислен, за да удържа герои. А сега ви пожелавам приятно изкарване. Ще се видим на вечеря!

Стъкленият купол се пръсна и водата нахлу вътре.

Пърси задържа дъха си, доколкото може. Когато най-сетне не издържа и вдиша от водата, всичко бе наред. Налягането не го притесняваше. Дори не се намокри. Подводните му умения не бяха засегнати.

Това беше просто глупава фобия, успокои се той. Нямахше да се удави.

След това си спомни Франк и отново се паникьоса. Освен това се почувства виновен. Толкова се бе страхувал за себе си, че бе забравил факта, че приятелят му е само далечен потомък на Посейдон. Франк не можеше да диша под вода.

Но къде беше той?

Пърси се завъртя на триста и шейсет градуса. Не видя нищо. Тогава погледна нагоре. Над него плуваше огромна златна рибка. Франк се бе превърнал в аквариумна рибка с размер на тийнейджър. Заедно с дрехите и раницата си.

Човек! — изпрати Пърси мислите си във водата по начина, по който общуваше с другите морски създания. — Как може да се превърнеш в златна рибка?

Гласът на Франк долетя до него: *Уплаших се. Нали говорихме за златни рибки. Това ми беше останало в главата. Съди ме, ако искаш.*

Водя телепатичен разговор с гигантска златна рибка — каза Пърси. — Невероятно. Не може ли да се превърнеш в нещо по-

полезно?

Настъпи тишина. Може би Франк се концентрираше. Беше невъзможно да се каже. Златните рибки не бяха способни на много лицеви изражения.

Съжалявам. — Франк звучеше засрамен. — Заклещен съм в този образ. Понякога се случва, ако съм уплашен.

Добре — стисна зъби Пърси. — Ще измислим как да се измъкнем.

Франк преплува аквариума и докладва, че в него няма никакъв изход. Горната му част бе покрита с решетка от небесен бронз, подобна на онези, които нощем спускаха над магазините. Пърси се опита да я разсече с Въртоп, но тя дори не се изкриви. Пробва да счупи стъклото с дръжката на меч си, но отново не постигна нищо. Продължи опитите си с оръжията, пръснати по дъното. Успя да счупи три тризбеца, един меч и един харпун.

Накрая се опита да овладее водата. Искаше тя да се разшири и да счупи аквариума или да събори решетката на върха.

Водата не му се подчини. Може би беше омагьосана или пък служеше на Форкис. Пърси се съсредоточи толкова силно, че ушите му изпукаха, но единственото, което постигна, бе, че счупи капака на ковчежето със съкровище.

Това е — помисли си той обезсърчен. — До края на дните си ще живея в пластмасова захарна къщурка и ще се бия със своя приятел, златната рибка, докато чакам вечерята.

Форкис им бе обещал, че ще обикнат новия си дом. Пърси си спомни за замаяните телкини, нереиди и хипокампи, които плуваха в кръг, отегчени от живота. Мисълта, че ще свърши като тях, не го успокои.

Замисли се и върху думите на Форкис. Може би морският бог беше прав. Дори ако успееш да се измъкнат, как щяха да победят гигантите без помощта на някой бог? Може би Бакхус щеше да им помогне. Той бе побеждавал близнаците и преди, но сега не искаше да се намеси, ако не бъде почетен по някакъв шантав начин. На Пърси му се повръщаше от самата мисъл, че трябва да отдаде почит на Бакхус.

Виж! — обади се Франк.

Пред аквариума Кето водеше тренер Хедж през амфитеатъра. Тя му говореше нещо, а треньорът кимаше и се възхищаваше на стадиона.

Тренер! — извика Пърси. След това разбра, че е безнадеждно. Треньорът надали можеше да чува телепатични крясъци.

Франк удари главата си в аквариума. Хедж не го забеляза.

Кето го развеждаше из амфитеатъра, без дори да поглежда към аквариума. Очевидно все още го смяташе за празен. Тя посочи към далечния край на стаята, сякаш казваше: „Хайде. Нататък има още гнусни морски чудовища“.

Пърси осъзна, че имат още няколко секунди, преди треньорът да си тръгне. Той заплува подире им, но — за разлика от обикновено — водата не помагаше на движенията му. Всъщност изглеждаше, все едно го бута назад.

Той пусна Въртоп и заплува с две ръце.

Тренер Хедж и Кето бяха на няколко метра от изхода.

Отчаян, Пърси взе една голяма стъклена топка и я метна, все едно щеше да събаря кегли. Тя се удари в стъклото с тихо „туп“, което далеч не беше достатъчно силно, за да привлече нечие внимание.

Сърцето на Пърси прескочи удар.

Тренер Хедж обаче имаше слух на сатир. Той погледна през рамо. Когато видя Пърси, изражението му се смени няколко пъти в рамките на секунда — неразбиране, изненада, гняв, а след това маска на спокойствие.

Преди Кето да забележи, Хедж посочи към върха на амфитеатъра, все едно извика: „Богове на Олимп, какво е това?“.

Кето се обърна. Тренер Хедж незабавно свали едната си обувка и изрита в тила богинята като нинджа с копитото си. Кето се свлече на пода.

Пърси направи гримаса. Собствената му наскоро ритната глава затуптя в съчувствие. Никога обаче не бе бил толкова щастлив от факта, че отговорникът му обича бойните изкуства.

Хедж дотича до стъклото и вдигна длани, сякаш за да каже: „Какво правиш тук, Джаксън?“.

Пърси удари с юмрук по стъклото и отвори уста: „Счупи го!“.

Хедж изрева нещо, което вероятно беше: „Къде е Франк?“.

Пърси посочи към огромната златна рибка. Тя махна с предната си перка: „Как е?“.

Зад Хедж морската богиня се размърда. Сатирът разклати крак, все едно загреваше копитото си, но Пърси размаха ръце: „Не“. Не

можеха да продължат да удрят Кето по главата. Тя беше безсмъртна и нямаше да се предаде, а и това нямаше да ги измъкне от аквариума. Бе въпрос на време Форкис да се върне и да провери какво става.

„На три! — Пърси вдигна три пръста, посочвайки към стъклото. — Всички ще го ударим едновременно.“

Пърси никога не бе владял знаците добре, но Хедж кимна, сякаш го разбира. Удрянето на разни неща бе език, който сатирът владееше до съвършенство.

Пърси взе още една стъклена топка и изпрати мислите си по водата към Франк: *Ще ни трябва и твоята помощ. Можеш ли да смениш формата си?*

Може би бих могъл да се превърна отново в човек — отвърна Франк.

Става! Само затаи дъх. Ако това проработи...

Кето стана на крака. Нямаха време за губене.

Пърси преброи на пръсти.

Едно.

Две.

ТРИ!

Франк се превърна в човек и удари с рамо стената. Треньорът се завъртя като Чък Норис и ритна стъклото с копито. Пърси използва цялата си сила, за да удари стъкленото топче в стената, но и направи нещо повече. Призова водата на помощ и този път не прие *не* за отговор. Усети налягането в аквариума и го използва. Водата обичаше да е свободна. С времето тя преодоляваше всяка бариера и — подобно на Пърси — мразеше да бъде ограничавана. Той си спомни за Анабет, за това, че иска да е отново с нея. Помисли си как иска да унищожи този противен морски затвор. Как иска да натика тъпия микрофон на Форкис в грозната му уста. Двеста хиляди литра вода отговориха на гнева му.

Стъклото се счупи. Първо се напука, а после аквариумът избухна. Пърси попадна в огромна вълна и в следващия миг се озова на пода на амфитеатъра заедно с Франк, няколко големи стъклени топчета и купчина пластмасови водорасли. Кето тъкмо се бе изправила, когато статуята на гмуреца я събори, като че ли искаше да я прегърне.

Тренер Хедж изплю малко солена вода.

— Джаксън, какво, в името на Пан, правеше там?

— Форкис! — успя да каже Пърси. — Капан! Да бягаме!

Навсякъде проехтяха аларми. Тримата се затичаха покрай аквариумите с нереидите, а после и покрай тези с телкините. Пърси искаше да ги освободи, но не знаеше как. Те бяха упоени и бавни, освен това бяха морски създания. Нямаше да оцелеят, ако не намереше начин да ги върне в океана.

А ако Форкис ги хванеше, Пърси бе сигурен, че няма да успее да победи морския бог. Пък и Кето щеше да му помогне, готова да нахрани чудовищата си с тях.

— Ще се върна — обеща Пърси, но създанията от изложбата с нищо не показаха, че са го чули. Гласът на Форкис прогърмя от звуковата уредба:

— Пърси Джаксън!

Наоколо засвяткаха лампи и искри. Димни колелца във формата на понички изпълниха коридорите. Разнесе се драматична музика от пет или шест различни песни, звучащи едновременно по говорителите. Пожари избухнаха от включилите се едновременно ефекти.

Пърси, тренер Хедж и Франк излязоха, като се препъваха по стъкления тунел. Намериха се в залата с китовите акули. Смъртната част от градския аквариум бе пълна с пицци хора — семейства и групи от летни лагери, които тичаха във всички посоки, докато служителите на парка търчаха напред-назад и се мъчеха да убедят хората, че всичко е наред, че алармата просто се е повредила.

Пърси обаче знаеше истината. Той и приятелите му се присъединиха към смъртните и се затичаха към изхода.

XVII. АНАБЕТ

Анабет се опитваше да развесели Хейзъл с истории за глупостите, които Пърси бе направил, за да си спечели галеното обръщение „водораслек“. Точно тогава Франк се появи в коридора и нахлу в каютата ѝ.

— Къде е Лио? — попита той. — Трябва да излитаме! Веднага!

Момичетата веднага скочиха на крака.

— Къде е Пърси? — попита Анабет. — А козелът?

Франк се подпря на коленете си в опит да поеме дъх. Дрехите му бяха влажни и корави, все едно са били колосани.

— На палубата. Добре са. Но ни преследват!

Анабет мина покрай него и се изкатери по стълбите, като прескачаше по три стъпала наведнъж. Хейзъл следваше по петите, а най-отзад бе Франк, който все още се задъхваше. Пърси и Хедж лежаха на палубата. Изглеждаха изтощени, а треньорът беше бос. Хилеше се към небето и си повтаряше: „Жестоко! Просто жестоко!“.

Пърси бе покрит с драскотини, все едно бе скочил през прозорец. Не каза нищо, но хвана немощно ръката на Анабет, сякаш да ѝ каже:

„Ще ти разкажа всичко, веднага щом спра да виждам звезди посред бял ден“.

Лио, Пайпър и Джейсън се появиха от стълбището, прекъснали обяда си в столовата.

— Какво стана пак? — попита Лио, който държеше недояден сандвич с печено сирене. — Не мога ли поне да се нахраня! Какво се е случило?

— Преследват ни! — отвърна Франк.

— Какво ви преследва? — попита Джейсън.

— Не знам! — изпъшка Франк. — Китове? Морски чудовища? Може би дори Кейт и Порки!

На Анабет ѝ идеше да го удуши, но не беше сигурна, че ръцете ѝ могат да обхванат едрия му врат.

— В това няма абсолютно никакъв смисъл. Лио, най-добре да ни отведеш оттук.

Лио захапа сандвича си така, както пиратите захапват ножовете си, и се затича към руля.

Скоро *Арго II* се издигна в небесата. Анабет оглеждаше околността, хванала арбалета на кърмата. Не видя китове или други подобни създания, но Пърси, Франк и Хедж се посъвзеха, чак когато Атланта остана далечно петно зад тях.

— Чарлстън — каза Пърси, докато се влачеше по палубата като старец. Все още изглеждаше разтърсен. — Поеми курс към Чарлстън.

— Чарлстън? — повтори Джейсън името, все едно то му навяваше лоши спомени. — Какво точно намерихте в Атланта?

Франк отвори раницата си и започна да вади сувенири от нея.

— Малко сладко от праскови, няколко ризи, снежен глобус и китайски капан, в които няма нищо китайско.

Анабет си наложи да остане спокойна.

— Защо не започнете с началото на историята, вместо със съдържанието на раницата.

Събраха се на кварталдека, така че Лио можеше едновременно да ги слуша и да управлява кораба. Пърси и Франк се редуваха да разказват какво им се бе случило в аквариума. От време на време тренер Хедж ги прекъсваше, за да вметне: „Това беше жестоко!“ или: „И след това я ритнах в главата!“.

Поне беше забравил за това, че Пърси и Анабет бяха заспали заедно в конюшните. Ако се съдеше обаче от историята на Пърси, проблемите на Анабет далеч не се изчерпваха с това, че може да бъде наказана. Когато Пърси разказа за пленените морски създания в градския аквариум, тя разбра защо той изглежда толкова разстроен.

— Това е ужасно — каза Анабет, — трябва да им помогнем.

— Ще го направим — обеща Пърси, — когато му дойде времето. Но трябва да измислим как. Щеше ми се... — Той поклати глава. — Няма значение. Най-големият ни проблем е в това, че за главата ни има обявена награда.

Тренер Хедж бе изгубил интерес към разговора — вероятно защото вече не се говореше за него — и започна да упражнява ритниците си на предната част на кораба, като сам се поздравяваше за техниката си.

Анабет стисна дръжката на кинжала си.

— Награда за главите ни... сякаш не ни стигаха чудовищата, които привличаме с миризмата си.

— Имаме ли си плакати, на които пише ТЪРСИ СЕ и има цена под снимката? — попита Лио.

— Какво имаш предвид? — сбърчи нос Хейзъл.

— Чудя се на колко ме оценяват — отвърна Лио. — Имам предвид, надали струвам колкото Джейсън или Пърси... но вероятно съм оценен на поне два-три Франка.

— Хей! — оплака се Франк.

— Престанете — нареди Анабет. — Поне знаем, че следващата ни спирка е Чарлстън. Там ще намерим картата.

Пайпър се подпря на контролния панел. Беше сплела плитката си с бели пера, които изглеждаха страхотно срещу кестенявата ѝ коса. Анабет се учуди от това, че приятелката ѝ изобщо намира време за подобни неща. Тя самата едва смогваше да се срещне.

— Карта — вметна Пайпър, — но къде ли ще ни изведе тя?

— Към Знака на Атина. — Пърси погледна предпазливо към Анабет, все едно се страхуваше, че е прекалил. Вероятно видът ѝ излъчваше посланието: „Не искам да говоря за това“. — Каквото и да представлява той — продължи Пърси, — знаем, че е нещо важно за Рим, нещо, което е в основата на раздора между гърци и римляни.

— Гибелта на гигантите — добави Хейзъл.

— В съня ми близнаците споменаха за някаква статуя — кимна Пърси.

— Ъ-ъ — завъртя Франк китайския капан между пръстите си. Нищо, че не бе съвсем китайски. — Според Форкис трябва да сме луди, за да го търсим. Но какво все пак представлява знакът?

Всички погледнаха към Анабет. Главата я заболя, все едно мозъкът ѝ искаше да излезе навън. Статуя... Атина... гърци и римляни, кошмарите ѝ, спорът с майка ѝ. Виждаше как пъзелът се подрежда, но не можеше да допусне, че това е истина. Отговорът бе твърде стряскащ, твърде важен.

Твърде страшен.

Забеляза, че Джейсън я наблюдава, като че ли знае какво тя си мисли, и то не му харесва повече, отколкото на нея. Отново се замисли

защо това момче я изнервяше така. Дали наистина беше на нейна страна?

А може би майка ѝ нашепваше тези съмнения...

— Близко съм до отговора — каза тя. — Ще узная повече, щом намерим картата. Джейсън, защо се притесни, когато споменахме Чарлстън?

Той погледна неспокойно към Пайпър, но Анабет не разбра защо.

— Да — призна той, — преди година аз и Рейна извършихме подвиг там. Събрахме златните имперски оръжия от „Хънли“^[1].

— От кое? — попита Пайпър.

— Стига бе! — намеси се Лио. — Това е най-яката военна подводница! От Гражданската война! Винаги съм искал да я видя!

— Била е построена от римски герои — каза Джейсън. — И е имала скрити торпеда от имперско злато. Вече няма. Занесохме ги обратно в лагер „Юпитер“.

— Значи римляните са били на страната на Конфедерацията^[2]? — попита Хейзъл. — Мога ли като внучка на робиня да кажа, че това е отвратително?

Джейсън разпери ръце.

— Не съм бил жив тогава. А и не всички гърци са се били от едната страна, а всички римляни от другата. Но иначе си права, гадно е. Понякога героите правим грешки. — Той погледна извинително към Хейзъл. — Понякога сме прекалено подозрителни. Понякога говорим, без да мислим.

Хейзъл го изгледа и бавно осъзна, че той ѝ се извинява.

Джейсън сръчка Лио.

— Ау! — изохка Лио. — Ами да, грешки! Правим грешки! Някой път нямаме вяра на братята на приятели, които трябва да спасим! Разбира се, говоря чисто хипотетично...

— Добре — сви устни Хейзъл, — да се върнем на Чарлстън. Смятате, че отново трябва да идем до подводницата?

— Ами — сви рамене Джейсън, — има две места в Чарлстън, които си заслужава да претърсим. Музеят, в който държат „Хънли“, е едното от тях. Там има много реликви, останали от Гражданската война. В някоя от тях може да е скрита картата. Познавам мястото. Мога да превода група през него.

— Ще дойда с теб — каза Лио. — Това звучи яко.

Джейсън кимна и се обърна към Франк, който се опитваше да извади пръста си от китайския капан.

— И ти трябва да дойдеш, Франк. Може да ни потрѣбваш.

— Така ли? — попита Франк. — Че защо? Не се справих блестящо в градския аквариум.

— Справи се чудесно — успокои го Пърси. — Само тримата заедно можехме да счупим онова стъкло.

— Освен това си дете на Марс — допълни Джейсън. — Духовете на победените са обречени да ти служат. А музеят в Чарлстън е пълен с призраци от Конфедерацията. Ще ни трѣбваш, за да ги удържим.

Франк преглътна. Анабет си спомни разказа на Пърси за това как Франк се бе превърнал в златна рибка и едвам сподави усмивката си. Вече нямаше да може да го погледне, без да се сети за аквариумни рибки.

— Добре — съгласи се накрая Франк, — няма проблем. — Той се намръщи към пръстите си, които се бяха оплели в капана. — Как се измѣкваш от това...

— Не си ли виждал? — изсмя се Лио. — Просто е.

Франк отново дръпна пръста си без успех. Дори Хейзъл се мъчеше да не се разсмее. Внезапно Франк се съсредоточи и изчезна. На мястото, на което бе стоял допреди миг, се появи зелена игуана. До нея беше празният китайски капан.

— Браво, Франк Занг — каза сухо Лио, имитирайки кентавъра Хирон. — Това е начинът да се измѣкнеш от китайски капан. Превръщаш се в игуана.

Всички избухнаха в смях. Франк отново се превърна в човек, взе капана и го прибра в чантата си. След което се усмихна засрамен.

— Значи — каза той в опит да смени темата — музеят е едното място, което трябва да претърсим. Джейсън обаче спомена, че има и друго.

Усмивката на Джейсън угасна. Анабет разбра, че за каквото и да мислеше, не е приятно.

— Така е — съгласи се той. — Другото място се нарича Батъри, близо е до пристанището. За последно бях там с Рейна... — Той погледна към Анабет и продължи: — Видяхме нещо в парка. Призрак или дух, който изглеждаше като красавица от американския Юг от времето на Гражданската война. Искяхме да осъществим контакт с нея,

но тя изчезваше всеки път, щом опитаме да я приближим. След това Рейна усети, че трябва да отиде сама при нея. Предположи, че може би духът би разговарял само с момиче. Тя отиде до духа и той наистина говори с нея.

Всички зачакаха Джейсън да продължи.

— И какво ѝ каза? — попита Анабет.

— Рейна не ми сподели — призна си Джейсън, — но трябва да е било нещо важно. Изглеждаше разтърсена. Може би бе чула пророчество или някакви лоши новини. Но повече никога не се държа по същия начин с мен.

Анабет се замисли върху това. След срещата им с ейдолоните идеята да срещне друг призрак, не ѝ допадна. Още повече такъв, който съобщаваше лоши пророчества. От друга страна, майка ѝ бе богиня на Знанието, а то бе най-могъщото оръжие. Не можеше да пропуснат такъв източник на информация.

— Значи ни трябва момичешки отбор — каза Анабет. — Пайпър и Хейзъл могат да дойдат с мен.

И двете кимнаха, макар Хейзъл да изглеждаше нервна. Несъмнено бе срещала много призраци по време на престоя си в Подземния свят. Очите на Пайпър блеснаха заканително, сякаш за да кажат, че тя може да направи всичко, което бе сторила Рейна.

Анабет осъзна, че ако шестимата напуснеха кораба, Пърси щеше да остане сам с тренер Хедж. Това не бе ситуация, в която едно добро момиче би оставило гаджето си. Тя не искаше и да се отделя от Пърси, не и след дългата раздяла от шест месеца. От друга страна, той изглеждаше разстроен от срещата си с пленените морски създания. Може би имаше нужда от почивка. Тя срещна погледа му, мълчаливо задавайки му този въпрос. Той кимна, сякаш за да ѝ каже: „Всичко е наред“.

— Значи е решено — обяви Анабет и се обърна към Лио, който оглеждаше конзолата си и слушаше тракането и скрибуцането на Фестус по интеркома.

— Лио, колко време ни остава, докато стигнем Чарлстън?

— Добър въпрос — промърмори той. — Фестус забеляза, че зад нас има огромна група орли. Далеч са и още не можем да ги видим, но се улавят на радара за далечни разстояния.

— Сигурен ли си, че са римски? — приведе се Пайпър над конзолата.

— Не, Пайпс — завъртя очи Лио, — може би са обикновено ято гигантски орли, летящи в перфектна формация. Естествено, че са римски! Предполагам, че можем да завъртим кораба и да се бием...

— Лоша идея — каза Джейсън, — така ще отпаднат всички съмнения, че сме врагове на Рим.

— Имам друга идея — каза Лио. — Ако летим право към Чарлстън, ще сме там до няколко часа. Орлите обаче ще ни стигнат и нещата ще се усложнят. Предлагам вместо това да им пуснем фалшива следа. Ще поемем по обиколния път с кораба и ще стигнем там утре сутрин...

Хейзъл отвори уста, за да възрази, но Лио вдигна ръка.

— Знам, знам. Нико е в беда и трябва да побързаме.

— Вече е 27-ми юни — каза Хейзъл. — Остават му четири дни, ако не броим днешния. След това той умира.

— Знам! Но това ще отклони римляните. И би трябвало да имаме достатъчно време, за да стигнем до Рим.

— Би трябвало, казваш... — намръщи се Хейзъл.

— Повече ли ще се зарадваш, ако кажа, че ще стигнем в последния момент? — сви рамене Лио.

Хейзъл скри лице в ръцете си и преброи до три.

— Звучи типично за наше приключение.

Анабет реши да приеме този отговор като зелена светлина за идеята.

— Хубаво, Лио. Каква точно фалшива следа смяташ да им пуснеш?

— Радвам се, че попита! — той натисна няколко клавиша, завъртя диска на конзолата и няколко пъти натисна бутона „А“ на джойстика си. Направи го много, много бързо, след което се обади по вътрешния телефон:

— Бъфорд? Докладвай, ако обичаш.

Франк отстъпи крачка назад.

— Нима на кораба има още някой? Кой е Бъфорд?

От стълбището се издигна струя пара и автоматичната маса на Лио се покатери на палубата.

Анабет не бе виждала Бъфорд често по време на пътуването. Той бе прекарал по-голямата част от времето си при двигателя. Според Лио бе влюбен в него.

Бъфорд бе трикрака маса с махагонова повърхност. Бронзовата му основа имаше няколко чекмеджета и два парни комина. Бъфорд носеше чанта, подобна на плик с писма. Тя бе вързана за единия от краката му. Той приближи руля и издаде звук като на парен локомотив.

— Това е Бъфорд — обяви Лио.

— Кръщаваш мебелите си? — попита Франк.

— Можеш само да си мечтаеш за такава мебел — изсумтя Лио. — Бъфорд, готов ли си за операция „Край на масата“?

Бъфорд изпусна пара и стъпи на релинга. Махагоновата му горна част се раздели на четири парчета, които се превърнаха в дървени перки. Те се завъртяха и Бъфорд полетя.

— Маса хеликоптер — промърмори Пърси. — Трябва да призная, че това е готино. Какво има в торбата?

— Мръсно бельо от герои — каза Лио. — Надявам се, че нямаш нищо против, Франк.

— Какво? — задави се Франк.

— Ще отвлече вниманието на орлите в друга посока с миризмата ни.

— Но аз имах само едни резервни гащи!

— Помолих Бъфорд да ги изпере и изглади, докато лети. Надявам се да успее. — Той потри ръце и се ухили. — Е! На това му казвам добра работа. Сега ще изчисля обиколния маршрут. Ще се видим на вечеря!

Пърси си легна рано, което остави Анабет сама пред компютъра. Взела беше лаптопа на Дедал. Преди две години най-великият изобретател на всички времена ѝ бе заветал машината заедно с всички идеи, схеми и диаграми, които се съдържаха в нея. Анабет все още се опитваше да разгадае повечето от тях. След две години един обикновен лаптоп би бил изостанал технологично, но Анабет бе пресметнала, че машината на Дедал е изпреварила времето си с поне петдесет. Тя можеше да се раздува до размерите на обикновен лаптоп, да се свива до обема на таблет или дори да приема размери, по-малки от тези на мобилен телефон. Беше по-бърз от всеки компютър, който бе виждала,

и ловеше сателитния канал на Хефест от Олимп. Имаше и програми, които можеха да правят всичко, освен да ти вържат обувките.

Макар че може би имаше приложение и за това, което още не бе открила.

Анабет седеше на леглото си и използваше една от триизмерните програми на Дедал, за да разгледа модела на Партенона в Атина. Винаги си бе мечтала да го посети, понеже обожаваше архитектурата, а и това бе най-известният храм на майка ѝ. Сега желанието ѝ можеше да се сбъдне, стига да оцелееха достатъчно дълго, за да стигнат до Гърция. Колкото повече си мислеше за Знака на Атина и старата римска легенда, спомената от Рейна, толкова повече се изнервяше.

Не искаше да си спомня спора с майка си, но не можеше да не го стори. Дори след толкова много седмици думите още бяха болезнени.

Анабет се бе возила в метрото, връщайки се от посещение при майката на Пърси в горната част на Ййст Сайд^[3].

По време на дългите месеци, в които Пърси бе отсъствал, Анабет бе посещавала майка му поне веднъж седмично — отчасти за да информира Сали Джаксън и мъжа ѝ Пол как върви търсенето и отчасти защото Анабет и Сали имаха нужда да се убеждават взаимно, че Пърси е добре.

През пролетта бе най-трудно. Тогава Анабет вече имаше причина да вярва, че Пърси е жив, тъй като планът на Хера предполагаше изпращането му в римския лагер. Не знаеше обаче къде е. Малко или много, Джейсън помнеше местонахождението на стария си лагер, но магията на гърците, дори тази на децата на Хеката, не можеше да потвърди или отхвърли хипотезата, че Пърси е там. Или където и да било. Сякаш беше изпаднал от планетата. Рейчъл бе опитала да използва силите си на оракул, за да види бъдещето. Не бе успяла да види много, но бе сигурна, че преди да осъществят контакт с римляните, Лио трябва да завърши *Арго II*.

Въпреки това Анабет бе прекарала цялото си свободно време в търсене на Пърси и преследване на слухове. Разговаряла бе с духовете на природата, чела бе легенди за Рим, търсила бе подсказки от дневника на Дедал. Похарчила бе стотици златни драхми за съобщения по Ирида, за да се свърже с всеки познат герой, дух или дори чудовище, които бяха срещали някога.

Никой не можа да ѝ каже нищо.

Въпросният следобед Анабет се бе чувствала дори по-уморена от обичайно след срещата със Сали. Двете първо си бяха поплаkali, а после се бяха опитали да се успокоят една друга. Нервите им обаче бяха обтегнати. Най-накрая Анабет бе взела метрото от „Лексингтън авеню“ към Голямата централна гара. Имаше и други начини да се върне до училището си от горната част на Ийст Сайд, но тя обичаше този път. Красивият дизайн и широкото пространство на Голямата централна гара ѝ напомняха за планината Олимп. Огромните сгради я караха да се чувства по-добре, може би защото да бъде на толкова стабилно и непреходно място, караше самата нея да се чувства по този начин.

Тъкмо бе минала покрай магазина за сладки, в който преди работеше майката на Пърси, и си мислеше да купи някой син сладкиш заради добрите стари времена, когато видя Атина да разглежда картата на метрото.

— Мамо! — Анабет не вярваше на очите си. Не бе виждала майка си от месеци, откакто Зевс бе затворил портите на Олимп и бе забранил всякакви разговори между боговете и децата им. Анабет се бе опитвала да се свърже с майка си много пъти, за да я помоли за съвет. Изпращаше ѝ благодарности при всяко хранене в лагера. Изгаряше ѝ жертвоприношения, но не бе получила никакъв отговор. А сега Атина бе пред нея, облечена в дънки и червена риза. Тъмната ѝ коса падаше по раменете ѝ. Носеше раница, туристически обувки и щека, все едно се готвеше за дълъг път.

— Трябва да се върна вкъщи — мърмореше си Атина, докато гледаше картата, — но пътят е сложен. Съжалявам, че Одисей не е тук. Той щеше да разбере.

— Мамо! — повтори Анабет. — Атина!

Богинята се обърна към нея. Гледаше през Анабет, сякаш не можеше да я познае.

— Така се казвах — каза замечтано богинята, — преди да опустошат града ми, преди да откраднат самоличността ми, преди да ме превърнат в това. — Тя погледна към дрехите си с отвращение. — Трябва да се върна у дома.

Шокирана, Анабет направи крачка назад.

— Ти си... ти си Минерва!

— Не ме наричай така! — Сивите очи на богинята блеснаха яростно. — Някога носех копие и щит! Някога държах победата в ръката си! Бях толкова повече, отколкото съм сега!

— Мамо — гласът на Анабет потрепера, — аз съм, Анабет. Твоята дъщеря.

— Дъщеря ми... — повтори Атина. — Да, децата ми ще отмъстят. Те ще унищожат римляните. Отвратителни, подли, крадливи римляни. Хера каза, че трябва да разделим лагерите. *Не, казах аз, нека воюват. Нека децата ми унищожат узурпаторите.*

Сърцето на Анабет бясно затупка.

— Ти си искала това? Но ти си мъдра. Разбираш войната по-добре от всеки...

— Някога! — излая богинята. — Някога я разбирах. Но те ме замениха. Уволниха. Взеха ме като трофей и ме отнесоха надалеч от родината ми. Изгубих толкова много. Заклех се, че никога няма да простя. Нито аз, нито децата ми. — Тя погледна внимателно Анабет. — Казваш, че си моя дъщеря...

— Да.

Богинята извади нещо от джоба на ризата си — жетон за метрото, след това го постави в ръката на Анабет.

— Последвай Знака на Атина — каза тя. — Отмъсти за мен.

Анабет бе погледнала жетона. Докато го гледаше, той се превърна в древна сребърна драхма, използвана някога от атиняните. На нея бе изобразена сова — свещеното животно на Атина, заедно с маслиново клонче. От другата страна имаше надпис на старогръцки: „Знакът на Атина“.

Тогава Анабет не бе разбрала какво означава това. Не бе разбрала защо майка ѝ се държи по този начин. Минерва или не, тя не трябваше да е толкова объркана.

— Мамо... — опита се да я успокои тя. — Пърси го няма. Имам нужда от помощта ти.

Анабет бе започнала да ѝ разказва за плана на Гея, който трябваше да обедини двата лагера срещу гигантите, но богинята бе тропнала с крак по мраморния под.

— Никога! — излаяла бе тя. — Всеки, които помага на Рим, трябва да умре! Ако се присъединиш към тях, значи не си мое дете. Значи вече си ме провалила.

— Майко!

— И не ми пука за този Пърси! Ако той е отишъл при римляните, нека умре! Убий го. Избий всички римляни. Намери Знака и го последвай. Виж оскърблението, което Рим ми нанесе. И отмъсти!

— Атина не е богиня на отмъщението — бе казала Анабет, забивайки нокти в дланите си. Сребърната драхма бе натежала в ръката ѝ. — Пърси е всичко за мен!

— А отмъщението е всичко за мен! — бе изръмжала Атина. — Коя от нас е по-мъдра?

— Нещо не е наред. Какво ти се е случило?

— Рим ми се случи — горчиво бе казала богинята. — Виж какво сториха с мен, превръщайки ме в римлянка! Искат да съм тяхната богиня? Нека тогава вкусат от собственото си зло. Избий ги, чедо.

— Не!

— Тогава ти си едно нищо!

Богинята се бе обърнала към картата на метрото. Изражението ѝ се бе смекчило, бе станало объркано и замаяно.

— Само ако намеря пътя... пътя към дома. Тогава може би... Но не. Отмъсти за мен или ме остави на мира. Вече не си мое дете.

Очите на Анабет бяха започнали да парят. Тя се бе опитала да захвърли сребърната монета, но драхмата се бе появила отново в джоба ѝ, така, както Въртоп се връщаше в джоба на Пърси. За нещастие, драхмата нямаше никакви вълшебни сили. Или поне не такива, които да ѝ бъдат от полза. Само ѝ носеше кошмари. Освен това, колкото ѝ да се опитваше, не можеше да се отърве от нея.

Сега, останала сама в каютата си на *Арго II*, Анабет чувстваше как монетата се затопля в джоба ѝ. Тя се загледа в модела на Партенона на екрана си и се замисли за спора си с Атина. Спомни си това, което бе чула през последните няколко дни. Талантливата приятелка, която очакваше своята гостенка. Статуята, която никой нямаше да вземе обратно. Дъщерята на Мъдростта, която щеше да върви сама.

Бе уплашена от това, че най-после разбира за какво става дума. Помоли се на всички богове да греша.

Някой почука на вратата и тя почти подскочи. Надяваше се, че това е Пърси, но се оказа Франк Занг, който подаде главата си вътре.

— Извинявай — каза той, — може ли...

Тя бе толкова изненадана да го види, че за момент не разбра, че той иска да влезе.

— Разбира се — каза накрая, — заповядай.

Той влезе вътре и огледа каютата. Нямаше много за гледане. На бюрото ѝ имаше купчина книги, тефтер и химикалка, а също и снимка на баща ѝ, който летеше със стария си самолет, вдигнал палци. Анабет обичаше тази снимка. Напомняше ѝ за времената, когато с него бяха най-близки, когато той бе прострелял чудовищата с куршуми от небесен бронз, за да я защити. Това бе най-хубавият подарък, който едно момиче можеше да получи.

На една закачалка на стената висеше шапката на „Ню Йорк Янкис“, най-ценният подарък от майка ѝ. Някога шапката я бе правила невидима. Но след спора с Атина бе изгубила магията си.

Анабет не знаеше защо, но я бе взела на пътешествието. Всяка сутрин си я слагаше с надеждата, че тя ще проработи. Досега обаче единственото, което правеше, бе да ѝ напомня за гнева на майка ѝ.

Като се изключеше това, каютата ѝ бе почти гола. Тя я пазеше чиста и семпла, което ѝ помагаше да мисли. Пърси не ѝ вярваше, тъй като имаше отлични оценки по всичко, но и тя бе хиперактивна като повечето герои. Ако наоколо ѝ имаше много неща, които можеха да я разсеят, никога нямаше да успее да се съсредоточи.

— Е, Франк — започна тя, — какво мога да направя за теб?

От всички герои на кораба Франк бе този, от когото най-малко очакваше посещение. Когато той извади китайския капан за пръсти от джоба си, я обърка още повече.

— Не искам да изглеждам невеж — промърмори той. — Можеш ли да ми покажеш какъв е номерът? Не ми е удобно да питам някой друг.

Анабет схвана думите му с известно закъснение. Нима той я молеше за помощ? И тогава разбра. Франк, естествено, бе засрамен. Лио го подкачаше доста грубо. Никой не обичаше да му се подиграват. Изражението му ѝ подсказа, че Франк не иска това да се повтаря. Той искаше да разбере как да се измъкне от тази играчка, без да му се налага да се превръща в игуана.

Анабет се почувства странно поласкана. Франк вярваше, че тя няма да му се изсмее. Освен това Анабет симпатизираше на всеки,

който търси знанието. Дори когато се отнасяше за нещо толкова простичко като китайския капан за пръсти.

Тя потупа леглото до себе си.

— Разбира се. Седни тук.

Франк застана на ъгъла на леглото, сякаш за да може да избяга. Анабет взе капана и го постави до компютъра си. След това натисна копчето за инфрачервено сканиране. След няколко секунди върху екрана се появи триизмерен модел на китайския капан. Тя обърна компютъра така, че Франк да може да го види.

— Как направи това? — смая се той.

— Старогръцка технология — отговори тя. — Виж сега. Структурата на капана е цилиндрична двусова плитка, което го прави много здрав. — Тя накара изображението да се свие и да се разшири като акордеон. — Когато пъхнеш пръста си вътре, той се разхлабва. Но когато опиташ да го извадиш, окръжността се свива, плитката те хваща и се затяга. Няма начин да се измъкнеш, ако дърпаш.

— Как тогава? — погледна я въпросително Франк.

— Е... — Тя му показва някои от изчисленията си за това как плетеното цилиндърче може да издържа невероятен натиск в зависимост от използвания материал в плетката. — Невероятно за едно просто плетиво, нали? Докторите го използват за тракция, а при строежите...

— Да, но какъв е отговорът?

Анабет се засмя.

— Не дърпаш срещу плитките. Пъхаш пръстите си навътре, а не навън. Това разхлабва плетката.

— О! — Франк опита и се получи. — Благодаря, но... не можеше ли просто да ми го покажеш, вместо да правиш триизмерен модел и компютърни изчисления?

Анабет се поколеба. Понякога мъдростта идваше от най-неочаквани места. Като гигантски златни рибки.

— Предполагам, че си прав. Това беше глупаво. Ето че и аз научих нещо от теб.

Франк отново пробва капана.

— Лесно е, когато знаеш решението.

— Много от най-добрите капани са простички — каза Анабет. — Просто трябва да ги измислиш и да се надяваш, че жертвата ти няма да

се сети за разрешението.

Франк кимна. Изглеждаше, сякаш не иска да си тръгва.

— Знаеш ли — каза Анабет, — Лио не иска да бъде груб. Просто говори прекалено много. И когато хората го изнервят, използва хумора за защита.

— Че с какво мога да го изнервям? — намръщи се Франк.

— Ти си два пъти по-голям от него и можеш да се превръщаш в дракон.

Освен това Хейзъл те харесва — помисли си Анабет, но не го каза.

Франк не изглеждаше много убеден.

— Лио може да призовава огън — изкриви капана той. — Анабет, някой път бих искал да те попитам за един проблем, който не е така прост. Имам нещо като... наречи го ахилесова пета.

Анабет се почувства, все едно са й дали чаша горещ шоколад. Никога не бе разбирала израза „топъл и уютен“, но Франк й вдъхваше тъкмо такова усещане. Той бе като голямо плюшено мече. Разбираше защо Хейзъл го харесва.

— С радост ще ти помогна — каза тя. — Някой друг знае ли за ахилесовата ти пета?

— Пърси и Хейзъл — призна той. — Само те. Пърси е... наистина добър човек. Бих го последвал навсякъде. Трябва да го знаеш.

Анабет го потупа по ръката.

— Пърси знае как да намира добри приятели като теб. Франк, искам да знаеш, че можеш да се довериш на всички в този кораб, дори на Лио. Ние сме отбор. Трябва да се доверяваме един на друг.

— П-предполагам.

— Каква е слабостта, която те тревожи?

Звънецът за вечеря иззвъня и Франк подскочи.

— Може би... може би по-късно — каза той, — не ми е лесно да говоря за това. Но ти благодаря, Анабет. — Той вдигна китайският капан. — И го давай по-простичко.

[1] Подводница с малка роля в Гражданската война, изиграла значителна роля в строенето на подобни плавателни съдове. — Бел.пр.

[2] Конфедеративните американски щати просъществуват от 1861 до 1865 година. Създадени са вследствие на обединяването в конфедерация на 11 от 15-те южни щата на САЩ, в които робството е било законно, след отцепването им от страната. Президент е Джеферсън Дейвис. — Бел.ред. ↑

[3] Охолен квартал в Манхатън, Ню Йорк, между Ийст Ривър и Сентръл парк. — Бел.ред. ↑

XVIII. АНАБЕТ

Тази нощ Анабет не сънува кошмари и затова се събуди притеснена — чувстваше се като сред затишие пред буря. Лио спря кораба на кея в пристанището на Чарлстън, точно до дигите край морето. До брега се издигаше старата част на града с високите си имения, палмови дървета и железни огради. Архаични оръдия бяха насочени към водата.

Когато Анабет излезе на палубата, откри, че Джейсън, Франк и Лио вече са тръгнали към музея. Според тренер Хедж те бяха обещали да се върнат по залез. Пайпър и Хейзъл бяха готови за тръгване, но преди това Анабет се обърна към Пърси, който се бе облегнал на релинга от дясната страна на кораба и гледаше към залива, и хвана ръката му.

— Какво ще правиш, докато ни няма?

— Ще скоча в пристанището — отговори той спокойно, както друго хлапе би казало, че ще хапне. — Искам да се свържа с местните нереиди. Може би те ще ми подсказат как мога да освободя пленените същества в Атланта. А и морето ще ме освежи. Онзи аквариум ме накара да се чувствам... нечист.

Косата му бе тъмна и рошава както обикновено, но Анабет си спомни за сивия кичур от едната ѝ страна. Когато бяха на четиринайсет, и двамата бяха принудени да подпират небето. Тежестта ги бе белязала със сив кичур в косата. През последната година той бе изчезнал от косите им. Това бе притеснило и натъжило Анабет. Чувстваше, че е загубила символ на връзката си с Пърси.

Анабет го целуна.

— Късмет, водорасляк. Просто се върни, става ли?

— Обещавам — каза той, — но искам и ти да ми обещаеш същото.

Анабет се опита да потисне безпокойството, което усещаше, и се обърна към Пайпър и Хейзъл.

— Добре, дами. Нека да намерим призрака на Батъри.

На Анабет ѝ се щеше да се бе гмурнала с Пърси. Или да бе отишла в музея с духовете. Не че компанията на Хейзъл и Пайпър ѝ бе неприятна. Първоначално си изкарваха чудесно, разхождайки се из Батъри. Според знаците крайморският парк се наричаше „Уайт Пойнт Гардън“. От океана навяваше бриз, който ги предпазваше от лятната жегата. Имаше и палмови дървета, под чиято сянка бе хладно. Оръдия от Гражданската война и статуи на исторически фигури опасваха пътя и караха Анабет да потръпва. Тя си спомни за статуите в Ню Йорк от войната с титаните. Те бяха оживели благодарение на Команда 23, завещана ѝ от Дедал. Чудеше се колко ли статуи в страната са всъщност автоматони, които очакват да бъдат задействани.

Пристанището на Чарлстън блестеше на слънчевата светлина. На север и на юг заливът бе заобиколен от ивици земя, подобни на протегнати ръце. В близост до входа на пристанището се издигаше остров с каменна крепост. Анабет помнеше смътно, че тя бе играла важна роля по време на Гражданската война, но не прекара много време в мислене за това. Главно вдишваше от морския въздух и си мислеше за Пърси. Молеше се боговете да не ги разделят отново. Вече не можеше да посещава морето, без да си спомня за разбитото си сърце. Почувства се по-спокойна, когато навлязоха в тази част от парка, която гледаше към сушата.

Паркът не бе претъпкан. Анабет си представяше, че повечето от местните са отишли на почивка или са се прибрали вкъщи за следобеден сън. Слязоха по улица „Саут Батъри“, която бе опасана от четириетажни имения в колониален стил. Тухлените им стени бяха обрасли в бръшлян. По фасадите им се издигаха бели колони, които им придаваха вид на римски храмове. Градините пред тях бяха избуяли с розови храсти, орлови нокти и бугенвилея. Изглеждаше, все едно Деметра е минала оттук преди няколко десетилетия и после е забравила да се върне и да провери какво е израснало.

— Това ми напомня на Нов Рим — каза Хейзъл. — С тези големи имения и градини, с колоните и арките.

Анабет кимна. Тя си спомни за това, че американският Юг често се сравнявал с Рим по време на Гражданската война. Някога обществото им се бе стремяло да поддържа рицарска чест, която демонстрирало с пищна архитектура. Освен това там бе имало и

робство. В Рим е имало роби, разсъждавали южняците, защо да нямаме и ние?

Анабет потрепера. Тя обожаваше архитектурата на това място. Къщите и градините бяха много красиви. Много римски. Тя обаче се замисли защо красивите неща трябваше да са свързани с тъмната част на историята. Или може би бе обратното? Може би злото се маскираше с красиви неща, за да скрие тъмната си същност.

Тя поклати глава. Пърси щеше да се подразни, ако разбереше как философства. Когато опита да го заговори на такива теми, очите му започваха да я гледат празно.

Другите момичета почти не продумваха. Пайпър се оглеждаше така, сякаш очакваше засада. Признала бе, че е видяла парка в ножа си, но не каза нищо повече. Анабет се досещаше, че я е страх да го направи. В крайна сметка, Пърси и Джейсън едва не се бяха убили при последния път, в който се бе опитала да гадае по видение от кинжала.

Хейзъл също изглеждаше замислена. Може би гледаше сградите и градините, може би се тревожеше за брат си. На Нико му оставаха по-малко от четири дни живот.

Анабет също бе притеснена от този срок. Винаги бе изпитвала смесени чувства към Нико ди Анджели. Подозирала бе, че той е влюбен в нея, още откакто го бяха спасили заедно с по-голямата му сестра Бианка от военното училище в Мейн. Анабет обаче не изпитваше никакво привличане към Нико. Той бе прекалено млад и прекалено мрачен.

В него имаше някаква тъмнина, която я притесняваше.

И въпреки това се безпокоеше за него. Последният път, когато се бяха срещнали, никой от двамата им не знаеше за сестра му Хейзъл. Тогава Бианка бе единственият жив роднина на Нико. Но след като бе починала, Нико бе станал сирак без дом, скитащ самичък из света.

Анабет го разбираше прекрасно.

Потънала бе толкова дълбоко в мислите си, че можеше да продължи да се разхожда безцелно в парка, ако Пайпър не я бе хванала за ръка.

— Там — каза тя и посочи към пристанището.

На около стотина метра от тях една трептяща бяла фигура се носеше над водата. Първоначално Анабет помисли, че е шамандура или малка лодка, отразяваща слънчевата светлина, само дето блестеше

и се движеше по-гладко от лодка. Идваше към тях в права линия. Когато приближи, Анабет разбра, че това е фигурата на жена.

— Призракът — каза тя.

— Не е призрак — обади се Хейзъл. — Няма призрак, който свети с такава светлина.

Анабет реши да ѝ повярва. Тя не можеше да си представи какво е да си на мястото на Хейзъл — да загинеш толкова млад и да се върнеш от отвъдното, знаейки повече за мъртвите, отколкото за живите.

Пайпър приближи дигите като в транс. Едва избегна една каляска.

— Пайпър! — извика Анабет.

— По-добре да я последваме — каза Хейзъл.

Щом я настигнаха, разбраха, че привидението е вече само на няколко метра от тях.

Пайпър го погледна, сякаш му бе лично обидена, и изръмжа:

— Това е тя.

Анабет погледна към призрака, но той бе твърде ярък, за да успее да различи детайли. След това привидението се издигна над дигите и спря пред тях. Блясъкът му помръкна.

Анабет ахна. Жената бе невероятно красива и странно позната. Лицето ѝ бе трудно за описване. Чертите ѝ преливаха от тези на една филмова звезда в друга. Очите ѝ блещукаха игриво — понякога бяха зелени, друг път сини или кехлибарени. Косата ѝ бе ту дълга, руса и права, ту къдрава и шоколадовокафява.

Анабет усети, че я жегва завист. Винаги бе искала такава тъмна коса. Смяташе, че не я приемат насериозно, понеже бе блондинка. Трябваше да работи много по-усилено, за да я признаят като стратег, архитект, отговорник... всичко, свързано с умствена дейност.

Жената бе облечена като южняшка красавица, точно както я бе описал Джейсън. Роклята ѝ имаше копринен розов корсаж, пола с обръч на три нива и бели дантели. Непознатата носеше дълги ръкавици от бяло кадифе, а до гърдите си държеше ветрило в розово и бяло.

Всичко в нея изглеждаше изпипано така, че да притесни Анабет — естествената грация, с която жената носеше роклята, съвършеният, но лек грим, начинът, по който излъчваше женствен чар, на който никой мъж не би могъл да устои.

Анабет знаеше, че завистта ѝ е ирационална. Непознатата я *караше* да се чувства по този начин. Тя бе изпитвала това чувство и преди и успя да познае жената, макар лицето ѝ да се променяше постоянно, ставайки все по-красиво.

— Афродита — каза тя.

— Венера? — ахна Хейзъл смаяна.

— Мамо — рече Пайпър без особен ентусиазъм.

— Момичета! — богинята разпери ръце, все едно искаше да прегърне всичките едновременно. Но героините не се стекоха към нея. Хейзъл дори отстъпи към една палма. — Толкова се радвам, че сте тук — каза Афродита. — Предстои ни война, ще се лее кръв. Така че остава само едно нещо, което можем да направим.

— И кое е то? — осмели се да попита Анабет.

— Да поговорим на чаша чай, разбира се. Елате с мен!

Афродита определено знаеше как да пие чай. Изведе ги до централната постройка в парка — беседка с бели колони, в която имаше маса, наредена със сребърни прибори, чаши от китайски порцелан и, разбира се, чайник с горещ чай, чийто аромат се променяше като външния вид на Афродита — ту бе на мента, ту на жасмин, ту на канела. Имаше чинии с кифлички, сладки и бисквити с масло и мармалад. От тях се дебелееше страхотно, реши Анабет, стига да не си безсмъртната богиня на Любовта.

Афродита седна царствено на плетен стол с широка облегалка. Отпи от чая си и им поднесе сладкиши, без изобщо да се оцапа. Позата ѝ през цялото време бе безупречна, а усмивката ѝ — ослепителна.

Анабет я намразваше все повече и повече.

— Ах, сладуранки такива — каза богинята, — обожавам Чарлстън. Сватбите, които уредих тук, на мястото, където седим, все още ме карат да плача. А какви елегантни балове имаше в дните на стария Юг! Бяха чудесни. Много от тези имения все още имат мои статуи в градините си, макар тук да ме наричат Венера.

— А ти коя си? — попита Анабет. — Венера или Афродита?

Богинята отпи от чая си, а очите ѝ пробляснаха закачливо.

— Анабет Чейс, превърнала си се в красива млада дама. Само трябва да оправиш косата си, миличка. Хейзъл Левеск, при теб проблемът са дрехите.

— Дрехите? — Хейзъл погледна към смачканите си дънки, без да разбира какво точно не им е наред.

— Майко! — каза Пайпър. — Засрамваш ме.

— Не виждам защо — каза богинята. — Това, че ти не следваш съветите ми относно модата, Пайпър, не означава, че другите нямат нужда от тях. Мога да пременя Анабет и Хейзъл с рокли като моята...

— Майко!

— Добре — въздъхна Афродита, — ще отговоря на въпроса ти, Анабет. Аз съм както Афродита, така и Венера. За разлика от другите богове на Олимп, аз почти не се променям. Всъщност, смятам, че изобщо не съм остаряла! — Тя размаха пръсти около лицето си. — Любовта си е любов, все едно дали си грък, или римлянин. Тази гражданска война няма да ме засегне по начина, по който засегна останалите.

Страхотно — помисли си Анабет. Нейната собствена майка, която бе най-умна измежду боговете на Олимп, се бе принизила до полудяла забравана в метро. А от всички богове, които можеха да им помогнат, единствените, които не бяха засегнати от схизмата на гърци и римляни, бяха Афродита, Немезида и Дионис. Любов, мъст, вино.

Все полезни неща.

Хейзъл хапна една бисквитка.

— Все още не сме във война, милейди.

— Скъпа ми Хейзъл — размаха ветрилото си Афродита, — оптимизмът ти е похвален, но ни чакат тежки дни. Разбира се, че сме във война. Любовта и войната вървят ръка за ръка, те са израз на най-силните човешки емоции. Добро и зло. Красота и грозота. — Тя се усмихна на Анабет, все едно знаеше за разсъжденията ѝ относно стария Юг.

Хейзъл преглътна бисквитката си. По брадичката ѝ бяха останали няколко трошици. На Анабет ѝ харесваше фактът, че Хейзъл или не го знае, или изобщо не се интересува от това.

— Какво имате предвид — попита Хейзъл, — като казвате „тежки дни“?

Богинята се засмя, все едно Хейзъл бе сладко кученце.

— Е, Анабет знае за какво става въпрос. Някога ѝ обещах, че любовният ѝ живот ще е интересен. Е, не е ли така?

Анабет едва не счупи дръжката на чашката си. Години наред сърцето ѝ бе разкъсвано. Първо се бе влюбила в Люк Кастелан, който гледаше на нея като на по-малка сестра. Харесал я бе чак след като бе минал на страната на злото. Точно преди да умре.

След това се бе влюбила в Пърси, който я дразнеше, но беше сладък. За съжаление, по онова време той бе хлътнал по Рейчъл, а след това едва не бе умрял. На няколко пъти. Накрая Анабет бе тръгнала с Пърси, но само няколко месеца по-късно той бе изчезнал за половин година, изгубвайки паметта си.

— Интересен — заяви Анабет — е доста меко казано.

— Е — каза богинята, — не мога да се похваля, че заслугата за това е само моя, но признавам, че си падам по изстраданата любов. Вие всичките сте толкова интересни истории... искам да кажа *момичета*! Гордея се с вас!

— Мамо — прекъсна я Пайпър, — има ли причина да си тук?

— Хм? О, имаш предвид освен чая? Ами аз често идвам тук. Харесва ми гледката, храната, атмосферата. Можеш да подушиш романтиката във въздуха, разбитите сърца... векове на разбити сърца. — Тя посочи към най-близкото имение. — Виждате ли онзи балкон? Там имяхме празненство точно в нощта, в която започна Гражданската война. Бомбардировката на Форт Съмтър.

— Да — спомни си Анабет, — на острова в пристанището. Там се е състояла първата битка от Гражданската война. Конфедератите нападнали съюзническите сили^[1] и превзели крепостта.

— Беше такова празненство! — възкликна Афродита. — Свиреше струнен квартет, мъжете бяха облечени с новите си униформи. А роклите на жените... само да ги бяхте видели! Танцувах с Арес, а може би с Марс? Опасявам се, че вече не си спомням. Светлината проблясваше над пристанището, оръдията трещяха, а мъжете имаха перфектното извинение, за да прегърнат уплашените си любими.

Чаят на Анабет бе изстинал. Тя не бе хапнала нищо и въпреки това искаше да повърне.

— Говориш за най-кръвавата война в историята на САЩ. В нея са загинали над 600 000 американци, повече, отколкото в двете световни войни, взети заедно.

— И напитките бяха чудесни! — продължаваше да разказва Афродита. — Генерал Борегард се появи лично. Беше голям мошеник, да ви кажа. Вече се бе оженил за втори път, но трябваше да видите как гледаше Лизбет Купър...

— Майко! — Пайпър хвърли кифлата си на гълъбите.

— Ох, извинявайте — каза богинята. — Казано накратко, тук съм, за да ви помогна, момичета. Не вярвам скоро да видите Хера. Малкият ви подвиг я направи непопулярна в тронната зала. Останалите богове са доста неразположени, разкъсвани между гръцката и римската си същност. Някои повече от други. — Афродита погледна към Анабет. — Предполагам, че си казала на приятелките си за свадата с Атина.

Тя се изчерви. Хейзъл и Пайпър я погледнаха любопитно.

— Свада? — попита Хейзъл.

— Спор — отвърна Анабет, — нищо особено.

— Нищо особено! — възкликна богинята. — Абе не е съвсем нищо, миличка. Атина е най-гръцка измежду всички богове и богини. В крайна сметка, тя е покровителка на града, носещ нейното име. Когато римляните го завладяха... е, накрая я приеха в пантеона си. Атина стана Минерва, покровителка на занаятите и ума. Римляните обаче си имаха други военни богове, които повече допадаха на вкуса им. Например Белона...

— Майката на Рейна — промърмори Пайпър.

— Точно така — съгласи се богинята. — Преди време си поговорихме хубаво с Рейна в този парк. Освен това римляните си имат Марс. А после дойде и Митра. Той не е нито грък, нито римлянин, но легионерите много си падаха по култа му. На мен ми се видя голямо парвеню. Така или иначе, римляните забравиха горката стара Атина. Отнеха войнската ѝ чест. Гърците така и не простиха тази обида. Нито пък Атина.

Ушите на Анабет забучаха.

— Знакът на Атина — каза тя — ще ме изведе до статуя, нали? До статуята.

— Каква си ми умничка — усмихна се Афродита. — Досущ като майка си. Трябва обаче да знаеш, че децата на Атина търсят статуята от векове. Никой не е успял да я намери. За сметка на това обаче,

подпалили доста войни с римляните, доста кланета. Децата на Атина стоят зад почти всички граждански войни.

— Това е... — Анабет искаше да каже, че това е невъзможно, но си спомни горчивите думи, които Атина бе изрекла в Голямата централна гара. Спомни си бясната омраза в очите ѝ.

— Романтично? — предположи Афродита. — Да, предполагам, че да.

— Но... — Анабет се опита да проясни ума си. — Как точно действа Знакът на Атина? Показва улики? Или осветява следа, оставена от Атина?

— Хмм... — Афродита изглеждаше леко отегчена. — Не мога да кажа. Не вярвам, че Атина е създала Знака съзнателно. Ако знаеше къде е скрита статуята, щеше просто да ти каже да я намериш. Не... предполагам, че Знакът е повече духовна следа, връзка между статуята и децата на богинята. Виждаш ли, статуята иска да бъде намерена. Но само най-достойното от децата на Атина ще успее да го направи.

— И за хиляди години — каза Анабет — никой не е успял.

— Чакайте малко — каза Пайпър. — За коя статуя говорим?

Богинята се засмя.

— Сигурна съм, че Анабет ще ви обясни. Така или иначе, наблизо има важна улика, някаква карта, оставена от децата на Атина през 1861 година. Спомен, който ще ти помогне, щом пристигнеш в Рим. Както каза обаче, Анабет Чейс, никой не е успял да последва Знака до края. Там те чака най-големият ти страх, ужасът на всяко дете на Атина. А дори и да оцелееш, ще трябва да избереш за какво да използваш наградата си. За мир или за война.

Анабет бе благодарна за това, че масата има покривка, тъй като краката ѝ трепереха.

— Тази карта — каза тя — къде е?

— Момичета! — посочи Хейзъл към небето.

Над палмите кръжаха два огромни орела. Още по-високо имаше колесница, теглена от пегаси. Тя се спускаше бързо към тях.

Очевидно стратегията на Лио с фалшивата следа, пусната от Бъфорд, не бе подействала. Поне не за дълго.

Афродита намаза малко масло върху кифлата си, все едно разполагаха с всичкото време на света.

— Картата е във Форт Съмптър, разбира се — и тя посочи към острова в пристанището с намасления си нож, — но римляните явно са решили да ви отрежат пътя за натам. Ако бях на ваше място, щях да побързам да се върна в кораба. Вземете сладкиш за из път, ако искате.

[1] Съюзът е съставен от 20-те северни и 5-те гранични щата, които подкрепят правителството на САЩ след отцепването на 11-те робовладелски щата през 1861 година. През 1865-та конфедератите се предават, което слага край на Гражданската война. В резултат робовладелството е забранено в цялата страна. — Бел.ред. ↑

XIX. АНАБЕТ

Не стигнаха до кораба. На половината път по дока пред тях кацнаха три огромни орела. Върху всеки от тях имаше римски войник с червена тениска и дънки, покрити със златни броня, меч и щит. Орлите отлетяха, а римлянинът в средата, който бе по-кльощав от останалите, вдигна предпазителя на шлема си.

— Предайте се на Рим! — изкрещя Октавиан.

Хейзъл изтегли кавалерийския си меч и изръмжа:

— Мечтай си, Октавиан.

Анабет тихо прокле. Сам по себе си кльощавият авгур не я притесняваше, но придружителите му изглеждаха като бойни ветерани. Бяха едри и силни, което бе много лошо, като се има предвид факта, че двете с Пайпър бяха въоръжени само с кинжали.

Пайпър вдигна умолително ръце.

— Октавиан, това, което стана в лагера, бе нагласено. Можем да обясним всичко.

— Нито аз, нито войниците ми могат да те чуят! — кресна Октавиан. — В ушите ни има восък. Това е стандартната процедура, когато имаш насреща си зли сирени. А сега хвърлете оръжията си и се обърнете бавно с гръб към мен, за да ви вържа ръцете.

— Оставете го на мен — промърмори Хейзъл, — моля ви.

Корабът бе само на около петнайсет метра от тях, но Анабет не виждаше и следа от тренер Хедж. Вероятно сатирът се бе прибрал долу, за да гледа тъпите мачове. Групата на Джейсън не се очакваше да пристигне преди залез, а Пърси по всяка вероятност бе под водата, откъдето нямаше как да разбере, че са нападнати. Ако успееше да стигне до борда на кораба, Анабет щеше да ползва балистите. Това обаче бе невъзможно, тъй като нямаше как да мине покрай тримата римляни.

Времето й изтичаше. Огромните орли кръжаха над тях и надаваха пронизителни писъци, сякаш за да обадят на събратята си: „Тук има вкусни гръцки богове!“.

Анабет не можеше да види летящата колесница, но предполагаше, че и тя е наблизно. Трябваше да измисли нещо, преди останалите римляни да пристигнат.

Имаше нужда от помощ... от сигнал, с който да извика тренер Хедж или — още по-добре — Пърси.

— Е? — попита Октавиан. Двамата му приятели размахаха мечове.

Много бавно и само с два пръста Анабет изтегли кинжала си, но вместо да го пусне, тя го хвърли с всичка сила към водата.

— За какво беше това? — развика се Октавиан. — Като казах да го хвърлиш, нямах предвид да го мяташ към водата! Това можеше да бъде улика или военен трофей!

Анабет пробва да се усмихне глуповато като сгафила блондинка: „Колко съм глупава“. Никой, който я познаваше, нямаше да се върже на това, но Октавиан го направи. Той изпухтя и каза:

— Вие двете — и посочи с меча си Хейзъл и Пайпър, — оставете оръжията си на земята. Без глуп...

В следващия момент пристанището на Чарлстън изригна като фонтан в Лас Вегас. Когато вълната се отдръпна, тримата римляни бяха в морето и отчаяно махаха с ръце, за да останат над водата въпреки тежестта на броните си. Пърси застана на дока и подаде кинжала на Анабет.

— Изпусна това — каза той с невинно изражение на лице.

— Обичам те! — извика Анабет и го прегърна.

— Трябва да побързаме — прекъсна ги Хейзъл, макар да се бе усмихнала.

Октавиан отново се развика, докато пляскаше във водата:

— Измъкни ме оттук! Ще те убия!

— Не ме изкушавай — отвърна му Пърси.

— Моля? — той се бе хванал за единия от войниците си, който с мъка задържаше и двамата над водата.

— Нищо! — отговори Пърси и се обърна към приятелите си. — Да тръгваме.

— Не можем да ги оставим да се удавят, нали? — намръщи се Хейзъл.

— Няма — успокои я Пърси, — нагласих водата да се завихря под краката им. Когато сме далеч от тях, морето ще ги изплюе на брега

като тапа от шампанско.

— Готино — ухили се Пайпър.

Четиримата се покатериха на борда на *Арго II* и Анабет изтича до руля.

— Пайпър, слез долу и използвай мивката, за да пуснеш съобщение по Ирида. Кажи на Джейсън незабавно да се връща!

Пайпър кимна и хукна да изпълнява задачата си.

— Хейзъл, намери тренер Хедж и му кажи да си дотътри косматия задник до палубата!

— Дадено!

— Пърси! С теб трябва да закараме този кораб до Форт Съмтър.

Пърси кимна и изтича до мачтата. Анабет хвана руля, а пръстите ѝ запрепусаха по контролите. Знаеше точно толкова, колкото ѝ трябваше, за да управлява кораба.

И преди бе виждала как Пърси контролира движението на кораби само с волята си. Не я разочарова и този път. Въжетата се развързаха сами от пристанището, котвата се вдигна. Платната се спуснаха и се издуха от вятъра. В същото време Анабет пусна двигателя. Греблата се подадоха със звук като от картечен огън и *Арго II* зави към острова в далечината.

Трите орела все още кръжаха над главите им, но не смееха да кацнат на палубата, вероятно защото главата на Фестус бълваше струи огън всеки път, когато дръзваха да приближат. Поне дузина орли обаче летяха в бойна формация към Форт Съмтър. Ако всеки от тях носеше по един римски герой...

Враговете им бяха твърде много.

Тренер Хедж се появи на палубата с Хейзъл и затропа с копита.

— Къде са враговете? — извика той. — Кого трябва да убия!

— Никого! Просто пази кораба! — заповяда му Анабет.

— Но аз гледах филм с Чък Норис!

Пайпър също изскочи на палубата.

— Свързах се с Джейсън. Връзката не беше добра, но той вече пътува към нас. Трябва да са... о, ето ги!

Над града се издигаше огромен белоглав орел, който не приличаше на римските птици. Летеше в тяхната посока.

— Франк! — извика Хейзъл.

Лио се бе хванал за краката на орела и дори от такова разстояние Анабет чуваше виковете и ругатните му.

Зад тях Джейсън летеше по вятъра.

— Не го бях виждал да лети досега — изсумтя Пърси. — Прилича на рус Супермен.

— Сега не е време за приказки! — скара му се Пайпър. — Не виждаш ли, че са в беда!

И наистина, римската колесница се спусна от облака право към тях. Джейсън и Франк скочиха настрана от пътя ѝ, за да не бъдат стъпкани от пегасите. Колесничарите стреляха с лъковете си. Стрелите профучаха под краката на Лио, което го накара да се развика още повече.

Джейсън и Франк бяха принудени да минат над *Арго II* и да полетят към Форт Съмтър.

— Ще се оправя с тях — извика тренер Хедж и завъртя балистата. Преди Анабет да успее да извика: — Не бъди глупав — той изстреля едно огнено копие към колесницата. Зарядът избухна над главите на пегасите и ги хвърли в паника. За съжаление, облиза и крилете на Франк и той се спусна надолу. Лио се изхлузи от хватката му. Колесницата тръгна към Форт Съмтър и се удари в Джейсън. Анабет видя с ужас как той се протяга към Лио — очевидно ранен и замаян, — хваща го, а след това напразно се опитва да се задържи във въздуха. Успя само да забави падането им. Двамата изчезнаха зад стените на крепостта, последвани от Франк.

След това колесницата също падна някъде в крепостта и се чу оглушително ТРЯС.

Едно счупено колело се завъртя във въздуха.

— Тренер! — извика Пайпър.

— Какво? — попита Хедж. — Това беше само предупредителен изстрел!

Анабет форсира двигателите. Корпусът се разтърси, докато машината набираше скорост. Доковете на острова сега бяха само на около стотина метра, но над главите им се появиха още една дузина орли. Всеки от тях държеше в ноктите си римски герой.

Екипажът на *Арго II* щеше да бъде превъзхождан при съотношение от поне три към едно.

— Пърси — каза Анабет, — имам нужда от помощта ти. Трябва да овладееш водата така, че да не се разбием в доковете. Веднъж стигнем ли дотам, ще трябва да удържиш нападателите. Останалите ще му помагате.

— Ами Джейсън? — попита Пайпър.

— Ами Франк и Лио? — добави Хейзъл.

— Аз ще ги намеря — обеща Анабет, — ще трябва да намеря и картата. Почти сигурна съм, че единствено аз мога да го сторя.

— Крепостта ще гъмжи от римляни — предупреди я Пърси, — ще трябва да си проправиш път с бой, да намериш приятелите ни, които, надявам се, са добре, после да откриеш картата, а накрая да се върнеш обратно. Всичко това съвсем сама.

— Поредният работен ден — целуна го Анабет. — Каквото и да правиш, не допускай да овладеят кораба!

XX. АНАБЕТ

Новата гражданска война бе започнала. Лио някак си бе останал невредим след падането. Анабет го видя как тича от портик на портик и цели с пламъци огромните орли, спускащи се към него. Римските герои се мъчеха да го настигнат, като прескачаха гюллета и се разминаваха с туристи, които пищяха и тичаха в кръг. Туристическите гидове не спираха да викат: „Това е само възстановка!“, макар да не звучаха много уверени в думите си. Мъглата променяше това, което виждат смъртните, но дори нейната сила си имаше предел.

В средата на двора един боен слон — може би Франк? — тичаше около флагцоковете, карайки римляните да се пръснат във всички посоки. На около петдесет метра от него бе Джейсън, който се дуелираше с як центурион. Устните на врага му изглеждаха почервенели от кръв. Това бе или начинаещ вампир, или някой, който бе силно пристрастен към черешовите газирани напитки. Докато Анабет гледаше, Джейсън извика:

— Съжалявам за това, Дакота! — след което прескочи центуриона като акробат и го удари с дръжката на гладиуса си в тила.

Дакота се свлече на земята.

— Джейсън! — извика Анабет.

Той огледа бойното поле, докато не я видя. Тя посочи към мястото, на което бе акостирал *Арго II*.

— Заведи останалите на борда! Отстъпваме!

— Ами ти? — извика той.

— Не ме чакайте!

Анабет хукна, преди той да е успял да възрази. Беше ѝ трудно да си проправя път сред тълпите туристи. Как можеше толкова много хора да са отишли да разглеждат Форт Съмтър в тази жегата? Анабет обаче бързо разбра, че тълпите бяха спасили живота им. Без хаоса, създаван от паникьосаните смъртни, римляните досега щяха да са ги обкръжили.

Анабет се шмугна в една малка стая, която явно някога бе била част от гарнизона. Опита се да успокои дишането си. Представи си какво ли им е било на съюзническите сили на този остров през 1861 година, обкръжени от врагове, без подкрепления на хоризонта, с намаляващи храна и запаси. Сред тях бе имало и деца на Атина. Те скрили тук важна карта — нещо, което не са искали да попадне в ръцете на врага. Къде щеше да го скрие Анабет, ако бе на тяхно място?

Внезапно стените блеснаха, а въздухът се затопли. Анабет се запита дали не халюцинира. Готвеше се да побегне към изхода, когато вратата се затръшна. Хоросанът пред нея се напука. Мехурчетата по повърхността му се напукаха и от тях излязоха хиляда малки черни паячета.

Анабет не можеше да помръдне. Сърцето ѝ сякаш бе спряло. Паяците покриха стените, покатериха се един върху друг и се пръснаха по пода като плътна пелена. Бавно я обкръжиха.

Това бе невъзможно. Това не можеше да е истина. Ужасът я потопи в спомените ѝ.

Отново бе на седем години, сама в спалнята на дома им в Ричмънд, Вирджиния. Паяците идваха нощем. Излизаха на вълни от шкафа ѝ, чакаха я в сенките. Тя викаше баща си, но той бе винаги на работа. Той отсъстваше винаги, когато тя имаше нужда от него.

Вместо това идваше мащехата ѝ.

— Нямам нищо против да играя ролята на лошото ченге — бе казала тя на баща ѝ веднъж, когато си мислеше, че Анабет не я чува. — Всичко е във въображението ти — караше ѝ се тя за паяците. — Плашиш братчетата си.

— Те не са ми братчета — възразяваше Анабет, което още повече ожесточаваше мащехата ѝ. Очите ѝ бяха почти толкова страшни, колкото и паяците.

— Лягай да спиш — настояваше тя. — И недей да пициш повече.

В мига, в който мащехата ѝ напуснеше стаята, паяците се връщаха. Анабет се опитваше да се скрие под завивките, но бе безполезно. Накрая заспиваше от изтощение. Когато се събудеше на сутринта, разбираше, че цялата е нахапана. Откриваше паяжини по очите, по устата, по ноздрите си.

Ухапванията избледняваха още преди тя да се преоблече, така че не можеше да покаже на мащехата си нищо освен паяжини. Мащехата ѝ смяташе, че това е някакъв хитър номер.

— Стига с тези паяци — казваше твърдо тя. — Вече си голямо момиче.

На следващата нощ паяците дойдоха отново. Мащехата ѝ продължаваше да играе ролята на лошото ченге. Не разрешаваше на Анабет да безпокои баща си за глупости.

— Не — казваше тя, — той няма да се върне отново.

На третата нощ Анабет избяга от къщи.

По-късно в лагера на нечистокръвните бе научила, че всички деца на Атина се боят от паяци. Преди много години Атина бе дала на смъртната тъкачка Арахна болезнен урок. Проклела я бе заради гордостта ѝ, превръщайки я в първия паяк.

Оттогава насам паяците мразеха децата на Атина.

Знанието обаче не помагаше срещу страха ѝ. Веднъж едва не бе убила Конър Стол, задето бе сложил тарантула в леглото ѝ. След години се бе паникьосала в един воден парк в Денвър, когато с Пърси бяха нападнати от механични паяци. А през последните няколко седмици Анабет всяка нощ бе сънувала паяци — как пълзят по нея, как я задушават, как я оплитат в паяжините си.

Сега — в казармите на Форт Съмтър — бе обкръжена. Кошмарите ѝ се бяха превърнали в реалност. Един сънлив глас пророни в главата ѝ: „Скоро, миличка. Скоро ще срещнеш тъкачката“.

— Гейя? — промърмори Анабет и макар да се страхуваше от отговора, попита: — Коя е тъкачката?

Паяците се развълнуваха, покатериха се по стените, завъртяха се около краката на Анабет подобно на черен водовъртеж. Единствено надеждата, че това е илюзия, задържаеше Анабет в съзнание.

„Надявам се да оцелееш, дете — каза гласът на жената. — Предпочитам твоята кръв да ме събуди. Но, от друга страна, трябва да позволим на тъкачката да отмъсти...“

Гласът на Гейя затихна. На далечната стена, в центъра на морето от паяци, блесна червен символ — фигура на сова, подобна на онази, която бе нарисувана върху сребърната драхма. Совата сякаш гледаше Анабет. Тогава, точно както ставаше в кошмарите ѝ, Знакът на Атина

грейна и изпепели паяците, докато в стаята не останаха само гнусните им пепелища.

„Хайде — прошепна друг глас. Майката на Анабет. — Отмъсти за мен. Последвай Знака.“

Червеният символ на совата избледня. Вратата на гарнизона бе отворена. Анабет стоеше смаяна в средата на стаята, без да е сигурна дали е видяла нещо реално, или просто е имала видение.

Експлозия разтърси сградата. Анабет си спомни, че приятелите ѝ са в опасност. Твърде дълго бе останала тук.

Насили се да помръдне. Пристъпи навън все още трепереща. Въздухът на океана сякаш освежи ума ѝ. Погледна към двора, отвъд паникьосаните туристи и сражаващите се герои — към края на укрепленията, където имаше огромно оръдие, което гледаше към морето.

Може би си въобразяваше, но то сякаш грееше в червено. Тя се спусна към него. Един орел я нападна, но тя се наведе, без да спира да тича. Нищо не можеше да я уплаши така, както паяците.

Римските герои се бяха подредили в стройни редици и напредваха към *Арго II*, но над главите им се бе образувала малка буря. Макар денят да бе ясен навсякъде около тях, над римляните отекваше гръм и проблясваха светкавици. Дъжд и вятър ги пресрещаха на всяка крачка.

Анабет не спря, за да помисли какво става. Тя стигна оръдието и постави ръка на дулото му. От другата страна имаше запушалка, която блокираше отвора. Знакът на Атина грейна в нея и описа червения силует на сова.

— В оръдието — каза си Анабет, — разбира се.

Тя опита да махне запушалката с пръсти, но без успех. Прокле и извади кинжала си. Веднага след като докосна запушалката с небесния си бронз, тя се сви и отхлаби.

Анабет я извади и пхна ръка в дулото. Пръстите ѝ уловиха нещо студено, гладко и метално. Тя извади малък диск от бронз с размерите на чинийка за чай. Върху него бяха изографисани малки букви и илюстрации. Тя реши да го изследва по-късно. Пхна го в раницата си и се обърна.

— Бързаш да си тръгнеш? — попита Рейна.

Преторът стоеше на около три метра от нея. Бе в пълно бойно снаряжение и държеше златно копие. Металните хрътки до нея изръмжаха.

Анабет се огледа. Бе съвсем сама. Битката се бе прехвърлила на доковете. Надяваше се приятелите ѝ да са се качили на борда. Трябваше обаче да отплават незабавно, иначе римляните щяха да надделеят благодарение на численото си превъзходство.

Анабет трябваше да побърза.

— Рейна — каза тя, — случилото се в лагер „Юпитер“ стана по вина на Гея. Тя изпрати ейдолони. Това са призраци, които обсебват жертвите си...

— Запази обясненията си за процеса — прекъсна я Рейна.

Кучетата изръмжаха и пристъпиха към нея. Този път явно нямаше значение, че Анабет казва истината. Опита се да измисли план за бягство. Съмняваше се, че може да победи Рейна в битка, дори кучетата да ги нямаше.

— Ако позволиш на Гея да раздели двата лагера — каза Анабет, — гигантите вече са спечелили. Те ще унищожат гърците, римляните, боговете и целия свят на смъртните.

— Мислиш ли, че не го знам? — процеди Рейна. Гласът ѝ бе потвърд от стомана. — Ти не ни остави никакъв избор. Октавиан настърви и насъска легиона. Не мога да го спра. Предай се. Ще те върна в Нов Рим. Там процесът няма да е честен. Ще бъдеш екзекутирана по най-жесток начин. Но можеш да предотвратиш понататъшното насилие. Октавиан няма да се засити с твоята смърт, но мисля, че ще мога да убедя останалите да свалят оръжие.

— Но аз не съм виновна!

— Няма значение! — излая Рейна. — Някой трябва да плати за това, което се случи! Нека бъдеш ти. Това е по-добрият вариант.

Кожата на Анабет настръхна.

— Какъв тогава е лошият?

— Използвай прословутата си мъдрост — каза Рейна, — ако избягаш и днес, няма да те последваме. Вече ти казах, дори луд не би доближил древното море. Но ако Октавиан не успее да отмъсти на екипажа ви, ще насочи вниманието си към лагера на нечистокръвните. Легионът ще тръгне към вашата територия. Ще опустошим лагера ви и ще покрием земята със сол, та нищо повече да не израсте.

„Избий римляните — чу тя шепота на майка си. — Те никога няма да станат твои съюзници!“

На Анабет ѝ идеше да заплаче. Лагерът на нечистокръвните бе единственият ѝ истински дом, а в знак на приятелство тя бе казала на Рейна точното му местонахождение. Не можеше да остави приятелите си там на милостта на римляните и да отиде на другия край на планетата.

Но, от друга страна, ако не стигнеше древните земи, всички подвизи, които бе извършила, всичко, което бе преживяла, за да си върне Пърси, щеше да е напразно. Освен това не бе сигурна, че Знакът на Атина ще я изведе до отмъщението.

„Ако намеря пътя към къщи...“ — бе казала майка ѝ.

„Как ли ще използваш това, което си намерила? — бе попитала Афродита. — За мир или за война?“

Отговор имаше и Знакът на Атина можеше да я отведе до него, стига тя да оцелееше.

— Тръгвам — каза на Рейна, — ще намеря Знака на Атина в Рим.

— Нямах идея какво те чака там — поклати глава преторът.

— Напротив, имам — каза Анабет. — Мога да поправа грешката, разделила нашите два лагера.

— Нашата вражда трае вече хилядолетия. Как може един човек да ни помири?

На Анабет ѝ се щеше да даде на Рейна убедителен отговор, да ѝ покаже триизмерна диаграма или брилянтна схема, но не можеше. Трябваше просто да опита. Спомни си изражението на лицето на майка си и думите ѝ: „Трябва да се върна вкъщи“.

— Този подвиг трябва да бъде извършен — каза тя. — Можеш да опитаеш да ме спреш и тогава ще трябва да се борим до смърт. А можеш и да ме пуснеш. Тогава ще опитам да спася и двата лагера. Ако трябва да вървите към лагера на нечистокръвните, поне опитай да забавиш Октавиан.

Рейна присви очи.

— Аз също съм дъщеря на богиня воин, признавам смелостта ти. Избягаеш ли сега обаче, обричаш лагера си на тотално унищожение.

— Не подценявай лагера на нечистокръвните — предупреди я Анабет.

— Никога не си виждала силата на легиона — отвърна Рейна.

От доковете долетя познат глас, понесен от вятъра.

— Избийте ги! Избийте ги всичките!

Октавиан не се бе удавил. Сега се бе скрил зад стражите си и окуражаваше другите римски герои, които се мъчеха да стигнат до кораба, вдигнали щитове, за да се защитят от бурята, която бушуваше около тях.

Пърси и Джейсън бяха застанали заедно на борда на *Арго II*, кръстосали мечове. Анабет усети, че я полазват тръпки, когато разбра, че момчетата действат заедно и призовават силите на небето и морето. Вятърът и водата действаха като едно. Вълни се удряха в укрепленията, проблясваха светкавици. Огромните орли падаха от небето. Останките от летящата колесница горяха във водата, а тренер Хедж въртеше арбалета на кораба и целеше гигантските птици в небето.

— Виждаш ли — каза Рейна с горчивина, — копието е хвърлено. Нашите родове отново са във война.

— Това няма да продължи, ако успея.

Изречението на Рейна бе същото като онова, което бе направила, когато бе разбрала, че Джейсън си е намерил друга приятелка. Като претор тя бе сама, предадена и пълна с горчилка. Не можеше да повярва, че нещата могат да се наредят.

Анабет зачака нападението ѝ.

Вместо това Рейна махна с ръка. Металните кучета отстъпиха.

— Анабет Чейс — каза тя, — когато се срещнем отново, ще сме врагове на бойното поле.

Преторът се обърна и тръгна към укрепленията. Хрътките я последваха.

Анабет се страхуваше, че това е някакъв номер, но нямаше време да се съмнява. Затича се към кораба. Ветровете, които тормозеха римляните, нямаха ефект върху нея. Анабет мина покрай редиците на врага.

— Спрете я! — извика Октавиан.

Едно копие прелетя покрай ухото ѝ. *Арго II* вече напускаше пристанището. Пайпър бе на мостика, протегнала ръка. Анабет скочи и я улови. Мостчето падна в морето, а двете момичета се претърколиха на палубата.

— Да тръгваме! — извика Анабет. — Давайте!

Двигателите изръмжаха, греблата се завъртяха. Джейсън промени посоката на вятъра, а Пърси призова масивна вълна, която повдигна кораба над стените на укреплението и го изпрати към морето. Когато *Арго II* достигна максимална скорост, Форт Съмтър бе само петно в далечината.

Вече плаваха към древните земи.

XXI. ЛИО

След като бе видял музей, пълен с духове от армията на Конфедерацията, Лио смяташе, че денят му няма как да стане по-лош. Но грешеше.

Не намериха нищо в секцията, посветена на Гражданската война, освен няколко възрастни туристи и заспали пазачи. Когато обаче се опитаха да разгледат експонатите, се появи цял батальон от прозрачни зомбита в сиви униформи. Оказа се, че Франк не може да контролира духовете. Когато Пайпър им прати съобщение по Ирида, с което им съобщи благата вест, че римляните ги атакуват, вече бяха изминали половината път обратно до кораба, преследвани от разгневени мъртъвци наред центъра на Чарлстън.

След това Лио бе имал възможността и да полети в ноктите на добрия орел Франк. Римляните явно бяха разбрали, че Лио е стрелял по китния им малък градец, тъй като го обстрелваха доста усърдно.

И това не бе всичко! Тренер Хедж бе успял да ги свали от небето, Франк го бе изпуснал — според Лио нарочно — и накрая бяха паднали във Форт Съмтър.

Сега Лио трябваше да даде всичко от себе си, за да удържи порещия вълните *Арго II* цял. Пърси и Джейсън бяха надминали себе си, призовавайки огромната буря.

По някое време Анабет застана до него и се опита да надвика вятъра:

— Пърси каза, че е говорил с nereida в пристанището на Чарлстън!

— Радвам се за него! — извика в отговор Лио.

— Нереидата каза, че трябва да потърсим помощ от братята на Хирон!

— Какво означава това? Нима трябва да намерим парти понитата? — Лио никога не бе виждал лудите роднини на Хирон, но бе чул слухове за това, че кентаврите имали турнири по бой с мечове, надпиване с бира и стрелба с водни пистолети, заредени с крем.

— Нямам представа — отвърна Анабет, — но имам координати. Можеш ли да ги програмираш в кораба?

— Мога да въведа звездни координати и да ти поръчам безалкохолно. *Много ясно*, че мога!

Анабет му издиктува цифрите. Лио успя да ги набере с една ръка, докато с другата държеше руля. Една червена точка изскочи на бронзовия дисплей.

— Това е по средата на Атлантика — каза той, — да не би парти понитата да си имат яхта?

Анабет безпомощно сви рамене.

— Просто удръж кораба цял, докато се отдалечим от Чарлстън. Джейсън и Пърси ще се справят с вятъра!

— Весело!

Бурята изглеждаше безкрайна, но най-накрая морето се успокои, а ветровете затихнаха.

— Валдес — каза тренер Хедж изненадващо загрижен, — дай ми руля. Въртял си го два часа.

— Два часа?

— Да. Нека аз покарам малко.

— Тренер?

— Да, хлапе?

— Не мога да си откача ръцете.

Вярно беше. Пръстите на Лио се бяха вдървили. Очите го боляха от виждане в хоризонта. Коленете му бяха омекнали.

Тренер Хедж успя да го откачи от руля. Лио погледна за последно конзолата, слушайки Фестус, който писукаше последния си доклад за състоянието на кораба. Чувстваше, че е забравил нещо. Погледна към контролите и се опита да помисли, но без резултат. Не можеше дори да фокусира погледа си.

— Само имай едно наум за чудовища — каза той на тренъора. — И внимавай с повредения жирокоп. И...

— Ще се справя — обеща му тренер Хедж, — а сега върви да почиваш!

Лио кимна уморено и тръгна със залитане към приятелите си. Пърси и Джейсън седяха, опрели гърбове на мачтата, свели глави от умора. Анабет и Пайпър се опитваха да им дадат малко вода за пиене. Хейзъл и Франк спореха за нещо на известно разстояние, като махаха с

ръце и клатеха глави. Част от Лио се зарадва на това, другата половина го накара да се почувства виновен от това. Спорът спря внезапно, когато Хейзъл го видя. Всички се събраха до мачтата. Франк се бе намръщил, като че ли искаше да се превърне в булдог.

— На хоризонта няма преследвачи — каза той.

— Нито пък земя — добави Хейзъл. Тя изглеждаше малко позеленяла, макар Лио да не можеше да каже дали това се дължи на спора, или на люлеенето на кораба.

Погледна към хоризонта. Във всички посоки се виждаше само океанът. Това не трябваше да го изненадва. Бе прекарал последните шест месеца в строеж на кораб, който трябваше да прекоси Атлантическия океан. До днес обаче пътешествието до древните земи му бе изглеждало нереално. Лио никога не бе напускал Щатите, ако не се броеше малката им екскурзия на гърба на дракон до Квебек. Сега бяха сред открито море — съвсем сами и отпавили се към Маре Нострум, откъдето идваха всички ужасни чудовища и гиганти. Римляните можеше и да не ги последват, но нямаше да дойде и помощ от лагера на нечистокръвните.

Лио потупа кръста си, за да е сигурен, че коланът му с инструменти е там. За съжаление, така си спомни и за бисквитката на Немезида, прибрана в един от джобовете му. „Не ще намериш място сред събратята си — ехтеше гласът на богинята в главата му. — Винаги ще им бъдеш чужд, седмото колело.“

Забрави я — каза си Лио. — Съсредоточи се върху работата, която можеш да свършиш.

Той се обърна към Анабет.

— Намери ли картата, която ти трябваше?

Тя кимна, макар да изглеждаше преbledняла. Лио се замисли за това какво ли я бе стреснало във Форт Съмтър.

— Трябва да я разуча — каза тя, сякаш за да сложи точка на темата. — Колко далеч сме от координатите, които ти дадох.

— Ако греблата работят на пълни обороти, ни остава около час път — каза Лио. — Имаш ли идея какво търсим?

— Не — призна тя. — Пърси, ами ти?

Пърси вдигна глава. Очите му бяха кръвясали и уморени.

— Нереидата каза, че там живеят братята на Хирон и че те ще се заинтересуват от градския аквариум в Атланта. Не знам какво имаше

предвид, но... — Той се спря, сякаш бе изхабил и последната си останала енергия. — Предупреди ме да бъда внимателен. Богинята от аквариума, Кето, е майка на всички морски чудовища. Тя е затворена в Атланта, но въпреки това може да прати децата си след нас. Нереидата каза, че трябва да сме готови за атака.

— Страхотно — промърмори Франк.

Джейсън се опита да стане, което не беше добра идея. Пайпър го хвана, за да не падне, и той се отпусна обратно на мачтата.

— Не можем ли да полетим? — попита той. — Тогава...

— Това би било супер — отвърна Лио, — но Фестус ми каза, че въздушният жироскоп е бил унищожен, когато корабът се удари във Форт Съмтър.

— Бързахме — отговори Анабет, — опитвахме се да те спасим.

— Много благородно — съгласи се Лио. — Само казвам, че ще ми отнеме известно време, докато го оправя. А без него не можем да полетим никъде.

Пърси размърда рамене и направи гримаса.

— Няма проблеми. Морето е чудесно.

— Говори за себе си — погледна Хейзъл към залязващото слънце, — трябва да побързаме. Изгубихме още един ден. На Нико му остават само три.

— Ще се справим — обеща Лио. Той се надяваше, че Хейзъл му е простила, задето се бе усъмнил в брат й (хей, подозрението му се бе сторило основателно). Не искаше обаче да отваря раната наново. — Можем да стигнем до Рим за три дни. Стига да не се случи нещо неочаквано.

Франк изсумтя. Все още изглеждаше така, сякаш иска да се превърне в булдог.

— Няма ли *някакви* добри новини?

— Всъщност има — каза Лио. — Според Фестус нашата летяща маса, Бъфорд, се е прибрала успешно, докато сме били в Чарлстън. Орлите не са го хванали. За жалост обаче, е изгубил торбата с панталоните ти.

— Мътните го взели! — излая Франк. Лио сметна, че за него този израз е с тежестта на псувня.

Голямото момче вероятно щеше да продължи със старомодните си ругатни, ако Пърси не се бе превил надве и не бе простенал:

— Да не би светът да се е обърнал наопаки?

Джейсън притисна ръце до главата си.

— Да, а освен това се и върти. И е пожълтял. Всичко е жълто. Това нормално ли е?

Анабет и Пайпър се спогледаха притеснени.

— Тази буря наистина е изпила силите ви — каза Пайпър на момчетата. — Трябва да си починете.

Анабет кимна в знак на съгласие.

— Франк, ще ни помогнеш ли да ги заведем до каютите?

Франк погледна към Лио. Определено не искаше да го оставя насаме с Хейзъл.

— Всичко е наред, човек — отвърна Лио. — Само гледай да не ги изпуснеш по стълбите.

Щом останалите слязоха долу, Хейзъл и Лио се спогледаха притеснено. Бяха останали съвсем сами, ако не се броеше тренер Хедж, който пееше интро на „Покемон“ от кварталдека. По някаква причина обаче треньорът бе сменил думите на: „Да ги погубииим!“. Лио наистина не искаше да знае защо. Песента не помогна на гаденето на Хейзъл.

— Ъх... — Тя се преви надве и обвини тяло с ръце. Имаше хубава коса — къдрава и златистокафява — като стръкове канела. Кое то напомни на Лио за място в Хюстън, където правеха страхотни тулумбички. Мисълта за тях го накара да огладнее.

— Не се навеждай — посъветва я той — и не затваряй очи. От това гаденето се влошава.

— Така ли? И ти ли страдаш от морска болест?

— Не от морска болест. Като пътувам в кола, ми става лошо и...

Той се спря. Искаше да каже, че му се завива свят и когато разговаря с момичета, но реши да запази това за себе си.

— В кола? — изправи се с мъка Хейзъл. — Можеш да управляваш кораб и да яздиш дракон, но ти прилошава, когато се возиш в кола?

— Знам, че е шантаво — сви рамене Лио, — това ме прави специален. Виж, най-добре е да гледаш към хоризонта. Това ще помогне.

Хейзъл си пое дълбоко въздух и се загледа в далечината. Очите ѝ бяха златисти като медните и бронзови дискове в механичната глава на

Фестус.

— По-добре ли си? — попита той.

— Малко по-добре — звучеше, все едно се опитва да е учтива. Продължи да гледа към хоризонта, но Лио реши, че тя преценява настроението му и се чуди какво да каже.

— Франк не те е изпуснал нарочно — каза накрая тя. — Не е такъв човек. Просто е малко непохватен.

— Опа — каза Лио, като имитираше гласа на Франк Занг, — изпуснах Лио сред отряд вражески войници. Мътните го взели!

Хейзъл се опита да скрие усмивката си. Лио счете, че смехът е за предпочитане пред повръщането.

— Бъди по-мек с него — каза тя. — Изнервяш го с твоите огнени топки.

— Аз ли го изнервям? Та той може да се превръща в слон!

Хейзъл продължи да гледа към хоризонта. Изглеждаше по-добре, макар тренер Хедж да не спираше да си таника песента от „Покемон“.

— Лио — каза тя, — това, което стана в Голямото солено езеро...

Почва се — помисли си Лио. Спомни си срещата с Немезида, богинята на Отмъщението. Бисквитката в колана му натежа. Миналата нощ, докато се отдалечаваха от Атланта, Лио бе лежал в каютата си, замислен за това как бе ядосал Хейзъл. Чудеше се дали може да оправи нещата.

„Скоро ще се изправиш срещу проблем, който не можеш да разрешиш — бе казала Немезида. — Тогава аз ще ти помогна. Срещу съответната цена, разбира се.“

Лио бе извадил бисквитката от джоба на колана си и я бе прехвърлил през пръсти, чудейки се каква ли цена ще трябва да плати, щом я отвори.

Може би моментът бе настъпил.

— Бих могъл — каза той на Хейзъл — да използвам бисквитката, за да намеря брат ти.

— Какво? — Хейзъл изглеждаше смаяна. — Не! Искам да кажа... никога не бих те помолила за това. Не и след това, което Немезида спомена за цената. Та ние с теб едва се познаваме!

Последните думи го нараниха, макар Лио да знаеше, че са верни.

— За какво тогава искаш да поговорим? — попита той. — За това, че се бяхме хванали за ръце на скалата ли?

— Не! — бързо каза тя и се изчерви по сладкия начин, по който го правеше, когато бе смутена. — Просто си мислех за начина, по който измами Нарцис и нимфите...

— А, това ли? — Лио погледна инстинктивно към ръката си. Татуировката ГОТИН ПИЧ още не бе избледняла напълно. — Тогава ми се стори добра идея.

— Беше невероятен — каза Хейзъл. — Мислех си колко ми напомняш за...

— Сами? — предположи Лио. — Ще ми се да знам кой е той.

— Кой беше той — поправи го Хейзъл. Вечерният въздух бе хладен, но тя потрепера. — Мислех си... че може би мога да ти покажа.

— Имаш негова снимка?

— Не. Има спомени, които изживявам наново. Отдавна не съм преживявала такъв и никога не съм опитвала да ги призовавам нарочно. Веднъж обаче споделих един с Франк. Помислих си, че...

Погледите им се кръстосаха. Лио се почувства изнервен, все едно са го инжектирали с кафе. Ами ако споменът бе нещо, което Хейзъл бе споделила с Франк?... Лио не знаеше дали иска, или не иска да го види.

— Като казваш спомен... — преглътна той. — Какво точно имаш предвид? Безопасно ли е?

Хейзъл протегна ръка.

— Не искам да те моля за това, но е важно. Срещата ни не може да е случайна. Ако успеем да потънем в спомена, може би ще разберем какво ни свързва.

Лио погледна към руля. Все още мислеше, че е забравил нещо, но тренер Хедж, изглежда, се справяше добре. Небето бе ясно.

Нямаше и следа от неприятности.

Освен това „спомен“ звучеше като нещо кратко. Нищо нямаше да стане, ако оставеше тренера на руля още няколко минути, нали?

— Добре — отстъпи той, — покажи ми.

Той взе ръката на Хейзъл и светът се разпадна.

XXII. ЛИО

Озоваха се в двора на стара сграда, подобна на манастир. Червените тухлени стени бяха обрасли с лозя. Големи магнолии бяха напукали паважа. Слънцето грееше ярко, а влажността на въздуха сигурно бе към двеста процента — повече дори отколкото в Хюстън. Лио надуши, че някъде наблизко се пече риба. Над тях облаците бяха ниски и сиви, нашарили небето като ивици върху тигрова кожа.

Дворът бе с размерите на баскетболно игрище. В единия ъгъл, в основата на статуя на Света Богородица, имаше спукана футболна топка. Прозорците на сградата бяха отворени. Лио можеше да види как нещо в тях се движи, но бе странно тихо. Нямаше и следа от климатик, което означаваше, че вероятно температурата в сградата е поне четирийсет градуса.

— Къде сме? — попита той.

— В старото ми училище — отвърна Хейзъл. — Академия за цветнокожи и индианци „Света Агнес“.

— Що за име...?

Той се обърна към Хейзъл и извика. Тя изглеждаше като призрак — неясен силует в горещия въздух. Лио погледна надолу към себе си и видя, че той също се е превърнал в мъгла.

Всичко около него изглеждаше плътно и истинско, но той бе дух. Чувството бе неприятно — особено предвид факта, че допреди няколко дни бе обсебен от ейдолон.

Преди да успее да попита нещо друго, отвън проехтя звънец. Звукът не беше електронен както днес — просто чукче се удряше в метал.

— Това е само спомен — каза Хейзъл. — Никой няма да ни види. Погледни, ето ни там.

— Нас?

От всички врати изскочиха десетки деца, които излязоха на двора. Те викаха и се закачаха едно с друго. Повечето бяха афроамериканчета, но имаше и някои с латиноамерикански произход.

Възрастта им варираше — някои изглеждаха като току-що излезли от детската градина, други приличаха на гимназисти. Лио позна, че това се е случило в миналото, тъй като момичетата носеха рокли и кожени обувки със закопчалки. Момчетата бяха облечени с бели ризи и панталони с тиранти. Мнозина бяха нахлупили шапки като тези на жокеите. Някои от децата си носеха обяд, но повечето нямаха. Дрехите им бяха чисти, но износени. Някои имаха дупки по панталоните си или разпадащи се обувки.

Няколко от момичетата започнаха да скачат на едно старо въже за пране. По-големите момчета си подаваха мърлява топка за бейзбол. Децата с обяди седнаха заедно и се разприказваха.

Никой не обърна внимание на духовете на Лио и Хейзъл.

След това Хейзъл — Хейзъл от миналото — излезе на двора. Лио я разпозна без проблем, макар да изглеждаше с около две години по-малка от сега. Косата ѝ бе стегната на кок. Златните ѝ очи се стрелкаха по двора. Изглеждаше притеснена. Облечена бе с тъмна рокля, за разлика от другите момчета, които бяха в бели вълнени дрехи или с рокли на цветя. Изглеждаше като оплаквачка на погребение.

Тя стисна ленената торба с обяда си и приближи стената, мъчейки се да остане незабелязана.

Не се получи. Едно момче извика: „Вещице!“.

Той тръгна бавно към нея и я притисна в ъгъла. Не можеше да се определи дали е на четиринайсет, или деветнайсет. Беше високо и едро момче, най-голямото в двора. Лио разбра, че е побойник. Носеше мръсна риза с цвета на парцал и износени вълнени панталони (които едва ли бяха удобни в тази жегата). Беше бос. Може би учителите се страхуваха от него и затова допускаха да върви без обувки. А може би просто нямаше такива.

— Това е Руфъс — каза призрачната Хейзъл с неприязън.

— Сериозно ли се казва Руфъс? — попита Лио.

— Хайде — каза призрачната Хейзъл и приближи сцената на спора. Лио я последва. Не бе свикнал да се носи по въздуха, но веднъж се бе возил на тротинетка. Усещането бе много подобно. Просто се наклони в посоката, в която искаше да отиде, и се плъзна по въздуха натам.

Руфъс имаше толкова плоско лице, че изглеждаше, сякаш някой го е блъскал в тротоара. Косата му бе така равно подстригана, че

можеше да се ползва като летище за миниатюрни самолети.

Руфъс протегна ръка.

— Обяда.

Малката Хейзъл не възрази. Тя подаде ленената си торба, все едно случващото се бе нещо нормално. Няколко момичета се приближиха, за да видят какво става. Една от тях се изкикоти към Руфъс.

— Не ти трябва да ядеш това — предупреди го тя, — сигурно е отровно.

— Права си — каза Руфъс. — Майка ти ли приготви това, Левеск? Вещицата?

— Тя не е вещица — промърмори Хейзъл.

Руфъс пусна торбата на земята и я стъпка, смачквайки съдържанието ѝ.

— Дръж си го. Искam обаче диамант. Казват, че майка ти може да вади скъпоценни камъни от нищото. Дай ми диамант.

— Нямам диаманти — каза Хейзъл. — Махни се.

Руфъс стисна юмруци. Лио бе минал през достатъчно лоши училища, за да надуши, че играта загрубява. Искаше да пристъпи напред и да помогне на Хейзъл, но бе само един призрак. Освен това сцената, която се разиграваше пред него, се бе случила преди десетилетия.

И тогава едно хлапе изскочи напред. Лио затаи дъх. Момчето изглеждаше досущ като него.

— Виждаш ли? — каза призрачната Хейзъл.

Фалшивият Лио бе висок колкото истинския, което означаваше, че бе нисък. Имаше и неговата хиперактивност — непрекъснато опипваше панталоните си, приглаждаше бялата си риза, наместваше жокейската шапка на къдравата си тъмна коса. (Лио реши, че ниските хора не бива да носят такива шапки, освен ако наистина не са жокеи.) Фалшивият Лио имаше същата дяволита усмивка, която истинският виждаше всеки ден в огледалото — изражение на лицето, което караше учителите да кажат: „Не си го и помисляй!“ и да го сложат на първия чин.

Фалшивият Лио изглеждаше така, сякаш също бе смъртен от учител. Държеше в ръката си картонена шапка, на която пишеше

ГЛУПАК. Лио смяташе, че такива неща съществуват само в анимационните филми.

Разбираше защо фалшивият Лио не си я е сложил. Да изглеждаш като жокей, бе достатъчно нелепо, но с този конус на главата си щеше да прилича на гном.

Няколко от децата отстъпиха назад, когато видяха, че фалшивият Лио излиза напред. Други приближиха, сякаш очакваха да стане шоу.

В същото време Руфъс Плоското лице все още искаше диамант от Хейзъл. Дори не бе забелязал появата на фалшивия Лио.

— Хайде, малката — надвисна Руфъс над Хейзъл, стиснал юмруци, — дай го!

Хейзъл се притисна до стената. Внезапно земята под нея пукна като клон. Един съвършен диамант с размерите на шам фъстък се появи в краката ѝ.

— Ха! — излая Руфъс, щом го видя, и понечи да се наведе към него.

Хейзъл обаче извика:

— Недей, моля те! — сякаш наистина се притесняваше за едрия побойник.

Точно в този момент фалшивият Лио приближи.

Почва се — помисли си истинският. — Двойникът ми ще направи някоя хватка като тренер Хедж и ще спаси момичето.

Вместо това фалшивият Лио приближи върха на конусовидната шапка до устата си като мегафон и извика:

— СТОП! — произнесе го с такъв авторитет, че повечето деца моментално замръзнаха. Дори Руфъс се изпъна и отстъпи назад объркан.

Едно от малките момчета промърмори под носа си:

— Сами Смешкото.

Сами — потръпна Лио. Кое всъщност бе това хлапе?

Фалшивият Лио или, ако предпочитате, Сами, приближи Руфъс, като държеше идиотската шапка в ръка. Изглеждаше ядосан.

— Не, не и не! — обяви той и размаха свободната си ръка към другите деца, които се събираха, за да видят какво става. Сами се обърна към Хейзъл. — Госпожице Ламар, вашата реплика е... — Сами се огледа наоколо възмутен. — Каква е репликата на Хейди Ламар^[1] по сценарий?

— Недей, злодей такъв! — обади се едно от момчетата.

— Благодаря! — каза Сами. — Госпожице Ламар, очаква се да кажете: „Недей, злодей такъв!“. А вие, Кларк Гейбъл^[2]...

Целият двор избухна в смях. Лио знаеше, че Кларк Гейбъл е актьор от едно време, но нищо повече. Очевидно идеята, че плосколикия Руфъс може да е Кларк Гейбъл, силно развеселяваше децата.

— Господин Гейбъл...

— Не! — извика едно от момичетата. — Направи го Гари Купър^[3]!

Избухна още смях. Руфъс се огледа, все едно се чудеше как да излее яда си. Стисна юмруци, сякаш искаше да удари някого, но не можеше да нападне цялото училище. Очевидно мразеше да му се смеят, но малкият му мозък не схващаше каква е целта на Сами.

Лио кимна възхитен. Сами наистина приличаше на него. Лио бе постъпвал така с хулигани години наред.

— Правилно! — извика заповедно Сами. — Господин Купър, кажете: „Но този диамант е мой, коварна моя!“, а след това вземете диаманта така!

— Сами, недей! — възрази Хейзъл, но Сами отмъкна камъка и го пхна в джоба си с едно движение, след което се обърна към Руфъс.

— Искam емоция! Искam дамите в публиката да ахкат! Дами, накара ли ви господин Купър да ахнете?

— Не — отговориха някои от тях.

— Виждаш ли? — извика Сами. — Хайде, отначало! — и той извика в конусовидната шапка: — Екшън!

Руфъс започваше да се окопитва. Той пристъпи към Сами и каза:

— Валдес, ще те...

Звънецът удари. Децата хукнаха към вратата. Сами хвана Хейзъл за ръка и я дръпна от пътя на малките деца, които сякаш работеха за Сами и подкараха Руфъс с тях. Грубиянът бе отнесен от вълната малки деца. Скоро Сами и Хейзъл останаха сами, ако не се брояха призрачните им наблюдатели.

Сами взе смачкания обяд на Хейзъл, отупа показно лепената торба и я поднесе към момичето с дълбок поклон, все едно му даваше корона.

— Госпожице Ламар.

Малката Хейзъл взе смачкания си обяд. Изглеждаше, все едно иска да заплаче, но Лио не знаеше дали това е от облекчение, тъга или възхищение.

— Сами... Руфъс ще те убие.

— Той знае, че не бива да се закача с мен — каза Сами и постави конусовидната шапка над жокейската, след което се изпъчи и потупа кльощавите си гърди.

Конусовидната шапка падна.

— Непоправим си — засмя се Хейзъл.

— Благодаря ви, коварна моя.

Усмивката на Сами угасна. Въздухът сякаш натежа. Хейзъл погледна към земята.

— Не трябваше да пипаш този диамант. Опасно е.

— О, хайде, стига — каза Сами. — Не и за мен!

Хейзъл го погледна предпазливо, сякаш се чудеше дали да му повярва.

— С тези скъпоценности се случват лоши неща. Не бива...

— Няма да го продам — каза Сами. — Обещавам! Ще го задържа като символ на твоята благодет.

— Мисля, че имаш предвид моята *благодарност* — насили се да се усмихне Хейзъл.

— Точно! Но трябва да тръгваме. Време е за следващата ни сцена: „Хейди Ламар едва не загива от скука в час по английски език“.

Сами ѝ предложи ръка като джентълмен, но Хейзъл го избута закачливо.

— Благодаря, че ми помогна, Сами.

— Госпожице Ламар, аз винаги ще бъда до вас — каза той храбро.

Двамата се затичаха към училището.

Лио отново се почувства като призрак — сякаш е бил ейдолон през целия си живот, тъй като това момче му бе показало какъв трябва да бъде истинският Лио. Беше по-умен, по-готин, по-забавен. Флиртуваше с Хейзъл така умело, че бе откраднал сърцето ѝ. Неслучайно Хейзъл бе погледнала Лио толкова особено, когато се бяха видели за първи път. Неслучайно бе произнесла името Сами с толкова чувство. Лио обаче бе Сами, колкото Руфъс бе Кларк Гейбъл.

— Хейзъл — каза той, — аз... не мисля, че...

Училищният двор се разпадна и те се пренесоха на различно място. Хейзъл и Лио все още бяха духове, но сега стояха пред занемарена къща. Тя бе построена до една канавка, обрасла с бурени. На двора се издигаха бананови палми. На стълбите бе поставено радио, от което свиреше коюнто^[4], а на сенчестата веранда мършав старец се люлееше, загледан в хоризонта.

— Къде сме? — попита Хейзъл. Тя все още бе призрак, но в гласа ѝ се долавяше тревога. — Това не е мой спомен!

Лио усети, че призракният му образ става по-реален. Това място му изглеждаше странно познато.

— Това е Хюстън — осъзна той. — Тази гледка ми е позната. Канавката... Това е кварталът, в който израснах. Летището „Хоби“ е нататък.

— Това е твой спомен? — попита Хейзъл. — Не разбирам! Как може...

— Питаш мен? — попита Лио.

И тогава старецът промърмори:

— Ах, Хейзъл...

Лио почувства, че го полазват тръпки. Старецът продължаваше да гледа към хоризонта. Откъде знаеше, че са там?

— Предполагам, че нямахме достатъчно време — продължи да говори замечтано старецът, — е...

Той не довърши мисълта си.

Хейзъл и Лио останаха неподвижни. Старецът не даде знак, че ги е видял или чул. Лио осъзна, че човекът говори на себе си. Защо обаче бе произнесъл името на Хейзъл?

Имаше суха кожа, къдрава бяла коса и сбръчкани ръце, все едно бе прекарал целия си живот в работилница. Носеше чиста бледожълта риза със сиви панталони и излъскани черни обувки.

Въпреки възрастта си човекът имаше будни очи и стоеше някак достойно на стола си. Изглеждаше умиротворен и дори развеселен, все едно мислеше: „Доживял съм до такава възраст? Страхотно!“.

Лио бе почти сигурен, че не го е виждал. Защо обаче му изглеждаше толкова познат? Тогава осъзна, че човекът тропа с пръсти по стола си. Но не просто така. Използваше морзовата азбука, за да каже: „Обичам те“.

Вратата на къщата се отвори. Оттам излезе млада жена. Тя носеше дънки и тюркоазеносиня блуза. Беше хубава, но не и нежна. Ръцете ѝ бяха мускулести, а дланите — загрубели. И тя като стария човек имаше живи кафяви очи, които блестяха закачливо. В ръцете ѝ имаше бебе, повито в синьо одеяло.

— Виж, *mijo* — каза тя на бебето, — това е твоят *bisabuelo*. *Bisabuelo*, искаш ли да го подържиш?

Лио изхлипа, щом чу гласа ѝ. Това бе майка му — по-млада, отколкото я помнеше, но жива. А това означаваше, че бебето в ръцете ѝ бе...

Старецът се усмихна широко. Имаше блестящи зъби — бели като косата му. Лицето му се набръчка от усмивката.

— Момченце! *Mi bebito*^[5], Лио!

— Лио? — прошепна Хейзъл тихо. — Това си ти? Какво означава *bisabuelo*?

Лио не можеше да намери гласа си, за да ѝ отговори. *Прадядо*, искаше да каже той.

Старецът взе бебето в ръцете си, засмя се и започна да го гъделичка по брадичката. Призрачният Лио най-сетне разбра какво вижда.

Някак си силата на Хейзъл бе намерила събитието, което свързваше животите им — момента, в който времето на Лио и това на Хейзъл се преплитаха.

Този старец...

— О... — Хейзъл разбра кой е той в същия момент. Гласът ѝ притихна, все едно се канеше да заплаче.

— Сами, о, не...

— Мъничкият ми Лио — каза Сами Валдес, който бе на повече от седемдесет, — ще бъдеш мой дубльор, а? Май така се казваше. Кажи ѝ това, което аз не можах. Надявах се да я намеря жива, но уви...

Хейзъл захлипа.

— Гей... тя ми каза, че той е загинал от сърдечен удар преди десетилетия. Но това е невъзможно...

Сами Валдес говореше на бебето, докато майката на Лио, Есперанца, го гледаше с измъчена усмивка. Явно се тревожеше от това, което говореше неговият *bisabuelo* и бе малко тъжна от това, че то няма смисъл.

— Старата дама, доня Калида, ме предупреди — поклати тъжно глава Сами. — Каза ми, че големите битки на Хейзъл няма да се състоят, докато аз съм жив. Но аз обещах, че ще се погрижа за нея. Ти ще ѝ кажеш, че съжалявам, Лио. Ще ѝ помогнеш, както можеш.

— Bisabuelo — каза Есперанца, — мисля, че си уморен.

Тя протегна ръце, за да вземе бебето, но старецът го залюля още малко. Бебето изглеждаше доволно от този факт.

— Кажи ѝ, че съжалявам за диаманта — каза Сами, — наруших обещанието си. Когато тя изчезна в Аляска преди толкова години, най-накрая го продадох и се преместих в Тексас, както бях мечтал цял живот. Отворих си работилница. Създадох семейство. Имах хубав живот, но Хейзъл беше права. Диамантът наистина бе прокълнат. Никога повече не я видях.

— О, Сами — каза Хейзъл, — не стана така. Искях да се върна, но загинах!

Старецът не я чуваше. Той се усмихна на бебето и го целуна по челото.

— Давам ти благословията си, Лио! Първо правнуче! Имам чувството, че и ти си специален като Хейзъл. Не си обикновено бебенце, а? Ще продължиш оттам, докъдето стигнах аз. Някой ден ще я видиш. И ще ѝ предадеш много поздрав.

— Bisabuelo — каза Есперанца малко по-настойтелно.

— Да, да — изкикоти се Сами. — El viejo loco^[6] говори глупости. Но аз съм стар, Есперанца. Ти си права. Скоро ще си почина. Имах хубав живот. Отгледай го както трябва, nieta^[7].

Сцената избледня.

Лио стоеше на палубата на *Арго II*, хванал Хейзъл за ръка. Слънцето залязваше, а корабът се осветяваше само от бронзовите фенери. Очите на Хейзъл бяха почервенели от плач. Това, което бяха видели, им бе дошло в повече. Целият океан бе пред тях, а за пръв път Лио почувства, че плават без посока.

— Много поздрав, Хейзъл Левеск — каза тихо той.

Брадичката ѝ потрепера. Тя се обърна и отвори уста да го заговори, но преди да успее, корабът се наклони на една страна.

— Лио! — извика тренер Хедж.

Фестус записука тревожно и избълва струя пламък към нощното небе. Камбаната на кораба удари.

— Тези чудовища, за които спомена! — извика Хедж. — Едно от тях ни намери!

[1] Австрийска актриса, която по-късно работи в Америка. Считана за най-красивата жена в Европа. — Бел.пр. ↑

[2] Един от най-великите американски актьори, прочут с ролята си в „Отнесени от вихъра“. — Бел.пр. ↑

[3] Американски актьор, носител на две награди Оскар, известен с уестърните, в които участва. — Бел.пр. ↑

[4] Музикален жанр, зародил се в южен Тексас. — Бел.пр. ↑

[5] Бебчето ми (исп.) — Бел.ред. ↑

[6] Старият глупак (исп.) — Бел.ред. ↑

[7] Внучке (исп.) — Бел.ред. ↑

XXIII. ЛИО

Лео заслужаваше шапка с надпис ИДИОТ. Ако бе помислил добре, щеше да се сети, че трябва да пренастрои системата за сигнализация на кораба от радар на сонар, веднага след като напуснаха пристанището на Чарлстън. Това бе нещото, което бе забравил. Конструирал бе корпуса така, че да резонира на всеки няколко секунди, изпращайки вълни през мъглата, за да предупреди Фестус в случай, че наблизо има чудовища. Това обаче действаше или само във водата, или само във въздуха. Толкова се бе уплашил от римляните, бурята, а после и от Хейзъл, че бе забравил за това.

И сега под тях имаше чудовище.

Корабът се наклони надясно. Тренерът извика:

— Валдес, кажи ми кой е бутонът против чудовища и поем руля!

Лео се изкачи на наклонената палуба и успя да се хване за релинга. Той започна да се катери към руля, но когато видя чудовището да излиза на повърхността, забрави всичко и замръзна.

Нещото бе с дължината на кораба им. На лунната светлина изглеждаше като нещо средно между гигантска скарида и хлебарка с розова хитинова черупка, плоска рачешка опашка и многобройни крака, които се завъртяха хипнотично, когато чудовището тръгна да стърже по корпуса на *Арго II*.

Последна се появи главата му, която имаше слюзестото розово лице на огромна морска котка. Очите му бяха като стъклени, а челюстта бе огромна и беззъба. От всяка от ноздрите излизаше гора от пипала.

Това бе най-косматият нос, който Лео бе имал неудоволствието да види.

Спомни си вечерите, в които бе ходил на рибен ресторант с майка си в Хюстън. Хапваха скариди и морска котка.

От мисълта за това му се доповръща.

— Хайде, Валдес! — извика Хедж. — Поеми руля, а аз ще взема бухалката!

— Бухалката няма да помогне — каза Лио, но отиде до руля. Зад него останалите му приятели се препъваха по стъпалата.

— Какво става... — попита Пърси, а след това извика: — Скаридозила!

Франк изтича до Хейзъл. Тя бе стиснала такелаж, все още замаяна от спомените, но махна с ръка, че е добре.

Чудовището отново се удари в кораба. Корпусът изскърца. Анабет, Пайпър и Джейсън залитнаха надясно и почти паднаха зад борда.

Лио се протегна към руля. Пръстите му прехвърчаха по управляващите лостове. Фестус докладва по интеркома, че долу има теч, но корабът не бе в опасност да потъне. Засега.

Лио съедини греблата. Те щяха да се превърнат в копие, което трябваше да е достатъчно, за да прогони създаването.

За нещастие, те заядоха. Скаридозила вероятно ги бе извадила от гнездата им. Балистата също нямаше как да се използва, тъй като чудовището бе прекалено близо. Лио не можеше да стреля с нея, освен ако не искаше да подпали кораба.

— Как е успяло да приближи толкова? — извика Анабет, докато се държеше за единия от щитовете.

— Не знам! — изръмжа Хедж. Той се огледа за бухалката си и видя, че тя се е претърколила по кварталдека.

— Аз съм глупак! — скара се Лио сам на себе си. — Глупав, глупав! Забравих да пусна сонара!

Корабът се наклони още по-надясно. Чудовището или се опитваше да ги прегърне, или да ги преобърне.

— Сонара ли? — попита Хедж. — В името на Пан, Валдес! Може би ако не беше толкова зает да зяпаш Хейзъл, стиснал ръката й...

— Какво? — извика Франк.

— Не е каквото си мислиш! — възрази Хейзъл.

— Няма значение — каза Пайпър. — Джейсън, можеш ли да пуснеш светкавица?

Джейсън с мъка се изправи.

— Аз... — едва успя да поклати глава. Призоваването на бурята по-рано го бе изтощило прекалено много. Лио се съмняваше, че приятелят му може да пусне и искра в това състояние.

— Пърси! — извика Анабет. — Не можеш ли да осъществиш контакт с това чудо? Знаеш ли какво е?

Той поклати глава, видимо озадачен.

— Може би корабът му е любопитен. Може би...

Пипалата на създанието се стрелнаха с такава скорост напред, че Лио не успя дори да извика: „Пазете се!“.

Едно удари Пърси в гърдите и го събори по стълбите. Второ се уви около краката на Пайпър и започна да я дърпа към релинга.

Тя запищя.

Дузини пипала се увиха около мачтите и арбалетите, започвайки да разкъсват такелаж.

— Атака по косматия нос! — Хедж взе бухалката си и скочи напред. Ударите му обаче не причиниха никаква вреда на пипалата.

Джейсън изтегли меч. Опита се да освободи Пайпър, но все още бе твърде немоощен. Златното му острие разсече пипалата без проблем, но други мигновено се появиха на мястото им.

Анабет изтегли кинжала си. Затича се през гората пипала, като отскачаше и мушкаше всичко, до което се докопаше.

Франк свали лъка си и обстреля корубата на изчадието със стрели. Това, изглежда, само го раздразни. То нададе пронизителен рев и разтърси кораба.

Мачтата изскърца, все едно щеше да се счупи. Имаха нужда от още огнева мощ, но не можеха да използват балистите. Трябваше да нанесат силен удар, без обаче да повредят кораба. Но как...

Очите на Лио се спряха на една кутия в краката на Хейзъл.

— Хейзъл! — извика той. — Отвори кутията!

Тя се поколеба, когато видя, че върху кутията има надпис: **ВНИМАНИЕ! НЕ ОТВАРЯЙ!**

— Отвори я! — извика отново Лио. — Тренер, поemi руля! Завий към чудовището, иначе ще се преобърнем!

Хедж затанцува през пипалата, подскачайки на пъргавите си копита, като удряше с удоволствие каквото свари. Той застана до руля и пое контролите.

— Дано имаш план! — извика той.

— Имам — каза Лио, — но е лош.

След това се затича към мачтата.

Чудовището отново блъсна *Арго II*. Палубата се наклони на четирийсет и пет градуса. Въпреки опитите на всички пипалата бяха прекалено многобройни, за да се борят с тях. Изглеждаше, че могат да се разтеглят, колкото им е необходимо. Скоро щяха да увият *Арго II* напълно. Пърси не се бе появил отново след падането си по стълбите.

А останалите се бореха за живота си с космите от носа на чудовището.

— Франк! — извика Лио, докато тичаше към Хейзъл. — Спечели ми малко време! Не можеш ли да се превърнеш в акула или нещо подобно?

Франк го погледна намръщен.

В същия момент едно пипало го свали зад борда.

Хейзъл изпищя. Тя отвори кутията и едва не изтърва двете стъкленици в нея. Лио ги хвана. Всяка бе с размера на ябълка, а течността в тях бе отровназелена. Стъклото бе топло на допир. Сърцето на Лио щеше да се пръсне от вина. Току-що бе разсеял Франк. Може би бе причинил смъртта му, а дори нямаше време да помисли за това.

Трябваше да спаси кораба.

— Хайде! — подаде той на Хейзъл една от стъклениците. — Можем да убием чудовището и да спасим Франк!

Надяваше се, че не лъже. Да стигнат до релинга, се оказа трудно от скално катерене, но накрая успяха.

— Какво е това? — попита Хейзъл, стиснала едната стъкленица.

— Гръцки огън!

Очите ѝ се изцъклиха.

— Да не си луд? Ако се счупят, ще изпепелим целия кораб!

— В устата! — каза Лио. — Трябва да улучим...

И тогава Лио падна върху Хейзъл, а светът се преобърна. Когато полетяха във въздуха, той разбра, че са хванати от огромно пипало. Ръцете му бяха свободни, но единственото, което можеше да направи, бе да не изпуска стъкленицата си.

Хейзъл се опита да се освободи. Ръцете ѝ бяха притиснати към тялото, което значеше, че стъкленицата може да се счупи всеки момент.

Което щеше да е доста фатално за здравето им.

Издигнаха се на три метра над чудовището. После на шест. После на десет. Лио видя, че приятелите му водят обречена битка с космите от носа на Скаримозила. Видя как тренер Хедж се мъчи да спаси кораба от преобръщане. Морето бе тъмно, но на лунната светлина забеляза, че нещо блестящо плува до чудовището.

Може би изпадналият в безсъзнание Франк Занг.

— Лио — простена Хейзъл, — не мога... ръцете ми...

— Хейзъл — попита той, — вярваш ли ми?

— Не!

— Добре. Защото и аз не си вярвам — призна Лио, — когато това нещо ни изпусне, задръж дъха си. Каквото и да става, се опитай да хвърлиш стъкленницата максимално далеч от кораба.

— Защо... защо нещото ще ни изпуска?

Лио погледна надолу към главата на изчадието. Беше трудна мишена, но нямаше избор. Вдигна стъкленницата в лявата си ръка. Притисна дясната до пипалото и призова огън от дланта си — насочен нажежен до бяло пламък.

Това привлече вниманието на създанието. Цялото пипало потрепера, когато плътта му се напука от допира на Лио. Чудовището разтвори пастта си и изрева от болка.

Лио хвърли гръцкия огън право в гърлото му.

След това всичко потъна в мъгла. Лио усети как пипалото ги изпуска. Паднаха. Чу приглушена експлозия и видя как корубата на създанието светва като абажур. Водата удари лицето на Лио като тухла, увита в шкурка, и той потъна в мрак. Запуши устата си и се постара да не диша, но почувства как губи съзнание. Стори му се, че вижда кораба през солената вода — тъмен овал със зелена огнена корона. Не можеше обаче да разбере дали корабът наистина гори.

Да умреш от космите в носа на гигантска скарида — помисли си с горчивина Лио. Дано поне *Арго II* оцелееше. Дано приятелите му бяха добре.

Погледът му се замъгли. Дробовите му пламнаха. Тъкмо когато се канеше да се предаде, над него се появи странно лице — мъж, който приличаше на Хирон, директора на лагера на нечистокръвните. Имаше същата комбинация от къдрава коса, рошава брада и интелигентен поглед, които му придаваха вид на нещо средно между полудяло хипи

и бащински настроен професор. Плътта на този човек обаче бе с цвета на бобова шушулка.

Мъжът извади кинжал. Изражението му бе мрачно и укорително, сякаш искаше да каже: „Стой мирно, за да те убия бързо“.

Лио припадна.

Когато се събуди, реши, че отново е призрак в нечий спомен, тъй като се рееше в безтегловност. Очите му бавно привикнаха към бледата светлина.

— Време беше — гласът на Франк прозвуча приглушено, все едно говореше през няколко пласта фолио.

Лио се изправи... или по-скоро се издигна до изправено положение. Беше под водата, в пещера с размерите на голям гараж. Таванът бе покрит от фосфоресциращ мъх, който къпеше стаята в синкавозеленикава светлина. Подът бе покрит с килим от морски таралежи, което го правеше, меко казано, неудобен за стъпване. Лио се радваше, че плува във въздуха.

Нямаше обаче представа как точно диша. Франк застана в позиция за медитация. С пълничкото си лице и сърдито изражение изглеждаше като Буда, който бе достигнал просвещението и бе разбрал, че от него няма голяма полза. Единственият изход от пещерата бе блокиран от гигантска черупка на морски охлюв. Повърхността ѝ бе покрита с тюркоазени и червени перли.

Ако пещерата бе затвор, то той имаше страхотна врата.

— Къде сме? — попита Лио. — Къде са останалите?

— Останалите? — изсумтя Франк. — Нямам представа. Доколкото знам, тук сме само аз, ти и Хейзъл. Морските кончета я отведоха преди около час и ме оставиха с теб.

Тонът на Франк подсказа, че той не е щастлив от създалата се ситуация. Не изглеждаше ранен, но Лио забеляза, че вече не носи лъка или колчана си. Паникьосан, Лио опипа кръста си.

Колана му го нямаше.

— Претърсиха ни — обясни Франк — и взеха всичко, което би могло да бъде оръжие.

— Те? — попита Лио. — Кои са те? Морските... кончета?

— Да, наполовина хора, наполовина... нещо средно между риба и кон — обясни Франк, но от това описанието не стана по-ясно.

— Вероятно са ни хванали, когато паднахме в океана, и са ни отвели... тук. Където и да е това тук. — Лио си спомни последното нещо, което бе видял преди да припадне — зеленикавото лице на брадат мъж с кинжал. — Скаридата. Имаш ли представа дали *Арго II* е цял?

— Не — тъжно каза Франк. — Другите може да са ранени или... по-лошо. Но ти явно си по-загрижен за кораба, отколкото за приятелите си.

Лио се почувства все едно водата отново е блъснала лицето му.

— Какви глупости...? — и внезапно осъзна защо Франк е толкова ядосан. Споменът. Нещата се бяха развили твърде бързо при атаката на чудовището. Лио почти бе забравил за това, което бе преживял преди. Тренер Хедж бе казал една голяма глупост за това как Лио и Хейзъл се били държали за ръце, а след това Франк бе паднал зад борда заради Лио. Внезапно му стана трудно да срещне погледа на Франк. — Човек, виж сега. Съжалявам, че те въвлякох в тази каша. Оплесках всичко. — Той си пое дълбоко въздух, което му се видя странно предвид факта, че беше под вода. — Това, че с Хейзъл се бяхме хванали за ръце... не е каквото си мислиш. Тя ме върна в спомените си, за да разбере връзката си със Сами.

Гневното изражение на Франк започна да се отпуска, заменено от любопитство.

— И разбрахте ли каква е?

— Да — каза Лио, — горе-долу. Не можахме да го обсъдим, тъй като Скаридозила се появи веднага след това. Сами обаче е мой прадядо. — Той разказа на Франк това, което бяха видели. Беше толкова странно, че Лио сам не си вярваше. Хейзъл бе влюбена в неговия *bisabuelo*, човек, който бе починал, докато Лио бе все още бебе. Той не бе правил връзката преди, но си спомняше смътно, че по-старите му роднини го наричаха Сам-младши. Което означаваше, че Сам-старши бе неговият *bisabuelo*. В някакъв момент Тия Калида — която всъщност бе Хера — бе разговаряла със Сами, бе го утешила и му бе помогнала да надникне в бъдещето. Това означаваше, че Хера бе направлявала живота на Лио, поколения преди той да се роди. А ако Хейзъл бе останала в 40-те години, сега щеше да е негова прабаба.

— Човек — каза Лио, когато завърши историята си, — не се чувствам много добре. Но се кълна в реката Стикс, че видяхме точно

това.

На лицето на Франк се бе изписало изражението на чудовището с глава на морска котка — широко отворени очи и уста.

— Хейзъл е харесвала прадыдо ти? Затова харесва и теб?

— Франк, знам, че това звучи странно. Но аз не харесвам Хейзъл по този начин. Не свалям гаджето ти.

— Нима? — повдигна вежди Франк.

Лио се надяваше, че не се е изчервил. В действителност нямаше идея какво изпитва към Хейзъл. Тя беше мила и сладка, а Лио имаше слабост към такива момичета. Споменът обаче бе усложнил нещата.

Освен това корабът му бе в беда.

„Ти явно си по-загрижен за кораба, отколкото за приятелите си.“

Това не беше вярно, нали? Бащата на Лио, Хефест, бе признал, че не се справя добре с органичните форми на живот. И да, Лио винаги се бе чувствал по-добре с машините, отколкото с хората. Но го бе грижа за приятелите му. Пайпър и Джейсън... познаваше ги от най-отдавна, но и другите бяха важни за него — дори Франк. Бяха му като семейство.

Проблемът обаче бе в това, че Лио отдавна не бе имал семейство. Беше забравил какво е чувството.

Последната зима бе станал старши отговорник на хижата на Хефест, но по-голямата част от времето си бе прекарал в строежа на *Арго II*. Харесваше братята и сестрите си. Знаеше как да работи с тях.

Но познаваше ли ги наистина?

Истинското семейство на Лио бяха героите от *Арго II*. И може би тренер Хедж, макар Лио да не искаше да си го признава.

„Не ще намериш място сред събратята си“ — предупреди го отново гласът на Немезида. Лио обаче се опита да прогони тази мисъл.

— Добре. — Той се огледа. — Трябва да си изготвим план. Как всъщност дишаме? И защо не сме смазани от налягането?

Франк сви рамене.

— Заради магията на морските кончета вероятно. Помня, че зеленият тип ме докосна с кинжала си и вече можех да дишам.

Лио загледа вратата черупка.

— Можеш ли да ни освободиш? Да се превърнеш в акула чук или нещо подобно?

Франк мрачно поклати глава.

— Способностите ми не действат. Не знам защо. Може да са ме проклели, а може и да съм прекалено объркан, за да успея да се съсредоточа.

— Хейзъл може да е в опасност — каза Лио. — Трябва да се измъкнем. — Той отиде до вратата и прокара пръсти по повърхността ѝ. Не усети никаква ключалка или механизъм. Вратата можеше да се отвори или с магия, или с огромна физическа сила.

Лио не притежаваше нито едно от двете.

— Вече пробвах — каза Франк, — но дори да излезем навън, нямаме никакви оръжия.

— Хмм — вдигна ръка Лио, — чудя се дали... — Той се съсредоточи и пръстите му пламнаха. За миг се развълнува, понеже не бе очаквал огънят да действа под водата. Тогава обаче планът му се преобърна. Огънят плъзна по цялото му тяло и го уви в тънък слой пламък. Той се опита да си поеме въздух, но вдишваше горещина.

— Лио! — Франк отстъпи назад, все едно падаше от стол щъркел. Вместо да хукне да помага на Лио, той се сви до стената, която бе възможно най-далеч от него.

Лио си наложи да остане спокоен. Разбра какво става. Огънят не можеше да го нарани. Наложил си да го угаси и преброи до пет. След това си пое дълбоко въздух.

Отново дишаше.

Франк спря опитите си да се слее със стената.

— Ти... добре ли си?

— Да — изсумтя Лио, — благодаря за помощта.

— Аз... съжалявам. — Франк изглеждаше толкова ужасен и засрамен, че на Лио му бе трудно да се сърди. — Просто... Какво стана?

— Хитра магия — каза Лио. — Около нас има тънък слой кислород като втора кожа. Вероятно се възпроизвежда сам. Затова дишаме и оставаме сухи. Кислородът подхрани пламъците ми, но така започнах да се задушавам.

— Наистина... — Франк преглътна. — Мразя като правиш така — и отново се притисна до стената.

Лио не можа да сдържи смеха си.

— Човек, няма да те нападна.

— Огън — каза Франк, все едно това обясняваше всичко.

Лио си спомни какво му бе казала Хейзъл — че огънят изнервя Франк. Бе виждал притеснението по лицето му и преди, но чак сега го прие насериозно. Франк изглеждаше много по-могъщ и страшен от него. Но сега на Лио му хрумна, че той може би е преживял нещо ужасно, свързано с огъня. Майката на Лио бе умряла в пожар в собствената си работилница. Лио се бе обвинявал за това години наред. Наричали го бяха изрод и подпалвач, защото винаги, когато се ядосаше, ставаше пожар.

— Извинявай, задето се разсмях — каза искрено той. — Мама загина в пожар. Знам какво е да се боиш от огъня. Да не би да си преживял... нещо подобно.

Франк изглеждаше така, сякаш се чуди каква част от истината да сподели.

— Къщата на баба. Изгоря до основи. Но не е само това... — Той се загледа в морските таралежи по пода. — Анабет каза, че мога да се доверя на всеки от екипажа. Дори на теб.

— Дори на мен, а? — Лио се замисли как ли е станал част от този разговор. — Еха, голяма похвала.

— Моята слабост — отвори уста Франк, все едно вадеше думите си с ченгел от там, — знаеш ли... има едно парче дърво...

Вратата черупка се отвори.

Лио се извърна и се озова лице в лице с човека фасул, който се оказа, че въобще не е човек. Сега, когато го видя ясно, Лио прецени, че това е най-странното същество, което бе виждал някога, а той бе виждал какво ли не. От кръста нагоре създанието приличаше на слаб гол мъж с кинжал на колана и презрамка мидени черупки, поставени на гърдите му като патрондаш. Кожата му бе зелена, а брадата — рошава и кафява. Дългата му коса бе вързана назад с превръзка от водорасли. Две рачешки щипки се подаваха от главата му като рога и щракаха заплашително.

Лио реши, че съществото не прилича толкова много на Хирон. Напомняше повече на един плакат, който майка му държеше в работилницата си — постер на легендарния мексикански бандит Панчо Виля, само че с мидени черупки и рога като рачешки щипки.

От кръста надолу създанието бе по-сложно. Предните му крака бяха като на синьозеленикав кон, но зад тях конското тяло преливаше в рибя опашка, завършваща с перка в цветовете на дъгата.

Лио разбра защо Франк го бе нарекъл морско конче.

— Аз съм Битос — каза зеленият човек, — идвам да разпитам Франк Занг.

Гласът му бе спокоен, уверен и не оставаше място за възражения.

— Защо ни пленихте? — попита Лио. — Къде е Хейзъл?

Битос притвори очи, а изражението му сякаш казваше: „Да не би това малко създание да ме заговори?“.

— Ти, Лио Валдес, ще отидеш с моя брат!

— Твоя брат?

Лио видя, че много по-едра фигура се бе появила зад Битос. Тя хвърляше сянка, широка колкото входа на пещерата.

— Да — усмихна се сухо Битос, — постарай се да не дразниш Афрос.

XXIV. ЛИО

Афрос изглеждаше като брат си, само дето беше син на цвят и много по-огромен. Имаше релефа на млад Арнолд Шварценегер и голяма квадратна глава. На гърба си носеше меч, вероятно принадлежал на Конан Варварина. Дори косата му бе по-голяма — масивна сфера от синкави и черни къдрици, които бяха така дълги, че рогата му приличаха на щипки, протегнати от отчаяни давещи се раци.

— Затова ли те наричат Афрос? — попита Лио, докато плаваха по пещерата. — Заради прическата?

— Какво имаш предвид? — намръщи се Афрос.

— Нищо — бързо каза Лио. Поне нямаше да бърка двамата братя. — Какво всъщност сте вие, момчета?

— Ихтиокентаври — отговори Афрос, все едно бе чувал прекалено често този въпрос.

— Иху... какво?

— Рибни кентаври. Ние сме полубратя на Хирон.

— Той ми е приятел!

— Онази, която наричате Хейзъл, ми каза това — сви очи Афрос. — Ние обаче ще решим дали това е вярно. Следвай ме!

На Лио не му хареса това, че ихутата ще решават кое е вярно и кое не. Думите го накараха да се замисли за изтезания с нажежено желязо.

Той последва рибешкия кентавър през огромна гора от кафяви водорасли. Лио можеше да се шмугне в нея и да се скрие, но не го направи. Първо, защото според него Афрос можеше да плува много по-бързо във водата, и второ, защото той можеше да спре магията, с която Лио дишаше и се движеше. Вън или вътре в пещерата си оставаше затворник.

Освен това Лио нямаше представа къде е.

Минаха покрай водорасли, високи колкото жилищни блокове. Кафеникавите растения се издигаха като балони с хелий. Далеч над тях Лио видя бяло петънце, което може би беше слънцето. Поради това

реши, че вече са изкарали една нощ под водата. Дали всичко с *Арго II* бе наред? Дали корабът бе отплавал без тях или приятелите им още ги търсеха?

Лио не можеше да е сигурен на каква дълбочина се намират. Имаше растения, което трябваше да означава, че не са на прекалено голяма дълбочина. Въпреки това знаеше, че няма да може да изплува до повърхността. Чувал бе, че хората, които се издигат прекалено бързо, получават азотни мехурчета в кръвта. Лио искаше да избегне подобни химически реакции в тялото си.

Плуваха около километър. Лио се изкуши да попита Афрос накъде отиват, но огромният меч на гърба на кентавъра бе сериозна пречка за завързването на разговор.

Най-накрая водораслената гора се разреде. Лио ахна. Бяха застанали — или плаваха — над върха на голям подводен хълм. Под тях на морското дъно се простираше цял град от сгради в гръцки стил. Покривите бяха покрити със седеф. Имаше градини от корали и морски анемонии. Хипокампи пасяха водорасли. Група циклопи поставяха огромен покрив върху нов храм, а за кран им служеше един син кит. Навсякъде имаше морски хора — русалки и мъжете им, които също имаха рибешки опашки. Те плуваха по улицата, разхождаха се по дворовете, упражняваха се с мечове и тризъбци на арената.

Лио бе виждал много смахнати неща, но винаги бе смятал, че русалките са нелепи измислици — като смърфовете или мъпетите.

Тези морски хора обаче не бяха нито нелепи, нито измислени. Дори от разстояние изглеждаха свирепи и с не съвсем човешки вид. Очите им блестяха в жълто. Имаха зъби като на акули и твърда кожа с цвят, вариращ от кораловочервено до мастиленочерно.

— Това е лагер — осъзна Лио и погледна изумен към Афрос. — Вие обучавате герои, точно както Хирон.

Афрос кимна, а очите му блеснаха гордо.

— Обучили сме всички известни морски герои! Назови някой и ти гарантирам, че сме го обучили!

— Сигурен съм, че е така — кимна Лио — герои като... Малката русалка?

Афрос се намръщи.

— Като кой? Не! Имах предвид като Тритон, Главк, Вайсмюлер и Бил!

— О! — каза Лио. Нямахте идея кои са тези хора. — Обучили сте Бил? Колко впечатляващо.

— Така е — тупна се по гърдите Афрос, — лично обучих Бил. Той е велик морски човек!

— Учиш ги как да се бият, нали?

Афрос вдигна безпомощно ръце.

— Защо всички мислят така?

Лио погледна към огромния меч на гърба му.

— Нямам представа.

— Преподавам музика и поезия! — каза Афрос. — Уча героите как да живеят! Да чистят дома си! Това са важни неща!

— Така е. — Лио се опита да остане сериозен. — Да плетат, да готвят...

— Точно така! Толкова се радвам, че ме разбираш. По-късно, ако не се наложи да те убия, ще ти дам рецептата си за шоколадов сладкиш. — Афрос презрително махна назад. — Брат ми Битос ги учи как да се бият.

Лио не знаеше дали да се чувства обиден, или облекчен от това, че боецът разпитва Франк, докато Лио е оставен на учителя по домакинстване.

— Страхотно. Този лагер как го наричате. Лагера на рибокръвните?

— Надявам се, че това е шега! — намръщи се Афрос. — Това е лагер... — Той нададе звук, който се състоеше от делфински писукания и съскане.

— Колко съм глупав — каза Лио. — Знаеш ли, много бих се радвал да науча рецептата за шоколадовия ти сладкиш. Какво трябва да направя, за да не ме убиеш?

— Разкажи ми историята си — каза Афрос.

Лио се поколеба, но не за дълго. Някак си разбра, че трябва да каже истината. Той започна отначало — разказа за това как Хера бе станала негова детегледачка и го бе оставяла в пламъците, за това как майка му бе загинала заради Гея, която бе посочила Лио като свой бъдещ враг. Разказа му как бе прекарал детството си, местейки се от един приемен дом в друг, докато накрая не бе отишъл с Джейсън и Пайпър в лагера на нечистокръвните. Обясни за Пророчеството на седмината, строежа на *Арго II* и пътешествието към Гърция, където

трябваше да сразят гигантите, преди Гея да се събуди. Както си говореше, Афрос издърпа няколко зловещи метални шипа от колана си. Лио се уплаши, че е казал нещо не на място, но Афрос извади прежде от водорасли и започна да плете.

— Продължавай — каза му той, — не спирай.

Докато Лио му разказваше за ейдолоните, за проблемите с римляните и за бедите на *Арго II* по пътя през Чарлстън, Афрос изплете една бебешка шапка.

Лио изчака рибният кентавър да остави настрана плетивото си. Щипките рога на Афрос продължаваха да щракат от косата му и Лио едвам потисна порива да ги измъкне оттам.

— Много добре — каза Афрос, — вярвам ти.

— Просто така?

— Аз познавам лъжите лесно. Не чух такива от теб. Историята ти пасна с казаното от Хейзъл Левеск.

— Тя...

— Разбира се — отвърна Афрос, — добре е. — Той постави пръсти в устата си и подсвири, което прозвуча странно под водата. Като писък на делфин. — Хората ми ще я доведат след малко. Трябва да разберете, че местоположението на лагера ни е добре пазена тайна. Появихте се на боен кораб, следвани от едно от морските чудовища на Кето. Не знаехме на чия страна сте.

— Корабът добре ли е?

— Повреден е — каза Афрос, — но не непоправимо. Сколопендрата се оттегли, след като подпалихте устата ѝ. Това беше хитро.

— Благодаря. Досега не бях чувал за същество, наречено сколопендра.

— Блазе ти. Сколопендрите са отвратителни създания. Кето трябва да ви мрази, за да прати едно от тях по петите ви. Така или иначе, ние спасихме теб и двамата ти приятели от пипалата ѝ, а съществото се оттегли в глъбините. Приятелите ви са все още горе и ви търсят, ние обаче замъглихме зрението им. Трябваше да сме сигурни, че не сте врагове. Щеше да се наложи да вземем някои... мерки, ако бяхте.

Лио преглътна. Беше сигурен, че тези мерки едва ли са допълнителна порция шоколадов сладкиш. Ако тези рибешки хора

бяха достатъчно могъщи, за да скрият лагера си от Пърси, който бе дете на Посейдон, то това означаваше, че не са за подценяване.

— Значи... можем да си вървим?

— Скоро — обеща му Афрос. — Първо трябва да се посъветвам с Битос. След като разпитаме и твоя приятел Ганк...

— Франк...

— Франк. След като го разпитаме, ще ви пратим обратно на кораба. Може и да ви предупредим за това-онова.

— Да ни предупредите?

— А! — посочи Афрос.

Хейзъл се появи от водораслената гора, придружена от две свирепи на вид русалки, които бяха оголили зъби и съскаха. Лио помисли, че Хейзъл е в опасност, но после видя, че тя е съвсем спокойна, усмихва се и разговаря с придружителите си.

Лио разбра, че русалките се смеят.

— Лио! — приближи го Хейзъл. — Това място е невероятно, нали?

Останаха сами на билото, което сигурно означаваше, че Афрос им има доверие. Докато ихтиокентавърът и русалките отидоха да доведат Франк, Лио и Хейзъл заплуваха над хълма, загледани в подводния лагер под тях.

Хейзъл му разказа, че русалките я бяха приели радушно от самото начало. Афрос и Битос бяха смаяни от историята ѝ, тъй като не бяха виждали дете на Плутон досега. Освен това бяха чували много легенди за коня Арион и бяха изненадани от това, че Хейзъл е успяла да се сприятели с него. Тя им бе обещала да ги посети отново с Арион. Русалките бяха оставили телефонните си номера на ръката ѝ с водоустойчиво мастило. Лио дори не искаше да пита как така русалките имат телефони и покритие наскоро Атлантическия океан.

Докато Хейзъл говореше, косата обгръщаше лицето ѝ като облак златистокафява прах. Изглеждаше самоуверена и много красива и изобщо не приличаше на срамежливото нервно момиче от училищния двор в Ню Орлианс, което бе останало със смачкан в краката обяд.

— Не можахме да поговорим — каза Лио. Той с нежелание се върна към темата за дядо си, но знаеше, че това може да е единственият им шанс да останат насамо. — За Сами, имам предвид.

Усмивката ѝ угасна.

— Знам... просто ми трябва малко време, за да свикна с мисълта, че двамата сте...

Нямаше нужда да довършва. Лио знаеше колко странно изглежда всичко това отстрани.

— Не знам как ще обясня на Франк това, че се бяхме хванали за ръце — добави тя. Не смееше да срещне погледа му.

Далеч под тях циклопите се зарадваха, че покривът на храма е наместен.

— Поговорих с него — каза Лио, — казах му, че не съм опитвал да... сещаш се. Да ви създавам проблеми.

— О... Добре.

Дали не звучеше разочарована? Лио не беше сигурен и не знаеше дали иска да разбере.

— Франк, ъ-ъ, много се плаши, когато призова огнените си сили.

Лио ѝ разказа какво се бе случило в пещерата.

— О, не — погледна го смаяна Хейзъл, — огънят наистина го ужасява.

Ръката ѝ посегна към дънковото яке, все едно проверяваше нещо във вътрешния му джоб. Тя винаги носеше това яке над ризата си, дори когато навън бе горещо. Лио бе сметнал, че го прави от скромност или защото е удобно за конна езда като рокерските якета. Сега обаче се замисли каква ли е истинската причина. Мозъкът му заработи на високи обороти. Спомни си, че Франк бе казал нещо за слабостта си... за някакво парче дърво. Замисли се защо ли момчето се бои толкова от огъня и защо Хейзъл го разбира толкова добре. Лио си спомни за митовете, които бе слушал в лагера на нечистокръвните. По обясними причини той старателно запомняше легендите за огъня. Сега си спомни една история, за която не се бе замислял от месеци.

— Имаше една древна легенда — каза той — за герой, чийто живот е свързан с дърво от огнище. Когато дървото изгоряло...

Лицето на Хейзъл потъмня. Лио разбра, че е отгатнал истината.

— Това е проблемът на Франк — предположи той. — Парчето дърво... — Той посочи към якето на Хейзъл. — Оставил ти го е? Да го пазиш?

— Лио, моля те... не мога да говоря за това.

Инстинктите му на механик се събудиха. Той се замисли за свойствата на дървения материал и способността на солената вода да го разяжда.

— Добре ли е да държим дървото в океана? Дали слой въздух го пази?

— Всичко е наред — каза Хейзъл, — дървото дори не се намокря. Освен това е увито от няколко слоя плат и пластмаса, и... — Тя ядно прехапа устни. — Не трябва дори да говоря за това! Лио, ако Франк се чувства неспокоен или уплашен край теб, трябва да разбереш, че...

Лио бе щастлив от това, че е във водата, тъй като се съмняваше, че ще може да остане прав след такова разкритие. Замисли се какво ли е да си на мястото на Франк — с живот, толкова крехък, че може да изгори буквално по всяко време. Запита се колко ли доверие трябва да имаш на някого, за да му повериш живота си.

Франк бе избрал Хейзъл, това бе ясно. И когато бе видял, че момче, владеещо огъня, сваля неговото момиче... Лио потрепера. Нямаше нищо чудно в това, че Франк не го харесва. Внезапно умението му да се превръща в различни животни не изглеждаше толкова страхотно. Не и ако идваше с такава уязвимост.

Лио се сети за най-омразния си стих от великото пророчество — „През огън или буря ще премине светът“. От известно време смяташе, че бурята се отнася за Пърси или Джейсън, или може би за двамата. Лио бе господарят на огъня. Никой не бе казал това, но то беше ясно. Лио бе слабото звено в брънката. Ако постъпеше неправилно, светът щеше да изгори. Не, *трябваше* да изгори. Лио се замисли дали Франк няма общо с този ред. Лио вече бе допуснал някои елементарни грешки.

Щеше да е лесно да изпепели и Франк Занг.

— Ето ви и вас! — Гласът на Битос накара Лио да подскочи.

Битос и Афрос плуваха към тях, а Франк бе помежду им. Изглеждаше блед, но иначе беше добре. Франк погледна към Хейзъл и Лио внимателно, сякаш се мъчеше да разбере за какво са си говорили.

— Свободни сте да си вървите — каза Битос. Той отвори дисагите на гърба си и им върна конфискуваните предмети.

Лио никога не се бе чувствал толкова щастлив да сложи колана на кръста си.

— Кажете на Пърси Джаксън да не се безпокои — каза Афрос. — Разбрахме за затворените морски създания в Атланта. Кето и Форкис трябва да бъдат спрени. Ще изпратим морски герои, които да извършат подвиг и да освободят пленниците. Може би Кир?

— Или Бил — предложи Битос.

— Да, Бил ще е чудесен — съгласи се Афрос. — Така или иначе, благодарни сме на Пърси, че ни извести за това.

— Трябва да му благодарите лично — каза Лио, — имам предвид, той все пак е син на Посейдон.

Двамата ихтиокентаври тъжно поклатиха глави.

— Понякога е по-добре да не се срещаме с чедата на Посейдон — каза Афрос. — Ние, разбира се, сме приятели на морския бог, но политиката под водата може да бъде... сложна. Освен това ценим независимостта си. Въпреки това благодарете на Пърси от наше име. Ще направим, каквото можем, за да ви преведем безопасно през Атлантическия океан без повече срещи с омразните чедата на Кето. И все пак внимавайте. В древното море, Маре Нострум, ви очакват още повече опасности.

— Разбира се — въздъхна Франк.

Битос го потупа по гърба.

— Не бой се, Франк Занг, всичко ще е наред. И продължавай да се упражняваш в подводните си превъплъщения. Хитро е да се превръщаш в златна рибка, ала отровната португалска галера е още по-добър избор. Спомни си какво ти казах — номерът е в дишането!

Франк изглеждаше безкрайно засрамен. Лио прехапа устни, решен да не му се подиграва.

— А ти, Хейзъл — каза Афрос, — посети ни отново и доведи онзи свой кон! Знам, че се безпокоиш за времето, което сте изгубили, прекарвайки нощта в нашето владение. Уплашена си за своя брат Нико...

Хейзъл стисна дръжката на кавалерийския си меч.

— Нима... вие знаете къде е той?

— Не съвсем — поклати глава Афрос, — но когато приближите, би трябвало да усетите присъствието му. Не се бойте! Трябва да пристигнете в Рим най-късно вдругиден, ако искате да го спасите, но все още имате време. Изключително важно е да го спасите.

— Да — съгласи се Битос, — той ще играе важна роля във вашето пътуване. Не знаей как, но съм сигурен в това.

Афрос постави ръка на рамото на Лио.

— Що се отнася до теб, Лио Валдес, стой близо до Хейзъл и Франк, когато стигнете Рим. Чувствам, че ще имат... механични проблеми, които само ти ще можеш да преодолееш.

— Механични проблеми? — попита Лио.

Афрос се усмихна, сякаш бе донесъл страхотна вест.

— Освен това имам подарък за теб, храбри навигаторе на *Арго II*!

— Предпочитам да мисля за себе си като капитан — отвърна Лио — или върховен командир.

— Шоколадов сладкиш! — каза гордо Афрос и пъхна в ръцете на Лио една старомодна кошница за пикник, увита от въздушен мехур. Лио се надяваше той да опази сладкиша от солената вода.

— В тази кошница е скрита и рецептата. Не прекалявай с маслото! Това е най-важното. Дал съм ти и препоръчително писмо до Тиберин, бога на река Тибър. Твоята приятелка Анабет ще има нужда от него, щом стигне Рим.

— Анабет — каза Лио, — добре, но защо?

— Тя следва Знака на Атина, нали? — засмя се Битос. — Тиберин може да я упъти в приключението ѝ. Той е древен, горделив бог и понякога може да бъде нелюбезен. Препоръчителните писма обаче са важни за римляните. Моето ще убеди Тиберин да помогне. Надявам се.

— Надяваш се — повтори Лио.

Битос извади три малки розови перли от дисагите си.

— А сега на добър час, герои!

Той хвърли по една перла към всеки от тях. Три енергийни розови балона се образуваха около телата им и започнаха да ги издигат към повърхността. Лио имаше време да помисли само: „Асансьор във формата на топка за хамстери?“. А след това се издигна нагоре към огряната от слънцето повърхност.

XXV. ПАЙПЪР

Пайпър допълни своята класация от „Десет ситуации, в които Пайпър не свърши нищо полезно“. Да се изправиш срещу Скаридозила с кинжал и хубав глас, се бе оказало неефективно. След това, когато чудовището бе потънало в морските дълбини заедно с трима от приятелите ѝ, тя пак не бе успяла да помогне с нищо. После Анабет, тренер Хедж и масата Бъфорд се бяха заели да затягат кораба, така че той да не потъне. Пърси бе потърсил приятелите им в океана, макар да бе изтощен. Джейсън, който бе не по-малко уморен от него, бе полетял над релинга като русокос Питър Пан, за да угаси пламъците, появили се след втората зелена експлозия, която бе осветила небето точно над мачтата.

Що се отнася до Пайпър, единственото, което можеше да направи тя, бе да се загледа в ножа си Каторпсис с надеждата да открие Лио, Хейзъл и Франк. За нещастие, кинжалът показва само нещата, които тя не искаше да види: три черни джипа с римски герои, които пътуваха на север от Чарлстън. Рейна бе зад волана на водещия автомобил, а над колите кръжаха гигантски орли. От време на време се появяваха блещукащи червеникави духове, които заставаха зад тях по магистралата, водеща към лагера на нечистокръвните.

Пайпър се съсредоточи по-силно. Видя кошмарните видения, които ѝ бяха направили впечатление и преди — бика с човешка глава, който се издигаше от водата, и черния кладенец, в който Джейсън, Пърси и тя се мъчеха да останат над тъмните води.

Тя прибра Каторпсис и се замисли как Елена от Троя бе успяла да запази разсъдъка си по време на Троянската война, особено ако този кинжал бе единственият ѝ източник на новини. След това си спомни, че всички около Елена били съсечени от гръцките завоеватели.

Може би *не* бе опазила разсъдъка си.

До изгрев никой от тях не бе мигнал. Пърси бе претърсил морското дъно, без да намери нищо. *Арго II* не бе в непосредствена опасност от потъване, но без Лио нямаше как да го поправят напълно.

Можеха да отплават, но никой не го предложи. Нямаше да тръгнат без липсващите си приятели.

Пайпър и Анабет изпратиха съновидение към лагера на нечистокръвните, в което предупреждаваха Хирон за римляните и случилото се във Форт Съмтър. Анабет бе предала разговора си с Рейна. Пайпър изпрати образа на джиповете, пътуващи на север. Лицето на добрия кентавър се състари сякаш с трийсет години по време на разговора, но въпреки това ги увери, че лагерът ще бъде защитен. Тайсън, Госпожа О'Лиъри и Ела бяха пристигнали. Ако станеше необходимо, Тайсън можеше да призове армия циклопи на помощ, а Ела и Рейчъл Деър вече сравняваха пророчествата си, мъчейки се да разкрият нещо повече за бъдещето. Работата на седемте героя в *Арго II*, напомни им Хирон, бе да извършат подвига си и да се приберат у дома.

След съобщението по Ирида героите бяха започнали да сноват нагоре-надолу по палубата. Не продумваха и дума, само гледаха към водата и се молеха да стане чудо.

Когато то най-после се случи и от морето вдясно на борд изскочиха три розови мехура, в които бяха Франк, Хейзъл и Лио, Пайпър полудя от радост. Тя се разплака от облекчение и скочи в морето, без да мисли какво точно прави. Не взе нито въже, нито спасителен пояс или нещо подобно. За момента обаче бе толкова щастлива, че доплува до Лио и го целуна по бузата, което много го изненада.

— Толкова ли ти липсвах? — засмя се Лио.

Внезапно Пайпър побесня.

— Къде бяхте? Как така сте живи?

— Дълга история — отвърна той и една кошница изплува до него. — Шоколадов сладкиш?

Веднъж покатерили се на борда, тримата се преоблякоха със сухи дрехи (горкият Франк трябваше да заеме чифт панталони от Джейсън, които му бяха малки). След това всички се събраха на кварталдека за празнична закуска. Само тренер Хедж се оплака, че атмосферата става твърде лигава за вкуса му, и слезе долу да изчуква няколко вдлъбнатини в корпуса. Докато Лио се суетеше около контролите си, Хейзъл и Франк разказаха историята за рибешките кентаври и техния лагер за герои.

— Невероятно — каза Джейсън, — сладкишът е наистина великолепен.

— Само това ли имаш да кажеш? — попита го Пайпър.

— Какво? — погледна я изненадан той. — Чух историята. Рибешки кентаври и русалки, препоръчително писмо за бога на река Тибър. Разбрах всичко. Сладкишът обаче...

— Знам — отвърна Франк с пълна уста, — опитай ги с мармалада на Естер.

— Отвратително — възмути се Хейзъл на лакомията им.

— Я дай мармалада — каза Джейсън на Франк.

Хейзъл и Пайпър се спогледаха напълно потресени. *Момчета!*

За разлика от Джейсън и Франк, Пърси искаше да научи всеки детайл за аквалагера. И непрекъснато стигаше до един въпрос:

— Значи не искат да ме виждат?

— Не в този смисъл на думата — отговори Хейзъл. — Просто... въпрос на подводна политика, предполагам. Морските хора пазят територията си. Добрата новина е, че ще се погрижат за пленниците в градския аквариум на Атланта. И ще защитят *Арго II* по време на пътуването ни в Атлантическия океан.

— Но не искат да ме виждат? — кимна Пърси разсеяно.

Анабет го плесна по ръката.

— Стига, водорасляк! Имаме си други проблеми на главата.

— Права е — каза Хейзъл, — на Нико му остават по-малко от два дни, а рибешките кентаври казаха, че трябва да го спасим. По някакъв начин успехът на подвига ни зависи от него. — Тя се огледа наоколо, все едно очакваше някой да възрази.

Никой не го направи. Пайпър се опита да си представи как ли се чувства Нико, оставен сам в делвата само с две семенца от нар, които трябваше да го запазят жив, без да знае дали някой ще го спаси, или не. Пайпър нямаше търпение да стигнат Рим, макар да се опасяваше, че приближава към затвор, създаден за нея — тъмната стая, която се пълнеше с вода.

— Сигурно Нико знае нещо за Портите на Смъртта — каза тя, — ще го спасим, Хейзъл. Ще стигнем навреме. Нали така, Лио?

— Какво? — вдигна очи от контролите Лио. — А, да. Трябва да стигнем Средиземно море утре сутрин. След това ще прекараме

остатъка от деня в плаване или летене до Рим. Зависи от това дали ще успее да оправи стабилизатора дотогава...

Джейсън придоби такъв вид, все едно сладкишът бе спрял да му се услажда.

— И така ще имаме само един ден, за да спасим Нико. Ще ни останат четири часа, през които да го намерим — заключи той. — Не повече.

Пърси кръстоса крака.

— А това е само единият от проблемите ни. Да не забравяме за Знака на Атина.

Анабет не изглеждаше доволна от развоя на разговора. Тя постави ръка на раницата си, с която не се разделяше, откакто бяха напуснали Чарлстън. Отвори я и извади тънък бронзов диск с размер на поничка.

— Това е картата, която намерих във Форт Съмтър. Тя е... — Внезапно млъкна, загледана в гладката бронзова повърхност. — Тя е празна!

Пърси я взе и я разгледа от двете страни.

— Не беше ли така и преди?

— Не! Разгледах я в каютата си и... — Анабет промърмори нещо под носа си. — Вероятно е като Знака на Атина. Мога да я разглеждам само когато съм сама. Не бива да я показвам на други герои.

Франк отстъпи назад, все едно дискът можеше да избухне. Имаше мустак от портокалов сок, а брадата му бе поръсена с трохи. На Пайпър ѝ се прииска да му подаде салфетка.

— Какво имаше на нея? — попита нервно Франк. — И какво представлява Знакът на Атина? Все още не разбирам нищо.

Анабет взе диска от Пърси и го обърна на слънчевата светлина. Той остана празен.

— Картата не беше лесна за разчитане, но показва едно място по река Тибър в Рим. Мисля, че оттам започва пътят, по който трябва да тръгна, ако искам да последвам знака.

— Може би там ще те очаква бог Тиберин — каза Пайпър, — но какво представлява Знакът?

— Монетата — промърмори Анабет.

— Каква монета? — намръщи се Пърси.

Анабет бръкна в джоба си и извади от него сребърна драхма.

— Нося я, откакто видях майка си в Голямата централна гара. Това е атинска драхма. — Тя я даде на останалите, за да я разгледат.

Пайпър си спомни за едно нелепо представление в началното училище.

— Сова — отбеляза Лио. — Е, тук има логика. Предполагам, че клончето е от маслиново дърво? А какво означава този надпис — *ΑΘΕ*?

— Това са алфа, тета и епсилон — обясни Анабет. — На гръцки това е съкращение, означаващо „Един от атиняните“ или, ако предпочиташ, „От децата на Атина“. Нещо като мотото на града.

— Като *SPQR* за римляните — предположи Пърси.

Анабет кимна.

— Така или иначе, Знакът на Атина е сова като тази. Той се появява в яркочервено. Виждала съм го в съня си и два пъти във Форт Съмтър.

Тя описа случилото се в крепостта: гласа на Гея, паяците, Знака, който ги бе прогонил. Пайпър разбра, че на приятелката ѝ не ѝ е лесно да говори за това.

— Трябваше да съм до теб — каза Пърси и взе ръката на Анабет.

— Напротив — отвърна тя, — никой не бива да е до мен. Когато стигна Рим, ще трябва да продължа пътя си сама. Иначе Знакът няма да се появи. Ще трябва да го последвам до първоизточника.

Франк взе монетата от Лио и се загледа в совата.

— *В злато и бяло е на гигантите гибелта, ще се спечели тя с мъка от коварна плетка.* — Той погледна към Анабет. — Какво има... на края на пътя ти?

Джейсън се намеси, преди Анабет да бе успяла да отговори.

— Статуя — отвърна той, — статуя на Атина. Поне така мисля.

— Каза, че не знаеш — намръщи се Пайпър.

— Не знам. Но колкото повече мисля за това, толкова повече ми се струва, че има само един предмет, който може да отговаря на легендата. — Той се обърна към Анабет. — Съжалявам. Трябваше да ти кажа всичко, което съм чувал, много по-рано. Честно казано, бях уплашен. Но ако легендата е истина...

— Зная — отвърна Анабет, — аз също се сетих за какво става дума, Джейсън. И не те обвинявам. Но ако успеем да спасим статуята като екип от гърци и римляни... не виждате ли? Можем да затворим раната, предизвикала враждата между нашите два лагера.

— Чакай малко — каза Пайпър и даде знак за прекъсване. — За каква статуя става дума?

Анабет взе сребърната монета и я пхна в джоба си.

— За Атина Партенос — каза тя, — най-известната гръцка статуя на всички времена. Била е висока 12 метра, покрита със злато и слонова кост. Стояла е в центъра на Партенона в Атина.

В кораба настъпи мълчание. Единствено вълните, миещи корпуса, нарушаваха тишината.

— Добре — каза Лио накрая, — какво е станало с нея?

— Изчезнала е — каза Анабет.

— Как може една дванайсетметрова статуя в Партенона просто да изчезне? — намръщи се Лио.

— Добър въпрос — отвърна Анабет. — Това е една от най-големите загадки в историята. Някои хора смятат, че статуята е била претопена за златото или унищожена от завоеватели. Атина е била опустошавана няколко пъти. Някои смятат, че статуята е била отнесена от...

— Римляните — довърши Джейсън. — Това е една от теориите, която пасва на легендата, която съм слушал в лагер „Юпитер“. За да пречупят духа на гърците, римляните отнесли Атина Партенос, когато завладели града, кръстен на богинята. Скрили я в подземията на Рим. Римските герои се заклели, че тя повече никога няма да види светлината на деня. Буквално откраднали Атина, понеже била символ на гръцката военна мощ. Тя станала Минерва, една много по-послушна богиня.

— И оттогава насам децата на Атина издирват статуята — обясни Анабет. — Повечето дори не са чували тази легенда, но от всяко поколение свои деца богинята избира няколко героя, които трябва да последват Знака. Те получават монетата и тръгват по вълшебната диря, която трябва да ги изведе до статуята... с надеждата един ден да си върнат Атина Партенос.

Пайпър погледна смаяно към двамата — Анабет и Джейсън. Говореха като съотборници, без да се обвиняват или обиждат. Двамата никога не си бяха имали доверие. Пайпър бе достатъчно близка с тях, за да го знае. Сега обаче, щом обсъждаха толкова голям проблем с такова спокойствие — проблемът, който бе в основата на враждата между Гърция и Рим, — може би имаше надежда за двата лагера.

Пърси, изглежда, бе стигнал до същото заключение, ако се съдеше по изненадата, изписана на лицето му.

— Значи ние... имам предвид, ти... трябва да намериш статуята. Какво ще правим после с нея? Можем ли да я помръднем?

— Не знам — призна Анабет, — но ако успеем да я спасим, двата лагера вероятно ще се обединят. Това ще излекува мама от омразата, която изпитва, от противоречието на двата ѝ аспекта. А може би... може би статуята има и някаква сила. Нещо, което може да ни помогне срещу гигантите.

Пайпър погледна Анабет с уважение, започнала да разбира огромната отговорност, паднала върху плещите на приятелката ѝ.

А Анабет смяташе да я носи сама.

— Това може да промени всичко — каза Пайпър. — Хиляди години на войни могат да останат в миналото. Това може да е ключът към победата над Гея. Ако обаче не можем да ти помогнем... — Тя не довърши, но въпросът остана да виси във въздуха. Можеше ли статуята изобщо да бъде спасена?

Анабет изправи рамене. Пайпър знаеше, че вероятно е ужасена, но го прикрива умело.

— Трябва да успеем — простичко каза Анабет, — рискът си струва.

Хейзъл нави един кичур коса около пръста си.

— Не ми харесва това, че ще рискуваш живота си сама, но си права. Видяхме какво стори връщането на златния орел за римския легион. Ако статуята е най-могъщият символ, който Атина някога е създавала...

— Ще можем да наричаме нечий гигантски задници — предположи Лио.

— Е, не бих се изразила точно така, но да — намръщи се Хейзъл.

— Само че... — Пърси отново взе ръката на Анабет. — Никое дете на Атина не я е намирало досега. Анабет, знаеш ли какво има там долу? Знаеш ли кой пази статуята? Ами ако има нещо общо с паяците?

— *Коварна плетка* — спомни си Франк пророчеството. — Да не става дума за плетеница от паяжини?

Лицето на Анабет стана бяло като лист. Пайпър подозираше, че тя знае какво я очаква долу... или поне има добро предположение. Опитваше се да не се поддаде на ужаса.

— Ще се справим с това, когато стигнем до Рим — заяви Пайпър, като използва очароващата сила на гласа си, за да успокои приятелката си. — Всичко ще е наред. Анабет и сама може да нарита задниците на лошите. Ще видите.

— Да — каза Пърси, — отдавна научих, че не бива да залагаш срещу Анабет. Никога.

Анабет погледна и към двамата с благодарност. Ако се съдеше по недоядените им закуски, другите все още бяха неспокойни. Лио обаче ги извади от унеса. Той натисна едно копче и от устата на Фестус с писък излезе облак пара. Всички подскочиха.

— Е — каза той, — добре си побъбрихме, но имам още много работа, преди този кораб да може да плава по Средиземно море. Моля, елате при върховен командир Лио, да получите вашия забавен списък със задачи!

Пайпър и Джейсън се заеха с почистването на долната палуба, в която цареше хаос след атаката на чудовището. Прекараха по-голямата част от деня в подреждане на лазарета и складовата площ, но Пайпър нямаше нищо против. Първо, така прекарваше повече време с Джейсън и второ, експлозиите миналата нощ я бяха принудили да уважава гръцкия огън. Не искаше стъкленици с опасното вещество да се търкалят по коридорите посред нощ. Докато оправяха конюшните, Пайпър се замисли за нощта, която Анабет и Пърси бяха прекарвали тук долу. Щеше ѝ се да изкара подобна нощ с Джейсън, сгушена до него, щастлива от присъствието му. Защо *те* не бяха нарушили правилата?

Джейсън просто не беше такъв. Той бе роден за водач и винаги даваше пример. Не му бе лесно да нарушава правилата. Рейна несъмнено се възхищаваше на това негово качество. Пайпър също. През по-голямата част от времето.

Единственият път, когато го бе убедила да направи нещо нередно, бе в училище „Уилдърнес“, когато една нощ бяха излезли на покрива, за да наблюдават метеоритния дъжд. Тогава се бяха целунали за първи път.

За съжаление, се оказа, че този спомен е фалшив — плод на мъглата, спусната над ума ѝ от Хера. Пайпър и Джейсън сега наистина бяха заедно, но връзката им се основаваше на една илюзия. Пайпър не бе сигурна, че може да накара Джейсън да излезе посред нощ с нея.

Тя подреди сеното на купчини, докато Джейсън оправяше една от счупените врати на конюшните. Стъклената плоча на пода блестеше от океана под нея — зелена шир от светлина и сенки, която потъваше в безкрая. Пайпър продължаваше да поглежда към плочата, сякаш очакваше там да се появи лицето на чудовище или пък на водните канибали от приказките на дядо й. Единственото, което видя обаче, бяха пасажии херинга. Докато гледаше как Джейсън работи, не можеше да не се възхити на лекотата, с която той вършеше всичко, все едно дали оправяше врата, или полираше седла. Работата не бе само в това, че имаше силни и сръчни ръце, макар Пайпър да ги обожаваше. Тайната бе в неговата увереност. Той правеше това, което трябва да се свърши, без да се оплаква. Беше запазил чувството си за хумор, макар че сигурно бе невероятно изморен от това, че не бе спал миналата нощ. Пайпър не обвиняваше Рейна за това, че го харесва. Когато ставаше дума за работата и отговорностите, Джейсън бе римлянин до мозъка на костите си.

Пайпър си спомни за чаеното парти, което майка й бе устроила в Чарлстън. Зачуди се какво ли бе казала богинята на Рейна преди година и защо това бе променило отношението на момичето към Джейсън. Дали Афродита я бе посъветвала да ухажда Джейсън, или обратното?

Пайпър не бе сигурна, но й се искаше майка й да не се бе появявала в Чарлстън. Обикновените майки винаги посрамваха децата си, но божествените, които канеха приятелките ти на чай, за да им говорят за момчета, направо ги унизяваха. Афродита бе обърнала такова внимание на Анабет и Хейзъл, че на Пайпър й стана неудобно. Когато майка й се заинтересуваше от нечий любовен живот, това обикновено бе за лошо. Означаваше, че ще стане някаква беля. Или, както се изразяваше Афродита, обрат.

От друга страна, на Пайпър й бе мъчно, че майка й не й обръща внимание. Тя почти не я бе погледнала. Не бе споменала Джейсън. Дори не си бе направила труда да обясни разговора си с Рейна.

Афродита се бе държала така, сякаш вече не се интересува от нея. Пайпър бе намерила своето момче. Сега трябваше сама да се погрижи за връзката си. Майка й се бе насочила към други клюки и я бе захвърлила като старо списание.

„Вие всичките сте толкова интересни истории — бе казала тя, — искам да кажа, *момичета!*“

На Пайпър това не ѝ бе харесало, но част от нея си бе казала: „Хубаво. Не искам да бъда история. Искам хубав, спокоен живот с гаджето си“.

Само че тя нямаше идея как да поддържа връзката си. Очакваше се да е експерт, предвид факта, че е старши отговорник на хижата на Афродита. Другите лагерници постоянно я търсеха за съвет. Пайпър винаги се стараеше да им помогне, но когато ставаше дума за собственото ѝ гадже, бе съвсем безпомощна. Непрекъснато се питаше дали не бърка в нещо, дали не отдава прекалено голямо значение на изражението на Джейсън, на настроението му, на коментарите му. Защо всичко трябваше да бъде толкова трудно? Не можеше ли просто да живеят щастливо до края на дните си?

— За какво си мислиш? — попита Джейсън.

Пайпър осъзна, че се е нацупила. Отражението ѝ в стъклената врата изглеждаше така, сякаш бе глътнало лъжица сол.

— За нищо — бързо каза тя, — искам да кажа, за всичко. Малко съм объркана.

Джейсън се засмя. Белегът на горната му устна почти изчезна, когато се усмихна. Бе невероятно, че е в такова добро настроение, като се имаше предвид какво бяха преживели.

— Всичко ще се нареди — обеща ѝ той. — Сама го каза.

— Е, да — отвърна Пайпър, — само дето го казах, за да накарам Анабет да се почувства по-добре.

— И все пак е вярно — сви рамене той. — Почти стигнахме древните земи. Римляните са зад гърба ни.

— Да. Сега са тръгнали към лагера на нечистокръвните, за да нападнат приятелите ни.

Джейсън се поколеба. Дори за него бе трудно да намери нещо положително в този факт.

— Хирон ще намери начин да ги задържи. Римляните може да загубят седмици, докато намерят лагера и заплануват атаката си. Освен това Рейна ще направи каквото може, за да ги забави. Тя все още е на наша страна. Знам това.

— Вярваш ѝ — каза Пайпър. Гласът ѝ прозвуча кухо. Дори на самата нея.

— Слушай, Пайпс. Казах ти, че няма за какво да ревнуваш.

— Тя е красива. Тя е могъща. И е такава... римлянка.

Джейсън остави чука си. Взе ръката ѝ, което я накара да потрепери. Веднъж баща ѝ я бе отвел в Тихоокеанския аквариум. Беше ѝ показал електрическа змиорка и обяснил как те изпращат импулси, които замайват и парализират жертвите им. Всеки път, когато Джейсън я погледнеше или докоснеше, Пайпър се чувстваше по този начин. Замаяна и парализирана.

— Ти си силна и красива — каза той, — а и не искам да си римлянка. Искам да си Пайпър. Освен това с теб сме отбор. Ти и аз.

Тя искаше да му повярва. Ходеха заедно от месеци. Въпреки това не можеше да се отърве от съмненията си. Бяха дамгосани в съзнанието ѝ по същия начин, по който татуировката SPQR бе отпечатана на ръката на Джейсън.

Над тях отекна звънецът за вечеря.

— По-добре да тръгваме — подсмихна се Джейсън. — Не искаме тренер Хедж да окачи камбанки на вратовете ни.

Пайпър потръпна. Тренер Хедж бе заплашил, че ще направи това след скандала с Пърси и Анабет, за да е сигурен, че никой няма да излиза от стаята си през нощта.

— Да — каза тя с неудоволствие и погледна стъклената врата под краката им. — Предполагам, че трябва да хапнем... и да поспим.

XXVI. ПАЙПЪР

На следващата сутрин Пайпър бе събудена от друг писък на кораба — толкова силен, че буквално я изхвърли от леглото. Реши, че Лио отново си е направил шега с тях, но тогава свирката отново изпищя. Звучеше, все едно идва от няколкостотин метра. От друг кораб.

Бързо се преоблече. Когато стигна палубата, видя, че другите вече са се събрали. Всички се бяха облекли набързо, освен тренер Хедж, който бе дежурил през нощта. Ризата от олимпийските игри във Ванкувър, която Франк носеше, бе облечена наопаки. Пърси носеше долнище на пижама и бронзов нагръдник, което бе интересна комбинация. Косата на Хейзъл висеше на една страна, сякаш бе минала през циклон, а Лио, без да иска, се беше подпалил. Ризата му бе на овъглени парцали, а ръцете му пушеха.

На около стотина метра от тях минаваше огромен туристически кораб. Туристи им махаха от петнайсет или шестнайсет балкона. Някои от тях се усмихваха и ги снимаха. Никой не изглеждаше изненадан от това, че вижда древногръцка трирема. Вероятно мъглата ги караше да изглеждат като рибарска лодка или пък туристите мислеха, че *Арго II* е някаква атракция.

Туристическият кораб отново наду свирката си и *Арго II* се разтърси.

— Трябва ли да са толкова шумни! — простена тренер Хедж и запуши ушите си.

— Просто ни казват здрасти — предположи Франк.

— МОЛЯ? — извика в отговор Хедж.

Другият кораб мина покрай тях и се отдалечи в морето. Туристите не спряха да махат. Не показаха с нищо, че са учудени да видят *Арго II* и неговия екипаж, състоящ се от полузаспали деца в брони и човек с крака на козел.

— Чао! — извика Лио и вдигна пушещата си ръка.

— Мога ли да стрелям с балистата? — попита Хедж.

— Не — каза Лио с насилена усмивка.

Хейзъл потърка очи и огледа бляскавата морска повърхност.

— Къде сме... О, това е впечатляващо!

Пайпър последва погледа ѝ и ахна. След като туристическият кораб вече не закриваше гледката им, тя видя планина, която се издигаше от морето, на по-малко от километър на север. Пайпър бе виждала впечатляващи възвишения и преди. Карала бе по Магистрала 1 край Калифорнийското крайбрежие. Падала беше от Големия каньон, а след това бе летяла нагоре в прегръдките на Джейсън. Нищо обаче не бе така впечатляващо като огромната бяла скала, издигаща се към небето. От едната страна варовиковите скали се спускаха рязко към морето, а височината им според Пайпър бе поне 300 метра. От другата страна планината постепенно се спускаше към водата, покрита от зелени гори. Цялото нещо напомняше на Пайпър на гигантски сфинкс с огромна глава и гръден кош, захабени от времето, и със зелено палто на гърба.

— Гибралтар — каза Анабет удивено. — Почти сме стигнали Испания. А там... — Тя посочи на юг към далечните червеникави хълмове. — Натам е Африка. Ние сме в Средиземно море.

Сутринта бе топла, но Пайпър потръпна. Въпреки че морето пред тях бе необятно, се чувстваше, сякаш е стигнала непреодолима бариера. Веднъж навлезеха ли в Средиземно море — Маре Нострум, — щяха да са на територията на древните земи. И ако легендите бяха верни, пътешествието им щеше да стане десет пъти по-опасно.

— Какво да правим сега? — попита тя. — Просто да продължим курса си през протока?

— Защо не? — попита Лио. — Това си е широк воден път. През него постоянно минават кораби.

Но не и триреми, пълни с полубогове — помисли си Пайпър.

Анабет погледна към Гибралтарската скала. Пайпър прочете по изражението ѝ, че очаква неприятности.

— В стари времена — каза Анабет — наричали това място Херкулесови стълбове. Скалата била един от тях. Другият била една от африканските планини. Днес никой не е сигурен коя.

— Херкулес, а? — попита Пърси. — Тоя тип е като „Старбъкс“ на Древна Гърция. Накъдето и да погледнеш, той е там.

Гръмотевично БУМ разтърси *Арго II* и този път Пайпър не бе сигурна откъде идва. Не видя други кораби, а небето ѝ се струваше ясно.

Внезапно устата ѝ пресъхна.

— Херкулесовите стълбове — повтори тя. — Те опасни ли са?

Анабет остана загледана в белите скали, все едно очакваше Знакът на Атина да блесне в пламъци.

— За гърците Стълбовете означавали края на познатия свят. Римляните смятали, че върху тях има изписано предупреждение на латински.

— Non plus ultra — поясни Пърси.

Анабет изглеждаше смаяна.

— Точно така. Откъде знаеш?

— Понеже гледам право към него — посочи Пърси.

Точно пред тях, в средата на протока, се появи остров. Пайпър бе сигурна, че допреди малко той не е бил там. Представляваше малка хълмиста земя, покрита с гори и опасана от бели плажове. Не бе впечатляваща като Гибралтар, но на стотина метра от брега се издигаха две гръцки колони, високи колкото мачтите на *Арго II*. Между колоните под водата блестяха думи — NON PLUS ULTRA. Може би бяха илюзия, а може и да бяха издълбани в пясъка.

— Да обърнем, а? — попита Лио. — Или...

Никой не отговори. Може би защото и те като Пайпър бяха забелязали фигурата на плажа. Когато корабът приближи колоните, тя видя тъмнокос мъж с червена роба. Кръстосал бе ръце и гледаше към кораба им, все едно ги очакваше. Пайпър не можеше да различи много от него в далечината, но ако съдеше по позата му, не бе особено доволен.

Франк си пое дълбоко въздух.

— Дали това не е...

— Херкулес — каза Джейсън. — Най-великият герой на всички времена.

Арго II вече бе само на няколкостотин метра от колоните.

— Моля, отговорете на въпроса ми. Мога да обърна или да излетим. Стабилизаторите работят. Но трябва да знам бързо...

— Трябва да продължим — каза Анабет, — мисля, че той пази прохода. Ако това наистина е Херкулес, няма да има полза да излетим.

Той ще иска да говори с нас.

Пайпър се въздържа от използване на очарователния си глас. Искеше да извика на Лио:

— Да се махаме оттук! — но, за съжаление, смяташе, че Анабет е права. Ако наистина искаха да влязат в Средиземно море, не можеха да избегнат тази среща.

— Не трябва ли Херкулес да е на наша страна? — попита обнадеждено тя. — Той все пак е един от нас, нали?

— Той е син на Зевс — изсумтя Джейсън, — но когато загинал, станал бог. Не можеш да си сигурен с боговете.

Пайпър си спомни за срещата с Бакхус в Канзас. Той също бе бил герой някога, но не беше на тяхна страна.

— Страхотно — каза Пърси. — Седем от нас срещу Херкулес.

— Брой и сатира! — обади се Хедж. — Можем да го победим!

— Имам по-добра идея — каза Анабет. — Ще проводим пратеници до брега. Малка група, не повече от един или двама. Да опитаме да говорим с него.

— Аз ще ида — каза Джейсън, — той е син на Зевс, а аз на Юпитер. Може да е добре настроен към братята си.

— А може и да те намрази — предположи Пърси. — Полубратята невинно се разбират.

— Благодаря, господин Оптимизъм — измърмори Джейсън.

— Струва си да опитаме — каза Анабет. — Джейсън и Херкулес имат нещо общо. Но ни трябва и дипломат. Някой, който умее да говори добре.

Всички погледнаха към Пайпър. Тя се въздържа от това да изпищи и да скочи настрана. Имаше лошо предчувствие. Но ако Джейсън отиваше на брега, тя искаше да е с него. Може би този бог щеше да им помогне. Все трябваше да имат късмет с нещо, нали?

— Добре — каза тя, — нека само се преоблека.

След като Лио пусна котва между двете колони, Джейсън призова вятър, за да пренесе него и Пайпър на брега.

Човекът в червено ги очакваше. Пайпър бе чувала десетки истории за него и го бе гледала в няколко детски филма и сериала. До днес почти не бе мислила за него. Представяла си го бе като глупав космат мъж на около трийсет. Широкоплещест, с противна брада като

на хипи, наметнат с лъвска кожа и с тояга в ръце. Представяла си бе, че мирише лошо, чеше се непрекъснато и говори предимно с ръмжене.

Накратко — представата ѝ за него бе като за пещерен човек.

Определено не бе очаквала *това*.

Херкулес бе босоног, а краката му бяха покрити с пясък. Робата му придаваше вид на свещеник. Пайпър не можеше да си спомни свещениците, които носят червено. Дали не бяха епископите или пък кардиналите? Пурпурният цвят не означава ли, че това е римската версия на Херкулес, а не гръцката?

Брадата му бе набола като на баща ѝ и неговите приятели актьори. Сякаш казваше: „Не съм се бръснал от два дни и въпреки това изглеждам страхотно“.

Беше мускулист, но като атлет, а не като горила. Абаносовочерната му коса бе подстригана като на римлянин. Имаше яркосините очи на Джейсън, но кожата му бе с цвят на мед, все едно бе изкарал целия си живот в солариум. Най-изненадващото обаче бе, че изглеждаше на около двайсет.

Беше красив. И определено не приличаше на пещерен човек. Но наистина имаше тояга. Тя стоеше на пясъка до него и напомняше на голяма бейзболна бухалка — полиран махагонов цилиндър с дължина около метър и половина. Имаше кожена дръжка, затегната с бронз. Тренер Хедж щеше да позеленее от завист, само да я видеше.

Джейсън и Пайпър кацнаха на края на плажа. Приблжиха бавно и внимаваха да не правят заплашителни движения. Херкулес ги наблюдаваше равнодушно, все едно бяха морски птички, които не бе виждал досега.

— Здравей — каза Пайпър. Това бе добро начало на разговора.

— Какво става? — попита Херкулес. Гласът му бе дълбок, но спокоен и звучеше съвременно. Спокойно можеше да е гимназист, който ги поздравява, докато оправя шкафчето си.

— Нищо особено. — Пайпър направи гримаса. — Всъщност стават много неща. Казвам се Пайпър. Това е Джейсън. Ние...

— Къде ти е лъвската кожа? — прекъсна я Джейсън.

На Пайпър ѝ идеше да го сръчка, но Херкулес изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото ядосан.

— Температурата тук е над трийсет градуса — каза той. — Ти би ли я носил в такова време? Носиш ли лъвски кожи, когато ходиш на

плаж?

— Прав си. — Джейсън прозвуча разочарован. — Просто винаги те рисуват с лъвската кожа.

Херкулес погледна обвинително към небето, все едно искаше да поговори с баща си Зевс за това.

— Не трябва да вярвате на всички глупости, които сте чували за мен. Да си известен, далеч не е така забавно, колкото си мислите.

— Разбирам те прекрасно — въздъхна Пайпър.

Херкулес я загледа с ясните си сини очи.

— Ти известна ли си?

— Татко... той е филмова звезда.

— Не ми говори за филмите! — изръмжа Херкулес. — Богове олимпийски, в тях няма нищо вярно. Да си виждала поне един филм, в който да приличам на себе си?

Пайпър трябваше да признае, че е прав.

— Изненадана съм, че си толкова млад.

— Ха! Безсмъртието помага. Но да, не бях особено стар, когато умрях. Не и по днешните стандарти. Свърших доста работа като герой... всъщност прекалено много. — Очите му се спряха на Джейсън. — Син на Зевс, а?

— На Юпитер — поправи го Джейсън.

— Няма голяма разлика — изръмжа Херкулес. — Татко е дразнещ и в двата си аспекта. А пък аз? Казвах се Херакъл. После римляните дойдоха и ме прекръстиха на Херкулес. Това не ме промени особено, но напоследък всеки път, щом се замисля за този факт, получавам ужасно главоболие.

Лявата страна на лицето му потрепера. Робата му внезапно побеля, после отново стана пурпурночервена.

— Така или иначе — каза Херкулес, — като син на Юпитер разбираш за какво говоря. Много нерви, много напрежение. Това, което правиш, никога не е достатъчно. Накрая човек се пречупва.

Богът се обърна към Пайпър. Тя се почувства, все едно са я полазили хиляда мравки. В очите на Херкулес се четяха тъга и тъмнина, които придаваха лудешки блясък на погледа му. Той не беше безобиден.

— Що се отнася до теб, скъпа моя — каза Херкулес, — просто внимавай. Синовете на Зевс понякога могат да бъдат... Ами, няма

значение.

Пайпър бе сигурна, че има значение. Внезапно почувства нужда да се отдалечи от този бог, но се постара да остане любезна и внимателна.

— Та, лорд Херкулес — каза тя, — трябва да извършим подвиг. Молим за разрешение да пресечем Средиземно море.

— Затова съм тук — сви рамене Херкулес. — Когато умрях, татко ме направи пазител на олимпийските двери. Мислех си, че това е страхотно, че ще празнувам цяла вечност. Никой не ми каза, че ще пазя входа към древните земи, заточен на този остров до края на вечността. Не е много забавно. — Той посочи към Стълбовете, които се издигаха от вълните. — Тъпи стълбове. Някои хора твърдят, че съм изкопал прохода в Гибралтар, разцепвайки планините на две. Други мислят, че планините са Стълбовете. Да вървят да чистят Авгиевите обори^[1]! Стълбовете са си стълбове.

— Така е — съгласи се Пайпър. — Разбира се. Та... можем ли да продължим?

Богът почеса модната си брадичка.

— Преди това е редно да ви предупредя за опасностите, които ви очакват в древните земи. Не всеки герой може да оцелее в Маре Нострум. Освен това ще трябва да извършите подвиг, за да докажете, че сте достойни. Знаете как е. Честно казано, за мен е все тая. Обикновено давам на героите някоя проста задача. Да ми напазаруват, да ми изпеят нещо весело, такива работи. След всички подвизи, които извърших за злия си братовчед Евристей, не бих искал да съм като него, нали?

— За което благодарим — вметна Джейсън.

— Хей, няма проблем. — Херкулес звучеше дружелюбно, но Пайпър бе на нокти. Тъмният блясък в очите му ѝ напомняше за въглен в керосин, готов да избухне всеки момент.

— Както и да е — продължи Херкулес. — Какъв казахте, че е подвигът ви?

— Гигантите — поясни Джейсън. — Пътуваме към Гърция, за да им попречим да събудят Гея.

— Гигантите! — промърмори Херкулес. — Мразя тези типове. Когато бях герой... но това няма значение. Кой бог ви накара да извършите този подвиг? Татко? Атина? Може би Афродита?

Той повдигна вежда към Пайпър.

— Като те гледам колко си хубава, това вероятно е майка ти.

Пайпър трябваше да мисли по-внимателно, но Херкулес я бе притеснил. Твърде късно разбра, че разговорът се е превърнал в капан.

— Хера ни изпрати — каза Джейсън, — тя ни обедини, за да...

— Хера. — Внезапно изражението на Херкулес заприлича на скалите на Гибралтар. Сурово и каменно.

— И ние я мразим — каза Пайпър бързо. Богове, как не бе предвидила това? Хера бе смъртният враг на Херкулес. — Не че искаме да ѝ помогнем, но тя не ни остави голям избор и...

— Ето ви тук — довърши Херкулес. Вече не звучеше особено дружелюбен. Напротив.

— Много съжалявам за вас двамата, но пет пари не давам за това колко важен е подвигът ви. Няма да сторя нищо, което Хера иска. Никога.

Джейсън изглеждаше смаян.

— Мислех, че сте се помирили след като си станал бог?

— Както казах — изръмжа Херкулес, — не вярвай на всичко, което разказват за мен. Щом искате да навлезете в Средиземно море, ще трябва доста да се поизпотите.

— Но ние сме братя — възрази Джейсън. — Хера разби и моя живот. Разбирам, че...

— Нищо не разбираш — студено каза Херкулес. — Първото ми семейство загина. Похабих живота си в безсмислени подвизи. Втората ми съпруга почина, след като я подведоха да ме отрови. Умрях в агония. И какво получих в замяна? Станах низш бог. Безсмъртен, за да не забравя болката си. Заточен тук като портиер на Олимпийците. Не, не ме разбираш. Единственият бог, който ме разбира донякъде, е Дионис. Той поне изобрети нещо полезно. А какво си имам аз? Няколко тъпи филма за живота ми.

Пайпър се опита да го очарова.

— Това е толкова тъжно, лорд Херкулес. Моля все пак да се смилиш над нас. Ние не сме лоши хора.

За момент помисли, че е успяла. Херкулес се поколеба. След това обаче стисна зъби и поклати глава.

— На другия край на острова, отвъд хълмовете, ще намерите река. В центъра ѝ живее старият бог Ахелой. — Херкулес млъкна, все

едно очакваше да побягнат с писъци.

— И? — подкани го Джейсън.

— И — продължи Херкулес — искам от вас да счупите другия му рог и да го донесете.

— Той има рога... — каза Джейсън. — Хей, как така *другия* рог. Какво...?

— Сети се сам — сряза го богът. — Ето, това ще ви помогне. — Той произнесе думата „помогне“, все едно имаше предвид „нарани“.

После Херкулес извади малка червена книжка изпод робата си и я подхвърли на Пайпър. Тя едвам я хвана.

Лъскавата корица на книгата показваше фотография на гръцки храмове и усмихнати чудовища. Минотавърът бе вдигнал палци нагоре, а заглавието гласеше: „Пътеводителят на Херкулес за Маре Нострум“.

— Донесете ми този рог до залез слънце — каза Херкулес. — Само вие двамата. Без помощ от приятелите ви. Корабът ви ще остане там, където е. Ако успеете, ще ви пусна да влезете в Средиземно море.

— А ако не успеем? — попита Пайпър, почти сигурна, че не иска да чуе отговора.

— Ами тогава Ахелой ще ви убие — каза Херкулес. — Мислех, че това е очевидно. Освен това ще строша кораба ви надве с голи ръце и ще пратя приятелите ви на морското дъно.

— Не можем ли просто да изпеем нещо? — размърда се неспокойно Джейсън.

— На ваше място бих тръгнал — каза Херкулес студено. — Имате време до залез. Иначе приятелите ви са мъртви.

[1] За да постигне безсмъртие и да бъдат опростени греховете му, Херакъл трябвало да изпълни списък от десет подвига, дадени му от микенския цар Евристей. Петият подвиг на Херакъл бил да почисти за ден Авгиевите обори, които не били чистени от 30 години. Той се справил със задачата си, но настоял тя да му се заплати. Авгий му отказал, което дало повод на цар Евристей да не зачете подвига и да добави още един в списъка. — Бел.ред. ↑

XXVII. ПАЙПЪР

Пътеводителят на Херкулес не им помогна много срещу змиите и комарите.

— Ако това е вълшебен остров — изсумтя Пайпър, — можеше да бъде поне хубав вълшебен остров.

Двамата вървяха нагоре и надолу по възвишенията на една покрита с гъсти гори долина, като внимателно избягваха змиите в черно и червено, които се препичаха по камъните. В най-ниските части на терена имаше застояли блатата, които гъмжаха от комари. Дърветата бяха най-вече маслини, кипариси и борове. Песента на цикадите и смазващата жегла напомняха на Пайпър за резервата в Оклахома през лятото.

Най-лошото бе, че до момента не бяха открили никаква река.

— Можем да полетим — предложи за пореден път Джейсън.

— Така ще пропуснем нещо — каза Пайпър. — Освен това не бих искала да цопна върху някой враждебно настроен бог. Как се казваше той между другото? Ах, боли?

— Ахелой. — Джейсън се опитваше да чете пътеводителя, докато вървеше, и затова постоянно се блъскаше в дърветата или се препъваше в камъните.

— Тук пише, че той е потомус.

— Той е хипопотам?

— Не, потомус. Речен бог. Пише, че бил духът на някакво божество в Гърция.

— Понеже не сме в Гърция, можем да допуснем, че се е преместил — каза Пайпър. — Това не ми вдъхва големи надежди относно полезността на тази книга. Нещо друго?

— Пише, че някога Херкулес се бил с него — продължи Джейсън.

— Херкулес се е бил с 99% от съществата в Древна Гърция.

— Така е. Чакай да видим. Херкулесовите стълбове... — Джейсън прелисти една страница. — Пише, че островът няма хотели,

ресторанти или транспорт. Забележителностите в него са Стълбовете и самият Херкулес. Я, това е интересно. Знаеш ли, че знакът на долара — буквата S с две черти през нея, идва от испанския герб, който някога бил съставен от двете колони на Херкулес и знаме, минаващо през тях?

Страхотно — помисли си Пайпър. Джейсън най-последно се бе сприятелил с Анабет и се бе заразил от нейния стремеж да трупа безполезна информация.

— А нещо полезно не пише ли?

— Чакай. Тук има бележка за Ахелой. *Речният бог се борил с Херкулес за ръката на прекрасната Деянира. По време на битката Херкулес счупил един от рогата му. Рогът се превърнал в първата корнукопия.*

— Моля?

— Май става дума за рог на изобилието — каза Джейсън, — от който се изливат всякакви благини. Имаме няколко в лагер „Юпитер“. Не знаех, че оригиналът произлиза от главата на някакъв бог.

— И сега трябва да вземем другия — каза Пайпър. — Подозирам, че няма да е лесно. Коя е Деянира?

— Херкулес се оженил за нея — каза Джейсън. — Мисля, че с нея ставаше нещо лошо. Но тук не пише за това.

Пайпър си спомни за думите на Херкулес. Първото му семейство бе загинало. Втората му жена умряла, след като я подлъгали да го отрови.

Харесваше предизвикателството на Херкулес все по-малко и по-малко.

Двамата минаха между две могили, като напразно се опитваха да останат на сянка. Пайпър вече бе подгизнала от пот. Комарите я бяха нахапали по глезените, ръцете и врата. Вероятно приличаше на болна от дребна шарка.

Най-накрая бе останала насаме с Джейсън и ето как прекарваше времето с гаджето си. Беше много подразнена от това, че той бе споменал Хера, но знаеше, че не бива да го обвинява. Може би просто му беше ядосана. Откакто бяха напуснали лагер „Юпитер“, бе изпълнена с гняв и тревога. Замисли се за това какво ли бе искал да каже Херкулес за синовете на Зевс. Че не може да им се има вяра? Че са прекалено заети с отговорности? Пайпър се опита да си представи Джейсън като бог, застанал на някакъв плаж, за да пази портите към

океана, векове след като Пайпър и всички приятели от смъртния му живот бяха загинали. Запита се дали Херкулес някога не бе приличал на Джейсън — оптимистично настроен, самоуверен, винаги готов да помогне.

Не можеше да си го представи.

Докато се спускаха към следващата долина, Пайпър се зачуди какво ли се случва на *Арго II*. Изкуши се да изпрати съобщение по Ирида, но Херкулес ги бе предупредил да не се свързват с приятелите си. Надяваше се, че Анабет ще се досети какво става и няма да прати още една група на плажа. Пайпър не бе сигурна какво може да стори Херкулес, ако го обезпокоят отново. Представи си как тренер Хедж се изнервя и стреля с балистата си по човека в пурпурна роба. Въображението ѝ нарисова и друга ужасна картина — как ейдолоните отново обладават екипажа на кораба и ги изпращат на самоубийствена битка с Херкулес.

Пайпър потрепера. Не знаеше колко е часът, но слънцето вече бе ниско над хоризонта. Как можеше денят да мине толкова бързо? Ако не беше крайният им срок, залезът щеше да ѝ звучи примамлив с обещанието си за хлад. Нощният бриз обаче нямаше да им помогне, ако са мъртви. Освен това следващият ден бе първи юли. Ако информацията им бе вярна, това бе последният ден на Нико ди Анджело.

А също така и денят, в който Рим ще бъде унищожен.

— Спри — каза Джейсън.

Пайпър не бе сигурна какво не е наред. След това осъзна, че чува шум от вода пред себе си. Излязоха от прикритието на дърветата и се озоваха на брега на река. Тя бе широка около дванайсет метра, но дълбочината ѝ беше едва няколко сантиметра — сребрист слой вода, спускащ се по хлъзгаво каменисто дъно. На няколко метра надолу бързеите се вливаха в дълбока тъмносиня дупка.

Нещо в реката я притесни. Цикадите по дърветата бяха замлъкнали. Птиците не чуруликаха. Сякаш водата изнасяше лекция и слушаше само собствения си глас.

Колкото повече слушаше, толкова повече ѝ идеше да отпие от реката, да събуе обувките си, да разхлади краката си. А и тази дупка... щеше да е приятно да се гмурне в нея с Джейсън, да се отпусне под сянката на дърветата, плувайки в прекрасната хладна вода.

Звучеше толкова романтично!

Пайпър се отърси от унеса. Тези мисли не бяха нейни. Нещо не беше наред. Чувстваше се така, сякаш реката я бе очаровала.

Джейсън седна на един камък и понечи за събуе обувките си. Усмихна се към дупката, все едно нямаше търпение да се гмурне в нея.

— Престани! — извика Пайпър на реката.

— Какво? — погледна я смаяно Джейсън.

— Не ти — каза Пайпър, — говорех на нея.

Почувства се глупаво, задето сочи към реката, но беше сигурна, че във водата има някаква магия, която влияе на чувствата ѝ.

Тъкмо сметна, че е полудяла, и реши, че Джейсън ще ѝ го каже, когато реката проговори:

— Простете. Пеенето е едно от малкото удоволствия, които са ми останали.

Една фигура се появи от дупката, все едно се изкачваше с асансьор.

Раменете на Пайпър се напрегнаха. Това бе създанието, което се бе появило в острието на ножа ѝ — бикът с човешко лице. Кожата му бе синя като водата, а копитата му левитираха над повърхността на реката. На края на бичия му врат имаше глава на човек с къса къдрава коса, брада, сплетена в старогръцки стил, дълбоки тъжни очи, скрити зад очила за плуване, и уста, която изглеждаше перманентно нацупена. От лявата страна на главата му се издигаше рог — дълъг, изкривен и черно-бял като онези, които воините ползваха за чаши. Дисбалансът караше главата му да клюма на една страна. Изглеждаше така, сякаш опитваше да изтръска вода от ухото си.

— Здравейте — каза тъжно той, — предполагам, че сте дошли да ме убиеете.

Джейсън отново обу обувките си.

— Ами...

— Не! — намеси се Пайпър. — Съжалявам. Много съжалявам. Не искахме да те безпокоим, но Херкулес ни изпрати тук.

— Херкулес — въздъхна бикът с човешка глава. Копитата му започнаха да рият водата, все едно се канеше да ги нападне.

— За мен той винаги ще бъде Херакъл. Това е гръцкото му име. В превод означава „Слава на Хера“.

— Странно — каза Джейсън, — той я мрази.

— Така е — кимна бикът с човешка глава. — Може би затова не каза нищо, когато римляните го преименуваха на Херкулес. Днес повечето хора го познават под това име. Под тази марка, ако щете. За Херкулес реномето е нещо много важно.

Бикът с човешка глава говореше с горчивина, но и с топлота, все едно Херкулес бе стар приятел, тръгнал по лош път.

— Вие сте Ахелой? — попита Пайпър.

Бикът с човешка глава сви предните си крака и сведе глава в поклон. На Пайпър това се стори едновременно сладко и тъжно.

— На вашите услуги. Аз съм необикновеният речен бог. Някога бях духът на най-великата река в Гърция. Сега съм обречен да живея тук, в другия край на острова, дом на моя стар неприятел. Боговете са тъй жестоки! Ала кого наказват с тази близост — мен или Херкулес, нямам никаква представа.

Пайпър не бе сигурна какво означава това, но шумът от реката отново нахлу в съзнанието ѝ. Пак се сети колко е потна и жадна, колко добре би ѝ се отразила една баня. Опита се да се съсредоточи.

— Аз съм Пайпър — каза тя, — това е Джейсън. Не искаме да се бием с теб. Херакъл или Херкулес, който и да е той, се ядоса и ни изпрати тук.

Тя разказа за подвига, който трябваше да извършат в древните земи, за да попречат на гигантите да пробудят Гея. Описа им как бяха създали отбор от гърци и римляни и как Херкулес се бе ядосал, когато бе разбрал, че Хера стои зад тази идея.

Ахелой бе наклонил глава на една страна. Пайпър не бе сигурна дали е задрямал, или просто се е отпуснал.

Когато свърши, Ахелой я погледна така, все едно бе развила неприятно кожно заболяване.

— Ах, мила моя, легендите са истина. Говоря за водните канибали.

Пайпър се опита да сподави хлипа си. Не бе казала на Ахелой за това.

— К-как...

— Речните богове знаят много неща — каза той, — но, уви, вие сте се съсредоточили върху погрешната история. След като тръгвате за Рим, историята за Потопа ще ви свърши по-добра работа.

— Пайпър? — попита Джейсън. — За какво говори той?

Мислите ѝ внезапно се бяха разпокъсали като стъкълцата на калейдоскоп. Рим, историята на Потопа...

— Не съм сигурна — каза тя. — Макар историята за Потопа да ми звучи познато. Ахелой, не разбирам...

— Наистина не разбираш — съчувствено каза речният бог. — Горката ти. Поредното момиче, обречено на Зевсов син.

— Чакай малко — каза Джейсън. — Първо на първо, аз съм син на Юпитер. Второ, защо да е „горката“?

Но Ахелой не му обърна внимание.

— Кажете ми, моето момиче, знаеш ли защо се скарах с Херкулес?

— Заради жена — спомни си Пайпър. — Деянира.

— Да — въздъхна Ахелой, — а знаеш ли какво се случи с нея?

— Ъ-ъ... — Пайпър погледна към Джейсън.

Той отвори пътеводителя и разлисти страниците.

— Тук не пише...

— Какво е това? — изсумтя Ахелой.

— Това е... — Джейсън премигна. — „Пътеводителят на Херкулес за Маре Нострум“. Той ни даде книга, с която...

— Това не е книга! — възмути се Ахелой. — Дал ви го е, за да ме подразни! Той знае, че аз мразя тези неща!

— Мразите книгите? — попита Пайпър.

— Ами! — Ахелой се зачерви така, че синята му кожа стана лилава. — Това не е книга!

Той тупна с копито по водата. Един свитък се появи на повърхността като миниатюрна ракета и падна в краката му. Той го разтвори с копита. Пожълтелият пергамент се разтвори и разкри думи на латински с нарисувани на ръка картини.

— Това е книга! — каза Ахелой. — Как обичам уханието на стара овча кожа, допира на свитъка, който се разливта под копитата ми! Не можете да ги копирате в нещо *такова*! — и той кимна презрително към пътеводителя в ръцете на Джейсън. — Какво поколение сте само! Играчки, дрънкалки и книги с твърди корици, само това знаете! Тези странички изобщо не са удобни за копитата ми! Това е една псевдокнига. Не е истинска книга. Нищо не може да замести добрите стари свитъци!

— Добре, ще я махна. — Джейсън прибра пътеводителя в чантата си, все едно бе опасно оръжие.

Ахелой като че ли се поуспокои, което от своя страна успокои и Пайпър. Не ѝ трябваше да бъде стъпкана от бик, обсебен от пергаментови свитъци.

— А сега — каза Ахелой и тупна с копито по свитъка си — това е Деянира.

Пайпър коленичи да види книгата. Нарисуваният на ръка портрет беше малък, но от него личеше, че жената е била много красива, с дълга черна коса, тъмни очи и игрива усмивка, която вероятно бе влудявала мъжете.

— Принцесата на Калидон — обясни тъжно речният бог — бе обещана на мен, когато се появи Херкулес. Той настоя да се борим за нея.

— И ти е счупил рога? — предположи Джейсън.

— Да — каза Ахелой, — така и не му го простих. Много е неудобно да имаш само един рог. Ситуацията обаче бе по-лоша за горката Деянира. Тя можеше да живее дълъг щастлив живот с мен.

— Бик с човешка глава — каза Пайпър, — който обитава река.

— Именно — съгласи се Ахелой, — нямаше как да ми откаже, нали? Но вместо това отиде с Херкулес. Избра красивия славен герой пред добрия верен съпруг, който щеше да я направи щастлива. И какво стана после? Би трябвало да знаете. Херкулес бе твърде зает със собствените си проблеми, за да бъде добър съпруг. Той вече бе убил първата си жена, както сигурно знаете. Хера го прокле, той изпадна в ярост и изби собственото си семейство. Отвратителна работа. Затова трябваше да извърши дванайсет подвига. За да изкупи греха си.

Пайпър бе потресена.

— Но как... Хера го е подлудила, а той е трябвало да изкупва греха си?

— Олимпийците никога не плащат за греховете си — сви рамене Ахелой, — а Хера винаги е мразела децата на Зевс. Или Юпитер. — Той погледна злобно към Джейсън. — Така или иначе, горката Деянира загина трагично. Тя стана ревнива заради изневерите на Херкулес. Той обикаляше целия свят и флиртуваше с всяка срещната жена. Досуц като татко си Зевс. Най-накрая Деянира се отчая до степен, че послуша грешния съвет. Един подъл кентавър на име Нес ѝ каза, че ако иска Херкулес да ѝ е верен, тя трябва да опръска вътрешността на ризата му с кентаврова кръв. За нещастие, Нес лъжеше. Той просто искаше да си

отмъсти на Херкулес. Деянира последва съветите му, но вместо да направи Херкулес верен...

— Кентавровата кръв му е подействала като киселина — довърши Джейсън.

— Именно — съгласи се Ахелой. — Херкулес умря в агония. Когато Деянира осъзна какво е сторила... — Речният бог прокара копито през гърлото си.

— Това е ужасно — каза Пайпър.

— И каква е поуката, скъпа моя? — попита Ахелой. — Пази се от децата на Зевс.

Пайпър не можеше да погледне към приятеля си. Не бе сигурна, че ще успее да скрие тревогата от погледа си. Джейсън нямаше да е, не можеше да е като Херкулес. Но историята засегна всичките ѝ страхове. Хера бе манипулирала връзката им, точно както бе манипулирала и Херкулес. Пайпър искаше да вярва, че Джейсън никога не би полудял като Херкулес. Но само преди четири дни го бе обладал ейдолон и той едва не бе съсякъл Пърси.

— Сега Херкулес е бог — каза Ахелой, — той се ожени за Хеба, богинята на Младостта, ала рядко посещава дома си. Стои на този остров и бди като квачка над тъпите си стълбове. Казва, че Зевс го е накарал да върши това, но аз мисля, че той предпочита да е тук вместо на планината Олимп, да се самосъжالياва и озлобява заради живота си на смъртен. Моето присъствие му напомня за провалите му, и най-вече за жената, която в крайна сметка го уби. А неговото присъствие напомня на мен за Деянира, момичето, което можеше да бъде моя съпруга. — Бикът с човешка глава тупна по свитъка, който се нави и потъна във водата. — Херкулес иска и другия ми рог, за да ме унизи — каза Ахелой. — Може би с него ще се почувства по-добре, знаейки, че аз ще съм още по-зле. Освен това роget ще стане корнукопия. От него ще потече храна и вода, точно както силите ми карат реката да тече. Херкулес несъмнено ще я задържи за себе си. Това ще бъде трагедия. Загуба.

Пайпър подозираше, че шумът на реката и хипнотичният глас на Ахелой още ѝ влияят, но не можеше да не се съгласи с бога на реката. Вече бе намразила Херкулес. Горкичкият бик с човешка глава! Изглеждаше толкова самотен.

— Съжалявам, Ахелой — размърда се неспокойно Джейсън. — Вярно е, че животът е бил жесток с теб. Но може би без втория рог ще ти е по-добре. Може би ще бъдеш по-стабилен.

— Джейсън! — възрази Пайпър.

— Просто разсъждавах на глас — вдигна ръце Джейсън. — Освен това не мисля, че имаме голям избор. Ако Херкулес не получи рога си, ще убие нас и приятелите ни.

— Вярно е — каза Ахелой, — нямате избор. Ето защо се надявам да ми простите.

Пайпър се намръщи. Речният бог звучеше толкова тъжен, че ѝ се искаше да го потупа по главата.

— Да ти простим за какво?

— Аз също нямам избор — каза Ахелой, — трябва да ви спра.

И в този момент реката изригна.

XXVIII. ПАЙПЪР

Вълната я помете като юмрук и я отнесе в дълбочината. Съпротивата бе безполезна. Тя затвори уста и си наложи да не вдишва, но едвам удържаше паниката си. Не виждаше нищо освен водни мехурчета. Чувахе само шума от собствената си съпротива и глухия тътен на водата. Разбра, че ще умре по нелеп начин — удавена в река на несъществуващ остров. И тогава излезе на повърхността точно толкова внезапно, колкото и бе завлечена. Намери се в центъра на водовъртеж. Можеше да диша, но не и да се освободи.

На няколко метра от нея Джейсън излезе на повърхността с меч в ръка и отвори уста, за да си поеме глътка въздух. Той бясно размахваше оръжието си, но нямаше цел, която да удари.

Ахелой се издигна на около шест метра от Пайпър.

— Наистина съжалявам за това — каза той.

Джейсън се стрелна към него, призовавайки ветровете, за да излезе от реката, но Ахелой бе по-бърз и по-силен. Една вълна удари момчето и го потопа обратно под водата.

— Престани! — извика Пайпър. Не бе лесно да очароваш някого, когато си в средата на водовъртеж, но въпреки това привлече вниманието на Ахелой.

— Опасявам се, че не мога да спра. Няма да допусна Херкулес да вземе и втория ми рог. Това ще бъде върхът.

— Има и друг начин — каза Пайпър, — няма нужда да ни убиваш!

Джейсън отново излезе на повърхността. Един миниатюрен облак се бе появил над главата му. Отекна гръм.

— Не бих го направил, сине на Юпитер — предупреди го Ахелой, — ако пуснеш светкавица, ще изпържиш собствената си приятелка.

Водата отново издърпа Джейсън надолу.

— Пусни го! — Пайпър използва цялата очароваща сила на гласа си. — Пусни го и обещавам, че няма да дам втория рог на Херкулес!

Ахелой се поколеба. Той се спусна към нея, наклонил глава наляво.

— Мисля, че говориш истината.

— Така е! — обеща Пайпър. — Херкулес заслужава презрение. Но моля те, пусни приятеля ми.

Водата, където бе Джейсън, забълбука. На Пайпър ѝ идеше да изкрещи.

Колко още можеше да издържи без въздух?

Ахелой погледна надолу към нея през водните си очила. Изражението на лицето му се смекчи.

— Разбирам. Ти ще бъдеш моята Деянира. Ще станеш съпругата, която тя не успя да бъде за мен.

— Какво? — Пайпър не бе сигурна, че го чува правилно. От водовъртежа буквално ѝ се виеше свят. — Имах предвид, че...

— О, ясно ми е — каза Ахелой. — Бе твърде скромна, за да го предложиш в присъствието на гаджето си. Но си права. Аз бих се отнесъл с теб много по-добре, отколкото един син на Зевс. Най-после ще поправа нещата след толкова много векове. Не можах да спася Деянира, но теб ще спася.

Бяха ли минали трийсет секунди? Или цяла минута?

Джейсън нямаше да издържи още дълго.

— Ще трябва да оставиш приятелите си да умрат — продължи Ахелой. — Херкулес ще се ядоса, но аз мога да те защитя от него. Ще бъдем щастливи. Нека започнем съвместния си живот, като удавим този Джейсън.

Пайпър едвам сдържаше писъците си, но трябваше да остане концентрирана. Замаскира гнева и страха си. Тя бе дете на Афродита. Трябваше да използва силите, които имаше.

Тя се усмихна, колкото се може по-сладко, и вдигна ръце.

— Вдигни ме, ако обичаш.

Лицето на Ахелой светна. Той сграбчи ръцете на Пайпър и я измъкна от водовъртежа. Тя никога не бе яздила бик преди, но бе играла на родео с пегасите от лагера на нечистокръвните. Знаеше какво трябва да направи. Използва ускорението и прокара единия си крак през гърба на Ахелой. След това склучи глезените си около врата му, прокара една ръка през шията му, а с другата извади ножа си. Притисна острието до брадичката на божеството.

— Пусни Джейсън — каза тя, използвайки цялата сила на гласа си — веднага!

Пайпър разбираше, че в плана ѝ има доста недостатъци. Речният бог можеше просто да се разпадне на вода. Можеше да я завлече и да я удави. Но очарованият ѝ глас отново проработи. Или пък Ахелой бе прекалено изненадан, за да мисли трезво. Вероятно не бе свикнал красиви момичета да заплашват, че ще му прережат гърлото.

Джейсън изскочи от водата като гюлле. Той мина през клоните на едно маслиново дърво и падна в тревата. Ударът вероятно бе лош, но той успя да се изправи на крака, кашляйки и борейки се за въздух. Надигна меча си и над реката се сгъстиха черни буреносни облаци.

Пайпър го погледна предупредително: „Още не!“.

Ахелой изви гърба си, все едно замисляше нещо. Пайпър притисна ножа по-силно в гърлото му.

— Бъди добро теле — предупреди го тя.

— Ти обеща — процеди Ахелой, — обеща, че Херкулес няма да вземе рога ми.

— Той няма да го вземе — каза Пайпър. — Аз обаче ще го направя.

Вдигна ножа си и отрязва рога на бога. Небесният бронз мина през костния израстък като през глина. Ахелой яростно изрева. Преди да може да се възстанови, Пайпър стъпи на гърба му. С рога в една ръка и кинжала си в другата скочи към брега.

— Джейсън! — извика тя.

За щастие, той я разбра. Един повей на вятъра я подхвана и я пренесе до брега. Пайпър падна на земята толкова силно, че настръхна цялата. Мирис на озон изпълни въздуха. Тя погледна към реката точно навреме, за да бъде заслепена.

БУМ! Мълнията превърна водата на реката в кипяща от електричество супа. Пайпър премигна, за да прогони звездичките от очите си. Бог Ахелой зави от болка и се разпадна под повърхността. Ужасеното му изражение казваше: „Как можа?“.

— Джейсън, бягай! — все още бе замаяна и ужасена, но двамата хукнаха през дърветата. Докато се изкачваше по хълма, притиснала бичия рог до гърдите си, Пайпър осъзна, че плаче. Не знаеше дали от страх, облекчение или срам за това, което бе сторила на стария речен бог.

Не спряха да бягат, докато не стигнаха върха на хълма. Пайпър се чувстваше глупаво, но не спря да плаче, докато разказваше на Джейсън какво бе станало, докато той се давеше под водата.

— Пайпър, не си имала избор — постави ръка на рамото ѝ той. — Спаси ми живота.

Тя избърса очите си и се опита да се успокои. Слънцето опасно приближаваше хоризонта. Трябваше да се върнат при Херкулес бързо.

Иначе приятелите им щяха да загинат.

— Ахелой те принуди да играеш грубо — продължи Джейсън. — Освен това се съмнявам, че мълнията го е убила. Той е много древен бог. За да го унищожиш, трябва да унищожиш реката му. Той ще оцелее и без рога си. А що се отнася до лъжата, че няма да го дадеш на Херкулес...

— Не го излъгах.

Джейсън я погледна.

— Пайпс, нямаме избор. Херкулес ще избие...

— Херкулес не заслужава този рог и няма да го получи.

Пайпър не знаеше защо е толкова гневна, но никога не се бе чувствала по-сигурна за нещо през живота си.

Херкулес бе един озлобен нещастник. Бе наранил прекалено много хора и това не му бе достатъчно. Искаше да ги наранява отново и отново. Може би наистина бе имал тежък живот. Може би боговете се бяха отнесли твърде несправедливо към него. Но това не го извиняваше. Един герой не можеше да контролира боговете, но трябваше да контролира себе си.

А Джейсън никога нямаше да стане такъв. Той никога не би обвинявал другите за проблемите си. Никога не би позволил на жаждата за мъст да замъгли преценката му. Пайпър нямаше да свърши като Деянира. Нямаше да направи това, което иска Херкулес, само защото той бе красив, могъщ и страшен. Не можеше да му позволи отново да получи своето, не и след като бе заплашил да ги избие и ги бе принудил да смачкат Ахелой, за да направи мръсно на Хера. Херкулес не заслужаваше рога на изобилието.

Пайпър щеше да го постави на мястото му.

— Имам план — каза тя и след това го сподели с Джейсън. Дори не осъзна, че използва силата на гласа си, докато очите му не се

изцъклиха.

— Както кажеш — обеща той, след което премигна няколко пъти.
— Ще умрем, но съм навит.

Херкулес ги очакваше точно там, където го бяха оставили. Гледаше към *Арго II*, който бе спуснал котва между колоните. Корабът изглеждаше добре, но планът започна да се струва налудничав на Пайпър.

Твърде късно беше обаче, за да го премисля. Вече бе изпратила съобщението по Ирида на Лио. Джейсън бе готов.

Освен това, когато видя Херкулес, твърдо реши, че няма да му даде това, което той иска. Когато богът ги видя, спря да се мръщи, макар лицето му да остана мрачно.

— Добре — каза той, — браво. Взеи сте го. В този случай ви разрешавам да продължите.

Пайпър погледна към Джейсън.

— Чу го. Той ни даде разрешение.

След което се обърна към бога.

— Това означава ли, че корабът ни може да продължи в Средиземно море.

— Да, естествено — щракна с пръсти Херкулес, — а сега ми дайте рога.

— Няма — каза Пайпър.

— Моля? — намръщи се божеството.

Тя надигна корнукопията. След като бе отрязала рога от главата на Ахелой, той бе станал кух, гладък и тъмен отвътре. Не изглеждаше вълшебен, но Пайпър разчиташе на силата му.

— Ахелой беше прав — каза тя, — ти си неговото проклятие точно толкова, колкото той е твоето. Ти си едно жалко подобие на герой.

Херкулес я погледна така, все едно му говореше на японски.

— Нима не разбираш, че мога да те убия с малкия си пръст? — попита той. — Мога да хвърля тоягата си по кораба ви и да го продъня. Мога да...

— Можеш да млъкнеш — каза Джейсън и изтегли меча си. — Може би Зевс е различен от Юпитер. Защото аз не бих търпял брат като теб.

Вените по врата на Херкулес почервеняха като робата му.

— Няма да си първият герой, когото убивам!

— Джейсън е по-добър от теб — каза Пайпър, — но не се безпокой. Ние няма да се бием с теб. Напускаме острова с рога. Не го заслужаваш за награда. Ще го задържа за себе си, за да ми напомня как не бива да се държа. И заради бедните Ахелой и Деянира.

Ноздрите на бога се разшириха.

— Не споменавай това име! Не си на себе си! Нима смяташ, че ме е страх от смешното ти гадже? Никой не е по-силен от мен!

— Не казах по-силен — поправи го Пайпър, — казах, че е по-добър.

Пайпър насочи отвора на рога към Херкулес и се освободи от всичките съмнения и страхове, които бе имала от посещението в лагер „Юпитер“. Съсредоточи се върху хубавите неща, които бе споделила с Джейсън Грейс — летенето в Големия каньон, разходките по плажа на лагера на нечистокръвните, прегръдките под звездите, дългите следобеди край боровинковите поля, огласяни от песента на сатирите. Представи си бъдеще, в което гигантите са победени, Гея е заспала, а те двамата живеят заедно и са щастливи — без ревност, без чудовища, които да ги нападат. Изпълни сърцето си с тези мисли и почувства как корнукопията се затопля.

Рогът изстреля поток от храна, силен колкото реката на Ахелой. Това бе порой от пресни плодове, печени сладкиши и вкусни шунки, който буквално зарина Херкулес. Пайпър не разбираше как всичко това се е побрало в рога, но смяташе, че шунките са много удачни за случая.

След като изплю храна, която можеше да изпълни цяла къща, рогът се изключи. Пайпър чу как Херкулес крещи и се мъчи да се освободи.

Дори най-силният бог в света имаше проблем, когато бе заринат с толкова храна.

— Хайде! — каза тя на Джейсън, който бе забравил за своето участие в плана и гледаше втрещен могилата от плодове и други храни. — Да вървим!

Той хвана Пайпър през кръста и призова вятъра. Издигнаха се от острова с такава бързина, че тя едва не припадна.

И въпреки това го направиха точно навреме. Когато островът се отдалечи от тях, главата на Херкулес се подаде над купчината храна. Половин кокосов орех се бе закрепил като шлем на главата му.

— Ще ви убия! — изрева той. Изглежда, често произнасяше тази реплика.

Джейсън кацна на палубата на *Арго II*. За щастие, Лио бе изпълнил всичко, за което го бяха помолили. Греблата на кораба вече бяха готови за въздухоплаване. Котвата бе вдигната. Джейсън призова толкова силен вятър, че буквално ги изстреля в небето, докато Пърси изпрати триметрова вълна към брега и събори Херкулес обратно в купчина ананаси.

Когато богът се изправи отново на крака и започна да цели кораба им с кокосови орехи, *Арго II* вече пореше облаците на безопасно разстояние над Средиземно море.

XXIX. ПЪРСИ

На Пърси не му беше добре. Първо бе налетял на зли морски богове в Атланта. После не бе успял да предотврати атаката на гигантската скарида срещу *Арго II*. А след това ихтиокентаврите, братя на Хирон, бяха отказали дори да се видят с него.

За десерт бяха пристигнали при Херкулесовите стълбове, а Пърси бе останал на борда, докато Джейсън Велики посещаваше божествения си батко, който по една случайност бе най-известният герой на всички времена.

Пърси бе пропуснал срещата и с него. Е, по думите на Пайпър излизаше, че Херкулес всъщност е една мижитурка, но все пак...

На Пърси му бе писнало да стои на борда и да върви напред-назад по палубата. Морето трябваше да бъде неговата територия. Очакваше се да поеме контрол над него и да опази всички живи и здрави. Вместо това по време на целия път през Атлантическия океан бе приказвал с акули и бе слушал пеенето на тренер Хедж, който изпълняваше популярни мелодии от телевизионни сериали.

На всичкото отгоре, откакто бяха напуснали Чарлстън, Анабет бе станала далечна и недостъпна. Прекарваше по-голямата част от времето си в каютата, изучаваше бронзовата карта, която бе открила във Форт Съмтър, и сърфираше из лаптопа на Дедал за повече информация. Когато Пърси решише да я посети, тя бе толкова отнесена, че разговорите звучаха горе-долу така:

Пърси: Здравсти, как си?

Анабет: Не, благодаря.

Пърси: Добре... хапна ли нещо днес?

Анабет: Мисля, че Лио е на пост. Питай него.

Пърси: Косата ми гори.

Анабет: Добре. След малко ще я погледна.

Понякога изпадаше в такива настроения. Това му беше трудното на това да имаш за гадже дъщеря на Атина. Въпреки това Пърси се чудеше как да привлече вниманието ѝ. Тревожеше се за срещата ѝ с

паяците във Форт Съмтър и не знаеше как да ѝ помогне, особено след като тя странеше от него.

Щом оставиха Херкулесовите стълбове зад гърба си, без да получат особени щети (ако не се брояха няколкото кокосови ореха, заседнали в медната повърхност на корпуса), корабът продължи да лети още няколкостотин километра. Пърси се надяваше, че древните земи няма да са така неприятни, колкото ги описваха, но, за нещастие, нещата се получиха като в рекламите, които обещаваха, че „Веднага ще изпитате разликата!“.

Различни същества нападаха кораба по няколко пъти на час. Ято стимфалийски птици^[1] се спуснаха от нощното небе и се наложи Фестус да ги изпече. Духове на бурята обиколиха мачтата и Джейсън трябваше да ги разгони със светкавици. Докато тренер Хедж вечеряше на палубата, от нищото изскочи див пегас, който стъпка сандвичите на тренера и отново отлетя, като преди това остави мазни следи по кораба.

— Това пък защо? — възмути се Хедж.

На Пърси му се прииска Блекджак да беше с тях. Не бе виждал приятеля си вече дни наред. Буря и Арион също не се показваха. Може би не искаха да навлизат в Средиземно море. Пърси не ги обвиняваше.

Най-накрая около полунощ след деветата или десета въздушна атака Джейсън се обърна към него.

— Защо не поспиш малко? Аз ще продължа да гърмя по летящите създания, доколкото мога, а после ще цопнем в морето и ще дойде твоят ред.

Пърси не бе сигурен, че ще може да спи, докато корабът се клати из създадените от духовете на бурята облаци, но иначе намери плана на Джейсън за разумен. Слезе в каютата, просна се на кревата си и... естествено, засънува кошмари.

Сънуваше, че е в тъмна пещера. Не виждаше много пред себе си, но усещаше, че се намира в огромно помещение. Отнякъде капеше вода, а звукът отекваше из далечните стени. Начинът, по който въздухът се движеше, наведе Пърси на мисълта, че таванът на пещерата е много, много висок.

Чу тежки стъпки и близнаците Отис и Ефиалт се появиха от сумрака. Пърси можа да ги различи само по косата им. Ефиалт бе

сплел плитките си с монети от злато и сребро, а косата на Отис висеше на опашка, затегната с... динамит?!

Иначе се бяха облекли еднакво. Дрехите им бяха подходящи за кошмар. Носеха бели панталони и моряшки фланелки, изпод чиито яки излизаха косми като мокет. Покритите им с кристали колани бяха опасани с кинжали. Вместо обувки носеха сандали, което доказваше, че наистина имаха змии за крака. Каишите бяха вързани около змийските шии, а главите се намираха там, където нормалните хора имат пръсти. Змиите непрекъснато съскаха и въртяха златните си очи във всички посоки като кучета, гледащи през прозореца на автомобил. Вероятно бе минало много време, откакто гигантите последно бяха носили обувки с изглед.

Близнаците застанаха пред Пърси, но не му обърнаха никакво внимание. Вместо това се загледаха в мрака.

— Пристигнахме — каза Ефиалт. Дори неговият гръмък глас се изгуби в пещерата и думите му прозвучаха малки и незначителни.

От високото нещо отговори:

— Виждам. Тези дрехи не се пропускат лесно.

Гласът накара стомаха на Пърси да се свие на малко уплашено топче. Звучеше женски, но съвсем не и човешки. Всяка дума бе произнесена с противно жужене, все едно ято африкански диви пчели се бяха научили да бръмчат на английски в унисон.

Не беше Гея. Пърси бе сигурен в това. Каквото и да бе обаче, ужасяваше гигантите. Те пристъпиха от змия на змия и почтително сведоха глави.

— Разбира се, уважаема госпожо — каза Ефиалт, — носим ви новини от...

— Защо сте се облекли така? — попита нещото от мрака. За щастие на Пърси, не приближи.

Ефиалт погледна подразнен към брат си.

— Брат ми трябваше да облече нещо различно, но, за нещастие...

— Каза, че аз ще бъда хвърляч на ножове днес! — възрази Отис, гледайки към брат си.

— Казах, че аз ще съм хвърляч на ножове! Ти трябваше да бъдеш фокусник! Ох, простете, уважаема госпожо. Не бива да спорим пред вас. Дойдохме, както пожелахте, за да ви донесем вестта, че корабът приближава.

Уважаемата госпожа, която и да бе тя, нададе странен жужащ звук, като че ли нещо се къса. Пърси потръпна, когато осъзна, че създанието се смее.

— Колко време остава до пристигането им? — попита госпожата.

— Трябва да кацнат в Рим на разсъмване — каза Ефиалт, — ако, разбира се, минат през златния. — Той изсумтя, все едно не харесваше златния, който и да бе той.

— Дано пристигнат цели — каза уважаемата госпожа, — ще е много досадно, ако ги заловят рано-рано. Вие подготвихте ли се?

— Да, уважаема госпожо. — Отис пристъпи напред и пещерата потръпна. Под лявата му змия се появи цепнатина.

— Внимавай, глупако! — кресна му госпожата. — Да не искаш да се върнеш в Тартара по трудния начин?

Отис отстъпи крачка назад. Лицето му бе пребледняло от ужас. Пърси разбра, че подът, който бе изглеждал като скала, всъщност бе нещо като глетчера от Аляска. На някои места бе здрав, на други... не чак толкова.

Внезапно се почувства щастлив от това, че няма тегло в съня си.

— Това място би се разпаднало — предупреди госпожата, — ако не бе моето умение. Вековете ярост на Атина са отслабили основите му. Великата богиня майка се пробужда отдолу. Гнездото ми е ерозирано от техните сили. Дано онова дете на Атина се окаже достойна жертва. Може би ще е последната ми.

Ефиалт преглътна и остана загледан в цепнатината на пода.

— Съвсем скоро това ще е без значение, уважаема госпожо. Гея ще се надигне и ще възнагради всички ни за усилията. Няма да ви се налага да пазите това място. Няма да трябва да криете творбите си.

— Може би — отвърна нещото в мрака, — но отмъщението ще ми липсва. Работихме добре през вековете, нали, момчета?

Гигантите се поклониха. Монетите по косата на Ефиалт заблестяха и Пърси с отвращение осъзна, че част от тях са сребърни драхми, досущ като онази, която Анабет бе получила от майка си. Тя му бе казала, че на всяко поколение деца на Атина няколко биват изпратени на пътешествие, за да открият статуята от Партенона.

Никой не се бе върнал, за да разкаже какво е намерил.

„Работихме добре през вековете...“

Гигантът Ефиалт бе получил стотици трофеи, с които бе накичил плитките си. Пърси си представи как Анабет остава самичка на това тъмно място. Представи си как гигантът взима монетата, която тя носи, и я поставя на плитките си.

Пърси искаше да извади меча си и да подстриже чудовището, като за по-бързо почне от врата му, но не можеше да стори нищо.

Само да гледа.

— Уважаема госпожо — каза притеснено Ефиалт, — бих искал да ви напомня, че Гея иска момичето да остане живо. Можете да я измъчвате. Можеше да я подлудите. Както предпочитате. Кръвта ѝ обаче трябва да блисне върху старите камъни.

— Не може ли друга да ви свърши работа? — изсъска госпожата.

— Д-да — заекна Ефиалт, — но това момиче е за предпочитане. Както и момчето. Синът на Посейдон. Вярвам, че разбирате защо тези двамата са най-подходящи за целта.

Пърси не знаеше за какво става дума, но искаше да разбие пода и да запрати тези глупави великани в нищото. Не желаше кръвта му да влиза в употреба на Гея.

И нямаше да допусне никой да нарани Анабет.

— Ще видим тази работа — изръмжа госпожата, — засега ме оставете. Гледайте си вашата работа. Ще си получите спектакъла. А аз... аз ще остана в мрака.

Сънят се разпадна и Пърси внезапно се събуди.

Джейсън чукаше на отворената врата.

— В морето сме — каза той. Изглеждаше напълно изтощен. — Твой ред е.

Пърси не искаше да буди Анабет, но бе длъжен да го стори. Сметна, че дори тренер Хедж не би имал нищо против двамата да поговорят, ако с това успееше да ѝ съобщи нещо, от което зависи оцеляването ѝ.

Застанаха на палубата сами, ако не се броеше Лио. Той все още въртеше руля. Трябваше да е смазан от умора, но отказваше да си легне.

— Не искам повече изненади със скаримозили — настоя той.

Опитаха се да го убедят, че атаката на морското чудовище не е била само по негова вина, но той отказваше да ги слуша. Пърси го

разбираше прекрасно. Той самият също не си прощаваше за грешките.

Бе около четири часа сутринта. Времето бе отвратително, а мъглата — толкова гъста, че Пърси не можеше да види главата на Фестус на носа. Топъл дъжд оформяше завеса над кораба. Плаваха през шестметрови вълни, а морето бушуваше. Пърси чуваше как Хейзъл стенеше в каютата си. Явно стомахът ѝ също бушуваше.

Въпреки това той бе щастлив от това, че отново са във вода. Предпочиташе го пред летенето сред буреносните облаци и нападенията на човекоядни птици и тъпчещи сандвичи пегаси.

Застана до Анабет отпред на релинга, а след това ѝ разказа за съня си. Не бе сигурен как тя ще приеме новините, но реакцията ѝ го притесни дори повече от очакваното.

Не изглеждаше изненадана.

— Пърси — погледна тя към мъглата, — трябва да ми обещаеш нещо. Не разказвай на другите за съня.

— Да не разказвам? Но, Анабет...

— Това, което си видял, се отнася до Знака на Атина — каза тя, — то няма да помогне с нищо на останалите. Само ще ги притесни, а това ще затрудни мисията ми допълнително.

— Анабет, кажи ми, че не говориш сериозно. Онова същество в мрака и разпадащата се пещера...

— Зная. — Лицето ѝ бе неестествено бледо. Пърси подозираше, че причината не е само в мъглата. — Трябва да свърша това сама.

Пърси преглътна гнева си. Не бе сигурен дали е ядосан на Анабет, на съня си или на целия гръко-римски свят, който съществуваше вече пет хиляди години с една-едничка цел — да съсипе живота му.

— Ти знаеш какво има в пещерата — предположи той, — свързано е с паяците, нали?

— Да — отвърна тихо тя.

— Как можеш тогава да... — Насили се да млъкне. Когато Анабет си наумеше нещо, нищо не можеше да я разубеди. Споровете само влошаваха нещата. Спомни си нощта преди три и половина години, когато бяха спасили Нико и Бианка ди Анджели в Мейн.

Анабет бе попаднала в плена на титана Атлас. За известно време Пърси дори не знаеше дали е жива, или мъртва. Бе прекосил цялата страна, за да я освободи от проклятието на титана. Това бяха най-

трудните дни в живота му и не ставаше дума само за чудовищата и битките.

Измъчваше го тревогата.

Как можеше да я остави сама сега, знаейки, че я чака нещо дори по-лошо от Атлас?

И в следващия миг осъзна, че Анабет се е чувствала така, както се чувства той сега, през всичките шест месеца, които бе прекарал в амнезия. Жегна го вина и се запита дали не е малко егоист, задето стои до нея и спори. Тя трябваше да свърши това сама. Съдбата на целия свят може би зависеше от успеха ѝ. Но една част от него искаше да каже: „Забрави света“. Не искаше да се разделя с нея.

Пърси се загледа в мъглата. Не можеше да види нищо наоколо, но знаеше точните координати, на които се намират. Знаеше дълбочината на океана и посоката на теченията. Знаеше скоростта, с която се движи корабът, и не долавяше опасност нито от скали, нито от плитчини или каквито и да е било естествени препятствия.

Не бяха нападани, откакто корабът бе докоснал водата, но морето изглеждаше различно. Пърси бе плавал в Атлантическия и Тихия океан, дори в залива на Аляска. Това море обаче изглеждаше по-древно и по-могъщо. Пърси чувстваше дълбините около себе си. Всички велики гръцки и римски герои бяха минали оттук — от Херкулес до Еней. Чудовищата все още дебнеха в мрачните глъбини. Мъглата се бе спуснала над тях толкова плътно, че през по-голямата част от времето те оставаха заспали, но Пърси чувстваше как се размърдват в съня си като в отговор на това, че герои дръзват да минат над тях с обкованата си в небесен бронз трирема.

„Върнаха се — сякаш казваха чудовищата. — Най-послед прясна кръв.“

— Не сме далеч от бреговете на Италия — каза Пърси, за да наруши мълчанието. — Остават ни около стотина морски мили от устието на Тибър.

— Отлично — каза Анабет, — утре сутрин би трябвало...

— Спри. — Внезапно Пърси усети как кръвта замръзва в жилите му. — Трябва да спрем.

— Защо? — попита Анабет.

— Лио, спри! — извика той.

Но бе твърде късно. Другият кораб изплува от мъглата като проклятие и ги удари с носа си. За части от секундата Пърси забеляза детайлите: нападаше ги друга трирема, на чиито нос бе нарисувана глава от горгона; облечени в гръцки доспехи воители, които не бяха съвсем хора, се готвеха за абордаж с извадени копия и мечове; бронзов таран на равнището на водата удари корпуса на *Арго II*.

Анабет и Пърси паднаха почти мигновено.

Фестус избълва струя пламък и накара дузина много изненадани воители да запищят и да скочат в морето. Повечето от нападателите обаче нахлуха на борда на *Арго II*. Абордажни куки се закачиха за релинга и мачтата, стоманени нокти се захванаха за дъските на корпуса.

Когато Пърси успя да се осъзнае, враговете вече бяха навсякъде. Не можеше да види всичко през мъглата и тъмнината, но нападателите изглеждаха като хуманоидни делфини или обратното, подобни на делфини човечеи. Някои имаха сиви муцуни. Други стискаха мечове в перките си. Неколцина крачеха с крака, отчасти слети в едно, докато други стъпваха на плавници, които донякъде напомниха на Пърси за обувки на шутове.

Лео би алармата, след което се стрелна до най-близката балиста, но падна, повален от група крякащи делфини воители.

Анабет и Пърси застанаха гръб срещу гръб, както бяха правили много пъти досега, и извадиха оръжията си. Пърси се опита да призове помощта на вълните, за да отблъсне или дори плени вражеския кораб, но нищо не се случи. Сякаш някой се противопоставяше на волята му и контролираше морето вместо него.

Той надигна Въртоп, готов за битка, но враговете имаха смазващо числено превъзходство.

Няколко десетки воители сведоха копията си и образуваха кръг около тях, като мъдро пазеха дистанция от меча на Пърси. Хората делфини отвориха муцуните си и започнаха да писукат.

Пърси никога не бе забелязвал колко опасни могат да изглеждат зъбите на делфин.

Опита се да помисли. Може би щеше да успее да разкъса кръга около себе си и да убие няколко от нападателите. Другите обаче щяха да погубят и него, и Анабет.

Поне не изглеждаше да искат да ги убият незабавно. Оставиха Пърси и Анабет в жив капан, докато останалите воители слязоха под палубата. Пърси чуваше как чупят вратите на каютите и пленяват приятелите им. Дори другите герои да не бяха заспали, нямаха шанс срещу толкова нападатели.

Лио бе изтеглен през палубата, стенещ и почти изпаднал в несвяст, а после бе захвърлен върху купчина въжета. Под тях звуците от битка заглъхнаха. Другите или бяха пленени, или...

Пърси не смееше и да си го помисли.

От едната страна на кръга воителите делфини се отместиха, за да пуснат някой да мине. Той изглеждаше човек, но делфините се отнасяха към него като към лидер. Бе облечен в гръцки доспехи — със сандали, наколенници и нагръдник, изобразяващ морски чудовища. Всичко бе от чисто злато. Дори мечът му, подобен на Въртоп, бе златен, а не бронзов.

Златния — спомни си Пърси думите на гигантите от съня му. Трябваше да минат през Златния.

Но това, което го изнерви, бе шлемът на този човек. Предпазителят му покриваше цялото лице и бе изваян като лицето на горгона — с криви глиги и уродливи черти, изкривени в злобна гримаса. Златни змийски коси се спускаха около лицето. Пърси бе срещал горгони. Изображението на шлема бе много добро. Прекалено добро.

Анабет се обърна, за да застане рамо да рамо с него. Искаше да я прегърне, да я защити. Съмняваше се обаче, че тя ще оцени жеста, а и не искаше да подсказва на Златния, че Анабет му е гадже. Нямахше нужда да му дава допълнителни предимства.

— Кой си ти? — попита Пърси. — Какво искаш?

Златният воин се изсмя. С едно движение на меча си, по-бързо, отколкото Пърси можеше да види, той избяга Въртоп от ръцете му и го запрати в морето.

Пърси се почувства, все едно са го удавили. Не можа да си поеме въздух от ужас.

Никой никога не го бе обезоръжавал така.

— Здравей, братко. — Гласът на златния воин бе плътен като кадифе, а акцентът му бе екзотичен като на човек, идващ от Близкия изток. Освен това звучеше странно познат.

— Винаги съм щастлив, когато ми се удаде възможност да ограбя свой брат, син на Посейдон. Аз съм Хризаор, Златния меч. А що се отнася до това, което искам... — Той обърна металната си маска към Анабет. — Ами всичко. Искam всичко, което притежавате.

[1] Хищни метални птици от шестия подвиг на Херкулес. — Бел.ред. ↑

XXX. ПЪРСИ

Сърцето на Пърси биеше бясно, докато Хризаор крачеше напред-назад и ги изучаваше като говеда за продан. Дузина от хората делфини останаха около тях, насочили копия към гърдите на Пърси. Останалите тършуваха из кораба, като трополяха и събаряха разни неща под палубата. Един се показва от стълбите с кутия амброзия. Друг носеше заряди за балистата под мишница и кош с гръцки огън.

— Внимателно! — предупреди Анабет. — Това е достатъчно, за да взриви и двата кораба.

— Ха! — изсмя се Хризаор. — Ние познаваме гръцкия огън, момиче. Не се безпокой. От векове ограбваме корабите, минаващи през Маре Нострум.

— Акцентът ти ми е познат — каза Пърси, — познаваме ли се?

— Нямам съм удоволствието — отвърна Хризаор и насочи озъбената горгонска маска към него. Бе невъзможно да се каже какво е изражението му под нея.

— Но съм чувал за теб, Пърси Джаксън. Младият герой, спасил планината Олимп. Ето я и твоята вярна помощница, Анабет Чейс.

— Не съм ничия помощница — изръмжа Анабет, — а акцентът му ти е познат, Пърси, тъй като звучи като майка си, която убихме в Ню Джърси.

— Акцентът му не е като на някой от Ню Джърси — намръщи се Пърси. — Коя е майка му... о!

Пъзелът се нареди. Градината на леля Ем. Бърлогата на Медуза. Тя говореше със същия акцент.

Докато Пърси не я бе обезглавил.

— Майка ти е Медуза? — попита той. — Това е гадно.

Ако се съдеше по звука, долетял изпод маската на Хризаор, сега и той се бе озъбил.

— Ти си точно толкова арогантен, колкото беше и първият Персей — каза Хризаор, — но да, Пърси Джаксън. Майка ми е Медуза. Баща ми е Посейдон. След като тъй наречената богиня на Мъдростта

прокле майка ми... — Златната маска се насочи към Анабет. — Твоята майка, ако не се лъжа — после продължи: — Двете деца на Медуза бяха пленени в тялото ѝ. Не можехме да се родим. Когато първият Персей обезглави Медуза...

— От тялото ѝ изхвърчали две деца — спомни си Анабет. — Едното е Пегас. Другото си ти.

— Значи брат ти е крилат кон — премигна Пърси, — освен това си ми полубрат, което означава, че всички летящи коне по света са ни... Знаеш ли, нека забравим за това.

Още преди години бе научил, че не е много разумно да мисли за това кои са роднините му по божествена линия. След като циклопът Тайсън го бе приел за брат, Пърси реши, че не иска да се запознава с останалите си роднини.

— След като си дете на Медуза — попита той, — защо не съм чувал никога за теб?

— Когато брат ти е Пегас — въздъхна подразнен Хризаор, — биваш забравен. О, *вижте, крилат кон!* На някой пукало ли му е за мен? Не! — Той повдигна острието на меча си до нивото на очите на Пърси. — Въпреки това ще сгрешиш, ако ме подцениш. Ненапразно ме наричат Златния меч.

— Имперско злато? — предположи Пърси.

— Омагьосано злато. По-късно римляните го нарекоха имперско, но аз бях първият с острие от този метал. И понеже бардовете решиха да ме забравят, станах злодей. Реших да се възползвам от наследството си. Като син на Медуза мога да вдъхвам ужас. А като син на Посейдон — да владее морето!

— Станал си пират — обобщи Анабет.

Хризаор разпери ръце, което зарадва Пърси. Така мечът не бе пред очите му.

— Най-добрият пират — заяви Хризаор. — Плавам из тези води от векове и посрещам глупавите герои, дръзнали да влязат в Маре Нострум. Това море е мое. Всичко, което имате, ми принадлежи.

Един от хората делфини измъкна тренер Хедж от долната палуба.

— Пусни ме, грозен рибок! — кресна Хедж, докато се опитваше да ритне воина. Копитото му обаче се закачи за бронята. Ако се съдеше

по следите от подкови по доспехите, тренерът бе опитал този номер вече няколко пъти.

— Сатир — каза Хризаор, развеселен. — Старичък и жилав, но все пак циклопите ще платят добре за вкусна хапка като него. Оковете го.

— Никой няма да ме яде! — опита се да протестира Хедж.

— И му запушете устата — добави Хризаор.

— Ах, ти, лъскав малък... — Заканата на Хедж бе прекъсната, когато делфинът навря лепен парцал в устата му. Скоро тренерът бе проснат като чувал с картофи до останалата плячка, състояща се от храна, оръжия и дори вълшебния сандък за лед от столовата.

— Не можете да постъпвате така! — развика се Анабет.

Смехът на Хризаор оттекна иззад маската му. Пърси се замисли дали пиратът е обезобразен и дали погледът му може да вкаменява като този на майка му.

— Мога да правя каквото си поискам — каза Хризаор. — Воините ми са обучени до съвършенство. Те са свирепи и кръвожадни...

— Делфини — довърши Пърси.

— Да. И какво от това? — сви рамене Хризаор. — Извадиха лош късмет преди няколко хилядолетия, когато отвялякоха грешния човек. Част от екипажа им бе превърнат в обикновени делфини. Други полудяха. Но тези оцеляха като хибриди. Когато ги намерих под вълните, им предложих нов живот и те ме последваха. Сега са моята най-вярна стража. Не се боят от нищо!

Един от воините изписука нервно.

— Освен от едно нещо — изръмжа Хризаор, — но това няма значение. Той не е тук.

В ума на Пърси се зароди идея. Преди да може да я реализира, по стълбите се качиха още делфини, които домъкнаха останалите му приятели. Джейсън бе изпаднал в безсъзнание. Ако се съдеше по синините на лицето му, бе опитал да се съпротивлява. Хейзъл и Пайпър бяха вързани за ръцете и краката. Пайпър имаше и парцал в устата. Очевидно делфините бяха разбрали за очарования й глас. Франк бе единственият, който липсваше, макар че двама от делфините изглеждаха нажилени от пчела.

Нима Франк можеше да се превръща в пчелен рояк? Пърси се надяваше на това. Ако той бе на свобода, това щеше да им донесе предимство.

Стига Пърси да успее да се свърже с него.

— Отлично! — злорадо каза Хризаор и даде знак на войните си, които стовариха Джейсън до арбалетите. След това разгледа момичетата като подаръци за Коледа, което накара Пърси да изскърца със зъби.

— Момчето не ми върши никаква работа — каза Хризаор, — но съм сключил сделка с Цирцея. Тя ще купи момичетата за слугини или за обучение в магията в зависимост от таланта им. Но теб те очаква друга съдба, мила ми Анабет.

— Няма да ме водиш никъде! — настръхна Анабет.

Пърси пхна ръка в джоба си. Химикалката се бе появила обратно в джоба му. Имаше нужда от малко разсейване, за да извади меча си. Може би щеше да изненада Хризаор. Може би делфините щяха да се паникьосат.

Щеше му се да знае нещо за слабостите на Хризаор. Обикновено Анабет го информираше за такива неща, но за този тип явно нямаше никакви легенди. Не знаеха нищо за него.

Златният воин цъкна презрително.

— За мое съжаление, скъпа ми Анабет, няма да останеш с мен. Една определена богиня дава голяма награда за теб и Пърси. Предпочита ви живи. Не непременно цели обаче.

В този миг Пайпър предизвика разсейването, от което имаха нужда. Тя зави толкова силно, че бе чута и през парцала, след което припадна върху най-близкия страж и го събори. Хейзъл схвана идеята и падна на палубата, като риташе с крака така, все едно е получила пристъп.

Пърси извади Въртоп и замахна с него. Острието трябваше да мине право през шията на Хризаор, но златният воин бе надарен с изключителна бързина. Той избегна удара и блокира острието, докато войните делфини отстъпиха към останалите пленници, за да позволят на капитана си да се бие. Те записукаха развълнувано.

Пърси разбра, че са свикнали на такива забавления. Не смятаха, че лидерът им е в каквато и да било опасност.

Пърси не бе кръстосвал меч с такъв противник от... битката си с Арес, бога на Войната. Хризаор бе толкова добър. Много от силите на Пърси бяха нараснали през годините, но той твърде късно осъзна, че въртенето на меча не е сред тях — напротив, изгубил бе форма. Не бе равностоен противник на Хризаор.

Двамата дуелиращи се напредваха и отстъпваха. Пърси, без да иска, си спомни съветите на Люк Кастелан, неговия първи треньор в лагера на нечистокръвните.

Но те не помогнаха.

Златната маска бе прекалено изнервяща. Топлата мъгла, хлъзгавата палуба, писукането на делфините — всичко това му пречеше. С ъгълчето на окото си Пърси забеляза, че единият от хибридите е опрял нож в гърлото на Анабет, за да е сигурен, че тя няма да опита нещо хитро.

Пърси пробва да заблуди противника си и след това да го намушка в стомаха, но Хризаор очакваше този ход. Той избяга с меч на Пърси от ръката му. За втори път Въртоп цопна в морето.

Хризаор се изсмя. Дори не бе задъхан. Той опря върха на златния си меч в гърдите на Пърси.

— Добър опит — каза пиратът, — сега обаче ще бъдеш окован и изпратен при слугите на Гея. Те нямат търпение да пролеят кръвта ти и да събудят богинята.

XXXI. ПЪРСИ

Нищо не вдъхновяваше за велики идеи така, както пълният провал. Докато Пърси си седеше обезоръжен и победен, в главата му се оформи план. Той бе свикнал Анабет да му разказва за старогръцката митология и затова бе смаян, че си спомня нещо полезно. Трябваше обаче да действа бързо. Не можеше да допусне нещо да се случи с приятелите му. Нямаше да изгуби Анабет. Не и отново.

Хризаор бе непобедим. Поне в битка. Ако обаче останеше без своя екипаж, героите може би щяха да го победят заедно.

Как обаче да се справи с екипажа? Пърси подреди пъзела в главата си. Пиратите бяха превърнати в делфини преди хилядолетия, когато бяха отвлели погрешния човек. Пърси знаеше тази история. Всъщност въпросният човек бе заплашил да превърне и него в делфин. А когато Хризаор бе казал, че екипажът му не се бои от нищо, един от делфините го бе поправил. „Да — съгласил се бе Хризаор. — Но него го няма.“

Пърси погледна към задната част на кораба и забеляза как Франк наднича иззад една балиста в човешката си форма. Пърси едвам сподави усмивката си. Едрото момче непрекъснато твърдеше, че е непохватно и безполезно, но винаги бе точно там, където Пърси искаше да бъде.

Момичетата... Франк... леденото ковчеже.

Идеята беше шантава, но както обикновено Пърси не разполагаше с нищо по-добро.

— Добре! — извика той толкова силно, че привлече вниманието на всички. — Отведете ни. Стига капитанът ни да разреши.

Златната маска на Хризаор се огледа наоколо.

— Какъв капитан? Хората ми претърсиха кораба. Тук няма никой друг.

Пърси драматично вдигна ръце.

— Богът се появява само когато пожелае, но той е истинският ни водач. Той е господарят на лагера и героите. Нали така, Анабет?

Анабет схвана бързо идеята му.

— О, да — кимна ентусиазирано тя. — Господин Д.! Великият Дионис!

Хората делфини се размърдаха неспокойно. Един от тях изтърва мечата си.

— Стойте мирно! — кресна Хризаор. — На този кораб няма никакъв бог! Хлапетата се опитват да ви уплашат!

— Трябва да се плашите от гнева на Дионис! — каза Пърси и хвърли изпълнен със съчувствие поглед към екипажа. — Великият бог ще се разяри, задето сте забавили пътуването ни. Ще накаже всички ни. Не забелязахте ли как момичетата паднаха, поразени от лудост?

Хейзъл и Пайпър бяха спрели да се преструват и стояха на палубата, загледани в Пърси. Когато обаче момчето ги погледна, те отново започнаха да треперят и да се мятат като риби на сухо.

Хората делфини внимателно се отдалечиха от тях.

— Измама! — изрева Хризаор. — Млъквай, Пърси Джаксън. Директорът на вашия лагер не е тук. Той бе призван обратно на Олимп. Всички знаят това!

— Значи признаваш, че Дионис е нашият директор! — попита го Пърси.

— Беше — поправи го Хризаор, — всички знаят това.

Пърси посочи към златния воин така, все едно онзи бе признал загубата си.

— Виждате ли? Обречени сме. Ако не вярвате, отворете леденото ковчеже!

Пърси приближи вълшебния хладилник. Никой не му попречи. Той вдигна капака и започна да рови из леда. Трябваше да има поне една напитка! Намери сребристо-червено кенче кола и го размахна към делфините, все едно бяха буболечки, които се канеше да напръска с „Райт“.

— Треперете! — извика Пърси. — Това е любимата напитка на бога, ужасяващата диетична кола!

Хората делфини започнаха да се паникьосват. Пърси чувстваше, че са на ръба на паниката.

— Богът ще плени кораба ви — предупреди Пърси, — ще ви превърне в обикновени делфини или ще ви подлуди. А може би ще ви

превърне в луди делфини! Единствената ви надежда е да се махнете оттук незабавно!

— Нелепо! — Гласът на Хризаор бе станал писклив. Той обаче не знаеше към кого да насочи мечата си. Дали към Пърси? Или пък към собствения си екипаж!

— Спасете се! — предупреди Пърси. — За нас вече е късно! — след това ахна и посочи към мястото, където се криеше Франк.

— О, не! Франк се превръща в луд делфин!

Нищо не се случи.

— Казах — повтори Пърси, — че Франк се превръща в луд делфин!

Франк изскочи от нищото и театрално се хвана за гърлото.

— О, не — каза той с тона на телевизионен говорител, — превръщам се в луд делфин! — след което започна да се променя. Носът му се удължи в муцуна, кожата му стана хлъзгава и сива. Той падна на палубата като делфин, а опашката му заудря дъските.

Пиратите се разбягаха, обзети от ужас. Не спираха да писукат и започнаха да хвърлят оръжията си, забравяйки напълно както за пленниците си, така и за заповедите на Хризаор. Те скочиха зад борда, а в суматохата Анабет се промъкна до Хейзъл, Пайпър и тренер Хедж и срязва въжетата, с които ги бяха овързали.

За броени секунди Хризаор бе останал сам и обграден. Пърси и приятелите му нямаха други оръжия освен ножа на Анабет и подковите на Хедж, но убийствените им погледи явно убедиха златния воин в това, че е обречен.

Той отстъпи към релинга.

— Това не е краят, Джаксън — изрева Хризаор. — Ще си отмъстя...

Думите му бяха прекъснати от Франк, който отново бе сменил формата си. Четиристотинкилограмовата мечка гризли прекрати всякакви разговори, като цапна Хризаор с лапа и свали златната маска от шлема му. Пиратът изпищя и скри лицето си с две ръце, след което цопна във водата.

Изтичаха до релинга. Хризаор бе изчезнал. Пърси се замисли дали не трябва да го последва, но нито познаваше тези води, нито изгаряше от желание отново да се изправи сам срещу него.

— Това беше гениално! — каза Анабет и го целуна, което донякъде оправи настроението му.

— Беше отчаяно — поправи я Пърси. — Освен това трябва да се отървем от тази пиратска трирема.

— Дали да не я изгорим? — попита Анабет.

Пърси погледна към диетичната кола в ръцете си.

— Не. Имам по-добра идея.

Отне им повече време, отколкото Пърси се надяваше. Докато работеха, той продължаваше да се взира в морето в очакване Хризаор и пиратите му делфини да се завърнат. Те обаче не го направиха.

Лио отново бе на крака благодарение на малко нектар. Пайпър се погрижи за раните на Джейсън, но и той не бе така сериозно ранен, колкото изглеждаше. Бе засрамен, че го бяха победили отново. Пърси го разбираше прекрасно.

Върнаха запасите си на място и подредиха кораба, който бе разхвърлян след атаката, докато тренер Хедж разглеждаше вражеския кораб и чупеше всичко, до което успееше да се докопа с бейзболната си бухалка.

Когато приключи, Пърси премести оръжията на врага на пиратския кораб. Той бе пълен със съкровища, но Пърси настоя да не ги пипат.

— Тук има злато на стойност шест милиона долара — каза Хейзъл, — диаманти, рубини...

— Шест милиона? — заекна Франк. — Канадски или американски долари?

— Оставете ги — отсече Пърси. — С тях ще отдадем чест.

— Чест ли? — попита Хейзъл.

— О — кимна Пайпър, — Канзас.

Джейсън се ухили. Той също бе срещнал бога на Виното.

— Добра идея. Харесва ми.

Най-накрая Пърси отиде на пиратския кораб и отвори клапаните за отводняване. Помоли Лио да направи още няколко дупки на дъното на корпуса с инструментите си. Лио с радост свърши тази работа.

Екипажът на *Арго II* се събра на релинга и отсече абордажните куки. Пайпър извади новия рог на изобилието и по идея на Пърси го

накара да изплюе диетична кола. Тя излезе като струя от пожарникарски маркуч и покри вражеската палуба.

Пърси смяташе, че това ще отнеме часове, но корабът потъна невероятно бързо, пълнейки се с морска вода и диетична кола.

— Дионис — извика Пърси, като вдигна златната маска на Хризаор — или Бакхус. Няма значение. Спечелихме благодарение на теб, макар да не бе тук. Враговете ти треперят пред твоето име... или твоята кола. Затова ти благодарим. — Пърси с мъка изрече думите, но успя да не се задави. — Почитаме те с този кораб. Надяваме се да ти хареса.

— Шест милиона долара в злато — промърмори Лио. — По-добре да му хареса.

— Шшт! — скара му се Хейзъл. — Благородният метал не е толкова важен. Повярвай ми.

Пърси хвърли златната маска на борда на кораба, който потъваше с все по-голяма бързина. Кафявата газирана напитка излизаше от отворите за греблата и от трюма, а морето се покри с кафеникава пяна.

Пърси призова вълна и вражеският кораб потъна. Лио зави с *Арго II*, докато пиратският съд изчезваше под водата.

— Това не е ли замърсяване? — попита Пайпър.

— На твое място не бих се безпокоил — каза Джейсън, — ако Бакхус хареса дара, корабът ще изчезне.

Пърси не знаеше дали това е станало, но чувстваше, че е сторил всичко, което е по силите му. Не знаеше дали Дионис може да ги чуе и дали му пукаше за тях, съмняваше се, че ще им помогне в битката с близнаците, но трябваше да опита.

Докато *Арго II* плаваше на изток в мъглата, Пърси реши, че поне едно хубаво нещо се е случило след битката му с Хризаор — смирил бе гордостта си до степен, че бе почел бога на Виното.

След битката с пиратите решиха да прелетят остатъка от пътя си до Рим. Джейсън настоя, че се чувства достатъчно добре, за да застане на пост заедно с тренер Хедж, който все още усещаше прилива на адреналин и размахваше брадвата си с диви викове всеки път, когато корабът попаднеше в турбуленция.

До съмване оставаха няколко часа и Джейсън предложи на Пърси да поспи още малко.

— Всичко е наред, човек — каза му Джейсън. — Дай и на останалите шанс да спасят кораба, става ли?

Пърси се съгласи, но този път не заспа лесно. Загледа се в бронзовия фенер на тавана, замислен за това колко лесно бе загубил от Хризаор. Златният воин можеше да го убие без усилие. Пърси бе останал жив само защото друго същество искаше да отнеме живота му по-късно. Чувстваше се така, сякаш стрела бе проникнала през процеп на бронята му. Все едно още носеше благословията на Ахил и някой бе намерил слабостта му място. Колкото по-голям ставаше, толкова повече приятелите му разчитаха на него и силите му. Дори римляните го бяха направили претор, издигайки го върху щит, а с тях се познаваше от две седмици.

Пърси обаче не се чувстваше могъщ. Колкото повече подвизи извършваше, толкова по-ясно му ставаше, че силите му са ограничени. Чувстваше се като мошеник. Искаше да предупреди приятелите си, че не е толкова велик, за колкото го смятат. Провалите му — като този от изминалата нощ — го доказваха. Може би затова бе започнал да се страхува от удавяне. Не се ужасяваше толкова от това, че може да потъне в морето или земята, колкото го бе страх, че ще се задуши от очакванията на хората. Щом мислеше такива неща, значи прекарваше твърде много време с Анабет.

Някога Атина го бе предупредила за най-голямата му слабост — безкрайната му лоялност към приятелите. Той не можеше да види цялостната картина. Ако можеше да спаси приятел, щеше да го направи, дори светът да изчезнеше при това му действие. Дълго време Пърси не бе обръщал внимание на думите ѝ. Лоялността според него не можеше да бъде лошо качество. Освен това нещата се бяха наредили в битката с титаните. Той бе спасил приятелите си и беше победил Кронос. Сега обаче започваше да се чуди. С радост щеше да се нахвърли върху всяко чудовище, бог или гигант, за да опази приятелите си. Какво обаче щеше да стане, ако нямаше нужната сила, за да ги защити? Ами ако някой друг трябваше да свърши тази работа?

Щеше да му бъде много трудно да признае това. Беше му трудно дори да остави Джейсън да застане на пост. Не искаше да разчита на някой друг за безопасността си. На някой, който можеше да бъде ранен заради него.

Майката на Пърси бе отчасти виновна за това. Тя бе прекарала живота си във връзка с рядко отвратителен смъртен само защото мислеше, че така ще защити Пърси от чудовищата. Най-добрият му приятел Гроувър го бе защитавал почти цяла година, преди Пърси да разбере, че е полубог. Така Гроувър едва не бе загинал от рогата на минотавъра.

Пърси вече не беше дете. Не искаше някой, когото обича, да рискува живота си за него. Трябваше да е достатъчно силен, за да съумее да се защити сам. Сега обаче от него се очакваше да пусне Анабет самичка по следите на Знака на Атина с ясното съзнание, че тя може да умре. Ами ако се стигнеше до избор между това да спаси Анабет и да извърши подвига, който им е заръчан? Можеше ли Пърси наистина да избере подвига?

Най-накрая умората го надви и той потъна в сън, а гръмотевиците от бурята, развихрила се навън, преминаха в смеха на Гея, зловещата богиня на Земята. Пърси сънуваше, че е застанал на верандата на Голямата къща в лагера на нечистокръвните. Спящото лице на Гея се появи на хълма на нечистокръвните. Сенките по обраслите в трева могили оформяха чертите ѝ. Устните ѝ не се движеха, но гласът ѝ отекна в долината.

— Това значи е домът ти — промърмори Гея, — виж го за последно, Пърси Джаксън. Трябваше да се върнеш тук. Така щеше да умреш редом до приятелите си, покосен от римските копия. Сега кръвта ти ще плисне далеч от дома, в камъни, по-древни от родината ти, а аз ще се събудя.

Земята се разтърси. Борчето на Талия, застанало на върха на хълма, избухна в пламъци. Горите около лагера се разпаднаха на прах, тревата по хълмовете стана на пясък. Реката и езерото пресъхнаха. Хижите и Голямата къща се разпаднаха на шепи пепел. Когато земетресението спря, лагерът на нечистокръвните приличаше на пустош, преживяла ядрена атака. Единственото оцеляло място бе верандата, на която бе застанал Пърси.

Прахта до него се завъртя и образува фигурата на жена. Очите ѝ бяха затворени, а тя ходеше насън. Робата ѝ бе в горскозелен цвят, поръсена със златно и бяло, наподобявайки слънчевата светлина, която преминаваше през листата на дърветата. Косата ѝ бе черна като петрол. Лицето бе красиво, но усмивката, изкривила устните ѝ, бе

студена и далечна. Пърси почувства, че тя може да гледа как герои умират и градове стават на пепел, без да спира да се усмихва.

— Когато си върна земята — каза Гея, — ще оставя това място пусто навеки, за да ми напомня за вашия вид и за това колко безплодни са били усилията ви да ме спрете. Няма значение кога точно ще се провалите, моя малка сладка пионко. За мен е все едно дали ще паднеш от ръката на Форкис, Хризаор или на някой от обичните ми близнаци. Най-накрая ще се провалиш и аз ще бъда там, за да те погълна. Единственият ти избор е в това дали ще паднеш сам, идвайки при мен доброволно с момичето, или ще повлечеш останалите. Може пък да пощадя това място, което толкова обичаш. Ала ако не ми се подчиниш... — Гея отвори очи. Те се завъртяха в зелено и черно, дълбоки като недрата на земята. Богинята виждаше всичко, а търпението ѝ бе безкрайно. Тя се будеше бавно, но веднъж надигнала се, щеше да бъде непобедима.

Кожата на Пърси настръхна, ръцете му изтръпнаха. Той погледна надолу и осъзна, че става на прах, подобно на чудовищата, които бе победил.

— Наслади се на Тартара, моя малка сладка пионко — измърка Гея.

Металическо ТРАК-ТРАК-ТРАК го изтръгна от дълбинита на кошмара. Той рязко отвори очи. Разбра, че е чул свеждането на колесника за кацане. Някой почука на вратата му и Джейсън подаде глава в стаята му. Синините по лицето му бяха избледнели. Сините му очи блестяха от възмущение.

— Хей, човек — каза той, — спускаме се над Рим. Наистина трябва да видиш това.

Небето бе кристално ясно, все едно бурята изобщо не се бе състояла. Слънцето се издигаше над далечните хълмове и всичко под тях блестеше, като че ли цял Рим бе минал през автомивка.

Пърси бе виждал големи градове и преди. Все пак бе родом от Ню Йорк. Въпреки това размерите на Рим спряха дъха му. Градът сякаш не се интересуваше от законите на географията и се простираше през хълмове и долини, през река Тибър, която прескачаше с дузини мостове, та чак до хоризонта. Улиците без видима причина криволичеха през кварталите. Стъклени офис сгради стояха до древни

реликви. Една катедрала се издигаше до редица римски колони, а до тях имаше модерен футболен стадион. В някои квартали старинни вили с червени покриви ограждаха калдъръмени улици и ако Пърси погледнеше натам, можеше да си представи, че се е върнал в древността. Навсякъде, навсякъде погледнеше, имаше площи и задръстени от движение улици. Градът бе нашарен от паркове и градини, в които имаше невероятни колекции от палми, борове, кипариси и маслинови дървета, сякаш Рим не можеше да реши към коя част на света принадлежи.

Или може би смяташе, че светът принадлежи на него.

Рим.

Вечният град!

Изглеждаше така, сякаш знаеше за сънищата на Пърси, сякаш е готов за богинята на Земята, която се канеше да унищожи цялата човешка цивилизация. Този град, който се издигаше на това място от хиляди години, като че ли й отговаряше и я предизвикваше: „Искаш да унищожиш този град ли, кална повлекано? Само опитай!“.

С други думи, това бе тренер Хедж на градовете на смъртните.

Само дето бе по-висок.

— Ще кацнем в онзи парк — съобщи Лио, като посочи широко зелено пространство, осеяно с палмови дървета. — Да се надяваме, че мъглата ще ни придаде вид на гигантски гълъб или нещо такова.

Пърси съжали, че Талия, сестрата на Джейсън, не е с тях. Тя умееше да манипулира мъглата така, че хората виждаха това, което тя иска. Пърси никога не бе владял това умение добре. А сега просто си мислеше: „Не гледай към мен!“ и се надяваше, че римляните няма да забележат огромната бронзова трирема, която се спускаше към града в сутрешния час пик.

Това, изглежда, проработи. Пърси не забеляза коли, които излизат от пътя, или римляни, които сочат към небето и крещат: „Извънземни!“. *Арго II* кацна на една тревиста поляна и греблата му се прибраха. Шумът от трафика бе навсякъде, но самият парк изглеждаше спокоен и изоставен. Вляво от тях една зелена ливада се спускаше към малка горичка. Стара вила се гушеше в сянката на странни борови дървета с тънки стволове, които се издигаха на десетина метра, преди да се разперят в пухкав гъсталак. Напомниха на Пърси за книгите за д-р Сюз^[1], който майка му четеше като малък.

Вдясно от тях, застанала на върха на хълм, имаше широка тухлена стена с пространство за стрелци, може би останала от Средновековието, а може би от Античността. Пърси не можеше да прецени.

На север от тях, на около километър и половина през възвишенията на града, над покривите се издигаше върхът на Колизея. Когато го видя, краката му потрепериха. Мислил бе пътуването си до Аляска за екзотично, но сега бе в сърцето на старата Римска империя, вражеска територия за всеки гръцки герой. По някакъв начин това място определяше живота му точно толкова, колкото и родният му Ню Йорк.

Джейсън посочи към основата на крепостната стена, където стълби се спускаха към някакъв тунел.

— Знам къде сме — каза той, — това е гробницата на Сципион.

— Това не беше ли пегасът на Рейна? — намръщи се Пърси.

— Не — намеси се Анабет, — става дума за стар благороднически род от Рим. Това място е невероятно.

— Изучавал съм стари карти на града — кимна Джейсън, — винаги съм искал да го посетя, но...

Никой не си направи труда да довърши изречението. Пърси видя по лицата на приятелите си, че те са удивени като него. Бяха успели. Бяха кацнали в Рим.

В истинския, стария Рим.

— Какъв е планът? — попита Хейзъл. — Нико ще оцелее най-много до залез слънце. А градът се очаква да бъде унищожен още преди това.

Пърси излезе от унеса си.

— Права си. Анабет, можеш ли да намериш мястото, което търсеше на бронзовата карта?

Сивите ѝ очи потъмняха, а Пърси разбра значението на погледа ѝ: „Дръж спомена за съня си за себе си“.

— Да — отвърна бавно тя, — то е по течението на река Тибър. Мога да го направя, но трябва...

— Да ме вземеш със себе си — довърши Пърси. — Да, така е.

Анабет го изгледа на кръв.

— Това не е...

— Безопасно — отново довърши мисълта ѝ той. — Не е безопасно един герой да крачи сам из Рим. Ще дойда с теб, докато стигнем Тибър. Ще използваме онова препоръчително писмо, стига да срещнем бог Тиберин. Може би той ще помогне. От там нататък продължаваш сама.

Погледите им се срещнаха, но Пърси не отстъпи. Когато с Анабет бяха станали гаджета, майка му бе казала: „Доброто възпитание изисква да изпратиш любимата си до вратата“. Щом беше така, то доброто възпитание се предполагаше да изисква и да я изпратиш до началото на нейния смъртоносен подвиг.

— Хубаво — промърмори тя. — Хейзъл, сега, след като стигнахме града, можеш ли да разбереш къде точно е Нико?

Хейзъл премигна, все едно излизаше от хипноза. Беше се загледала в надприказващите се Пърси и Анабет.

— Ами, надявам се. Ако успея да го приближа. Но ще трябва да обходим града. Франк, ще дойдеш ли с мен?

— Естествено — грейна той.

— Лио, ти също — добави Хейзъл. — Ще е добре да дойдеш с нас. Рибокентаврите предупредиха, че ще имаме механичен проблем.

— Ами добре — съгласи се Лио, — няма проблем.

Усмивката на Франк заприлича на маската на Хризаор.

Пърси не разбираше много-много от свалки, но загря, че между тримата има известно напрежение. След като бяха прекосили Атлантическия океан, те не се държаха съвсем нормално. Не беше просто битка между две момчета за сърцето на Хейзъл. Тримата като че ли бяха заедно в някаква загадка като герои на криминален роман. Все още обаче не се знаеше кой ще е жертвата.

Пайпър извади ножа си и го постави на релинга.

— Засега с Джейсън ще пазим кораба. Ще проверя какво мога да видя в отражението на Каторпсис. Искам обаче да ми обещаете, че ако Хейзъл намери къде е скрит Нико, няма да тръгнете сами. Върнете се и ни вземете. Всички ще трябва да се изправим заедно срещу гигантите. — Не спомена очевидното: че дори заедно нямаше да могат да ги победят, освен ако някой бог не им се притечеше на помощ.

Пърси реши да не го напомня.

— Добра идея — каза той, — нека се уговорим за среща тук в... колко?

— Три следобед? — предложи Джейсън. — Ако е по-късно, няма да можем да намерим гигантите и Нико. Наложил ли се да сменим плана, изпратете съобщение по Ирида.

Другите закимаха в съгласие, но Пърси забеляза, че поглеждат крадешком към Анабет. Никой не искаше да напомня, че тя ще има друга задача. Можеше да се върне в три, а можеше и да не се върне никога. Така или иначе, щеше да търси статуята на Атина Партенос сама.

— Тъкмо ще имам време да изям кокосовите орехи — изръмжа тренер Хедж. — Искам да кажа, да почистя кокосовите орехи от палубата. Пърси, Анабет, не искам да ви пускам сами. Само се дръжте прилично. Чуя ли, че сте правили глупости, ще стоите наказани, докато Стикс^[2] замръзне.

Идеята да бъдат наказани, когато им предстоеше битка на живот и смърт, се стори толкова смешна на Пърси, че той не можа да не се усмихне.

— Ще се върнем скоро — обеща той и погледна към приятелите си, като се опита да не мисли за това, че може би ги вижда за последно. — Късмет на всички.

Лио спусна подвижния мост на кораба. Пърси и Анабет слязоха първи.

[1] Прочут американски писател, автор и илюстратор на десетки детски книги. — Бел.пр. ↑

[2] Една от петте реки, протичащи през владенията на бог Хадес. Разделя земята на смъртните от Подземния свят. Реката на омразата. — Бел.ред. ↑

XXXII. ПЪРСИ

При други обстоятелства разходката с Анабет в Рим щеше да бъде страхотна. Дватама вървяха, хванати за ръка, през криволичещите улици, като внимаваха да не бъдат блъснати от колите или откачените мотористи. Промъкваха се през тълпи от туристи и си проправяха път през океани от гълъби. Времето бързо се стопли. Веднъж щом се измъкнаха от задръстването по главните пътища, въздухът започна да ухае на прясно изпечен хляб и току-що набрани цветя.

Вървяха към Колизея, тъй като той се забелязваше лесно. Достигането му обаче се оказа по-трудна задача, отколкото Пърси бе предполагал. Градът бе дори по-оплетен и объркан, отколкото бе изглеждал от птичи поглед. Няколко пъти се озоваха в задънена улица. Случайно се натъкнаха на красиви фонтани и огромни паметници.

Анабет не спираше да говори за архитектурата, но Пърси си отваряше очите за други неща. По едно време забеляза греещ червеникав дух — лар, който ги гледаше втренчено от прозореца на един жилищен блок. После видя жена в бяла роба — може би нимфа, а може би богиня, — която държеше зловещ на вид нож и се промъкваше покрай руините на паднали колони в един обществен парк. Нищо не ги нападна, но Пърси чувстваше, че ги наблюдават.

Наблюдателите не бяха техни приятели.

Най-накрая стигнаха Колизея, където дузина момчета, навлечени в евтини гладиаторски костюми, се боричкаха с полицията и кръстосваха пластмасови мечове с палки. Пърси не бе съвсем сигурен за какво става дума, но с Анабет решиха да продължат по пътя си.

Понякога смъртните бяха дори по-странни от чудовищата.

Продължиха да вървят на запад, като по пътя питаха как да стигнат до реката. Пърси не бе съобразил, че в Италия хората ще говорят италиански — език, който той не владееше. Оказа се обаче, че това не е голям проблем. Всеки път, когато някой по улицата ги приближеше, за да пита нещо, той го поглеждаше объркано и другият минаваше на английски.

Второто откритие, което Пърси направи, бе, че италианците се разплащат с евро, каквото той не притежаваше. Съжали за това веднага след като намери магазинче за безалкохолни напитки. Вече бе станало пладне и горещината бе такава, че Пърси съжаляваше, задето си няма трирема, пълна с диетична кола.

Анабет обаче реши проблема. Тя започна да рови из раницата си и извади лаптопа на Дедал, след което написа няколко команди. От едната му страна изскочи пластмасова карта.

— Международна кредитна карта — размахва я триумфално Анабет — за спешни случаи.

— Как успя... — погледна втрещен Пърси. — Не, не ми казвай. Не искам да знам. Просто си остани все така страхотна.

Напитките ги разхладиха, но въпреки това пристигнаха изпотени и уморени край река Тибър. Брегът бе осеян с каменни укрепления, а покрай него цареше пълен хаос от складове, блокове, магазини и претъпкани кафенета.

Самата река Тибър бе широка, ленива и с цвят на карамел. Няколко високи кипариса бяха надвиснали над бреговете ѝ. Най-близкият мост изглеждаше относително нов, направен от железни ферми, но до него имаше редица порутени каменни арки, които стигаха средата на реката. Бяха руини, вероятно останали от времената на цезарите.

— Това е — посочи Анабет стария каменен мост. — Познах го от картата. Какво обаче ще правим от тук нататък?

Пърси бе доволен, че тя говори в множествено число. Не искаше да я оставя. Не още. Освен това не бе сигурен дали ще успее да си наложи да го направи, когато моментът настъпеше. Думите на Гея долетяха неканени в главата му: „Единственият ти избор е в това дали ще паднеш сам...“.

Загледа се в реката и се замисли как ли биха могли да се свържат с Тиберин. Не искаше да скача вътре. Тибър не изглеждаше кой знае колко по-чист от Ийст Ривър у дома, в която няколко пъти бе попадал на сърдити речни нимфи.

— Време е за обяд — каза той и посочи към едно близко кафене, чиито маси гледаха към реката. — Защо не употребим твоята кредитна карта отново?

Мястото изглеждаше празно въпреки часа. Те застанаха на една маса до реката и към тях приближи келнер. Той изглеждаше изненадан да ги види и се изненада още повече, когато си поръчаха обяд.

— Да не сте американци? — попита той подозрително.

— Да — отвърна Анабет.

— Ще искам една пица — каза Пърси.

Келнерът изглеждаше така, все едно се опитва да глътне монета от едно евро.

— Разбира се, че ще искате, signor^[1]. Позволете ми да отгатна и остатъка от поръчката ви. Кола с лед, нали?

— Точно! — въодушеви се Пърси, без да разбира защо келнерът изглежда толкова кисел. Не си беше поръчал синя кола все пак.

Анабет си поръча панини с газирана вода. След като келнерът ги остави, тя се усмихна на Пърси.

— Мисля, че италианците се хранят по-късно и не слагат лед в напитките си. Освен това приготвят пици само за туристите.

— Нима — сви рамене Пърси, — та това е най-добрата италианска храна. Не разбирам защо не я ядат.

— Не бих казала това пред келнера.

Двамата се хванаха за ръце през масата. На Пърси му бе достатъчно просто да гледа огряната от слънцето Анабет. То винаги правеше косата ѝ да изглежда светла и топла. Очите ѝ приемаха цвета на небето и калдъръма — ту сини, ту кафяви.

Поколеба се дали да не ѝ каже за кошмара си, в който Гея бе унищожила лагера на нечистокръвните. Реши да не го прави. Тя нямаше нужда от още тревоги. Не и предвид това, което я чакаше.

Не можа обаче да не си зададе въпроса какво щеше да стане, ако не бяха успели да изплашат пиратите на Хризаор. Пърси и Анабет сега щяха да са в окови, отведени до слугите на Гея. Кръвта им щеше да е обагрила древните камъни. Вероятно щяха да са станали част от ужасно жертвоприношение към богинята на Земята в Гърция. Заедно с Анабет обаче бяха преживявали какво ли не. Може би щяха да намерят начин да се измъкнат, да спасят всички...

Може би Анабет нямаше да тръгне по обречения си път сама.

„Няма значение кога точно ще загинете“ — бе казала Гея. Пърси знаеше, че тези мисли са ужасни, но почти съжали, задето не бяха пленени в морето. Така с Анабет щяха да са заедно.

— Не бива да се срамуваш от това, което стана — внезапно каза Анабет. — Мислиш си за битката с Хризаор, нали? Не всякога можеш да решиш проблемите си с меч. Нали ни спаси в крайна сметка? Това е най-важното.

Без да иска, Пърси се усмихна.

— Как го правиш? Винаги знаеш за какво си мисля?

— Познавам те — отговори тя.

„И въпреки това ме харесваш“ — искаше да каже Пърси, но се въздържа.

— Пърси — каза Анабет, — трябва да разбереш нещо. Не можеш да носиш на плещите си цялата отговорност за подвига. Неслучайно сме седмина. Ще трябва да ме пуснеш да потърся Атина Партенос сама.

— Липсваше ми — призна той — месеци наред. Отнеха толкова много време от живота ни. Ако те загубя отново...

Обядът пристигна. Келнерът изглеждаше по-спокоен. Бе приел факта, че те са прости американци, и бе решил да им прости, отнасяйки се с тях любезно.

— Гледката е прекрасна — кимна той към реката, — надявам се да ѝ се насладите.

Когато ги остави, хапнаха в мълчание. Пицата на Пърси бе безвкусна — квадрат, по който почти нямаше сирене. Може би затова римляните не ядаха пица, помисли си той.

Горките римляни.

— Трябва да ми се довериш — настоя Анабет. За момент Пърси реши, че тя говори на сандвича си, тъй като дори не го погледна в очите. — Трябва да вярваш, че ще се върна.

Той преглътна още една хапка.

— Вярвам в теб. Не в това е проблемът. Не знам обаче откъде трябва да се върнеш.

Прекъсна ги звук от мотор. Пърси погледна към пътя по реката и едва не се задави. Скутерът бе стар, голям и светлосин. Караше го човек в лъскав сив костюм. Зад него седеше по-млада жена с кърпа на главата. Бе хванала мъжа през кръста. Те си проправиха път през масите и спряха до Пърси и Анабет.

— Здравейте — каза мъжът. Гласът му бе дълбок и почти дрезгав като на актьор. Косата му бе къса и пригладена назад, така че

откриваше едрите черти на лицето му. Когато слезе от мотопеда си, стана ясно, че панталоните му са вдигнати много по-високо от нормалното, но въпреки това изглеждаше стилизиран и мъжествен, а не като някой селски типаж.

Пърси не можеше да прецени възрастта му. Трябваше да е около трийсетте, но маниерите му бяха като на по-възрастен човек.

Жената също слезе от мотопеда.

— Изкарахме прекрасна утрин — заяви тя, останала без дъх. Изглеждаше на около двайсет и една, но също бе облечена старомодно. Полата с цвят на невен се спускаше до глезените, а кожен колан, увиващ се около най-тънкия кръст, който Пърси бе виждал някога, я свързваше с бяла риза. Когато свали кърпата от главата си, късата ѝ коса се намести в съвършена форма. Очите ѝ бяха тъмни и игриви, а усмивката — блестяща. Пърси бе виждал наяди, които изглеждаха по-обикновени от тази жена.

Сандвичът на Анабет падна от ръката ѝ.

— Богове. Как?

Изглеждаше толкова смаяна, че Пърси разбра, че от него се очаква да познава тези двамата.

— Изглеждате ми познати — каза накрая той. Реши, че ги е виждал по телевизията. Бяха като герои от стар филм, но това бе невъзможно, тъй като не бяха остарели и с година. Въпреки това той посочи мъжа и попита:

— Ти да не си пичът от „Момчетата от Медисън Авеню“?

— Пърси? — погледна го ужасена Анабет.

— Какво? — отвърна той. — Не гледам много телевизия.

— Та това е Грегъри Пек^[2]! — Очите на Анабет се бяха разширили, а устата ѝ бе зяпнала. — И... богове! Одри Хепбърн^[3]! Гледала съм този филм! „Римска ваканция“, нали? Но той е от 50-те години. Как е възможно...?

— Ах, миличка! — Жената се завъртя като въздушна нимфа и седна на масата им. — Опасявам се, че си се припознала. Аз съм Рея Силвия, майката на Ромул и Рем, и съм на хиляди години. Но е много мило, задето смяташ, че съм едва от 50-те години на миналия век. Това тук е съпругът ми...

— Тиберин — представи се Грегъри Пек и стисна по мъжки ръката на Пърси, — бог на река Тибър.

Мъжът миришеше на автършейв. Пърси прецени, че ако той бе река Тибър, също щеше да иска да замаскира миризмата си с парфюм.

— Здравсти — каза той, — вие двамата винаги ли изглеждате като филмови звезди?

— Така ли изглеждаме? — намръщи се Тиберин и погледна към дрехите си. — Честно казано, нямах представа. Преместването на западната цивилизация има двупосочно влияние. Рим повлия на света, но и светът повлия на Рим. Напоследък американското влияние се засилва. Но му изгубих края през всичките тези векове...

— Добре — каза Пърси, — но сте тук да ни помогнете, нали?

— Наядите ми казаха, че сте тук — отвърна Тиберин и погледна към Анабет с тъмните си очи. — Картата е в теб, нали, мила? Както и препоръчителното писмо?

— Ами... да — Анабет му подаде писмото и сребърния диск. Зяпаше към речния бог така, че Пърси усети как го жегва ревност.

— Ами — заекна отново тя, — вие сте помагали на другите деца на Атина, нали?

— Разбира се, миличка — отвърна Рея Силвия и постави ръка върху рамото на Анабет. — Тиберин е винаги готов да помогне. Той спаси моите синове, Ромул и Рем, и ги отведе при вълчицата Лупа. После, когато старият цар се опита да ме убие, Тиберин ме съжали и ме взе за своя жена. Оттогава съм владетелка на царството му, а той... той е просто страхотен!

— Благодаря ти, скъпа — усмихна се Тиберин. — И да, Анабет Чейс, през вековете съм помогнал на много твои братя и сестри... поне в началото. Срамота е, че всичките загинаха в мъки. Документите ти обаче са наред. Трябва да тръгваме. Знакът на Атина те очаква!

Пърси стисна ръката на Анабет може би прекалено силно.

— Тиберин, позволи ми да я придружа. Поне още малко.

— Сладък си, но не може, глупачето ми — засмя се Рея Силвия. — Ти трябва да се върнеш на кораба и да помогнеш на приятелите си. Бий се с гигантите! Те ще се появят в кинжала на твоята приятелка Пайпър. Пътят на Анабет обаче е друг. Тя трябва да остане сама.

— Точно така — каза Тиберин. — Анабет трябва да се изправи сама срещу пазителката на статуята. Това е единственият начин. А ти, Пърси Джаксън, имаш по-малко време да спасиш приятеля си в делвата, отколкото мислиш. Трябва да побързаш.

Пърси усети пицата да натежава като цимент в стомаха му.

— Но...

— Всичко е наред, Пърси — стисна ръката му Анабет, — трябва да свърша това сама.

Той понечи да възрази, но изражението ѝ го спря. Тя бе ужасена и се мъчеше да прикрие страха си заради него. Ако тръгнеше да спори с нея, щеше да я затрудни още повече, или по-лошо — да я убеди да остане. Тогава тя щеше да се терзае цял живот, задето бе отстъпила от най-голямото предизвикателство...

Стига да оцелееха, разбира се. Рим щеше да бъде изравнен със земята, а Гея щеше да се пробуди и да унищожи света. Статуята на Атина бе ключът към победата над гигантите. Пърси не знаеше защо и как, но Анабет единствена можеше да я намери.

— Права си — каза той насила, — пази се.

— Да се пази? — засмя се Рея Силвия, все едно беше казал голяма глупост. — Това ще ѝ бъде трудничко! Но и необходимо. Хайде, скъпа ми Анабет. Ще ти покажа откъде започва пътя ти. След това обаче оставаш сама.

Анабет целуна Пърси, а след това се поколеба, все едно имаше да казва още нещо. Накрая взе раницата си и се покатери на скутера.

Пърси мразеше този момент. Предпочиташе да се изправи срещу най-страшното чудовище на света, да кръстоса меч с Хризаор. Въпреки това си наложи да остане на стола си.

Изпрати с поглед Анабет, която тръгна по улиците на Рим заедно с Грегъри Пек и Одри Хепбърн.

[1] Господин (итал.) — Бел.ред. ↑

[2] Един от най-прочутите американски актьори от 40-те до 60-те години на миналия век. Роден 1916, починал 2003 година. — Бел.ред. ↑

[3] Одри Хепбърн (1929 — 1993) е световноизвестна британска актриса, модна икона и филантроп, носителка на множество награди. — Бел.ред. ↑

XXXIII. АНАБЕТ

Нещата можеха да бъдат и по-зле, Анабет си даваше сметка за това. Вярно бе, че ѝ предстоеше ужасяващо солово приключение, но поне бе обядвала с Пърси на брега на река Тибър, а сега беше на мотора на Грегъри Пек.

Бе гледала стария филм само заради баща си. През последните няколко години двамата бяха прекарвали повече време заедно и тя бе разбрала, че той си има сантиментална страна. Вярно бе, че обичаше военна история, оръжия и самолети, но не по-малка страст му бяха старите филми, и по-специално романтичните комедии от 40-те и 50-те години на миналия век. „Ваканция в Рим“ бе един от любимите му. Дори бе накарал Анабет да го гледа с него.

Тя бе сметнала сюжета за глуповат — принцеса, избягала от пазачите си, се влюбва в американски журналист в Рим, — но подозираше, че баща ѝ харесва филма, защото той му бе напомнил за неговите романтични изживявания с Атина. Те двамата също бяха невъзможна двойка, чиято история не можеше да има щастлив край. Баща ѝ не бе като Грегъри Пек. Нито пък Атина бе като Одри Хепбърн. Въпреки това Анабет си даваше сметка, че хората виждат това, което искат да видят. Понякога нямаше нужда мъглата да изкривява възприятията им.

Докато светлосиният скутер обикаляше криволичещите улички на Рим, Рея Силвия разказа на Анабет историята на града през вековете.

— Мостът на Сублиций бе тук — каза тя и посочи една извивка на Тибър. — Там Хораций с двама негови приятели защити града от завоевателна армия. На това му се казва смел римлянин!

— А тук, скъпа — добави Тиберин, — бе мястото, където Ромул и Рем излязоха на брега.

Изглежда, говореше за място до реката, където няколко патици си бяха направили гнездо от изхвърлени найлонови торбички и опаковки от закуски.

— О, да — въздъхна доволно Рея Силвия. — Бе толкова мил, че изми моите бебенца и ги остави на брега, за да ги намерят вълците.

— Е, стига ме хвали, нищо не съм направил — отвърна Тиберин.

Главата на Анабет се замая. Речният бог говореше за събитие, което се бе случило преди хиляди години, когато тази област бе представлявала мочурище с няколко колиби. Тиберин бе спасил две бебета и едно от тях бе основало най-великата империя в историята на света.

Нищо не бил направил. Как пък не!

Рея Силвия посочи към един модерен блок.

— Някога на това място се издигаше храм на Венера. После стана на църква. След това на дворец. Накрая на жилищен блок. Изгоря три пъти. Сега отново е жилищен блок. А на онова място там...

— Моля ви — прекъсна я Анабет, — зави ми се свят.

— Извинявай, миличка — засмя се Рея Силвия. — Тук има натрупани пластове от история и все пак това е нищо пред Елада. Когато Рим бе купчина паланки, Атина вече бе древна. Ако оцелееш, ще се увериш в това сама.

— Не ми помагате — промърмори Анабет.

— И ето че пристигнахме — обяви Тиберин и спря пред една огромна мраморна сграда. Фасадата ѝ бе покрита с мръсотия от града, но въпреки това бе красива. Орнаменти, изобразяващи римски богове, украсяваха покрива. Огромният вход бе залостен с железни порти, заключени с катинари.

— Тук ли трябва да вляза? — попита Анабет. Щеше ѝ се да бе довела Лио или поне да бе взела клещи за рязане на метал.

— О, не, скъпа — изкикоти се Рея Силвия, като закри уста с ръка, — не вътре. Отдолу.

Тиберин посочи каменни стъпала отстрани на сградата. Ако бяха в Манхатън, те щяха да водят до мазето.

— Рим е доста оплетен на повърхността — каза Тиберин, — но това е нищо в сравнение със ситуацията под него. Трябва да се спуснеш в подземията, Анабет Чейс. Намери олтара на чуждия бог. Провалът на твоите предшественици ще те ръководи. А по-нататък... не знам.

Раницата натежа на раменете ѝ. Бе изучавала бронзовата карта в продължение на дни, претърсила бе лаптопа на Дедал за информация.

За нещастие, от малкото, което бе научила, задачата ѝ изглеждаше още по-невъзможна.

— Никой от моите братя и сестри не е стигнал до статуята, нали? Тиберин поклати глава.

— Знаеш обаче каква е наградата, която те очаква...

— Да — отвърна Анабет.

— Мир между децата на Гърция и Рим — каза Рея Силвия. — Това може да промени хода на предстоящата война.

— Стига да оцелея — добави Анабет.

Тиберин кимна тъжно.

— Знаеш ли какво пази статуята?

Анабет си спомни за паяците във Форт Съмптър, за кошмара, който Пърси ѝ бе разказал — със съскащия глас в мрака.

— Да.

Рея Силвия погледна към съпруга си.

— Тя е смела. Може би е по-силна от останалите.

— Надявам се — каза речният бог. — Сбогом, Анабет Чейс. И късмет!

— Очаква ни прекрасен следобед! — грейна Рея Силвия. — Хайде на пазар!

Грегъри Пек и Одри Хепбърн се отдалечиха, яхнали светлосиния си моторен велосипед.

Анабет се обърна и слезе надолу по стълбите.

Слизала бе под земята много пъти, но докато се спускаше надолу по стълбището, осъзна колко много време бе изминало от последния път, когато бе тръгнала на приключение сама. Замръзна.

Богове! Не бе правила това от хлапе! След като бе избягала от вкъщи, изкара няколко седмици сама. Живееше по улиците и се криеше от чудовищата, докато Талия и Люк не я бяха взели под крилото си. След това бе пристигнала в лагера на нечистокръвните. Там живя до дванайсетгодишна възраст. А оттогава по време на всичките си приключения бе пътувала с Пърси или някой друг от приятелите си.

За последно се бе чувствала толкова уплашена на седем.

Спомни си деня, в който с Талия и Люк се бяха озовали в пещерата на циклопите в Бруклин. Те двамата бяха пленени, а Анабет

трябваше да ги освободи. Все още помнеше как бе треперила в тъмния ъгъл на порутеното имение, докато слушаше измамните гласове на циклопите, които имитираха приятелите ѝ в опит да я подмамят на открито.

Ами ако това също бе номер, помисли си тя. Ами ако останалите деца бяха погинали, защото Тиберин и Рея Силвия ги бяха подмамили в капан? Можеха ли Грегъри Пек и Одри Хепбърн да направят нещо подобно?

Наложи си да продължи. Нямаше избор. Ако Атина Партенос наистина бе долу, това можеше да предопредели изхода от войната. И нещо повече — да помогне на майка ѝ.

Атина имаше нужда от нея.

На края на стълбището имаше стара дървена врата с кръгла желязна дръжка. Над дръжката имаше метална табела с надпис. Анабет се замисли как може да отвори ключалката, но щом докосна дръжката, една огнена фигура се появи в центъра на вратата — совата на Атина. От ключалката се издигна пушек и вратата се отвори навътре.

Анабет погледна за последно нагоре. На края на стълбището се виждаше небето — малко квадратче синева. Смъртните вероятно се наслаждаваха на топлия следобед. Момчета и момичета щяха да пият кафе, хванати за ръце. Туристите щяха да обикалят музеите и магазините. Обикновените римляни щяха да си вършат работата, без да се замислят за хилядолетната история под краката им, и в пълно неведение за духовете, боговете и чудовищата, които все още живееха сред тях.

Или за това, че градът им щеше да бъде унищожен днес, освен ако една група герои не спре двамата гиганти.

Анабет мина през прага. Намери се в сутерен, който ѝ напомни на архитектурен киборг. Древни тухлени стени се пресичаха с модерни кабели и водопроводи. Таванът се придържаше едновременно от стоманено скеле и гранитни римски колони.

В предната част на сутерена бяха струпани дървени сандъчета. Анабет отвори няколко от любопитство и установи, че те са пълни с многоцветни конци като онези, които се използваша за хвърчила или занимания по трудово. В други пък бяха натъпкани евтини

пластмасови мечове. Може би в някакъв момент тук бе имало склад за туристически магазин.

В края на сутерена подът бе разкопан и разкриваше още едно стълбище, направено от бял камък. То водеше още по-надолу.

Анабет достигна ръба му. Въпреки светлината, която хвърляше кинжалът ѝ, надолу бе тъмно и не се виждаше нищо. Тя подпря ръка на стената и намери ключ за лампа. Натисна го и стълбите се осветиха от бели флуоресцентни лампи. Видя, че в дъното им има покрит с мозайка под, изобразяващ елени и фавни. Това вероятно бе стая, останала от древна римска вила, погребана под сутерена и неговите пластмасови мечове.

Слезе надолу. Стаята бе с ширина около шест метра. Някога стените са били боядисани в ярки цветове, но сега фреските им бяха или избледнели, или се бяха разпаднали. Единственият изход бе в една дупка на ъгъла на пода, където мозайката се бе сринала.

Анабет приклекна до нея. Тя слизаше в по-голяма пещера, но дъното оставаше невидимо. Тя чу вода, която идваше на около десет метра под нея. Въздухът не беше като от канализация. Ухаеше само на старост и мухъл, макар във въздуха да се долавяше и сладникава миризма като от увехнали цветя. Може би това бяха останки от древен акведукт. Нямаше обаче начин да слезе до него.

— Няма да скоча — промърмори си тя наум.

Сякаш в отговор на това нещо блесна в мрака. Знакът на Атина се появи на дъното на пещерата и разкри лъскава тухлена стена, която се издигаше до подземен канал на около 12 метра под нея. Совата сякаш я дразнеше: „Това е пътят, хлапе. По-добре измисли нещо“.

Анабет се замисли върху възможностите, които ѝ оставаха. Бе опасно да скочи, а нямаше стълби или въжета. Замисли се дали няма да е разумно да вземе малко от скелето над нея, за да го ползва като пожарникарски стълб, но то бе зазидано. Освен това не искаше да събаря сградата отгоре си.

Изпита чувство на безсилие. През целия си живот бе гледала как другите герои проявяват невероятни способности. В този случай Пърси например щеше просто да издигне водата и да се спусне по нея. Хейзъл по собствените си думи се оправяше безпроблемно под земята и дори можеше да променя посоките на тунелите. Лесно щеше да си проправи път. Лио щеше да извади необходимите предмети от колана

си и да построи нещо с тях. Франк щеше да се превърне в птица. Джейсън щеше да полети по вятъра и да кацне долу. Дори Пайпър имаше своя очароващ глас. Вероятно с него щеше да убеди Рея Силвия и Тиберин да ѝ помогнат.

А какво имаше Анабет? Бронзов кинжал, който не правеше нищо специално, и прокълната сребърна монета. В раницата ѝ бяха лаптопът на Дедал, бутилка минерална вода, няколко парчета амброзия за спешни случаи и кутийка кибрит — вероятно безполезна, въпреки че баща ѝ я бе уверил, че винаги трябва да може да си напалят огън.

Нямаше специални сили. Дори шапката невидимка, която бе единственият ѝ наистина вълшебен предмет, бе спряла да работи и си стоеше в каютата на *Арго II*.

Имаш своя интелект — каза ѝ един вътрешен глас. Анабет се замисли дали това не е самата Атина, но изглеждаше твърде хубаво, за да е истина. Интелект... като Одисей, любимия герой на Атина. Той бе спечелил Троянската война с ума си, а не със сила. Бе преживял срещите с най-различни чудовища и несгоди благодарение на находчивостта си. Това бе качеството, което Атина ценеше.

Дъщерята на Мъдростта върви сама...

Това не означаваше само, че Анабет ще е без приятелите си, осъзна тя. Означаваше още, че ще трябва да се справи без суперсили.

Добре. Как можеше да слезе долу така, че да не се пребие, и в същото време да е сигурна, че ще може да излезе?

Тя се върна на сутерена и разгледа отворените сандъчета. Конци и пластмасови мечове. Идеята, която ѝ хрумна, бе нелепа и тя едва не се разсмя.

И все пак бе по-добре от нищо.

Започна да работи. Ръцете ѝ сами знаеха какво трябва да вършат. Понякога това се случваше, както когато помагаше на Лио с машините в кораба или правеше архитектурни планове на компютъра си. Никога не бе правила нещо от конци и пластмасови мечове, но сега това ѝ се струваше лесно и естествено. За минути използва няколко кълба прежда и пластмасовите мечове така, че да си направи въжена стълба, оплетена така, че да е здрава, без да е твърде дебела. Мечовете служеха за стъпала.

За да изпробва стълбата, я окачи на една от колоните и се отпусна на въжето с цялата си тежест. Пластмасовите мечове се

огънаха, но подсилваха възлите на кордата, така че поне можеше да се хване здраво.

Стълбата нямаше да ѝ спечели награда за дизайн, но можеше да я изведе до пещерата долу. Тя първо натъпка чантата с останалите макари. Не знаеше защо, но те бяха полезни, а и не тежаха особено.

Отправи се обратно към дупката в мозаечния под. Закачи единия край на стълбата до най-близката част от скелето, спусна въжето към пещерата и започна да слиза надолу.

XXXIV. АНАБЕТ

Докато Анабет висеше във въздуха и слизаше полека по люлеещата се стълба, тя благодари наум на Хирон за всичките години тренировки по катерене в лагера на нечистокръвните. Бе се оплаквала често и шумно, че катеренето по въже няма как да ѝ помогне да се справи с чудовище. В отговор Хирон само се усмихваше, все едно знаеше, че този ден ще настъпи.

Най-накрая Анабет стигна дъното. Изпусна брега на канала и цопна във водата, но се оказа, че тя е с дълбочина от едва няколко сантиметра. За сметка на това пък бе студена и се просмука в обувките ѝ.

Тя вдигна светещия кинжал. Плиткият канал течеше в средата на тухлен канал. На всеки няколко метра от стените излизаха керамични тръби. Тя предположи, че те са за отводняване — част от древната римска канализация. За нея бе невероятно, че тунел като този е оцелял в подземията през всичките тези векове.

Внезапно я прониза неприятна мисъл. Преди няколко години с Пърси се бяха озовали в Лабиринта на Дедал — тайна мрежа от тунели и стаи, гъмжащи от капани и проклетия. Тя опасваше цяла Америка.

Когато Дедал бе загинал, целият Лабиринт се бе срутил. Поне така вярваше Анабет. Ако обаче срутването бе засегнало само Америка и древната версия на Лабиринта бе оцеляла? Дедал ѝ бе казал, че Лабиринтът има свой собствен живот, че постоянно расте и се променя. Вероятно можеше да се регенерира подобно на чудовищата. Той бе, както би казал Хирон, архетипна сила — нещо, което никога не можеше да умре.

Ако това подземие бе част от Лабиринта...

Анабет реши да не мисли за това, но и да не приема по дефиниция, че върви в правилната посока. В Лабиринта разстоянията губеха своето значение. Ако не внимаваше, можеше да измине двайсет метра в погрешната посока и да се озове в Полша.

За да е спокойна, закачи едно кълбо прежда на края на въжената стълба. Можеше да го развива, докато изследва помещението. Това бе стар, но хубав трик. Чудеше се в каква посока да продължи. Тунелът изглеждаше еднакъв и в двете посоки.

Точно тогава на около петнайсет метра от нея върху стената блесна Знакът на Атина. Анабет можеше да се закълне, че Знакът я гледа с големите си огнени очи, сякаш искаше да й каже: „Какъв ти е проблемът? Побързай!“.

Вече започваше да мрази тази сова.

Когато стигна мястото на Знака, образът вече бе избледнял, а тя бе изхабила преждата си. Закачи още едно кълбо и огледа тунела. В тухлената стена имаше дупка, вероятно пробита от чук. Тя приближи, за да я погледне. Пъхнала кинжала си, за да я освети, Анабет видя долното помещение — дълга и тясна стая, чийто под бе покрит с мозайка. От двете й страни имаше пейки. Бе оформена като вагон на метро.

Тя провря глава в дупката с надежда, че нищо няма да я отхапе. В близкия край на стаята имаше праг, а в далечния — нещо като каменна маса или олтар.

Хмм... Водният тунел продължаваше, но Анабет бе сигурна, че това е правилният път. Спомни си думите на Тиберин: „Намери олтара на чуждия бог“.

Стаята с олтара изглеждаше без изход, но спускането през дупката до пейката бе малко. Щеше да може да излезе от нея без проблем.

Без да изпуска конеца си, тя слезе долу.

Снабден с тухлени арки, таванът на помещението наподобяваше формата на бъчва. Анабет обаче не хареса вида на подпорите. Най-близката арка до прага, която бе точно над главата ѝ, бе пукната на две. Целият таван бе осеян с цепнатини. Вероятно мястото бе издържало две хиляди години, но тя реши да не губи прекалено много време там. С нейния късмет щеше да се срути в следващите две минути.

Подът представляваше дълга тясна мозайка, която изобразяваше седем картини, подредени сякаш в хронологичен ред. В краката на Анабет имаше гарван. Следваше лъв. Имаше няколко с римски легионери с различни оръжия. Останалите бяха прекалено повредени или напращени и Анабет не различаваше образите по тях.

Пейките от двете страни бяха покрити с натрошени глинени съдове. По стените имаше изображения на банкет. Мъж в роба и шапка, подобна на фуния за сладолед, седеше до по-едър човек, около когото сияеха слънчеви лъчи. Наоколо им имаше слуги с факли, а също и различни животни — най-вече гарвани и лъвове. Анабет не бе сигурна какво изобразява картината, но не ѝ приличаше на позната гръцка легенда.

В далечния край на стаята, върху олтара, имаше друго изображение. Мъжът със сладоледената фуния на главата бе опрял нож до гърлото на бик.

На олтара имаше каменна фигура на мъж, потънал до колене в скала. В протегнатите си ръце държеше кинжал и факла.

Анабет нямаше представа какво трябва да изобразява това.

Тя направи крачка към олтара и нещо под крака ѝ изхрущя. Погледна надолу и разбра, че е стъпила върху човешко ребро.

Анабет сподави писъка си. Откъде беше дошло това нещо? Погледнала бе надолу преди миг и не бе видяла никакви кости. Сега обаче подът бе осеян с тях. Ребрата изглеждаха много стари и се разпадаха на прах, когато тя освободи крака си. Наблизо лежеше ръждясал бронзов кинжал, не много различен от нейния.

Този човек или бе носил оръжието, или бе убит с него.

Тя вдигна острието си, за да освети пътя напред. Малко по-надолу по пътя с мозайката лежеше цял скелет с червен жакет като на мъж от Ренесанса. Жабото и черепът му бяха обгорени, сякаш бе измил главата си с огън.

Прекрасно — помисли си Анабет. Тя премести поглед към статуята на олтара, която държеше факла и кинжал.

Това бе някакъв тест, реши Анабет. Двамата, оставили скелетите си тук, очевидно се бяха провалили.

Само дето не бяха двама. Още и още скелети и парцали осейваха пътя до олтара. Не можеше да прецени точно колко са, но бе готова да се обзаложи, че това са героите от миналото — децата на Атина, отправени се на същото приключение като нея.

— Няма да се присъединя към скелетите по пода — каза тя на статуята. Надяваше се да бе прозвучала смело.

— Момиче — обади се непознат глас, който отекна в стаята. — Тук не пускаме момичета.

— Жена, която се прави на герой — допълни втори глас. — Непростимо.

Стаята се разтърси. Прах се посипа от напукания таван. Анабет се стрелна назад към дупката, от която бе дошла, но тя бе изчезнала. Конецът ѝ бе срязан.

Тя се покатери на пейката и заудря по тухлите, където се бе намирала дупката. Надяваше се да са илюзия, но изглеждаха истински.

Попаднала бе в капан.

По пейките се появиха дузина призраци. Това бяха мъже в пурпурни римски тоги, подобни на ларите от лагер „Юпитер“. Те я погледнаха така, сякаш бе прекратила съвещанието им.

Тя направи единственото възможно нещо. Слезе от пейката и се облегна на зазиданата стена. Опита се да изглежда уверена в себе си, макар от сърдитите духове и скелетите по пода да ѝ идеше да се завие през глава с ризата си и да запищи.

— Аз съм дете на Атина — каза тя с цялата смелост, на която бе способна.

— Гъркиня — каза отвратено един от духовете. — Това е дори по-лошо, отколкото очаквахме.

В другия край на стаята се издигна странен призрак. Той се движеше с мъка, все едно имаше артрит, и застана до олтара, без да изпуска Анабет от поглед. Първата ѝ мисъл бе, че този човек прилича на папа. Имаше бляскава роба, заострена шапка и овчарска гега.

— Това е храмът на Митра — каза старият призрак. — Ти оскверни свещените ни ритуали. Не можеш да бъдеш свидетел на мистериите ни и да оцелееш.

— Не искам да ставам свидетел на мистериите ви — опита се да го успокои Анабет. — Аз следвам Знака на Атина. Покажете ми изхода и ще ви оставя на мира. — Гласът ѝ бе звучал спокойно, което я изненада. Нямаше представа как може да се измъкне от това място, в което бяха загинали толкова много нейни братя и сестри. А дори да оцелееше, пътят щеше да я отведе до още по-дълбоки катакомби.

„Провалът на твоите предшественици ще те ръководи. А по-нататък... не знам.“

Духовете си засушукаха нещо на латински. Анабет долови невъзпитани подмятания по адрес на жените, дръзнали да станат героини, а също и обиди към майка ѝ.

Най-накрая духът с папската шапка удари с гегата си по земята. Останалите лари замлъкнаха.

— Твоята гръцка богиня няма власт тук — каза папата. — Митра е покровител на римските воители, бог на легиона, символ на Империята!

— Но той дори не е римски бог — възрази Анабет, — не идваше ли от Персия или там някъде?

— Светотатство! — изкрещя старецът и удари отново с жезъла по пода. — Митра ни защитава! Аз съм *патер* на нашето братство...

— Баща — преведе си на глас Анабет.

— Не ме прекъсвай! Като патер аз съм длъжен да пазя нашите мистерии.

— Какви мистерии? — попита Анабет. — Дузина мъртъвци в тоги са се събрали в пещера. Това ли са ви мистериите?

Духовете започнаха да мърморят и да се оплакват, докато патерът не ги накара да замлъкнат с едно изсвирване, сякаш викаше такси. За толкова стар човек имаше здрави дробове.

— Очевидно ти си една неверница. Трябва да умреш като останалите.

Останалите. Анабет си наложи да не гледа към скелетите. Мозъкът й работеше на бесни обороти, мъчейки се да си спомни всичко, което знаеше за Митра.

Той бе имал таен култ сред войниците. Бе популярен в легиона. Бе един от боговете, заменили Атина като покровител на войната. Афродита го бе споменала, докато пиеха чай в Чарлстън.

Но Анабет не знаеше почти нищо друго за него. Митра не бе от боговете, които обсъждаха в лагера на нечистокръвните. А и се съмняваше, че духовете ще я изчакаат да потърси повече информация в компютъра на Дедал.

Разгледа мозайката по пода. Тя изобразяваше седем картини. Погледна към призраците и видя, че те всички имат нещо като значка на тогата си — гарван, факла или лък.

— Имате седем нива на посвещение — каза внезапно тя. — Като всяко следващо е по-високо. Най-висшето е това на патер.

Духовете простенаха в хор, след което се развикаха.

— Откъде знае това? — попита един.

— Момичето е разгадало тайните ни! — обади се втори.

— Ами ако знае за изпитанията? — проплака трети.

— Знам за изпитанията — рискува Анабет.

Духовете отново простенаха.

— Глупости! — извика папата. — Момичето лъже. Дъще на Атина, избери своята смърт. Ако не избереш, богът ще избере вместо теб.

— Кинжал или пламък — предположи Анабет.

Дори патерът изглеждаше смаян. Очевидно не забелязваше, че в стаята има и други жертви на наказанията му, осяали пода с костите си.

— Но как... откъде...? — Той преглътна. — Коя си ти.

— Дъщеря на Атина — повтори Анабет, — но не коя да е дъщеря. Аз съм... ами, аз съм матер, на нашето сестринство. Магна матер, ако трябва да бъдем точни. За мен няма тайни. Митра не може да скрие нищо от погледа ми.

— Магна матер! — извика отчаяно един от духовете. — Великата майка!

— Убийте я! — изръмжа един от духовете и се хвърли към нея. Ръцете му обаче минаха през шията ѝ.

— Ти си мъртъв — напомни му Анабет, — седни си.

Духът изглеждаше засрамен и седна на мястото си.

— Няма нужда да те убиваме лично — изръмжа патерът. — Митра ще го стори вместо нас.

Статуята на олтара заблестя. Анабет опря ръце в зазидания праг зад гърба си. Това трябваше да е изходът. Мазилката се разпадаше под ръцете ѝ, но въпреки това не можеше да мине през него с груба сила.

Огледа отчаяно стаята — от напукания таван до мозайката по пода, рисунките на стената и издялания олтар. Започна да разсъждава на глас.

— Няма значение — каза тя. — Аз знам всичко. Вие изпитвате братята си с огън, понеже факлата е символ на Митра. Другият му символ е кинжалът, поради което изпитвате хората и с оръжие. Искате да ме убие по начина, по който Митра... ъ-ъ... по който Митра е убил свещения бик. — Налучкваше, но олтарът показваше как Митра убива бик и Анабет реши, че това трябва да е важно.

Духовете завиха и притиснаха длани до ушите си. Някои се зашлевиха, като че ли сънуваха кошмар, от който искаха да се събудят.

— Великата майка знае всичко! — каза един от тях. — Това е невъзможно!

Освен ако не огледаш стаята — помисли си Анабет с нарастваща увереност. Тя погледна към духа, който бе проговорил. На тогата му имаше гарван — същият символ, който бе и в краката ѝ.

— Ти си гарван — скара му се тя, — най-низшият ранг. Мълчи и ме остави да говоря с твоя патер.

— Милост! Милост! — сви се духът.

В края на стаята патерът потрепера. Анабет не бе сигурна дали от страх, или гняв. Папската му шапка се наклони настрани като стрелка, показваща, че бензинът в автомобила привършва.

— Наистина знаете много, велика майко. Мъдростта ви е впечатляваща, но именно заради нея не можем да ви позволим да напуснете. Тъкачката ни предупреди, че ще дойдете.

— Тъкачката — с ужас и погнуса Анабет разбра за какво говори патерът. За нещото в мрака от кошмара на Пърси, за пазителката на статуята.

Това бе единственият път, в който ѝ се искаше да не знае отговора на въпроса си, но въпреки това се опита да запази спокойствие.

— Тъкачката се бои от мен. Тя не иска да последвам Знака на Атина. Вие обаче ще ме пуснете да продължа.

— Трябва да изберете изпитание! — настоя патерът. — Огън или кинжал! Ако оцелеете, може и да ви пуснем!

Анабет погледна надолу към костите на своите отдавна изгубени братя и сестри. „Провалът на твоите предшественици ще те ръководи“ — отекнаха отново в главата ѝ думите на речния бог.

Всичките ѝ предшественици бяха избрали едното или другото — кинжала или огъня. Може би бяха сметнали, че ще преминат изпитанието. Вместо това обаче бяха загинали.

Анабет имаше нужда от трети избор.

Тя погледна към статуята на олтара, която грееше все по-ярко и по-ярко. Чувстваше жегата, която бе изпълнила стаята. Инстинктите ѝ казваха да се съсредоточи върху кинжала или огъня, но вместо това тя се загледа в основите на статуята. Чудеше се защо е затънала в камък. След това ѝ хрумна, че може би статуята не потъва, а напротив — ражда се от скалата.

— Няма да избира нито кинжала, нито факлата — твърдо каза Анабет. — Има и трети тест, който ще премина.

— Трети тест? — попита патерът.

— Митра е роден от скала — каза Анабет, надявайки се, че не греши. — Той се е появил от камъка с кинжал и факла в ръце.

Виковете и писъците на духовете ѝ подсказаха, че е отгатнала правилно.

— Великата майка знае всичко! — проплака един от духовете. — Това е най-святата ни тайна!

Тогава може би не трябва да я разкривате с олтара си — помисли си Анабет, благодарна, че е попаднала на толкова глупави мъже. Ако бяха допускали жени в ордена си, може би нямаше да правят такива грешки.

Анабет драматично посочи към стената, от която бе дошла.

— И аз като Митра съм родена от камък! Следователно вече съм издържала вашето изпитание!

— Глупости! — излая патерът. — Ти дойде от дупка в стената! Това не е същото!

Добре. Патерът не беше пълен идиот. Анабет обаче остана уверена в себе си. Тя погледна към тавана и измисли друго нещо. Картинката се нареди в главата ѝ като пъзел.

— Аз контролирам самите камъни — вдигна ръце тя. — Ще ви докажа, че силата ми е по-голяма от тази на Митра. С един-единствен удар ще срина тази стая.

Призраците завиха, затрепериха и се загледаха в тавана, но Анабет знаеше, че те не виждат това, което тя вижда. Те бяха духове на воители, а не на инженери. Децата на Атина имаха много умения, а бойните бяха само част от тях. Години наред Анабет бе учила архитектура. Знаеше, че древната стая е на ръба на срутването.

Фиксира с поглед точката на тавана, от която излизаха всички пукнатини — върха на каменната арка точно над нея. Най-горният камък щеше да рухне и когато това станеше... ако го изчислише правилно...

— Невъзможно! — извика патерът. — Тъкачката ни почита за това, че убиваме децата на Атина, пристъпили в нашия храм. Няма да те пуснем!

— Тогава се бойте от силата ми! — каза Анабет. — Ще докажа, че мога да унищожа свещената ви зала!

Патерът изсумтя. Той оправи притеснено шапката си. Анабет знаеше, че го е поставила в невъзможна ситуация. Не можеше да отстъпи, без да изглежда страхлив.

— Да те видим, дете на Атина — реши той, — никой не може да срине храма на Митра. Още по-малко с един удар. Още по-малко пък момиче!

Анабет вдигна кинжала си. Таванът бе нисък. Можеше да стигне камъка лесно, но трябваше да нанесе много точен и силен удар.

Изходът зад гърба ѝ бе блокиран, но на теория неговите тухли щяха да се отхлабят и сринат с тези на стаята. Трябваше да успее да се измъкне, преди целият таван да паднеше. Стига, разбира се, да имаше нещо зад тухлената стена, а не просто земя. И стига Анабет да бе достатъчно бърза и силна. А ѝ трябваше и късмет.

— Е, момчета — каза тя, — изглежда, сте избрали грешния бог на войната. — Тя удари горния камък. Кинжалът от небесен бронз го строши като захарна бучка.

За момент нищо не се случи.

— Ха! — злорадо каза патерът. — Виждаш ли, че Атина няма никаква власт тук!

Стаята се разтърси. Една огромна пукнатина пропълзя през целия таван. Далечният край на пещерата пропадна заедно с олтара и патера. Появиха се още пукнатини. Тухли западаха от арките. Духовете се развикаха и хукнаха да бягат, но явно не можеха да минат през стените. Дори в смъртта си бяха свързани с тази стая.

Анабет се обърна и удари с все сила по зазидания изход. Тухлите поддадоха. Докато храмът на Митра се разпадаше зад гърба ѝ, тя скочи в мрака и пропадна.

XXXV. АНАБЕТ

Анабет мислеше, че познава болката. Бе падала от стената с лава в лагера на нечистокръвните. Бе намушквана с отровен кинжал в ръката на моста в Уилямсбърг. Дори бе носила небето на раменете си.

Нищо от това обаче не можеше да се сравнява с усещането, което изпита в глезена си, когато се приземи. Веднага разбра, че го е счупила. Болка като от нажежено желязо прониза целия ѝ крак. Светът се сведе до нея, глезена ѝ и агонията, която изпитваше. Едва не припадна. Зави ѝ се свят. Започна да диша на пресекулки.

Не — каза си тя. — Не можеш да изпаднеш в шок точно сега.

Опита да забави дишането си. Легна неподвижна и изчака болката да премине от ужасяваща в просто ужасна. Част от нея искаше да завие срещу света заради неговата несправедливост. Нима бе минала през какво ли не, за да бъде спряна от нещо толкова тривиално като един счупен глезен?

Наложи си обаче да се успокои. В лагера я бяха обучили да преживява всякакви неприятни ситуации, включително подобни наранявания. Огледа се наоколо. Кинжалът ѝ бе паднал на няколко крачки от нея. На бледата светлина можеше да види очертанията на стаята. Лежеше на студен под, направен от плочки пясъчник^[1].

Таванът бе на височината на двуетажна сграда. Прагът, през който бе паднала, се издигаше на три метра от земята и сега бе напълно блокиран от боклуците, които бяха затрупали стаята като лавина. Около нея имаше стари парчета дървен материал. Някои бяха напукани или счупени, други бяха станали на трески.

Колко глупаво! — смъмри се тя наум. Беше се втурнала през прага в очакване да намери коридор или друга стая. Изобщо не ѝ бе хрумнало, че може да падне. Дървеният материал вероятно бе от стълбище, което отдавна се бе разпаднало.

Тя огледа глезена си. Кракът ѝ не изглеждаше особено изкривен. Чувстваше пръстите си. Не видя никаква кръв.

Всичко това бе чудесно.

Протегна се, за да вземе парче дърво. Дори това малко усилие я накара да изпищи.

Дървото се разпадна в ръцете ѝ. Вероятно бе на векове, ако не и на хилядолетия. Нямаше начин да разбере дали стаята е по-древна от олтара на Митра, или е като Лабиринта — едно цяло от останки от различни епохи, слели се на случаен принцип.

— Добре — каза тя на глас, колкото да чуе гласа си, — мисли, Анабет. Направи си план.

Спомни си за глупавия курс по оцеляване в дивото, който Гроувър ѝ бе преподавал в лагера. Поне тогава ѝ се бе сторил глупав.

Първата стъпка бе да огледа околността за възможни заплахи.

Стаята, в която се намираше, не изглеждаше порутена като храма на Митра. Лавината отгоре бе спряла. Стените бяха от дебели каменни блокове, по които нямаше видими пукнатини. Таванът не поддаваше. Всичко това бе чудесно.

Единственият изход бе в далечната стена — портал с арка, който водеше към мрака. Между нея и изхода имаше малък тухлен канал, през който течеше вода. Посоката на течението бе от ляво надясно. Каналът изглеждаше като останка от времето на стария Рим. Анабет се надяваше водата да е годна за пиене.

В единия ъгъл имаше строшени керамични вази, от които излизаха смачкани кафяви неща — някогашни плодове може би.

В друг ъгъл имаше дървени ковчезета, които изглеждаха поздравя. Имаше и плетени кошници, затворени с кожени ремъци.

Няма непосредствена опасност — каза си тя. — *Освен ако нещо не дойде от тъмния тунел.* — Погледна към изхода, сякаш за да изпита късмета си. Нищо не се случи. — *Добре* — помисли си, — *следващата стъпка е да видя дали наоколо има нещо, което може да ми бъде от полза.*

Какво обаче можеше да вземе оттук? Водата не бе проблем — имаше такава и в бутилка, и в канала, стига да успееше да го стигне. Кинжалът ѝ бе в нея. В чантата ѝ имаше шарени конци, лаптоп, бронзова карта, кибрит и амброзия за спешни случаи.

О, да. Това определено се броеше за спешен случай. Тя извади божествената храна от раницата си и хапна от нея. Както обикновено, вкусът бе от хубави спомени. В случая бе на пуканките, които бе яла с

баща си в Сан Франциско, където бяха гледали стари романтични комедии без мащехата или доведените ѝ братя.

Амброзията затопли цялото ѝ тяло. Болката в крака ѝ се притъпи. Анабет обаче знаеше, че все още е в беда. Дори амброзията не можеше да изцери счупване веднага. Можеше да ускори процеса, но в най-добрия случай нямаше да може да стъпва на крака си поне още ден.

Опита се да вземе ножа си, но той бе твърде далеч. Тя запълзя в тази посока. Болката отново прониза крака ѝ, все едно някой я дереше. Лицето ѝ плувна в пот, но с едно последно усилие тя успя да вземе кинжала си. Почувства се по-добре, когато го хвана. Не само защото ѝ служеше за светлина и защита, а и защото бе нещо познато.

Какво ѝ оставаше? Курсът за оцеляване на Гроувър споменаваше и че трябва да чака някой да я спаси, но това не можеше да се случи. Дори Пърси да намереше следите ѝ, стаята на Митра се бе сринала.

Можеше да опита да се свърже с някого през лаптопа на Дедал, но се съмняваше, че ще има сигнал толкова дълбоко под земята. А и на кого можеше да се обади? Не можеше да се свърже с никой близо до нея. Героите никога не носеха мобилни телефони, понеже сигналите им привличаха вниманието на чудовищата. Никой от нейните приятели нямаше да проверява мейла си точно днес.

Съобщение по Ирида? Имаше вода, но не и достатъчно светлина, за да създаде дъга. Освен това единствената монета, която бе в нея, беше сребърната драхма на Атина. Не можеше да плати с нея.

Пък и подвигът бе само неин. Ако Анабет извикаше помощ, признаваше загубата си. Нещо ѝ подсказа, че Знакът на Атина ще спре да я ръководи. Щеше да се лута в подземията завинаги и никога нямаше да намери статуята на Атина Партенос.

Така че не можеше да остане тук в очакване някой да ѝ помогне. Трябваше да открие начин да продължи сама.

Отвори шишето си с вода и отпи от него. Не бе осъзнала колко е жадна. Когато бутилката бе изпразнена, тя допълзя до канала. Водата му бе студена и се движеше бързо, което бе добър знак. Годна беше за пиене. Напълни бутилката си, след което изми ръцете си и плисна вода по лицето си. Веднага се почувства освежена. Тя се изми и почисти драскотините си, доколкото можа. После седна и погледна към глезена си.

— Трябваше да се счупиш, а! — скара му се тя.

Глезенът, както се очакваше, не отговори.

Трябваше да го обездвижи по някакъв начин. Това бе единственият ѝ шанс да продължи.

Хмм...

Анабет вдигна кинжала си и разгледа стаята на бронзовата му светлина. Сега, когато бе по-близо до портала, го хареса дори по-малко. Той водеше към тъмен и тих коридор. Въздухът, който излизаше от него, бе застоял и някак зловещ. За нещастие, Анабет не виждаше накъде другаде може да поеме.

С много охкане и сълзи тя допълзя до останките от стълбите. Намери две парчета, които бяха в сравнително добро състояние, и достатъчно дълги, че да послужат за шина. След това приближи плетените кошници и отрязва кожените им превръзки.

Докато се подготвяше психически за поставянето на шина, забеляза избледнели думи по едно от дървените ковчезета — ХЕРМЕС ЕКСПРЕС.

Анабет развълнувана приближи кутията. Нямаше идея какво търсеше тук, но Хермес доставяше всякакви неща на богове, духове и дори герои. Може би бе изпуснал нещо ценно преди години, за да помогне на героите с нейната мисия.

Тя отвори ковчезето и попадна на няколко опаковки с въздушни мехурчета.

— Хермес! — възмути се тя и погледна мрачно към опаковките. След това мозъкът ѝ се размърда и тя осъзна, че те наистина са божии дар. — Но това е чудесно!

Анабет уви счупения си глезен с мехурестия материал, след което го обездвижи с дървените останки и уви всичко с кожените превръзки.

Преди много години бе минала курс по първа помощ и бе направила своеобразна шина за друг лагерник, без да предполага, че някога ще направи такава и за себе си.

Работата бе бавна и болезнена, но накрая я свърши. Тя разгледа останките от стълбището и намери парче от перилата му — тясна дъска с дължина около метър и половина, която можеше да ѝ послужи като патерица. Тя се облегна на стената, стъпи на здравия си крак и се изправи.

— Ох! — Пред очите ѝ затанцуваха черни петънца, но успя да остане права. — Следващия път — промърмори тя в тъмната стая — предпочитам да се боря с чудовище. Много по-лесно е.

Знакът на Атина заблестя върху арката над отворения праг. Огнената сова я гледаше с очакване, все едно искаше да каже: „Време беше. Чудовищата са в тази посока“.

Анабет се замисли дали Знакът не е базиран на истинска свещена сова. Ако беше така, след края на мисията си щеше да я намери и да ѝ прасне един по муцуната.

Мисълта я обнадежди. Тя мина през канала и бавно се затътри по коридора.

[1] Вид утаечна скала със зърниста структура. — Бел.ред. ↑

XXXVI. АНАБЕТ

Тунелът бе равен и вървеше все направо, но след падането си Анабет не смееше да поема рискове. Опираше се на стената и опипваше пътя пред себе си с патерицата, за да е сигурна, че няма капани. Докато напредваше, сладникавата миризма се засили и опъна нервите ѝ. Звукът от течаща вода заглъхна зад гърба ѝ. На мястото му дойде сух хор от шепоти като от милион тънки гласчета. Те сякаш идеха от вътрешността на стените и ставаха все по-силни и по-силни.

Анабет се опита да ускори крачка, но не можеше да го стори, без да загуби равновесие или да раздразни глезена си. Тя продължи да куцука напред, убедена, че нещо я следва. Гласовете приближаваха и се смесваха в един.

Тя докосна стената и ръката ѝ потъна в паяжини.

Анабет изпищя, след което се прокле, задето е издала присъствието си. *Това е само една паяжина* — каза си тя наум, но бученето в ушите ѝ не спря.

Бе очаквала паяците. Знаеше с кого трябва да се срещне. С уважаемата госпожа. С гласа в мрака. С тъкачката.

Паяжините обаче ѝ напомниха колко близо е до целта си. Ръката ѝ потръпна, докато я обърсваше в камъните. Какво си бе мислила? Не можеше да се справи сама.

Но вече бе късно. Трябваше да върви напред.

Продължи по коридора крачка по крачка — всяка една, изпълнена с болка. Шепотите са усилиха, докато не започнаха да звучат като милиони сухи листа, въртящи се във вихър. Паяжините станаха по-плътни и изпълниха тунела. Скоро тя ги махаше от лицето си, разкъсваше ги по пътя си, минаваше през тях като през завеси.

Сърцето ѝ искаше да изскочи от гърдите и да избяга. Тя ускори ход, пренебрегвайки болката в глезена си.

Най-сетне коридорът свърши с портал. Старо дърво бе струпано пред него до височината на талията ѝ. Изглеждаше така, сякаш някой се бе опитал да го барикира. Това не предвещаваше нищо добро, но

Анабет използва патерицата си, за да разбута дърветата, доколкото може. После пропълзя върху останалите дървета. Няколко трески се набиха в свободната ѝ ръка.

От другия край на барикадата имаше зала с размерите на баскетболно игрище. Подът бе покрит с римска мозайка. Остатъци от гоблени висяха по стените. Две незапалени факли стояха от двете страни на портала. И двете бяха покрити с паяжини.

В далечния край на залата Знакът на Атина блестеше над друг изход. За нещастие, между него и Анабет имаше петнайсетметрова пропаст. Над нея имаше две греди, които бяха твърде далечни, за да можеш да стъпиш върху тях, но и твърде тесни, за да вървиш само по едната, освен ако не си акробат, какъвто Анабет не беше, и нямаш счупен глезен, какъвто тя имаше.

Коридорът, от който бе дошла, се изпълни със съскане. Мрежите се разтърсиха и затанцуваха, когато се появиха първите паяци. Те не бяха по-големи от желиран бонбон, но бяха дебели и черни. Пълзяха по стените и пода.

Анабет нямаше представа какви точно паяци са това. Знаеше само, че идваха за нея, а ѝ оставаха само секунди, докато измислеше някакъв план.

На Анабет ѝ идеше да заплаче. Искаше ѝ се някой, който и да е, да е до нея. Лио с огнените си сили или Джейсън със светкавиците си. Или Хейзъл, която можеше да срине целия тунел. Но най-вече искаше Пърси. Винаги се чувстваше по-смела, когато той е наоколо.

Няма да умра тук — каза си тя. — Ще видя Пърси отново.

Първите паяци стигнаха вратата. Зад тях идваше останалата част от армията им — черно море от пълзящи гадини.

Анабет подскочи до една от факлите на стената и я взе. Краят ѝ бе намазан с катран, за да се пали лесно. Чувстваше пръстите си като оловни, но успя да извади кибрита от раницата си. Драсна една клечка и подпали факлата, след което подпали с нея барикадата.

Старото дърво пламна мигновено.

Пламъците облизаха паяжините и се спуснаха по коридора, изпичайки хиляди паяци.

Анабет отстъпи назад от кладата. Беше си спечелила малко време, но се съмняваше, че е избила всички паяци. Те щяха да се регрупират и да атакуват отново веднага след като огънят изгаснеше.

Застана до ръба на пропастта. Светлината от факлата не осветяваше дъното. Скокът щеше да е самоубийствен. Можеше да опита да прекоси по някоя от дъските, увиснала на ръце, но не вярваше, че ще има достатъчно сила за това, пък и нямаше начин и да се изтласка нагоре с пълна раница и счупен глезен, дори да стигнеше от другата страна.

Анабет се наведе и разгледа гредите. Всички имаха железни кръгли куки от вътрешната си страна, разположени на няколко сантиметра разстояние една от друга. Може би това бяха останки от мост, чиято средна част бе премахната или унищожена. Но кръгли куки? Те не се ползваха за подпорки, а по-скоро за... Тя погледна към стените. Същите куки се използваша, за да придържат съсипаните гоблени.

Осъзна, че гредите не са били част от мост. Те бяха нещо като тъкачен стан.

Анабет метна факлата към другата страна на пропастта. Не вярваше планът ѝ да проработи, но започна да вади конците от раницата си и да ги плете между гредите, образувайки мрежа, която минаваше от кука на кука, след което я удебеляваше веднъж, а после и втори път. Ръцете ѝ се движеха с невероятна бързина. Спря да мисли за задачата си и просто започна да я върши, като бавно образуваше мрежа над пропастта.

Забрави за болката в крака си и за горящата барикада зад гърба си. Започна да напредва над пропастта. Мрежата издържа тежестта ѝ. Бе минала половината път, без да усети.

Откъде се бе научила да плете така?

От Атина — реши тя. Майка ѝ владееше всякакви полезни занаяти. Макар досега Анабет да не бе смятала тъкането за особено полезно.

Тя погледна назад. Огънят от барикадата догаряше. Няколко паяка бяха пропъзтели през входа.

Анабет отчаяно продължи да плете и най-накрая мина от другата страна. Взе факлата и подпали плетената мрежа. Огънят обхвана конците. Дори гредите пламнаха, все едно бяха натопени в масло. За миг пожарът оформи две идентични сови. Дали Анабет наистина ги бе вплела в мрежата, или това бе някаква магия?

Не знаеше, но гредите паднаха в ямата, когато паяците се опитаха да минат по тях.

Анабет затаи дъх. Не виждаше пречка паяците да я стигнат, като се покатерят по стените или тавана. Ако пробваха това, щеше да ѝ се наложи да бяга. А бе сигурна, че няма да им избяга.

По някаква причина обаче паяците не я последваха. Те застанаха на ръба на пропастта като злокобен черен килим, след което се разпръснаха и се върнаха назад по овъгления коридор, сякаш Анабет вече не им бе интересна.

— Или сякаш съм издържала някакъв тест — каза си тя на глас.

Факлата ѝ угасна и я остави само на светлината от кинжала. Тя осъзна, че е оставила самоделната си патерица от другата страна на пропастта. Чувстваше се изтощена и без повече козове в ръкава си, но умът ѝ бе ясен. Паниката ѝ бе изчезнала с плетения мост.

Тъкачката — помисли си тя. — *Сигурно вече съм близо.*

Поне знаеше какво я очаква.

Мина по следващия коридор, подскачайки на куц крак, за да не натоварва счупения си глезен.

Не ѝ се наложи да върви дълго.

След около шест метра тунелът се разшири в пещера — огромна като катедрала. Бе толкова величествена, че Анабет с мъка осъзнаваше всичко около себе си. Досети се, че това е помещението от кошмара на Пърси, но не бе тъмно. Бронзови мангали светеха с вълшебна светлина, подобна на тази, която боговете използваха на планината Олимп. Те осветяваха невероятни гоблени. Каменният под бе набразден от пукнатини, сякаш бе от лед. Таванът бе толкова висок, че се губеше в сумрака и огромните пластове паяжина.

Нишки от коприна, дебели като колони, се спускаха от тавана към стаята, придържайки стените и пода като кабели на мост. Мрежи опасваха и центъра на залата, който бе толкова заплашителен, че Анабет едвам дръзна да го погледне. Над нея имаше дванайсетметрова статуя на Атина с дрехи от злато, направена от блестяща слонова кост. В протегнатата си ръка Атина държеше статуя на Нике, крилатата богиня на Победата. Статуята изглеждаше мъничка от такова разстояние, но вероятно бе с размера на жив човек. Другата ръка на Атина почиваше върху щит с големината на билборд. Иззад него се подаваше змия, която, изглежда, бе закриляна от богинята.

Лицето ѝ бе спокойно и мило... и приличаше на това на Атина.

Анабет бе виждала много статуи, които въобще не приличаха на майка ѝ, но тази гигантска версия, направена преди хиляди години, я наведе на мисълта, че скулптурът вероятно бе виждал майка ѝ. Беше я изобразил перфектно.

— Атина Партенос — прошепна Анабет. — Наистина съм тук.

През целия си живот бе искала да посети Партенона. Сега виждаше статуята, направила това място свещено. И от хилядолетия насам беше първото дете на Атина, което го правеше.

Осъзна, че е зяпнала. Наложил си да преглътне. Можеше да изкара цял ден тук, взирайки се в статуята, но бе изпълнила само половината от мисията си. Бе намерила Атина Партенос.

Как обаче щеше да я измъкне от пещерата? Слоевете паяжина я бяха покрили като марля. Анабет подозираше, че без тях статуята щеше отдавна да е пропаднала през отслабения под. Когато пристъпи в залата, видя, че пукнатините под нея са толкова широки, че може да пропадне в тях. А под цепнатините не се виждаше нищо, освен тъмнина.

Усети как я побиват тръпки. Къде беше пазителката? Как можеше Анабет да измъкне статуята, без да събори пода? Не можеше да извлече Атина Партенос по коридора, от който бе дошла!

Тя разгледа залата с надеждата да види нещо, което може да ѝ помогне. Очите ѝ се спряха на гоблените, които бяха невероятно красиви. Един от тях показваше пасторална сцена, която бе толкова истинска, че напомняше на прозорец. Друга изобразяваше боговете в битка с гигантите. Трета — части от Подземното царство. До нея имаше изглед към съвременния Рим. А наляво...

Анабет затаи дъх. Това бе портрет на двама герои, целуващи се под водата. Анабет и Пърси — в деня, в който приятелите им ги бяха хвърлили в езерото. Беше толкова реалистичен! Сякаш тъкачката наистина бе била там.

— Как е възможно това? — попита тя.

От мрака над нея прозвуча глас:

— Векове наред те чаках, миличка.

Анабет потрепера. Внезапно се почувства отново на седем, скрита под завивките си в очакване паяците да я нападнат. Гласът

звучеше точно така, както го бе описал Пърси — сърдит и жужащ, женски, но не и човешки.

В паяжините над статуята помръдна нещо — нещо огромно и тъмно. Анабет затаи дъх.

— Виждах те в сънищата си — продължи гласът, сладникав и зъл, подобно на смрадта в коридорите. — Трябваше да съм сигурна, че си достойна, че си единственото дете на Атина, способно да премине изпитанията ми и да достигне това място живо. Ти наистина си най-способното чедо на майка си. Точно затова моята стара съперница ще преживее особено болезнено пълния ти провал.

Болката в глезена на Анабет бе нищо спрямо леда във вените ѝ. Искаше да побегне. Искаше да се моли за милост. Но не можеше да покаже слабост. Не и сега.

— Ти си Арахна — извика тя. — Тъкачката, превърната в паяк.

Фигурата се спусна, ставайки все по-ясна и ужасяваща.

— Прокълната от майка ти — каза тя, — отхвърлена от всички и превърната в отвратително чудовище... само защото бях по-добрата тъкачка.

— Но ти си изгубила състезанието! — каза Анабет.

— Лъжи, написани от победителката! — изпищя Арахна. — Погледни работата ми! Прецени сама за себе си!

На Анабет не ѝ трябваше да го прави. Гоблените бяха най-хубавите, които бе виждала някога. По-добри от тези на магьосницата Цирцея и да, по-добри от някои от драпериите на планината Олимп. Замисли се дали майка ѝ не бе загубила. Дали не бе преправила историята така, че да я запомнят като победител. Сега обаче това нямаше никакво значение.

— Пазиш тази статуя от древни времена — предположи Анабет, — но мястото ѝ не е тук. Ще си я взема обратно.

— Ха! — каза Арахна.

Дори Анабет трябваше да признае, че заплахата ѝ звучи глупаво. Как можеше едно момиче с увит в полиетилен глезен да премести огромната статуя от подземиято?

— Опасявам се, че първо ще трябва да ме победиш, мила моя — процеди Арахна, — а това, уви, е невъзможно.

Съществуването се появи иззад паяжините и Анабет разбра, че подвигът ѝ е обречен. Щеше да умре.

Арахна имаше тялото на огромна черна вдовица с червеникав знак на корема и лепкави паечни жлези. Осемте ѝ източени крака завършваха с криви шипове, големи колкото кинжала на Анабет. Ако паякът приближеше, Анабет щеше да припадне само от сладникавата му воня.

Но най-отвратително бе уродливото лице.

Някога Арахна може и да е била красива. Сега обаче черни мандибули излизаха от устата ѝ като бивни. Другите ѝ зъби бяха мутирнали в тънки бели иглички. Тъмни мустаци покриваха бузите. Очите ѝ бяха огромни, без клепачи и напълно черни. От слепоочията се подаваше втори чифт по-малки очи.

Съществото нададе странен тракащ звук, който вероятно бе чудовищен смях.

— Сега ще пирувам с плътта ти, скъпа моя — каза Арахна, — ала не се бой. После ще изтъка красив гоблен, изобразяващ смъртта ти.

XXXVII. ЛИО

Лио съжали, че е толкова добър. Понякога това му носеше големи неприятности. Ако не бе имал такова набито око за механиката, може би нямаше да намерят тайната шахта, нямаше да се загубят в подземията, и най-важното — нямаше да бъдат нападнати от метални пичове. Само че той забеляза шахтата и оттам всичко отиде на кино.

Хейзъл също имаше известна вина за станалото. Усетът ѝ за посока под земята не работеше добре в Рим. Тя продължаваше да ги води насам-натам из града, докато накрая на всички не им се зави свят.

— Съжалявам — каза накрая тя, — просто тук има толкова много подземия! Не мога да се ориентирам. Чувството е като да си средата на оркестър и да се опитваш да се съсредоточиш върху отделен инструмент. Оглушавам!

В резултат на това обиколиха целия град. Франк изглеждаше доволен от възможността да се тътри като овчарско куче (Лио се замисли дали момчето може да се превръща в такова, или — още по-добре — в кон, който Лио да яхне.). Самият той обаче започваше да се изнервя. Краката го боляха, денят бе слънчев и горещ, а улиците бяха претъпкани от туристи.

На Форума бе добре, макар от постройките да бяха останали главно руини, обрасли с храсти и дървета. Трябваше ти много въображение, за да си го представиш като центъра на Вечния град. Лио успя да го направи само защото бе виждал Нов Рим в Калифорния.

Минаха покрай няколко големи църкви, под няколко арки, през магазини за облекло и ресторанти за бързо хранене. Една древна статуя изглеждаше така, сякаш сочи към най-близкия „Макдоналдс“.

На по-широките улици трафикът беше безумен. Лио смяташе, че шофьорите в Хюстън са откачени, но римляните му взеха акъла.

Прекараха по-голямата част от времето си, вървейки из криволичещи улички. Често излизаха до фонтани и малки кафенета, в които Лио не можеше да си почине.

— Не съм вярвала, че някой ден ще видя Рим — каза Хейзъл. — Когато бях жива, го управляваше Мусолини.

— Мусолини? — намръщи се Лио. — Той не е ли бил супер гъст с Хитлер?

Хейзъл го погледна, все едно е извънземен.

— Супер гъст?

— Няма значение.

— Бих се радвала да видя фонтана „Треви“ — каза тя.

— Тук навсякъде има фонтани — каза Лио.

— Или Стълбището на Испанския площад...

— Защо ще идваш в Италия, за да видиш нещо испанско? — попита Лио. — Това не е ли като да идеш в Китай и да ядеш мексиканска храна?

— Ти си безнадежден случай — оплака се Хейзъл.

— И друг път са ми го казвали.

Тя се обърна към Франк и го хвана за ръка, все едно Лио бе спрял да съществува.

— Хайде. Мисля, че трябва да продължим в тази посока.

Франк се усмихна притеснено към Лио — като че ли не знаеше дали трябва да злорадства, или да му благодари, задето се бе държал като пълен идиот. Така или иначе, той охотно позволи на Хейзъл да го помъкне нанякъде.

След безкрайно много ходене стигнаха една църква или поне Лио я сметна за такава. Основната част на сградата имаше висок купол за покрив. Над входа той бе триъгълен, подпрян от традиционни римски колони и с надпис на върха: М. АГРИПА... или нещо подобно.

— Това сигурно значи, че има епидемия от грип — предположи Лио.

— Това е най-добрият ни шанс. — Хейзъл изглеждаше по-сигурна, отколкото бе звучала в началото на деня. — Тайният вход трябва да е някъде тук.

Туристически групи изпълваха помещението. Гидове заставаха пред шарени афиши с различни номера и говореха на различни езици. От това мястото заприлича на международно бинго.

Лио се заслуша в испанския гид за малко, след което каза на приятелите си:

— Това е Пантеонът. Построен е за боговете от Марк Агрипа. След като изгорял, бил построен наново от император Адриан. Стои на мястото си от две хиляди години. Това е една от най-добре запазените римски сгради в света.

— Откъде знаеш това? — погледнаха го смаяни Франк и Хейзъл.

— По природа съм си гениален.

— Гениален си, грънци — отвърна Франк, — подслушал си някоя от групите.

— Може би — ухили се Лио. — Да вървим. Трябва да намерим тайния проход. Да се надяваме, че в Пантеона има климатик.

Естествено, климатик нямаше.

От друга страна, нямаше опашки и такса за вход, така че просто си проправиха път през тълпите и влязоха вътре. Вътрешността на сградата бе доста впечатляваща, особено като се имаше предвид, че е на две хиляди години. Върху мраморния под бяха изобразени кръгове и квадрати, все едно римляните бяха играли на морски шах. Основното помещение бе една кръгла ротонда, напomniaща на класическите правителствени сгради в САЩ. По стените имаше различни светилища, статуи и гробници. Най-много грабваше окото куполът. Цялата светлина в сградата идваше от кръгъл отвор на върха. Лъч слънчева светлина влизаше в ротондата и блестеше по пода, все едно Зевс бе поставил лупа, с която се надяваше да изпепели малките жалки хора.

Лио не бе архитект като Анабет, но въпреки това оцени вложената инженерна мисъл.

Римляните бяха направили купола от големи каменни плочи, в които имаше празни кухи квадратни кутийки. Това изглеждаше готино, а освен това, досети се Лио, правеше купола лек и по-лесен за издигане.

Не каза това на приятелите си. Съмняваше се, че на тях ще им пука, но ако Анабет бе тук, вероятно щеше да говори цял ден за това. Лио се запита как ли се справя момичето с мисията си по петите на Знака на Атина. Не бе предполагал, че ще се чувства така, но се притесняваше за страховитата блондинка.

Хейзъл спря в центъра на залата и се завъртя в кръг.

— Това е невероятно. В стари времена децата на Вулкан идвали тук, за да изковат оръжията на героите. Тук се омагьосвало имперското злато.

Лио се замисли как ли е ставало това. Представи си как група герои в тъмни роби дискретно мъкнат балиста.

— Ние обаче не сме тук заради това — предположи той.

— Не — отвърна Хейзъл, — тук има вход. Тунел, който ще ни отведе при Нико. Чувствам, че е близо. Но не съм сигурна къде.

— Ако тази сграда е на две хиляди години — изсумтя Франк, — е нормално да има таен проход, останал от древни времена.

В този момент Лио направи грешката да забележи тайната шахта. Той огледа вътрешността на храма, като си мислеше: „Къде бих поставил таен проход?“.

Понякога можеше да разбере как работи една машина, като постави ръката си върху нея. Така се бе научил да кара хеликоптер. Така бе поправил Фестус (докато драконът още беше цял). Веднъж дори бе успял да преправи надписа на „Таймс Скуеър“ и на него се изписа: ВСИЧКИ МАЦКИ СИ ПАДАТ ПО ЛИО. Случайно, разбира се.

Сега той се опита да разбере тайните на тази древна сграда. Обърна се към един червен олтар, върху който бе поставена статуя на Света Богородица.

— Тук — каза той и тръгна уверено към светилището.

То бе оформено като огнище. В дъното му имаше ниша. На полицата над нея бе изписано име, все едно бе гробница.

— Проходът е някъде тук — каза той. — Зад гроба на този пич. Някой си Рафaело^[1]?

— Май е бил известен художник — подхвърли Хейзъл.

Лио сви рамене. Имаше братовчед на име Рафаел и името не му се струваше специално. Замисли се дали може да извади динамит от колана си и да направи малка дискретна експлозия. Реши обаче, че хората, които отговарят за мястото, няма да се зарадват.

— Задръжте малко. — Лио се огледа наоколо, за да е сигурен, че никой не ги гледа. Повечето туристи зяпаха към купола, но трима души му се сториха подозрителни. Дебели американци на средна възраст на около петнайсетина метра от тях, които говореха на висок глас и се оплакваха от жегите. Приличаха на морски крави, навлекли

дрехи за плаж — сандали, къси панталонки, ризи и широкополи шапки. Краката им бяха големи, бледи и с грозно изпъкнали вени. Изглеждаха много отегчени и Лио се замисли какво търсят тук.

Не го гледаха. Лио не бе сигурен защо му се струват подозрителни. Може би просто не харесваше морски крави.

Забрави ги — каза си той и се промъкна към гробницата. Той прокара ръката си по задната част на една римска колона, проследявайки я до основата. Най-долу напипа някакви линии. Римски цифри.

— Ха — каза Лио, — не е много елегантно, но е ефективно.

— Кое? — попита Франк.

— Комбинация за ключалка. — Той обходи гърба на колоната и откри квадратна дупка с размерите на електрически контакт. — Външната част на ключалката е била откъсната отдавна, вероятно от вандали през последните няколко века. Би трябвало обаче да мога да овладее механизма вътре в нея. Ако успея... — Лио постави ръка върху мраморния под. Чувстваше старите бронзови зъбци под повърхността на камъка. Обикновеният бронз щеше отдавна да се е разпаднал, но този бе небесен, изработен от полубог.

С малко сила на волята Лио ги накара да се помръднат и използва римските цифри за упътване. Цилиндриите се завъртяха — *так-так, так-так*. А после *тик-тик*.

В пода до стената една част от мрамора слезе под другата и откри квадратен отвор, достатъчно голям, за да се промъкнат вътре.

— Римляните май са били дребни хора. — Лио прецени на око Франк. — Ще трябва да се превърнеш в нещо по-слабо, за да влезеш вътре.

— Това беше грубо — скара му се Хейзъл.

— Какво? Просто казвах, че...

— Не се безпокой — промърмори Франк. — Трябва обаче да викнем останалите, преди да продължим. Така каза Пайпър.

— Те са на другия край на града — напомни му Лио. — Освен това не мисля, че ще мога да затворя шлюза отново. Зъбците са много стари.

— Страхотно — каза Франк, — откъде може да знаем дали долу е безопасно?

Хейзъл коленичи и постави ръка над отвора, все едно сверяваше температурата.

— Долу няма нищо живо. Поне не и в близката дълбочина. Тунелът слиза надолу, след което завива на юг. Не долавям никакви капани...

— Как можеш да си сигурна? — попита Лио.

— По същия начин, по който ти налучкваш паролите на мраморните колони — сви рамене тя. — Добре че не си падаш по обиране на банки.

— О... хей, трезорите на банките! — възкликна Лио. — Не бях се замислял върху това!

— Забрави, че съм го казала — въздъхна Хейзъл, — но до три часа има още много време. Можем да изследваме прохода, за да установим местонахождението на Нико, а после да се свържем с останалите. Вие двамата стойте тук и ме чакайте. Аз ще проверя нещата, за да съм сигурна, че тунелът е здрав. Ще разбере повече, щом се озова под земята.

— Няма да те оставим сама — намръщи се Франк. — Можеш да се нараниш.

— Франк, мога да се грижа и сама за себе си — каза тя. — Подземята са моята специалност. За всички ни ще е най-добре, ако сляза първа.

— Освен ако Франк не се превърне в къртица — предложи Лио. — Или в прерийно кученце. Те са страхотни.

— Млъкни — каза Франк.

— Или може би в язовец.

Франк размахва пръст пред лицето на Лио.

— Валдес, кълна се, че...

— Млъкнете и двамата — скара им се Хейзъл. — Ще се върна скоро. Дайте ми десет минути. Ако не съм се появила дотогава... не, забравете. Всичко ще е наред. Само се постарайте да не се избиеете, докато съм долу. — Тя слезе в дупката.

Лио и Франк я скриха от любопитни погледи, доколкото могат. Стояха рамо до рамо и се опитваха да изглеждат спокойни, все едно бе напълно нормално двама тийнейджъри да обикалят гробницата на Рафаело.

Туристическите групи идваха и си отиваха. Повечето от тях не обръщаха внимание на Лио и Франк. Няколко души ги погледнаха с безпокойство, но продължиха по пътя си. Може би ги сметнаха за просяци.

По някаква причина Лио изнервяше хората с усмивката си.

Тримата американци все още се размотаваха в центъра на залата. Един от тях носеше риза, на която пишеше РИМ, сякаш за да е сигурен, че няма да забрави в кой град се намира. От време на време той поглеждаше към Лио и Франк така, все едно намираше присъствието им за обидно. Нещо в този човек притесняваше Лио. Прииска му се Хейзъл да се върне по-бързо.

— Говорих с нея — каза внезапно Франк. — Хейзъл ми каза, че си се досетил за тайната ми.

Лио се размърда. Почти бе забравил, че Франк е до него.

— Тайната ти... о, обгорената пръчка. Да.

Лио потисна импулса да призове огън с ръката си и да се изсмее зловещо. Идеята бе забавна, но той не бе толкова жесток.

— Виж какво — каза Лио, — всичко е наред. Аз никога не бих направил нещо, с което да те заплаша. От един отбор сме.

Франк започна да си играе със значката си.

— Винаги съм знаел, че огънят може да ме убие, но откакто имението на баба изгоря... заплахата изглежда много по-истинска.

Лио кимна. Съчувстваше на Франк, но това не бе лесно предвид факта, че семейството му притежаваше имение. Това бе като да кажеш: „Катастрофирах с ламборгинито си“ и да очакваш съчувствие от хората.

Лио, естествено, не му каза това.

— Баба ти... загина ли в пожара? Не ми каза.

— Не... не зная. Тя беше болна и много стара. Каза, че ще умре, когато и както пожелае. Мисля обаче, че се измъкна от пожара. Видях как една птица се издига над пламъците.

Лио се замисли върху това.

— Значи целият ви род има твоята способност.

— Предполагам — отвърна Франк. — Майка ми я имаше. Баба каза, че това я е убило в Афганистан. Мама се опитала да помогне на приятелите си... и не знам какво точно е станало. Имало е бомба.

Лио направи гримаса.

— Ужасно. Значи и двамата сме изгубили майките си в огъня.

Не бе планирал да го прави, но разказа на Лио цялата история за нощта в работилницата, когато Гея му се бе явила. В която майка му бе загинала.

— Никога — преглътна Франк и очите му се насълзиха — не съм обичал, когато хората казват: „Съжалявам за майка ти“.

— Никога не звучи искрено — съгласи се Лио.

— И все пак съжалявам за майка ти.

— Благодаря.

От Хейзъл нямаше ни вест, ни кост. Американците продължаваха да се разхождат из Пантеона. Изглежда, приближаваха, все едно се опитваха да се промъкнат до гробницата на Рафаело незабелязано.

— В лагер „Юпитер“ — каза Франк — ларът на нашата казарма, Ретикул, ми каза, че имам по-голяма сила от повечето герои, тъй като съм син на Марс, но разполагам и със силата на превръщането по майчина линия. Каза, че затова животът ми е свързан с обгорено дърво. Такава голяма слабост балансира нещата.

Лио си спомни за разговора си с богинята на отмъщението Немезида край Солт Лейк Сити. Тя бе казала нещо подобно — че трябва да има баланс между доброто и злото. „Колелото на Фортуна е една измама. Успехът иска жертви.“ Бисквитката с късметче все още бе в колана на Лио в очакване да бъде отворена.

„Скоро ще се изправиш срещу проблем, който не можеш да разрешиш. Тогава аз ще ти помогна. Срещу съответната цена, разбира се.“

На Лио му се искаше да може да извади този спомен от главата си и да го натика в колана с инструменти.

— Всички имаме слабости — каза той. — Аз например съм невероятно забавен и красив.

— Може и да имаш слабости — изсумтя Франк, — но поне животът ти не зависи от парче дърво.

— Не — призна си Лио и се замисли. Ако проблемът на Франк бе негов, как щеше да го разреши? Всеки дизайнерски фал можеше да се поправи.

— Чудя се дали... — Той погледна към залата и млъкна.

Тримата американски туристи идваха към него. Вече не се промъкваха. Маршируваха към гробницата на Рафаело и гледаха

втречено към Лио.

— Ъ, Франк? — попита Лио. — Минаха ли десет минути?

Франк последва погледа му. Лицата на американците бяха гневни и объркани, все едно ходеха насън през досаден кошмар.

— Лио Валдес — каза човекът с ризата, на която пишеше РИМ. Гласът му бе променен. Звучеше металически и кухо. Говореше английския, все едно му беше втори език. — Срещаме се отново.

И тримата туристи премигнаха. Очите им станаха златни.

— Ейдолоните! — извика Франк.

Тримата дебелаци стиснаха месестите си юмруци. Лио нямаше да се тревожи от възможността да бъде надвит от трима шишковци с шапки, но подозираше, че ейдолоните са опасни дори в тези тела. Особено предвид факта, че нямаше да ги е грижа дали гостоприемниците им ще оцелеят, или не.

— Няма да могат да минат през дупката — каза Лио.

— Да — съгласи се Франк, — подземиято звучи като привлекателна опция. Той се превърна в змия и влезе вътре. Лио скочи след него, а духовете зад гърба му завиха: „Валдес! Убийте Валдес!“.

[1] Италиански художник и архитект от Късния ренесанс, творил в края на XV и началото на XVI век. Смятан за един от тримата големи майстори на периода заедно с Леонардо да Винчи и Микеланджело. — Бел.ред. ↑

XXXVIII. ЛИО

Един от проблемите им се разреши сам — шлюзът над тях се затвори автоматично, което ги откъсна от преследвачите. Остави ги обаче и без светлина. Двамата с Франк можеха да се оправят с това. Лио само се надяваше да не им се наложи да се връщат по същия път, по който бяха дошли. Не бе сигурен, че може да отвори шлюза отвътре.

Поне обсебените дебелаци бяха останали от другата страна. Мраморният под над главата на Лио се разтърси, все едно го ритяха дебели туристически крака.

Франк вероятно се бе върнал в човешката си форма, тъй като Лио го чу как киха зад гърба му в тъмното.

— Какво да правим сега? — попита той.

— Само не се паникьосвай — отвърна Лио. — Ще призова малко огън, за да видим какво има наоколо.

— Благодаря за предупреждението.

Показалецът на Лио пламна като свещичка от торта за рожден ден. Пред тях имаше каменен тунел с нисък таван. Той се спускаше надолу, а след това завиваше на юг — точно както бе казала Хейзъл.

— Е — отбеляза Лио, — върви само в една посока.

— Да намерим Хейзъл — заяви Франк.

Лио не възрази. Тръгнаха надолу по коридора, като Лио водеше с огнения си пръст. Бе доволен от това, че Франк е зад гърба му. Той бе голям, силен и можеше да се превръща в страшни животни, които биха посрещнали обсебените туристи, в случай че успееха да счупят шлюза и да проврат огромните си тела в тунела, за да ги последват. Замисли се дали ейдолоните няма вместо това да изоставят телата зад себе си и да обсебят някой от тях. *Браво за оптимизма* — скара се Лио на себе си.

След около трийсет метра завиха зад един ъгъл и намериха Хейзъл. Тя изучаваше една врата на светлината на златния си кавалерийски меч. Бе толкова вгълбена, че дори не ги забеляза, докато Лио не каза:

— Здравсти.

Хейзъл се завъртя и се опита да размахва оръжието си. За щастие на Лио и лицето му, острието бе твърде дълго, за да се размахва в коридор.

— Какво правите тук? — попита Хейзъл.

— Съжалявам — преглътна Лио, — нападнаха ни гневни туристи — след което ѝ разказа какво всъщност се бе случило.

Тя изсъска от раздразнение.

— Мразя ейдолоните. Нали уж Пайпър им каза да не ни безпокоят!

— О! — каза Франк. Вероятно и той бе споходен от „оптимистични“ мисли.

— Пайпър им каза да не безпокоят кораба и да не обсебват никой от нас. Ако обаче са ни последвали и са обладали други тела, технически не нарушават клетвата си.

— Страхотно — промърмори Лио. — Ейдолоните мислят като адвокати. Сега вече наистина искам да ги убия.

— Забрави ги за малко — каза Хейзъл. — Тази врата ми пречи. Лио, можеш ли да си опиташ късмета с ключалката?

Лио изпука кокалчетата на ръцете си.

— Стори път на майстора, ако обичаш.

Вратата бе интересна и много по-сложна от комбинацията с римски цифри горе. Цялата бе покрита с имперско злато. Механична сфера с размера на топка за боулинг бе вградена в центъра. Сферата бе конструирана от пет концентрични кръга, върху всеки от които имаше изобразени зодиакални знаци — телец, скорпион и така нататък, — а също и случайна комбинация от цифри.

— Тези букви са гръцки — каза изненадан Лио.

— Много римляни са говорили гръцки — отвърна Хейзъл.

— Предполагам — отговори Лио, — но такова майсторство... без да се обиждате, но ми се вижда сложничко за римлянин.

— Така е — ехидно отвърна Франк. — Да правите нещата ненужно сложни, си е напълно гръцко умение.

— Хей — оплака се Лио, — просто имах предвид, че машината е деликатна и сложна. Напомня ми на... — Той се загледа в сферата, като се мъчеше да си спомни къде е чувал за подобна древна машина. — Това е някаква сложна ключалка — реши накрая. — Подреждате

символите от различните сфери в правилния им ред и това отваря вратата.

— Но какъв е правилният ред? — попита Хейзъл.

— Добър въпрос! Гръцки сфери... астрономия, геометрия... — Лио усети да го обхваща топло чувство. — Стига бе! Няма начин! Чудя се... каква е стойността на пи?

— Зависи за какъв пай става въпрос — компетентно се произнесе Франк.

— Има предвид числото пи — намеси се Хейзъл. — Учила съм го по математика, но...

— Използва се за измерване на кръгове — каза Лио, — ако тази сфера е направена от човека, за когото си мисля...

Хейзъл и Франк го изгледаха в очакване.

— Няма значение — продължи Лио. — Почти сигурен съм, че стойността на числото пи е 3,1415 и тъй нататък. Числото продължава безкрайно, но сферата има само пет кръга, така че толкова трябва да е достатъчно.

— Ами ако не е? — попита Франк.

— Ами тогава най-вероятно ще падна сразен от подъл капан. Нека проверим! — Той завъртя пръстените, като започна от най-близкия. Пренебрегна буквите и зодиакалните знаци и подреди числата, докато те не изписаха стойността на числото пи.

Нищо не се случи.

— Колко съм тъп — промърмори Лио. — Пи ще се разширява от вътре навън, тъй като е безкрайно. — Той пренареди цифрите наопаки, като започна от центъра и продължи до ръба. Когато нагласи и последния кръг, нещо в сферата изщрака.

Вратата се отвори.

Лио се усмихна широко на спътниците си.

— Така, добри ми приятели, правим нещата в Света на Лио. Заповядайте!

— Мразя Света на Лио — промърмори Франк.

Хейзъл се разсмя.

Вътре имаше толкова невероятни неща, че Лио можеше да остане години наред, за да ги разглежда. Стаята бе с размерите на ковачницата в лагера на нечистокръвните, с бронзови работни маси и кошници, пълни с уреди за металообработка. Дузини бронзови и

златни сфери, подобни на баскетболни топки от стиймпънк роман, бяха пръснати на различни места. Навсякъде се мяркаха зъбци и жици. Метални кабели минаваха през всички маси и се събираха в центъра на стаята, където имаше малко издигнато помещение като звукова кабина на театрален салон. Стълби излизаха от двете му страни. Всички кабели сякаш влизаха в него.

До стълбите отляво имаше редица прегради като за картотека. Във всяка от тях имаше кожени цилиндри — вероятно древни свитъци.

Лио се канеше да тръгне към масите, когато погледна наляво и едва не подскочи на място. От двете страни на прага имаше два въоръжени манекена, които наподобяваха плашила, направени от бронзови тръби и облечени с римски броня, щит и меч.

— Леле — приближи единия от тях Лио, — щеше да е страхотно, ако работеха.

Франк се отдалечи от манекените.

— Тези неща ще оживеят и ще ни нападнат, нали?

— Няма начин — засмя се Лио, — не са довършени.

Той почука врата на най-близкия манекен. Медни жици се подаваха изпод нагръдника му.

— Виж, жиците към главата са прекъснати. А тук в рамото скрипецът не е свързан като хората. Предполагам, че римляните са се опитали да копират гръцки дизайн, но не са имали необходимите умения.

— Разбира се — погледна към тавана Хейзъл, — римляните не разбират от великия сложен гръцки дизайн.

— От деликатните гръцки инструменти — продължи Франк, — от изтънчените гръцки машинarii.

— Хей, казвам нещата така, както ги виждам — отвърна Лио и заклати главата на манекена, като го накара да закима, все едно е съгласен с него. — Опитът обаче е впечатляващ. Чувал съм, че римляните са откраднали дизайните на Архимед, но...

— На Архимед — погледна го изненадана Хейзъл, — той не е ли бил древен математик?

— Бил е много повече от това — засмя се Лио, — бил е най-прочутият син на Хефест, живял някога...

— Чувал съм за него — почеса се по ухото Франк. — Откъде обаче можеш да знаеш, че манекените са направени по негов дизайн?

— Трябва да е така! — възкликна Лио. — Виж, чел съм много за Архимед. Той е герой на хижа номер девет. Живял е в гръцка колония в южната част на Италия, преди Рим да стане огромен и да вземе властта. Накрая римляните унищожили града му. Римският генерал искал да пощади Архимед, защото той бил много ценен за древния свят — нещо като античен Айнщайн, но някакъв глупав легионер взел, че го убил.

— Хайде пак — промърмори Хейзъл. — Не всички римляни са глупави, Лио.

— Откъде знаеш всичко това? — попита Франк, след като изсумтя в знак на съгласие. — Не виждам испански гидове наблизо.

— Човек — отвърна Лио, — не може да си герой, който обича да строи, и да не знаеш за Архимед. Пичът е бил суперинтелигентен. Изчислил е стойността на числото пи! Измислил е хидравличния винт, благодарение на който водата може да се движи по тръбите, направил е сума изчисления, които ползваме до ден-днешен в инженерството!

— Хидравличен винт — изсумтя Хейзъл. — Е, извинявай, че не съм чувала за това велико откритие.

— Построил също смъртоносно оръжие от огледала, с което можел да изгаря вражеските кораби — каза Лио. — Надявам се, че това е достатъчно велико за теб.

— Гледах за това по телевизията — сети се Франк. — Доказаха, че не е могло да работи.

— Разбира се, че няма да работи. Съвременните смъртни не познават небесния бронз, а ключът е в него — каза Лио. — Архимед също измислил огромен кран с кука, който можел да сграбчва противниковите кораби от водата.

— Това вече е яко — призна Франк. — Умирам да играя на такова нещо в лунапарка. Редовно хващам играчки!

— Виждаш ли — каза Лио. — Откритията му обаче не помогнали. Римляните унищожили града му и го убили. Според легендите римският генерал бил голям фен на Архимед и ограбил работилницата му. Занесъл много сувенири в Рим. Те изчезнали от историята, но сега... — Лио размаха ръце пред масите. — Ето ги сред нас.

— Имаш предвид металните топки? — попита Хейзъл.

Лио не можеше да повярва, че приятелите му не оценяват гения на предметите пред тях, но се опита да сдържи раздражението си.

— Хора, Архимед е конструирал *сфери*. Римляните никога не успели да ги разгадаят. Смятали, че показват времето или следят съзвездията, понеже били покрити с изображения на звезди и планети. Това обаче е като да намериш пушка и да я ползваш за бастун.

— Лио, римляните са били страхотни инженери — напомни му Хейзъл, — строили са акведукти, пътища...

— Много обсадни машини — добави Франк, — обществена канализация.

— Хубаво — призна Лио, — но Архимед е бил от съвсем друга класа. Сферите можели да правят всякакви неща, само дето никой не е сигурен... — Внезапно му хрумна нещо толкова невероятно, че носът му пламна. Той го изгаси възможно най-бързо. Това бе унижително. Отиде до картотеката и разгледа свитъците. — Богове! Това е! — Внимателно вдигна един свитък. Не владееше добре старогръцкия, но можеше да разчете заглавието: „Как се градят сфери“. — Това е изгубената книга! — Ръцете му трепереха. — Архимед описал в нея методите за конструкция. Всички копия били изгубени в стари времена. Ако обаче успее да преведа това...

Възможностите бяха безкрайни. За Лио приключението бе поело в нова насока. Трябваше да занесе сферите и свитъците на безопасно място у дома. Трябваше да предпази всичко това и да го изучи в бункер номер девет.

— Тайните на Архимед — промърмори той. — Приятели, това е по-велико дори от лаптопа на Дедал. Ако римляните нападнат лагера на нечистокръвните, това може да го спаси. Може дори да научим нещо, което да ни помогне в битката с гигантите!

Хейзъл и Франк се спогледаха скептично.

— Хубаво — каза Хейзъл. — Не сме дошли тук заради свитъците, но предполагам, че можем да ги вземем с нас.

— Стига — добави Франк — да си съгласен да споделиш тайните си с тъпите невежи римляни.

— Какво? — погледна го неразбиращо Лио. — Оф, не съм искал да ви обидя... ъ-ъ, няма значение. Важното е, че имаме добра новина!

За пръв път от няколко дни Лио усети, че го изпълва надежда.

И естествено, точно тогава нещата се объркаха.

Едно от кълбата до Хейзъл и Франк се включи и се завъртя. Ред паешки крачета се появиха от екватора му и кълбото се изправи. Два бронзови кабела излязоха от върха му и стреляха по Хейзъл и Франк като електрошокови пистолети. Приятелите на Лио се строполиха на пода.

Лио се втурна да им помага, но двата метални манекена, които не можеха да помръднат, го направиха. Те извадиха мечовете си и пристъпиха към момчето.

Този вляво завъртя кривия си шлем, оформен като вълча глава. Макар да нямаше лице или уста, иззад визъора се чу познат глух глас.

— Не можеш да се измъкнеш, Лио Валдес — каза манекенът. — Не обичаме да обсебваме машини, но дори те са по-добър вариант от туристите. Няма да напуснеш това място жив.

XXXIX. ЛИО

За едно нещо бе съгласен с Немезида — късметът бе измамно нещо. Поне що се отнасяше до неговия. Миналата зима бе наблюдавал с ужас как семейство циклопи се готви да сготви Джейсън и Пайпър с лют сос. Бе успял да спаси приятелите си сам-самичък, но поне бе имал време да измисли как.

А сега нямаше. Хейзъл и Франк бяха поразени от обсебена стиймпънк топка за боулинг. А два чифта враждебни брони се канеха да го убият.

Лео не можеше да ги порази с огън. Броните нямаше да бъдат засегнати от това. Освен това Хейзъл и Франк бяха твърде близо. Не искаше да ги изгори по погрешка или, по-лошо, да подпали прословутото парче дърво, от което зависеше животът на Франк.

Бронята вдясно от Лео, която имаше лъвска глава, наклони механичния си врат и погледна към Хейзъл и Франк, които все още лежах в безсъзнание.

— Герой и героиня — каза Лъвската глава. — Ще свършат работа, ако другите умрат. — Кухата маска се обърна обратно към Лео. — Ти обаче не ни трябваш, Валдес.

— Я стига — опита да се усмихне Лео, — на човек винаги му трябва по един Лео Валдес! — Той разпери ръце и се опита да изглежда самоуверен и полезен, а не отчаян и изплашен. Запита се дали не е твърде късно да напише ТИМ ЛИО върху ризата си.

За жалост, манекените не се лъжеха така лесно както нимфите от фенклуба на Нарцис.

Този, чийто шлем бе във формата на вълча глава, изръмжа:

— Бил съм в ума ти, Лео. Помогнах ти да започнеш войната.

Усмивката на Лео угасна. Той отстъпи крачка назад.

— Това си бил ти? — Сега разбра защо туристите го бяха притеснили толкова, защо тези същества му звучаха познати. Бе чувал гласовете им в ума си. — Ти ли ме накара да стрелям с балистата? — попита Лео. — Ти ли ми „помогна“, както се изрази?

— Знам как мислиш — отвърна Вълчата глава, — знам ограниченията ти. Ти си самичък и мъничък. Имаш нужда от защитата на приятелите си. Без тях нямаш силата да ми се противопоставиш. Заклех се, че повече няма да те обсебвам. Това обаче няма да ми попречи да те убия.

Бронирани ейдолони пристъпиха напред. Мечовете им се разлюляха на сантиметри от лицето на Лио.

Внезапно страхът на момчето отстъпи място на гнева. Ейдолонът с вълча глава го бе унизил, бе го обсебил, бе го накарал да нападне Нов Рим. Бе застрашил приятелите му и едва не бе провалил подвига им.

Лио погледна към неподвижните сфери на работните маси. Сети се за колана си, а после и за помещението, което напомняше на звукова кабина.

Така започна операция „Прибери боклука“.

— Първо, изобщо не ме познаваш — каза той на Вълчата глава. — И второ, довиждане! — Той се стрелна към стълбите и се покатери на върха.

Броните бяха страшни, но тромави. Кабината, както Лио подозираше, имаше врати от двете си страни — двойни врати. Явно древните механици бяха искали защита от творенията си, в случай че те полудееха... като сега. Лио затръшна вратите и призова пламъци от ръцете си, с които стопи ключалките така, че да не могат да се отварят.

Броните приближиха от двете страни. Те разклатиха вратите и ги заудряха с мечовете си.

— Това е глупаво — каза Лъвската глава, — само отлагаш смъртта си.

— Да отлагам смъртта си, ми е нещо като хоби — отвърна Лио и огледа новия си дом.

Голяма маса, подобна на контролно табло, гледаше към работилницата. Бе претрупана с боклуци, но Лио веднага отхвърли наум тези, които му се сториха безполезни — диаграма с катапулт за хора, който никога нямаше да проработи, странен черен меч (Лио не умееше да се бие с мечове), огромно бронзово огледало (отражението му изглеждаше ужасно), комплект инструменти, които някой бе счупил било от яд, било от непохватност.

Съсредоточи се върху главния проект. В центъра на масата някой бе разглобил Архимедова сфера. Зъбци, пружини, лостове и мотовили

бяха пръснати около нея. Всички бронзови кабели в стаята под тях бяха свързани към металната плоча под сферата. Лио усещаше небесния бронз, който преминаваше през работилницата като артерии през сърце, и бе готов да фокусира магическата енергия на едно място.

— Една топка ще ги владее и в енергия ще ги обвие — промърмори Лио^[1]. Топката бе главният регулатор. Наблюдаваше древноримски контролен център.

— Лио Валдес! — зави единият от духовете. — Отвори тази врата, или ще те убия!

— Честно предложение! — отвърна Лио, без да откъсва очи от сферата. — Само почакай да свърша с това, става ли? Едно последно желание?

Това, изглежда, обърка духовете, тъй като те за миг спряха да секат по решетките. Ръцете на Лио полетяха над сферата и започнаха да наместват частите. Защо глупавите римляни бяха разглобили такава прекрасна машина? Бяха убили Архимед, бяха откраднали изобретенията му, а след това бяха се занимавали с предмет, който никога не биха могли да разберат. От друга страна, поне им бе стигнал акълът да го заключат така, че две хиляди години никой да не го намери.

Ейдолоните отново затропаха по вратите.

— Кой чука? — попита Лио.

— Валдееееес! — изрева Вълчата глава.

— Кой Валдес?

Най-накрая ейдолоните разбраха, че не могат да влязат вътре. И тогава, ако Вълчата глава наистина познаваше Лио, щеше да изработи план, с който да го накара да се подчини.

Лио трябваше да побърза.

Той свърза зъбците, но обърка един и трябваше да започне отначало.

В името на Хефестовите ръчни гранати, това бе трудно!

Най-накрая намести сферата както трябва. Непохватните римляни почти бяха строшили настройките за налягането, но Лио извади няколко часовникарски пособия от колана си и направи някои последни фини настройки. Архимед бе гений. Стига машината наистина да работеше.

Дръпна шнура, с който сферата се задвижваше. Зъбците се завъртяха. Лио затвори върха на кълбото и започна да изучава кръговете. Бяха подобни на тези по вратата на работилницата.

— Валдес! — затропа Вълчата глава по вратата. — Третият ни другар ще убие приятелите ти!

Лио тихо прокле. Третият им другар. Той погледна към топката с паешки крачета, която бе зашеметила Хейзъл и Франк. Предположил беше, че ейдолон номер три се крие в нея.

Не знаеше обаче кода, с който да включи контролната сфера.

— Добре — каза той, — печелите. Дайте ми само още една секунда.

— Никакви секунди повече! — кресна Вълчата глава. — Отвори вратата веднага, или ще умреш!

Обсебената топка протегна жиците си и изстреля нов електрошоков заряд по Хейзъл и Франк. Телата им потръпнаха. Толкова много ток можеше да спре сърцата им.

Лио преглътна сълзите си. Това бе прекалено трудно. Не можеше да го направи.

Погледна към предната част на сферата. Тя имаше седем кръга, всеки от които бе покрит с малки гръцки букви, цифри и зодиакални знаци. Отговорът нямаше да е пи. Архимед никога не би използвал един и същи код два пъти. Освен това, поставяйки ръка върху сферата, Лио бе разбрал, че кодът е случаен — нещо, което само Архимед би могъл да знае.

Според легендите последните думи на мъдреца били: „Не пипайте сферите ми!“. Никой не бе разбрал това, но Лио се досещаше какво е имал предвид. Ключът на тази сфера бе прекалено сложен. Може би ако имаше на разположение няколко години, щеше да дешифрира знаците и да налучка правилната комбинация, но на него не му оставаха дори няколко секунди.

Времето му бе изтекло. Късметът му се бе свършил.

Приятелите му щяха да умрат.

„Проблем, който не можеш да разрешиш“ — долетя неканен глас в главата му.

Немезида. Тя му бе казала да очаква този миг. Лио бръкна в джоба си и извади бисквитката с късметче. Богинята на Отмъщението го бе предупредила, че цената за помощта ѝ ще е висока, толкова

страшна, колкото и загубата на око. Но ако не опиташе, приятелите му щяха да умрат.

— Нужен ми е кодът за сферата — каза той.

И счупи бисквитката.

[1] Лио перифразира цитат от „Властелинът на пръстените“ на Дж. Р. Р. Толкин. — Бел.прев. ↑

XL. ЛИО

Лио разви малкото листче хартия. На него пишеше: **ТОВА ЛИТИ Е ЖЕЛАНИЕТО? СЕРИОЗНО?! (КРАЙ)**. От другата страна бе написано още: **ЩАСТЛИВИТЕ ТИ ЧИСЛА СА: ДВАНАЙСЕТ, ЮПИТЕР, ОРИОН, ДЕЛТА, ТРИ, ТЕТА, ОМЕГА. (ОТМЪСТИ НА ГЕЯ, ЛИО ВАЛДЕС!)**. С треперещи пръсти Лио завъртя кръговете.

Вълчата глава зави пред вратата:

— Щом дори приятелите ти нямат значение за теб, явно ще трябва да те мотивирам по друг начин. Може би трябва да унищожа тези свитъци, безценните писания на Архимед!

Последният кръг се намести. Сферата забръмча. Лио прокара пръсти по лостчетата, които очакваха командите му. Магически и електронни импулси преминаха през кабелите от небесен бронз и по цялата стая.

Лио никога не бе свирил на музикален инструмент, но си представи, че усещането е такова — да знаеш какво прави всеки бутон толкова добре, че да не мислиш за това какво правят ръцете ти. Просто се фокусираш върху звука, който искаш да създадеш.

Започна с нещо малко. Съсредоточи се върху една сравнително добре запазена златна сфера долу в главната зала. Тя потрепера. От нея се появиха три крачета, с които тя пролази до обсебената топка. От върха на златната сфера излезе малка кръгла резачка, която разреза кълбото с електрошока.

Лио се опита да активира друго кълбо. То обаче избухна в минатюрен облак от бронзова прах и пушек.

— Опа — промърмори той, — извинявай, Архимед.

— Какво правиш? — попита възмутена Вълчата глава. — Спри с тези глупости и се предай!

— О, да, предавам се! — каза Лио. — Направо се предавам!

Той се опита да овладее трета топка, но тя също се счупи. Стана му мъчно за древните изобретения, но въпросът бе на живот и смърт. Франк го бе обвинил, че се интересува повече от машините, отколкото

от хората, но ако трябваше да избира между приятелите си и старите сфери, винаги щеше да заложи на първото.

Четвъртият опит се получи по-добре. От върха на една топка, инкрустирана с рубин, излязоха крилца като на вертолет. Лио бе доволен, че Бъфорд не е тук — иначе щеше да се влюби. Сферата с рубина се завъртя във въздуха и полетя право към картотеката.

От средата ѝ се появиха златни ръчички, които сграбчиха безценните свитъци.

— Достатъчно! — развика се Вълчата глава. — Ще унищожа... — Обърна се точно навреме, за да види как рубинената топка отнася свитъците. Тя прелетя над стаята и се издигна в далечния ъгъл.

— Какво?! — извика Вълчата глава. — Убий затворниците!

Сигурно говореше на електрошоковата топка. За нещастие на ейдолоните, тя не бе в състояние да изпълни командата. Златната топка на Лио седеше на върха ѝ и вадеше зъбци и жици от нея, все едно ядеше тиква.

За щастие, Хейзъл и Франк се раздвижваха.

— Ба! — излая Вълчата глава и махна на Лъвската. — Ела! Ще убием героите лично!

— Не мисля, момчета. — Лио се обърна към Лъвската глава. Пръстите му пробягаха по контролната сфера и той усети как по пода минава импулс.

Лъвската глава потрепера и отпусна меча си.

— Добре дошъл в Света на Лио — ухили се Лио.

Лъвската глава се обърна и слезе по стълбите. Вместо обаче да приближи Хейзъл и Франк, ейдолонът застана до другите стълби пред приятеля си.

— Какво правиш? — попита Вълчата глава. — Трябва да...

БАМ!

Лъвската глава удари с щита си Вълчата по гърдите, след което цапардоса шлема ѝ с дръжката на меча си. Така Вълчата глава се превърна в Плоската Смачкана и Недоволна Вълча глава.

— Спри! — настоя Вълчата глава.

— Не мога! — отвърна Лъвската.

Лио им хвана цаката. Той накара и двете брони да изпуснат мечовете си и да започнат да си бият шамари.

— Валдееееес! — разкрещя се Вълчата глава. — Ще си платиш за това!

— Аха — отвърна Лио, — а сега кажи, Каспър, кой кого е обсебил?

Механичните хора паднаха по стълбите, а Лио ги накара да започнат да танцуват като джаз двойка от 20-те години на миналия век. Сгъвките им започнаха да пушат. Другите сфери в стаята избухнаха една по една. През древната система преминаваше прекалено много енергия. Контролната сфера в ръката на Лио се затопли.

— Франк, Хейзъл! — извика Лио. — Скрийте се!

Приятелите му бяха все още замаяни и гледаха втрещени танцуващите роботи, но все пак разбраха предупреждението. Франк дръпна Хейзъл изпод най-близката маса и я закри с тялото си.

С едно последно завъртане на сферата Лио запрати огромен енергиен залп през системата.

Механичните воители се пръснаха. Във всички посоки хвъркнаха лостове, бутала и парчета бронз. Сферите засъскаха по масите като отворени кутийки с безалкохолно. Златната сфера на Лио замръзна. Летящата сфера с рубина падна на пода заедно със свитъците.

Стаята внезапно притихна, ако не се брояха отделни инструменти, които пращяха и изпускаха искри.

Въздухът в стаята миришеше на повреден двигател. Лио притича надолу по стълбите и намери Франк и Хейзъл живи и здрави под масата. Никога не се бе радвал така на прегръдките им.

— Вие сте живи! — извика той.

Лявото око на Хейзъл премигна, може би заради остатъчния ефект от електрошоковете. Иначе изглеждаше добре.

— Какво точно се случи?

— Архимед ни спаси! — каза Лио. — В старите машини бе останала достатъчна енергия за едно последно голямо шоу! След като получих паролата за достъп, всичко беше лесно! — Той потупа контролната сфера, която пушеше по притеснителен начин. Не знаеше дали може да я поправи, но за момента бе прекалено облекчен, за да му пука.

— А ейдолоните? — попита Франк. — Отишли ли са си?

Лио се ухили.

— Последната ми команда претовари роботите и изгори всичките им електрически вериги, като стопи ядрата им.

— Тоест? — попита Франк.

— Плених ейдолоните в електрониката — каза Лио, — а след това я стопих. Повече няма да безпокоят никого.

Лио помогна на приятелите си да се изправят.

— Спаси ни живота — каза Франк.

— Не бъди толкова изненадан. — Лио погледна към разрушената работилница. — Жалко е, че потрошихме всичко, но поне спасих свитъците. Ако ги върна в лагера на нечистокръвните, мога да успея да пресъздам изобретенията на Архимед.

Хейзъл потърка главата си.

— Нищо не разбирам. Къде е Нико? Този тунел трябваше да ни изведе при него.

Лио почти бе забравил защо изобщо бяха слезли тук. Мястото бе задънена улица. Защо тогава...

— О... — Той се почувства така, все едно златната сфера режеше и неговата глава с триончето. — Хейзъл, как точно проследи Нико? Имам предвид, възможно ли е да си усетила присъствието му само защото ти е брат?

Тя се намръщи. Все още изглеждаше замаяна от електрошока.

— Не съвсем. Понякога мога да позная, че той е наблизо, но Рим е толкова объркан с всичките си тунели и пещери...

— Използвала си способността си да долавяш наличието на метали, нали така? — предположи Лио. — Търсила си меча му? — добави.

— Как разбра? — премигна тя.

— По-добре ела. — Той отведе Франк и Хейзъл до контролната стая и им посочи черния меч.

— О! О, не! — Хейзъл щеше да припадне, ако Франк не я бе подхванал. — Но това е невъзможно! Мечът на Нико бе вътре, в бронзовата делва! Пърси го видя в съня си!

— Или сънят му е бил грешен — каза Лио, — или гигантите са преместили меча като примамка.

— Значи това е било капан — заключи Франк, — били сме подмамени тук.

— Но защо? — извика Хейзъл. — И къде е брат ми?

В този миг из контролната зала се разнесе съскане. Първоначално Лио реши, че ейдолоните са се върнали. След това разбра, че бронзовото огледало на масата пуши.

— Горките ми, бедни геройчета. — Спящото лице на Гея се яви в огледалото. Както винаги, тя говореше, без да движи устните си. Добре поне, че нямаше кукла като вентрилок, Лио мразеше тези неща. — Имахте избор — каза богинята.

Гласът на Гея отекна из залата. Изглежда, идваше не само от огледалото, но и от каменните стени. Лио разбра, че тя е навсякъде около тях. И в това нямаше нищо изненадващо. Все пак бяха под земята. Бяха построили *Арго II*, за да пътуват по суша и по море, но накрая все пак бяха попаднали в студената прегръдка на земята.

— Предложих спасение на всеки един от вас — каза Гея. — Можехте да се върнете. Но сега вече е късно. Дойдохте в древните земи, където съм най-силна. Където ще се събудя.

Лио извади един чук от колана си и го стовари върху огледалото. То бе метално и само иззвъня като поднос за чай, но бе добре, че е праснал Гея по носа.

— В случай че не си забелязала, бабке — каза той, — тъпата ти засада не проработи. Стопих лагерите на ейдолоните, а ние сме си живи и здрави.

— Колко си сладък — изсмя се Гея. — Целта беше просто да ви отделя от приятелите ви. Затова беше всичко.

Вратата на работилницата се затръшна.

— Сега вече наистина паднахте в капана ми — каза богинята. — А в същото време Анабет Чейс посреща смъртта си напълно сама, смачкана и ужасена от ръката на най-жестокия враг на майка си.

Образът в огледалото се смени. Лио видя Анабет, паднала на пода в огромна пещера, стиснала бронзовия си кинжал така, сякаш иска да прогони чудовище. Лицето ѝ бе изопнато. Кракът ѝ бе увит в нещо като шина. Лио не можеше да види какво вижда тя, но разбираше, че е нещо ужасно. Искаше да каже, че това видение е лъжа, но имаше чувството, че е истина и се случва в момента.

— А другите — продължи Гея, — Джейсън Грейс, Пайпър Маклийн и, разбира се, скъпият ми приятел Пърси Джаксън, ще умрат след броени минути.

Сцената в огледалото се промени отново. Пърси бе извадил Въртоп и водеше Джейсън и Пайпър надолу по вито стълбище, което се спускаше в мрака.

— Техните сили ще ги предадат — каза Гея. — Те ще умрат от мощта на елементите, които уж владеят. Почти се надяхах да оцелеят. Тяхното жертвоприношение щеше да е по-добро. Но, уви, ще трябва да се задоволя и с вас, Франк и Хейзъл. Слугите ми скоро ще дойдат да ви приберат и отведат до древното място. Кръвта ви ще ме пробуди. А дотогава ще ви оставя да гледате смъртта на приятелите си. Моля, насладете се на последните сцени от вашия злополучен подвиг.

Лио не издържа. Ръката му блесна като нажежена. Хейзъл и Франк отстъпиха назад, когато той опря длан върху огледалото и го стопи на локва втечнен бронз.

Гласът на Гея замлъкна. Лио чуваше само бученето на кръвта в ушите си. Пое си дълбоко въздух.

— Съжалявам — каза той, — почваше да ме дразни.

— Какво да правим? — попита Франк. — Трябва да се измъкнем и да помогнем на останалите.

Лио прегледа работилницата, която бе осеяна от парчета счупени сфери. Приятелите му имаха нужда от него. Това все още бе неговото представление. Докато имаше колана си с инструменти, нямаше да остане безпомощен пред телевизионното предаване „Как умираат героите“.

— Имам идея — каза той, — но ще трябва да се справим заедно. И тримата.

И той им разказа какво е намислил.

XLІ. ПАЙПЪР

Пайпър се опита да извлече най-доброто от ситуацията. След като на нея и Джейсън им писна да обикалят по палубата и да слушат песента за стария Макдоналд в изпълнение на тренер Хедж (който бе заменил животните в стиховете с оръжия), двамата решиха да си направят пикник в парка. Хедж се съгласи, макар и с нежелание.

— Седнете някъде, откъдето ще мога да ви виждам.

— Да не сме деца? — попита Джейсън.

— Не — изсумтя Хедж, — децата са малки сладки козлета, полезни за обществото. Определено не сте деца.

Постлаха покривката си под една върба до езеро. Пайпър обърна корнукопията и от нея излезе цял обяд — добре увити сандвичи, напитки, пресни плодове и (по неясна причина) торта за рожден ден с глазура и запалени свещи.

— Да не би някой да има рожден ден? — намръщи се Пайпър.

— Не исках да ви досаждам — направи гримаса Джейсън.

— Джейсън!

— Имаме прекалено много работа — каза той, — а и, честно казано, до миналия месец не помнех кога точно е рожденият ми ден. Талия ми каза по време на посещението си в лагера.

Пайпър се запита какво ли е да не знаеш датата на рождения си ден. Джейсън бе даден на вълчицата Лупа, когато е бил на едва две години.

Не бе познавал истински смъртната си майка, а сестра си бе срещнал отново чак миналата зима.

— На първи юли — отвърна Пайпър. — Календите на юли.

— Да — усмихна се Джейсън, — римляните биха сметнали това за знаменателно. Първият ден от месеца, наречен на Юлий Цезар, и то на свещения ден на Юнона. Направо страхотно.

Пайпър не искаше да го насилва да празнува.

— На шестнайсет ли ставаш? — попита тя.

— Аха — кимна той, — ще трябва да взема шофьорска книжка.

Пайпър се засмя. Джейсън бе убил толкова много чудовища и бе спасявал света толкова пъти, че представата за това как той се поти над листовки ѝ се стори нелепа. Представи си го зад волана на стар линкълн, от чийто покрив стърчи буквата У, в компанията на сърдит учител с достъп до спирачка за спешни случаи.

— Е, какво чакаш — подкани го тя, — духни свещите!

Джейсън го направи. Пайпър се запита дали си е намислил желание. Надяваше се то да е свързано с нея и връзката им. Стига, разбира се, да оцелееха след битките си с гигантите.

Реши да не го пита. Не искаше да урочасва желанието му, а и не желаше да разбира, ако си бе пожелал нещо различно. Откакто бяха напуснали Херкулесовите стълбове, Джейсън изглеждаше разсеян. Пайпър не го обвиняваше. Херкулес бе много разочароващ голям брат, а и старият речен бог Ахелой бе казал някои много обидни неща за синовете на Юпитер.

Пайпър погледна към корнукопията. Замисли се дали Ахелой вече е свикнал да е без рога. Надяваше се да е така. Наистина той се бе опитал да ги убие, но въпреки това на Пайпър ѝ бе жал за него. Не разбираше как е възможно такъв самотен и нещастен дух да създаде рог на изобилието, от който излизат ананаси и торти. Дали корнукопията не бе изсмуквала щастието му? Може би без вълшебните си рога Ахелой щеше да намери някаква радост в живота си. Спомни си също и думите му: „След като тръгвате за Рим, историята за Потопа ще ви свърши по-добра работа“. Тя знаеше за какво говори той. Но не разбираше с какво ще ѝ помогне това.

Джейсън извади една изгаснала свещичка от тортата си.

— Мислех си за нещо.

Това извади Пайпър от унеса ѝ. Такава реплика от гадже си бе малко стряскаща.

— За какво? — попита тя.

— За лагер „Юпитер“ — каза той, — за годините, в които тренирах там. Винаги сме се стремили да играем като отбор. Мислех, че разбирам какво означава това. Но знаеш ли какво? Там винаги бях лидерът. Дори когато бях по-малък...

— Ти си син на Юпитер — отвърна Пайпър, — най-могъщото момче в легиона. Бил си звездата на отбора.

Джейсън, изглежда, се почувства неудобно, но не отрече.

— В този екип от седем героя обаче... не знам какво трябва да правя. Не съм свикнал да бъда сред хора, които са ми... ами равни. Чувствам, че съм се провалил.

— Не си се провалил — хвана го за ръка Пайпър.

— Ами когато ни нападна Хризаор? — попита Джейсън. — Изкарах по-голямата част от тази среща набит и безпомощен.

— Стига вече — скара му се Пайпър. — Да бъдеш герой, не означава да бъдеш непобедим. Означава, че винаги ще направиш това, което е редно. Че ще можеш да се изправиш, след като си паднал.

— Ами ако не знам какво трябва да направя?

— Затова са приятелите. Неслучайно всеки от нас има различни сили. Заедно ще разберем какво се очаква от нас.

Джейсън се загледа в нея. Пайпър не бе сигурна дали той вярва на думите ѝ, но бе щастлива, че ѝ се бе доверил. Харесваше ѝ, че се съмнява в себе си. Че не успява винаги. Че не мисли, че светът му е длъжен, когато нещо се обърка. Че не е като един от другите синове на Зевс.

— Херкулес е един мухльо — каза той, все едно бе прочел мислите ѝ. — Никога не бих искал да бъда като него. Без теб обаче нямаше да събера кураж да му се опълча. Там ти беше героят.

— Ще се редуваме в героизма — предложи тя.

— Не те заслужавам.

— Не ти разрешавам да говориш така.

— Защо?

— Това се казва, когато късаш с някого. Освен ако не късаш с...

Джейсън се наведе и я целуна. Цветовете на римския следобед внезапно станаха по-ярки, като че ли светът бе минал на по-висока резолюция.

— Никога няма да скъсам с теб — обеща той. — Вярно е, че на няколко пъти си ударих главата, но не съм толкова тъп.

— Хубаво — каза тя, — а сега, що се отнася до тортата... Гласът ѝ замлъкна. Пърси Джаксън тичаше към тях, а по изражението му Пайпър разбра, че новините са лоши.

Събраха се на палубата, за да позволят и на тренер Хедж да чуе историята. Когато Пърси завърши, Пайпър все още не можеше да повярва.

— Значи Анабет е била отвлечена на мотор — обобщи всичко тя, — на който са били Грегъри Пек и Одри Хепбърн.

— Не точно отвлечена — каза Пърси. — Имам обаче лошо предчувствие... — Той си пое дълбоко въздух, все едно се опитваше да не изпадне в истерия. — Така или иначе, нея вече я няма. Може би не трябваше да я оставям сама, но...

— Напротив, трябваше — каза Пайпър. — Знаеш, че тя трябва да свърши това сама. Освен това Анабет е силна и умна. Ще се справи.

Пайпър използва част от очароващата си сила, което може би не бе съвсем коректно, но Пърси трябваше да се съсредоточи. Анабет нямаше да иска да го ранят в битка, защото е мислел само за нея.

Той се поотпусна леко.

— Може би си права. Но Грегъри... Тиберин каза, че имаме по-малко време да спасим Нико, отколкото предполагаме. Хейзъл и момчетата още не са се върнали, нали?

Пайпър провери колко е часът на главния контрол. Не бе разбрала колко късно е станало.

— Два следобед е. Разбрахме се да се видим в три.

— Най-късно — добави Джейсън.

Пърси посочи кинжала на Пайпър.

— Тиберин каза, че можеш да разбереш къде е Нико от... сега се.

Пайпър прехапа устни. Последното нещо, което искаше да вижда, бяха ужасяващите видения на Каторпсис.

— Опитай — каза тя, — но кинжалът не винаги ми показва това, което искам да видя. Всъщност не го прави почти никога.

— Моля те — каза Пърси, — пробвай пак.

Когато я погледнеше така с морскозелените си очи, приличаше на малко тюленче, което има нужда от помощ.

Пайпър се запита как Анабет успява да спечели спор с него.

— Добре — въздъхна тя и извади кинжала си.

— Като сме почнали така — обади се тренер Хедж, — виж и последните резултати по бейзбол, ако можеш. Простите италианци не отразяват този спорт.

— Шшт! — скастри го Пайпър, докато изучаваше бронзовото острие.

Светлината потръпна. Тя видя апартамент, пълен с римски герои. Дузина от тях се бяха събрали около маса за вечеря, докато Октавиан говореше и сочеше голямата карта. Рейна вървеше напред-назад до прозорците и се взираше в Сентръл парк.

— Това не е добре — отбеляза Джейсън, — вече са си изградили база в Манхатън.

— А картата показва Лонг Айлънд — допълни Пърси.

— Разузнават територията — каза Джейсън — и се чудят по кой маршрут да атакуват.

Пайпър не искаше да вижда това. Концентрира се по-силно. Светлина изпълни кинжала. Видя руини — няколко порутени стени, една-единствена колона и каменен под, покрит с мъхове и умрели клонки. Всичко това бе скупчено на тревясал хълм, осеян с борчета.

— Току-що минах оттам — каза Пърси, — това е старият Форум.

Гледката се приближи. От едната страна на каменния под имаше изкопани стълби, които слизаха до съвременна желязна врата, заключена с катинар. Образът на острието мина през вратата и слезе надолу по вито стълбище, което стигаше до тъмна, цилиндрична зала във вътрешността на силозна яма за брашно.

Пайпър изтърва кинжала.

— Какво има? — попита Джейсън. — Кинжалът ни показваше нещо!

Пайпър се почувства така, сякаш корабът още бе в открито море. Светът се разлюля пред очите ѝ.

— Не можем да ходим там.

— Пайпър — намръщи се Пърси, — Нико умира. Трябва да го намерим. Да не говорим, че Рим ще бъде унищожен.

Не можа да му отговори. Бе пазила в тайна видението за кръглата стая толкова дълго, че сега не намираше сили да проговори. Имаше ужасното чувство, че няма да промени нищо, ако каже на Пърси и Джейсън какво е видяла. Не можеше да спре това, което им предстоеше.

Тя отново взе кинжала. Дръжката му сякаш бе по-хладна от обикновеното.

Наложи си отново да погледне в острието. Видя двама гиганти в доспехи като на гладиатори, които седяха на огромни столове за

претори. Гигантите вдигаха тост със златни бокали, сякаш бяха спечелили важна битка. Между тях стоеше огромна бронзова делва.

Гледката приближи отново. В делвата Нико ди Анджело не помръдваше, а всички семенца от нара бяха изядени.

— Закъсняхме — каза Джейсън.

— Не — каза Пърси, — не мога да повярвам в това. Може би е изпаднал в по-дълбок транс, за да ни спечели време. Трябва да побързаме.

Повърхността на кинжала потъмня. Пайпър го прибра в ножницата, като се мъчеше да спре треперенето на ръцете си. Надяваше се, че Пърси е прав и Нико е още жив. От друга страна, виждаше как последното видение се връзва с кръглата стая. Може би гигантите вдигаха тост за тяхната смърт.

— Трябва да изчакаме останалите — каза тя. — Хейзъл, Франк и Лио ще се върнат скоро.

— Не можем да чакаме повече — възрази Пърси.

— Това са само двама гиганти — изръмжа тренер Хедж. — Ако искате, аз ще ги поема.

— Ъ-ъ, тренер — отвърна Джейсън, — това е страхотно предложение, но ни трябва човек... ъ-ъ, сатир, който да пази кораба.

— И да оставя трима ви да оберете цялата слава? — намръщи се Хедж.

Пърси стисна ръката му.

— Хейзъл и останалите имат нужда от теб. Когато се върнат, ще им трябва лидер. Кой би свършил тази работа по-добре от теб?

— Така е — додаде Джейсън, който някак успя да не се разсмее. — Лио винаги е казвал, че ти си неговият лидер. Можеш да им кажеш къде сме отишли и да откараш кораба до Форум, където да се срещнем.

— И още нещо. — Пайпър откачи Каторпсис и го сложи в ръцете на тренер Хедж.

Очите на сатира се разшириха. Никой герой не трябваше да оставя оръжието си, но на Пайпър ѝ бе омръзнало от гадни видения. Предпочиташе да срещне смъртта си, без да гледа повече трейлъри за това.

— Пази кинжала ми — каза тя. — В него ще можеш да провериш и резултатите от бейзболните мачове.

Това реши нещата. Хедж кимна мрачно, решен да изпълни своята част от подвига.

— Добре — съгласи се той, — но ако някой гигант мине оттук...

— Чувствай се свободен да го разкатаеш — прекъсна го Джейсън.

— А дразнещите туристи?

— Тях не — казаха едновременно тримата.

— Жалко, но добре. Само не се бавете много, че ще дойда подире ви със заредени балисти!

XLII. ПАЙПЪР

Лесно намериха мястото. Пърси ги изведе точно където трябва — до един изоставен хълм, който гледаше към руините на Форума.

Дори влязоха безпроблемно. Златният меч на Джейсън разсече катинара и металната врата се отвори. Никой смъртен не ги видя. Не прозвуча аларма. Каменните стълби пред тях слизаха в тъмното.

— Ще слеза пръв — каза Джейсън.

— Не! — извика Пайпър.

И двете момчета се обърнаха към нея.

— Пайпс, какво става? — попита Джейсън. — Виждала си видението в острието и преди, нали?

Тя кимна. Очите ѝ започнаха да парят.

— Не знаех как да ви го кажа. Видях как стаята долу се пълни с вода. Видях как ние тримата се удавяме.

— Аз не мога да се удавя — отвърна Пърси, макар думите му да прозвучаха като въпрос.

— Може би бъдещето се е променило — предположи Джейсън. — Във видението, което ни показва сега, нямаше никаква вода.

На Пайпър ѝ се искаше той да е прав, но подозираше, че нещата няма да се наредят така лесно.

— Виж — каза Пърси, — ще проверя какво има долу. Всичко ще е наред. Връщам се след малко.

Преди Пайпър да успее да възрази, той слезе надолу по стълбището. Тя започна да брои минутите наум. Когато стигна трийсет и пет, чу звуците от стъпките му. Най-накрая той се появи. Изглеждаше повече учуден, отколкото облекчен.

— Добрата новина е, че долу няма никаква вода — каза той. — Лошата е, че не намирам и никакъв изход. А странното... Е, по-добре елате и вижте.

Слязоха предпазливо. Пърси пое водачеството и изтегли меча Въртоп. Пайпър вървеше по средата, а Джейсън бе най-отзад и пазеше гърбовете им. Тунелът се извиваше като тирбушон. На ширина нямаше

и два метра. Макар Пърси да бе казал, че всичко е наред, Пайпър не спираше да се оглежда за капани. Очакваше засада на всеки завой. Нямаше друго оръжие освен корнукопията, която висеше от кожена презрамка на рамото ѝ. Ако се случеше най-лошото, мечовете на момчетата нямаше да им свършат работа в такава теснотия. Но пък Пайпър можеше да нападне врага с прясно изпечена шунка.

Докато слизаха надолу, под земята Пайпър видя стари графити, надраскани по камъните — римски цифри, имена и изрази на италиански. Това означаваше, че хора бяха слизали тук и след падането на Римската империя. Дори това обаче не я успокои.

Ако долу имаше чудовища, те нямаше да обърнат внимание на смъртните. Щяха да чакат вкусни сочни герои.

Най-накрая стигнаха дъното.

Пърси се обърна и ги предупреди:

— Внимавайте за последното стъпало. — Той скочи на пода на цилиндричната стая, която бе с около метър по-ниска от стълбището. Защо някой би построил стълбището си така? Пайпър нямаше идея.

Може би стаята и стълбите бяха построени в различни периоди.

Искаше да се обърне и да избяга, но не можеше да го направи. Най-малкото защото Джейсън бе зад нея. А и нямаше как да остави Пърси тук долу. Тя внимателно слезе долу, а Джейсън я последва.

Стаята бе точно като онази, която бе видяла в острието на Каторпсис, само дето в нея нямаше вода. Върху стените бяха изобразени избледнели от времето фрески. Куполообразният таван бе на около петнайсет метра височина.

В задната част на стаята, срещу стълбището, имаше девет ниши, издълбани в стената. Всяка ниша бе с височина около метър и половина и достатъчно широка, за да поеме статуя с размера на жив човек. Всички ниши обаче бяха празни.

Въздухът бе студен и сух. Пърси бе прав — не се виждаше никакъв друг изход.

— Добре — повдигна вежди той, — ето я и странната част. Гледайте!

Пърси застана в центъра на стаята. Мигновено по стените преминаха зелени и сини светлини. Пайпър чу звук на фонтан, но не видя никаква вода. Не се виждаше друг източник на светлина освен мечовете на Пърси и Джейсън.

— Подушвате ли океана? — попита Пърси.

Пайпър не бе забелязала това от първия път. Тя бе свикнала с мириxa на море, който Пърси винаги излъчваше. Той обаче бе прав. В стаята миришеше на солена вода... и на буря. На буря, която приближава като летен ураган.

— Илюзия? — попита тя. Внезапно изпита странна жажда.

— Не знам — отвърна Пърси. — Чувствам, че тук трябва да има вода, но няма. Никога не съм бил на такова място.

Джейсън приближи нишите. Той докосна долната част на най-близката, която бе на нивото на очите му.

— Камъкът е покрит с морски черупки. Това е нимфеум.

Устата на Пайпър определено бе пресъхнала.

— Какво?

— Имаме такъв в лагер „Юпитер“ — обясни Джейсън, — на Храмовия хълм. Това е свято място, посветено на нимфите.

Пайпър прокара ръката си по дъното на друга от нишите. Джейсън бе прав. Вътре бе пълно с раковини и миди. Черупките сякаш танцуваха на странната светлина. Бяха леденостудени на допир.

Пайпър винаги бе възприемала нимфите като дружелюбни същества — глуповати, лекомислени и, като цяло, безопасни. Те се разбираха добре с дъщерите на Афродита. Обичаха да си разменят клюки и съвети за красота. Това място обаче нямаше нищо общо с езерото в лагера на нечистокръвните или с горските потоци, където Пайпър обикновено намираше нимфите. Мястото бе неестествено, враждебно и много, много сухо.

Джейсън отстъпи назад и разгледа редицата ниши.

— В Древен Рим е имало много такива светилища. Богатите хора ги поставяли пред вилите си, за да почетат нимфите и да са сигурни, че водата в местността ще е винаги прясна. Някои от светилищата били построявани около естествени водни басейни като реки и потоци, но повечето били правени до изкуствени.

— Значи тук не е имало истински нимфи? — попита Пайпър.

— Не съм сигурен — каза Джейсън. — Мястото, на което стоим, вероятно е било басейн с фонтанче. Често пъти нимфеумът принадлежал на герой, поканил нимфите на гости. Смятало се за добра поличба, ако нимфите приемели.

— За собственика — предположи Пърси, — но това трябва да е приковавало нимфите към новия водоизточник. В това няма нищо лошо, ако фонтанчето е било в слънчев двор с вода, снабдявана от акведуктите...

— Това място обаче е било под земята векове наред — предположи Пайпър, — сухо и погребано. Какво ли е станало с нимфите?

Звукът от водата се превърна в съскане като от кълбо призрачни змии. От морскосиньо и зелено цветовете на странната светлина се промениха до лилаво и отровнозелено.

Нишите над героите грейнаха. Вече не бяха празни. Във всяка от тях стоеше по една сбръчкана бабичка — толкова изсушена и крехка, че напомни на Пайпър за мумия. Само дето мумиите обикновено не се движеха. Очите им бяха тъмнолилави, сякаш яркосинята вода от водоизточника бе застояла в тях. Някога прекрасните им копринени рокли сега бяха парцаливи и избледнели. Косите им, които преди време са се спускали в изящни къдрици назад, сплетени със скъпоценни камъни като на знатни римлянки, сега изглеждаха сухи и рошави като наръч слама.

Ако водните канибали от легендите на дядо й съществуваша, помисли си Пайпър, щяха да изглеждат точно така.

— Какво ли е станало с нимфите? — повтори бабичката в централната ниша. Тя бе в дори по-лошо състояние от останалите. Гърбът ѝ бе прегърбен като дръжката на кана. Сбръчканата ѝ кожа бе като залепнала върху скелетоподобните ръце. На главата си носеше венец от увехнали цветя. Лилавите ѝ очи се спряха на Пайпър. — Колко интересен въпрос, скъпа моя. Може би нимфите са още живи, може би още страдат, може би още чакат... своето отмъщение!

При първа възможност Пайпър щеше да стопи Каторпсис на локва или да го предаде за старо желязо. Тъпият кинжал никога не ѝ показваше всичко. Наистина бе видяла как се дави. Никога обаче нямаше да слезе, ако знаеше, че долу я чакат девет изсушени зомбита на нимфи.

Обърна се към стълбите, но видя, че те и изходът са изчезнали. Естествено. Там нямаше нищо освен стена и Пайпър подозираше, че

не става дума за илюзия. Освен това никога нямаше да стигне отсрещната стая, преди зомбитата на нимфите да ѝ се нахвърлят.

Джейсън и Пърси застанаха от двете ѝ страни с извадени мечове. Пайпър бе щастлива от това, че са до нея, но смяташе, че оръжията им няма да помогнат.

Бе видяла какво ще стане в стаята. Тези неща щяха да ги победят по някакъв незнаен и отвратителен начин.

— Кои сте вие? — попита Пърси.

Централната нимфа обърна глава към него.

— Имена, имена. Някога те значеха нещо. Тогава бях Хагно, първата от деветте!

Пайпър реши, че това е някаква зловеща шега^[1], но реши да си замълчи.

— Деветте — каза Джейсън, — нимфите от светилището. Винаги е имало девет ниши.

— Разбира се — озъби се злобно Хагно. — Ние обаче сме оригиналните девет, Джейсън Грейс, онези, които са били свидетели на раждането на баща ти.

Джейсън свали меча си.

— Имате предвид Юпитер? Били сте свидетели на раждането му?

— Тогава го наричахме Зевс — каза Хагно, — малко пискливо хлапе. Посетихме Рея, а щом бебето се роди, го скрихме от баща му Кронос, та да не го изяде. А бебето бе гласовито, много гласовито! Едвам заглушихме шума, та Кронос да не го намери. Когато порасна, Зевс ни обеща вечни почести. Но това беше в старата ни родина, Гърция.

Другите нимфи завиха и започнаха да драцят по нишите си. Пайпър разбра, че не могат да излязат от там. Краката им бяха като залепнали за камъка с декоративни черупки.

— Когато Рим стана могъщ, бяхме поканени тук — каза Хагно. — Един син на Юпитер ни изкуши със скъпи подаръци. Нов дом, обеща той. По-голям и по-хубав. Прекрасен квартал, добри съседи. Във Вечния град, Рим!

— Вечния — изсъскаха останалите.

— Ние се поддадохме на изкушението — каза Хагно, — напуснахме нашите прости извори и потоци на планината Ликея и

дойдохме тук. Векове наред животът ни бе прекрасен! Тържества и жертвоприношения в наша чест, нови рокли и скъпоценности всяка седмица. Всички герои на Рим флиртуваха с нас и ни почитаха.

Нимфите започнаха да въздишат и плачат.

— Но се оказа, че Рим не е толкова вечен — изръмжа Хагно. — Акведуктите бяха изоставени. Вилата на господаря ни бе разграбена. Бяхме забравени и погребани под земята, която не можехме да напуснем. Жизнените ни сили бяха приковани към това място. Старият ни господар така и не ни освободи. Векове наред гаснехме тук в мрака. Жадни, толкова жадни!

Останалите започнаха да драскат по устите си.

Пайпър усети собственото си гърло пресъхнало.

— Съжалявам за вас — каза тя и се опита да използва очароващата си сила, — това трябва да е било ужасно. Ние обаче не сме ваши врагове. Ако успеем да ви помогнем...

— Какъв меден гласец! — извика Хагно. — Какви нежни черти! Някога бях млада и хубава като теб. Гласът ми бе звънлив като планински ручей. Знаеш ли обаче какво се случва в съзнанието на една нимфа, останала пленена в мрака без нищо, което да я поддържа, освен омразата и жаждата за мъст? Да, скъпа моя. Можеш да ни помогнеш!

Пърси вдигна ръка.

— Извинете, но аз съм син на Посейдон. Може би ще успея да призова нов извор.

— Ха! — изкрещя Хагно, а останалите повториха вика й.

— Ха! Ха! Ха!

— Наистина си син на Посейдон — съгласи се Хагно. — Познавах добре баща ти. Ефиалт и Отис ми обещаха, че ще дойдеш.

Пайпър постави ръка върху рамото на Джейсън, за да не падне.

— Гигантите? — попита тя. — Вие работите за тях?

— Те са ни комшии — ухили се злобно Хагно. — Покоите им са отвъд това място, там, където водата на акведуктите бе пренасочена за игрите. Веднъж щом приключим с вас... веднъж щом ни помогнете... близнаците обещаха, че никога повече няма да страдаме. — Хагно се обърна към Джейсън. — А ти, сине на Юпитер, ще платиш за греха на своя предшественик. Зная за силите на небесния бог. Та нали аз съм го гледала като бебе! Някога ние контролирахме дъждовете над изворите и потоците. Веднъж щом те убия, отново ще се сдобия с тази сила. А

ти, Пърси Джаксън, сине на морския бог... от теб ще взема безкраен запас вода.

— Безкраен? — очите на Пърси подскачаха от една нимфа на друга. — Вижте, не знам дали мога да осигуря безкраен източник, но може би няколко галона...

— А ти, Пайпър Маклийн — блеснаха лилавите очи на Хагно, — толкова млада и красива, с такъв меден глас. От теб ще възвърнем красотата си. Запазихме последните си сили за този ден. Много сме жадни и ще се напием от вас тримата!

Всички девет ниши проблеснаха. Нимфите изчезнаха и от местата, на които бяха стояли, изригнаха фонтани вода — тъмна и мазна като петрол.

[1] Игра на думи. На английски *hag* означава вещица. — Бел.прев. ↑

XLIII. ПАЙПЪР

Пайпър се нуждаеше от чудо, а не от приказка за лека нощ. Застинала от ужас в помещението, което се пълнеше с тъмна вода, тя си спомни обаче легендата, която Ахелой бе споменал. Историята за Потопа, но не тази за Ной, а версията на индианците чероки, която баща ѝ бе разказвал. Историята за танцуващите духове и кучето скелет.

Когато бе малка, тя се сгушваше в баща си на големия фотьойл и гледаше бреговата линия на Малибу през прозорците. Баща ѝ пък започваше да разказва приказки. Една от тях бе историята, която бе чул от дядо Том в къщата им в Оклахома.

— Един човек си имал куче — започваше баща ѝ.

— Не можеш да започнеш приказката така! — сърдеше се Пайпър. — Трябва да кажеш: „Имало едно време“.

Баща ѝ се засмя.

— Това обаче е история на чероките. Там няма такива украшения. Така или иначе, въпросният човек си имал куче. Всеки ден човекът водел кучето си до брега на езерото, за да си вземе вода, а кучето лаело към езерото, все едно му е ядосано.

— И така ли било?

— Търпение, миличка. Най-накрая човекът се подразнил, задето кучето му лае толкова, и му се скарал. *Лошо куче*, казал той. *Стига лая към водата. Това е само вода*. За негова изненада кучето го погледнало и проговорило...

— Нашето куче понякога ръмжи в знак на благодарност — прекъсна го Пайпър. — А веднъж май излая: „Вън!“.

— Има нещо вярно — съгласи се баща ѝ, — но онова куче можело да говори в цели изречения. То казало: *Един ден, недалеч в бъдещето, ще дойде буря. Водите ще се надигнат и всички ще се удавят. Можеш да спасиш себе си и племето си, като построиш сал, но първо ще трябва да ме принесеш в жертва. Трябва да ме хвърлиш във водата*.

— Това е ужасно! — каза Пайпър. — Аз никога не бих удавила кучето си!

— Човекът вероятно казал нещо подобно. Той помислил, че кучето лъже. Имам предвид, помислил го е, след като се опомнил от шока, че кучето му говори. Но когато възразил, кучето рекло: *Ако не ми вярваш, погледни тила на врата ми. Аз вече съм мъртво.*

— Това е тъжна приказка! Защо ми я разказваш?

— Защото ме помоли да го направя — напомни й той.

И наистина — нещо в историята заплениваше Пайпър. Тя я бе чувала дузина пъти, но не спираше да мисли за нея.

— Така или иначе — продължи баща й, — човекът хванал кучето за врата и видял, че козината и месото му са опадали. Под тях нямало друго, освен кости. Кучето се било превърнало в скелет.

— Отвратително!

— Съгласен съм. Затова със сълзи на очи човекът се сбогувал със своето куче скелет и го хвърлил във водата, където то потънало. Човекът си построил сал и когато Потопът дошъл, оцелял заедно със семейството си.

— Но без кучето.

— Да. Без кучето. Когато дъждовете спрели и салът намерил земя, човекът и семейството му били единствените оцелели. Тогава човекът чул смях от другата страна на един хълм, все едно хиляди хора се смеели и танцували, но когато отишъл там, не видял нищо освен скелети. Хиляди скелети на всички хора, които били погинали в наводнението. Разбрал, че призраците на мъртвите танцували. От тях идвала странната глъчка.

— И? — попита Пайпър.

— И нищо. Това е краят на историята.

— Как така е краят? Че то нищо не се разбира! Защо духовете са танцували?

— Не зная — казал баща й, — дядо ти така и не ми обясни. Може би от радост, че поне едно семейство е оцеляло. Може би са се наслаждавали на задгробния живот. Те са били духове. Кой може да каже какво ги е зараждало?

Пайпър никак не бе харесала приказката. Тя оставяше толкова много въпроси без отговор. Дали семейството си бе намерило друго

куче? Явно не всички кучета се били удавили, тъй като самата тя имаше такова.

Но не можа да забрави историята. След като я чу, никога вече не гледаше на кучетата по същия начин. Все се чудеше дали някое от тях не е скелет. Освен това не разбираше защо хората е трябвало да пожертват кучето си, за да оцелеят. Макар саможертвата да изглеждаше като нещо, което едно куче би направило.

Сега, когато водата в нимфеума стигна кръста ѝ, Пайпър се чудеше защо Ахелой бе споменал тази история. Прииска ѝ се да има сал, но се страхуваше, че вече е в положението на кучето скелет. Че вече е мъртва.

XLIV. ПАЙПЪР

Помещението се пълнеше обезпокоително бързо. Пайпър, Джейсън и Пърси заудряха по стените в търсене на изход, но не намериха нищо. Покатериха се на нишите, които бълваха вода, за да си спечелят малко височина, но това бе като да застанеш на ръба на водопад. Все пак успяха, но водата вече стигаше до коленета на Пайпър. Дълбочината до пода вероятно бе стигнала два метра и продължаваше да нараства.

— Мога да опитам да призова светкавица — каза Джейсън, — с която да пробия тавана.

— Това може да събори върху нас цялата стая и да ни смачка — предупреди Пайпър.

— Или да ни изпържи — добави Пърси.

— Нямаме голям избор — каза Джейсън.

— Нека претърся дъното — предложи Пърси. — Ако това място е построено като фонтан, някъде трябва да има отводнителна система. Вие проверете нишите за тайни изходи. Може би черупките са дръжки на врати или нещо подобно.

Това беше отчаяна идея, но Пайпър бе щастлива от възможността да направи нещо. Пърси скочи във водата. Джейсън и Пайпър обходиха нишите, ритаха ги и ги блъскаха, опитваха се да завъртят черупките. Не постигнаха нищо.

Пърси се появи на повърхността по-скоро, отколкото Пайпър бе очаквала. Бе отворил уста, за да си поеме въздух, и махаше с ръце, за да остане на повърхността. Тя му подаде ръка, за да го издърпа, и той едва не я събори във водата, преди да успее да се покатери до нишата.

— Тази вода не е нормална — закашля се той. — Не мога да дишам в нея. Едвам се върнах.

Жизнената енергия на нимфите — помисли си Пайпър. Тя бе толкова отровна и злостна, че дори син на Посейдон не можеше да я контролира.

Водата продължи да се издига около тях, а Пайпър също усети зловещото ѝ влияние. Мускулите на краката ѝ затрепераха, все едно бе тичала километри наред. Ръцете ѝ изсъхнаха и се сбръчкаха, макар да бе в центъра на фонтан.

Момчетата изглеждаха като замаяни. Лицето на Джейсън бе пребледняло и той с мъка държеше меча си. Пърси трепереше и изглеждаше омаलोмощен. Косата му вече не изглеждаше така тъмна, все едно цветът ѝ се отмиваше.

— Изсмукват силите ни — каза Пайпър. — Изпиват жизнената ни енергия.

— Джейсън — закашля се Пърси, — призови светкавицата.

Джейсън вдигна меча си. В стаята отекна гръм, но мълния не светна. Покривът не се счупи. Вместо това на тавана се появи миниатюрен дъждовен облак. Заваля дъжд, който изпълни фонтана дори по-бързо. Водата в него също не бе нормална. Бе точно толкова черна и противна, колкото тази във фонтана.

— Не се получи, както го исках — каза Джейсън.

Водата вече стигаше до врата им. Пайпър чувстваше как силите я напускат. Историите на дядо Том за водните канибали се бяха оказали верни. Злите нимфи щяха да изсмучат жизнените ѝ сили.

— Ще оцелеем — промърмори си тя, но не можеше да се очарова сама, за да повярва в това.

Скоро отровните води щяха да закрият главите им. Щеше да се наложи да плуват, а отровната вода вече отнемаше силите им. Щяха да се удавят, точно както бе станало във видението ѝ.

Пърси започна да блъска водата с ръка, все едно пъдеше лошо куче.

— Не... не мога да я овладеея!

„Трябва да ме пожертвате — бе казало кучето скелет от историята. — Трябва да ме хвърлите във водата.“

Пайпър се чувстваше, все едно някой бе изхлузил кожата от врата ѝ, разкривайки костите. Тя стисна своята корнукопия.

— Не можем да се преборим с това — каза тя. — Противопоставим ли се на водата, тя ще отнеме силите ни!

— Какво имаш предвид? — извика Джейсън в опит да надвика дъжда.

Водата бе стигнала до брадичките им. След още няколко сантиметра щеше да им се наложи да плуват. Въпреки това водата още не бе стигнала и половината височина до тавана. Пайпър се надяваше, че все още имат време.

— Рогът на изобилието — каза тя. — Трябва да победим нимфите с прясна вода, да им дадем повече, отколкото те имат нужда. Ако успеем да разсеем отровната течност...

— Нима твоят рог може да прави това? — попита Пърси, който се мъчеше да задържи главата си над водата. Това бе ново преживяване за него. Изглеждаше по-уплашен отвсякога.

— Само с вашата помощ. — Пайпър започваше да разбира как работи рогът. Изобилието не идваше от нищото. Тя бе успяла да погребее Херкулес с храна, защото се бе съсредоточила върху хубавите си мигове с Джейсън. За да създаде прясна вода, която да изпълни стаята, трябваше да призове дори по-хубави емоции. За нещастие обаче, вече губеше способността си да се съсредоточава.

— Искам да се концентрирате в корнукопията — каза тя. — Пърси, мисли си за морето.

— За солена вода?

— Няма значение. Важното е да е чиста. Джейсън, мисли си за бури, за още много бури. Хванете корнукопията. И двамата!

Те се сгушиха заедно, докато водата ги повдигна нагоре. Пайпър се опита да си спомни уроците на баща си по плуване, когато бяха започнали да карат сърф. За да помогнеш на някой, който се дави, трябваше да го хванеш в гръб и да риташ пред себе си, все едно вървиш назад. Не знаеше дали това ще проработи с още двама души, но прегърна и двете момчета и се опита да ги задържи над водата, докато двамата държаха корнукопията.

Нищо не се случи. Дъждът продължи да вали като из ведро — черен и киселинен.

Пайпър чувстваше краката си като олово. Образува се водовъртеж, който заплашваше да я дръпне надолу. Чувстваше как силите я напускат.

— Нищо не става! — извика Джейсън, докато плюеше мъртва вода.

— Ще се издавим — съгласи се Пърси.

— Трябва да се справим заедно — извика Пайпър с надеждата, че е права. — Искам и двамата да си мислите са чиста вода, за морска буря. Дайте всичко от себе си. Представете си как цялата сила ви напуска.

— Това е лесно — обади се Пърси.

— Дайте я обаче доброволно! — каза тя. — Предложете всичко, което имате! Все едно вече сте мъртви. Все едно единствената ви цел е да помогнете на нимфите. Трябва да бъде дар. Трябва да бъде... саможертва.

Притихнаха след тази дума.

— Да опитаме отново — каза Джейсън. — Заедно.

Този път Пайпър също се фокусира върху рога на изобилието. Нимфите искаха гласа, живота и младостта ѝ. Хубаво. Даде ги доброволно. Представи си как цялата сила я напуска.

Вече съм мъртва — каза си спокойно като кучето скелет. — *Това е единственият начин.*

От рога изригна струя вода с такава сила, че ги залепи за стената. Дъждът изгуби цвета си и стана толкова чист и студен, че Пайпър простена.

— Получи се! — извика Джейсън.

— И то прекалено добре — предупреди Пърси. — Помещението се изпълва с вода дори по-бързо!

Беше прав. Водата се издигаше така бързо, че до тавана им оставаше не повече от метър. Пайпър можеше да се протегне и да докосне миниатюрните дъждовни облаци.

— Не спирайте! — извика тя. — Трябва да разсеем отровата, докато самите нимфи не бъдат пречистени.

— Ами ако е късно за тях? — попита Джейсън. — Хилядолетия наред са се поддавали на злото.

— Не сдържай нищо — каза Пайпър, — дай всичко от себе си. Дори ако потънем...

Главата ѝ докосна тавана. Дъждовните облаци се разсеяха и се сляха с водата. Рогът на изобилието продължи да бълва фонтана си.

Пайпър притисна Джейсън до себе си и го целуна.

— Обичам те — каза му тя. Думите излязоха от нея като водата от корнукопията.

Не видя реакцията му, тъй като вече бяха под водата. Затаи дъх. Водата отекваше в ушите ѝ. Около нея се появиа мехурчета. Светлина се процеди от стаята и Пайпър бе изненадана, че я вижда.

Нима водата се пречистваше?

Дробовете ѝ щяха да се пръснат, но въпреки това Пайпър вложи и последните си сили в корнукопията. Водата продължи да изтича, макар вече да нямаше място за нея.

Дали стените нямаше да се поддадат от налягането?

Пред очите ѝ притъмня.

Помисли, че грохотът в ушите ѝ е от собственото ѝ спиращо сърце. След това разбра, че стаята се тресе. Водата се завихри побързо. Пайпър почувства, че потъва. С последни сили ритна нагоре. Главата ѝ излезе над повърхността и Пайпър отвори уста за глътка въздух. Корнукопията бе спряла да тече. Водата се оттичаше от стаята почти толкова бързо, колкото я бе изпълнила.

Пайпър извика, когато разбра, че Пърси и Джейсън все още са под водата. Тя ги издърпа нагоре. Пърси веднага си пое въздух и започна да рита с крака, но Джейсън бе безжизнен като парцалена кукла.

Пайпър се притисна до него. Тя извика името му, разлюля го, зашлеви му шамар. Почти не забеляза, че водата се е отцедила и ги е оставила на влажния под.

— Джейсън! — Отчаяна, тя се опита да помисли. Трябваше ли да го обърне на една страна? Да го потупа по гърба?

— Пайпър — каза Пърси, — мога да помогна.

Той коленичи до Джейсън и го докосна по челото. Водата излезе от устата му. Очите му се отвориха и от нищото отекна гръм, който отхвърли Пърси и Пайпър назад.

Когато погледът на Пайпър се проясни, тя видя, че Джейсън е седнал и кашля вода. Цветът на лицето му обаче се връщаше.

— Извинявайте — закашля се той, — не исках да...

Пайпър го прекъсна с прегръдка. Щеше да го целуне, но не искаше да му пречи да диша.

— Ако не си забелязал — ухили се Пърси, — от дробовете ти излезе чиста вода. Мога да я командвам без проблем.

— Благодаря ти, човек — стисна го немощно за ръката Джейсън. — Но мисля, че Пайпър е истинският герой на деня. Спаси всички ни.

— Така е — отекна глас в стаята.

Нишите заблестяха. Появиха се девет фигури, но вече не на бабички. Това бяха красиви млади нимфи в блестящи сини рокли, с черни къдрици, стегнати със сребърни и златни накити. Очите им бяха в топли сини и зелени цветове.

Докато Пайпър гледаше, осем от нимфите станаха на пара и полетяха нагоре. Само нимфата в центъра остана.

— Хагно? — предположи Пайпър.

— Да, миличка — усмихна се нимфата. — Не вярвах, че такова себеотрицание съществува у смъртните... особено у героите. Без да се обиждате.

Пърси стана на крака.

— Че от какво да се обиждаме? Вие само опитахте да ни удавите и да ни измучете жизнените сили.

— За което се извинявам — направи гримаса Хагно. — Не бях на себе си. Вие обаче ми напомнихте за слънцето и за дъжда, за потоците в планините. Пърси и Джейсън, благодарение на вас си спомних за морето и небето. Така се пречистих. Но на Пайпър благодаря още повече, тъй като тя ми показва нещо още по-ценно от чистата вода. — Хагно се обърна към нея. — Ти си добра по природа, Пайпър. Като природен дух знам за какво говоря.

Нимфата посочи към другия край на залата. Стълбите нагоре се бяха появили отново. Точно под тях се отвори кръгъл отвор, подобен на тръба от канализацията, точно толкова широк, че човек да може да се провре през него.

— Можете да се върнете на повърхността — каза Хагно. — Или, ако предпочитате, да тръгнете през канала към гигантите. Изберете бързо, тъй като и двете врати ще изчезнат, щом си отида. Тръбата ще ви отведе към старите акведукти, които изпълват както нимфеума, така и хипогеума, който гигантите наричат свой дом.

— Ъх — оплака се Пърси, притискайки ръце до слепоочията си. — Не използвай такива сложни думи, ако обичаш.

— О, дом не е сложна дума. — Хагно звучеше напълно искрена. — Мислех, че е, но сега вие ни освободихте от това място. Сестрите ми тръгнаха да дирят нов дом. Планински поток или някое езеро в долчинка. Ще ги последвам. Нямам търпение да видя горите и поляните отново, да се насладя на чистата течаща вода.

— Хм — нервно каза Пърси, — нещата са се попроменили през последните няколко хиляди години.

— Глупости — каза Хагно, — колко лошо може да е станало? Пан няма да позволи природата да бъде опетнена. Нямам търпение да го срещна.

Пърси изглеждаше така, сякаш иска да каже нещо, но се спря.

— Късмет, Хагно — каза Пайпър, — и благодаря.

Нимфата се усмихна за последно и изчезна. За миг нимфеумът блесна с мека светлина като осветен от пълна луна. Пайпър усети ухание на екзотични подправки и разцъфнали рози. Чу далечна музика и весели гласове, които разговаряха и се смееха. Предположи, че на това място в древни времена са се състояли стотици тържества и сега споменът за тях бе освободен като самите нимфи.

— Какво е това? — попита нервно Джейсън.

Пайпър го хвана за ръката.

— Духовете танцуват. Но хайде. Гигантите сигурно ни очакват.

XLV. ПЪРСИ

На Пърси му бе писнало от водата. Ако кажеше това на глас, вероятно щеше да обиди целия двор на баща си, но вече не му пукаше. След като едва не бе изгубил живота си в нимфеума, просто искаше да се върне на повърхността. Искаше да е на сухо и да се препича на слънце — за предпочитане в компанията на Анабет.

За нещастие, той нямаше представа къде е Анабет. Франк, Хейзъл и Лио също отсъстваха. Трябваше да спаси Нико ди Анджели, стига вече да не бе твърде късно. Оставаше и въпросът с гигантите, които искаха да унищожат Рим, да събудят Гея и да завладеят света.

Хайде бе! Тези богове и чудовища бяха на няколко хиляди години! Не можеха ли да изчакат още няколко десетилетия и да оставят Пърси на мира? Явно не.

Пърси поведе групата надолу по отходната тръба. След около десет метра стигнаха по-широк тунел. Вляво от тях Пърси чу скърцане като от машина, която се нуждае от смазване. Нямаше никакво желание да разбира какво издава този звук и поради това реши, че трябва да отидат точно натам.

След няколко десетки метра тунелът зави. Пърси вдигна ръка, за да даде знак на Джейсън и Пърси да спрат, след което надникна иззад завоя.

Коридорът преминаваше в огромна зала с висок шест метра таван и редици поддържащи колони. Изглеждаше като огромния гараж, който Пърси бе видял в сънищата си. Сега обаче бе претъпкан с различни предмети.

Скърцането идваше от огромни зъбци и лостове, които вдигаха и сваляха различни части от пода без видима причина. Вода (*О, супер, още вода*) течеше от открити канали, които захранваха водни колела, задвижващи странни машинарии. Имаше и други машини, задвижвани от адски хрътки, затворени във въртележки като за гигантски хамстери. Пърси не можа да не се сети за Госпожа О'Лиъри. Тя щеше да намрази въртележките веднага.

От тавана висяха клетки с всевъзможни животни. Имаше лъв, няколко зебри, цяло стадо хиени и дори една осмоглава хидра. Конвейери, направени от кожа и дъвен на вид бронз, се въртяха и влачеха брони и оръжия. Това му напомни за склада на амазонките в Сиатъл, но това място бе по-дъвенно и не така добре организирано.

Лио щеше да се влюби в него — помисли си Пърси. Цялата стая приличаше на огромна, страшна и ненадеждна машина.

— Какво има? — попита Пайпър.

Пърси дори не знаеше какво да отговори. Не видя гигантите и затова махна на приятелите си да пристъпят напред и да видят сами за какво става дума.

На около шест метра напред една дървена фигура на гладиатор в реален размер изскочи от пода. Тя затрака и се понесе по един конвейер, закачи се за едно въже и се издигна през дупка в тавана.

— Какво беше това? — попита Джейсън.

Влязоха навътре. Пърси огледа стаята. Имаше няколко хиляди предмета за гледане, повечето от които се движеха. Пърси си даде сметка, че в хиперактивността му има и едно хубаво нещо — чувстваше се добре наред целия този хаос. На около стотина метра от тях забеляза издигнат подиум, на който бяха разположени два огромни преторски стола. Между тях имаше бронзова делва, достатъчно голяма, че да побере в себе си жив човек.

— Вижте — посочи я той на приятелите си.

— Прекалено е лесно — намръщи се Пайпър.

— Така е — съгласи се Пърси.

— Но нямаме избор — отвърна Джейсън, — трябва да спасим Нико.

— И това е така — Пърси тръгна към делвата, като внимателно обикаляше конвейерите и подвижните платформи.

Адските хрътки във въртележките не им обърнаха никакво внимание. Бяха твърде заети с това да търчат като полудели. Червените им очи блестяха като фарове. Животните в другите клетки ги погледнаха с отегчение, все едно искаха да кажат: „Бихме ви убили, но това е твърде изморително“.

Пърси се опита да се огледа за капани, но в това място всичко изглеждаше като възможен капан. Той си спомни как преди няколко години едва не бе загинал в Лабиринта. Искаше му се Хейзъл да е с

тях. Уменията ѝ да се ориентира под земята щяха да им помогнат, а и тя отново щеше да види брат си.

Прескочиха един канал и минаха под няколко висящи клетки, пълни с вълци. Бяха минали половината път до бронзовата делва, когато таванът над тях се отвори. Спусна се една платформа, а върху нея, застанал като актьор с вдигнати ръка и глава, бе гигантът Ефиалт.

Точно както в съня на Пърси, Голямото Ф бе дребен по стандартите на гигантите с височината си от около три-четири метра. Компенсираше обаче с ярките си дрехи. Беше сменил гладиаторската си броня с хавайска риза, която дори Дионис би намерил за просташка. Върху нея имаше отвратителна рисунка на умиращи герои, ужасяващи мъчения и лъвове, които ядяха роби в Колизея.

Косата на гиганта бе сплетена на плитки, украсени със сребърни и златни монети. На гърба си той носеше триметрово копие, което никак не отиваше на ризата му. Имаше светли дънки и кожени сандали на... е, не на краката си, а на извити змийски глави. Змиите съскаха и се гърчеха — вероятно не бяха много доволни от това, че трябва да поддържат тежестта на цял гигант.

Ефиалт се усмихна на героите, сякаш наистина бе много доволен да ги види.

— Най-сетне! — извика той. — Толкова съм щастлив! Не мислех, че ще успеете да минете през нимфите, но така стана по-добре. Много по-забавно! Дойдохте тъкмо навреме за голямото шоу!

Джейсън и Пайпър приближиха към Пърси. Компанията им го накара да се почувства малко по-добре. Този гигант бе по-малък от много чудовища, които бе надвивал, но нещо в присъствието му го накара да настръхне. Очите на Ефиалт блещукаха с налудничав плам.

— Тук сме — каза Пърси, което прозвуча малко ненужно. — Пусни приятеля ни!

— Разбира се! — отвърна Ефиалт. — Макар да се страхувам, че срокът му на годност е изтекъл! Отис, къде си, братчето ми?

Един камък се плъзна настрана, подът се отвори и от една платформа се издигна вторият гигант.

— Най-послед! — радостно извика Голямото Ф. — Не си облечен като мен! Облечен си като... — Внезапно върху изражението на Ефиалт се изписа пълен ужас. — Отис! Какво си облякъл!

Отис изглеждаше като най-големия и сърдит балетист на света. Носеше прилепнало светлосиньо трико, което, за съжаление на Пърси, не оставяше нищо на въображението. Върховете на танцувалните цвички бяха отрязани, за да могат змиите да дишат. Диамантена тиара (Пърси реши да бъде положително настроен и си каза, че това трябва да е корона.) почиваше върху сплетената му с пиратки коса. Изглеждаше мрачен и очевидно му бе неудобно, но успя да се поклони като танцьор. Предвид змийските крака и огромното копие на гърба му, това си бе истински подвиг.

— Богове и титани! — развика се Ефиалт. — Как можа да се облечеш така точно за голямото шоу!

— Не исках да нося гладиаторската броня — нацупи се Отис. — Мисля, че един балет ще е идеалното представление за Армагедона. — Той погледна обнадеждено към героите. — Имам няколко резервни костюма...

— Не! — кресна му Ефиалт.

Пърси установи, че този път е съгласен за нещо с Голямото Ф.

Гигантът с червената коса се обърна към Пърси и се ухили толкова широко, че изглеждаше като ударен с електрошок.

— Моля, извинете поведението на брат ми — каза той. — Има ужасно сценично присъствие. Никакъв вкус.

— Добре — отвърна Пърси, като реши да не споменава хавайската риза на Ефиалт, — говорихме за приятеля ни...

— Оф, да — изсъска гигантът, — искахме да го убием на сцената, но се оказа, че той също няма сценично присъствие. Спи вече дни наред, не репетира, не се упражнява. Никакъв спектакъл не може да се направи с него. Отис, отвори делвата!

Отис се понесе към подиума, като от време на време спираше, за да направи пирует. Той събори делвата, отворът ѝ падна и от вътрешността ѝ изпадна Нико ди Анджели. Сърцето на Пърси прескочи удар, когато видя мъртвешки бледото лице и болезнено кльощавата фигура на момчето. Пърси не знаеше дали приятелят му е жив, или мъртъв. Искаше да се втурне към него и да провери, но Ефиалт стоеше на пътя му.

— А сега трябва да побързаме — отсече Голямото Ф, — да ви кажем какво се очаква да правите. Хипогееумът ни очаква!

Пърси бе готов да посече този гигант надве и да се махне оттук, но Отис бе застанал над Нико. Ако започнеше битка, синът на Хадес оставаше беззащитен. Пърси трябваше да му спечели малко време, докато се посъвземе.

— Няма да бъдем част от нелепото ви представление — намеси се Джейсън и надигна златният си гладиус. — И какво е това нещо хипо... там както го казахте!

— Хипогеумът! — кресна Ефиалт. — Какъв римлянин си ти, щом не знаеш какво е това? Но пък щом не знаеш какво е и къде е, значи сме си свършили добре работата...

— Аз знам какво е — каза Пайпър. — Хипогеумът е бил под Колизея. В него са се намирали всички необходими предмети за специалните ефекти.

Ефиалт изръкопляска развълнуван.

— Браво, моето момиче! Сигурно си учила история на театъра, нали, миличка?

— Ами не точно... татко е актьор.

— Но това е чудесно! — Ефиалт се обърна към брат си. — Чу ли това, Отис?

— Актьор — промърмори сърдито Отис. — Всички стават актьори. Никой не умее да танцува.

— Дръж се възпитано! — кресна му Ефиалт. — Така или иначе, ти си съвсем права, момичето ми. Този хипогеум обаче е много специален. Предполагам, знаеш, че в стари времена някои гиганти били затворени под земята и от време на време причинявали земетресения, докато се опитвали да се освободят? Е, ние направихме нещо много по-полезно! Отис и аз сме пленени под Рим вече векове наред, но вместо да мързелуваме, си построихме наш собствен хипогеум. Сега ще сътворим най-голямото представление в историята на Рим. Последното му представление!

Нико потрепера в краката на Отис. Пърси почувства сърцето си като адска хрътка на въртележка за хамстер. Нико бе жив. Сега трябваше само да победят гигантите — по възможност без да унищожават града, да измъкнат момчето и да спасят приятелите си.

— Така значи — каза Пърси с надеждата отново да привлече вниманието на гигантите върху себе си. — Казахте, че трябва да ни обясните нещо преди голямото шоу?

— Да! — отвърна Ефиалт. — Така, по принцип за твоята глава и тази на момичето има обявена награда, обаче, да ти кажа правата, момичето вече си е пътник. Надявам се, не възразяваш, че ще се отклоним малко от сценария.

Пърси усети горчив вкус в устата си, все едно бе пил от водата на нимфите.

— Пътник? Нали нямате предвид, че е...

— Мъртва? — попита гигантът. — Не, още не! Но не бери грижа! Освен това вече сме затворили и останалите ви приятели.

Пайпър простена задавено.

— Лио? Хейзъл и Франк?

— Същите — весело потвърди Ефиалт. — Ще използваме тях за жертвоприношението. Ще оставим и момичето на Атина в лапите на уважаемата госпожа, това ще я зарадва много. А вие тримата ще сте звездите на представлението! Наистина Гея няма да е много доволна, но според мен нещата се нареждат перфектно. Смъртта ви ще е много по-забавна.

— Ще ти дам аз една забава — изръмжа Джейсън.

Пайпър пристъпи напред и някак си успя да се усмихне мило.

— Имам по-добра идея — каза тя на гигантите. — Защо просто не ни пуснете? Това ще е невероятен обрат в сценария. Ще изненада хората и ще покаже на целия свят колко сте готини.

Нико се размърда. Отис погледна надолу към него и змийските му крака облизаха главата на момчето.

— Освен това! — бързо добави Пайпър. — Преди да избягаме, ще потанцуваме малко? Примерно балет? Това би било чудесно!

За момент Отис забрави Нико. Той се размърда и размаха пръст на Ефиалт.

— Ето, виждаш ли! За това става дума! Ще бъде страхотно!

За миг Пърси реши, че Пайпър е успяла. Отис гледеше умолително към брат си, а Ефиалт подръпна брадичката си, все едно сериозно обмисляше идеята. Накрая обаче поклати глава.

— Тц. Няма да стане. Разбираш ли, момичето ми, аз съм Антидионис и си имам репутация. Дионис само си мисли, че знае как да празнува. Само че греша. Тъпите му мистерии бледнеят пред шоуто, което ще забъркам аз. Старият ни номер, когато натрупахме планини една върху друга, за да стигнем Олимп...

— Казах ти, че нищо няма да излезе — промърмори Отис.

— Докато в същото време брат ми се покри с месо и мина покрай ято дракони...

— Каза, че Хефест ТВ ще го предава на живо! — възкликна Отис. — А какво стана? Никой не ме видя!

— Така или иначе, това празненство ще е още по-яко — обеща Ефиалт. — Римляните винаги са искали хляб и зрелища. Ние ще им предложим и от двете. Ето ви тийзър!

Нещо падна от тавана и се приземи в краката на Пърси — нарязан хляб в бяла найлонова опаковка на червени и жълти точици.

— „Чуден хляб“? — вдигна го Пърси.

— Великолепно, нали? — очите на Ефиалт блеснаха лудешки. — Задръж този хляб. Смятам да дам милиони порции от него на римляните. За мезе към зрелищата, които ще ги унищожат!

— Хлебчето хич не е лошо — обади се Отис. — Макар че римляните ще трябва да потанцуват за него.

Пърси погледна към Нико, който отново се бе размърдал. Щеше му се момчето да е в съзнание, когато битката започне, за да може поне да допълзи до безопасно място.

Освен това имаше нужда от още информация за Анабет и това къде са останалите им приятели.

— Може би няма да е зле да докарате всичките ни приятели тук — предложи Пърси. — Нали знаете. Щом ще се мре, трябва да е по-пищно, с повече жертви.

— Хмм... — Ефиалт започна да човърка с пръст едно от копчетата на хавайската си риза. — Не! Вече е късно да променяме хореографията. Ти обаче не се безпокой. Циркът ще стане супер! Ама като казвам цирк, не си представяй модерната версия. В нея има клоуни, а аз мразя клоуните!

— Всички мразят клоуните! — каза Отис. — Дори самите те се мразят едни други!

— Точно така — съгласи се брат му. — Ние сме замислили много по-яки номера. Вие тримата ще умрете в агония на място, което всички богове и смъртни ще могат да гледат. А това е само церемонията по откриването! В стари времена игрите продължавали дни, а понякога дори седмици наред. Нашият спектакъл — унищожението на Рим, ще трае цял месец, докато Гея се пробуди.

— Я чакайте малко — каза Джейсън. — Гея ще се пробуди след месец?

— Да, да — отвърна Ефиалт, все едно това не бе важно. — Първи август било хубава дата за унищожение на човечеството. За мен това няма значение. В безкрайната си мъдрост Майката Земя се съгласи, че най-напред трябва да унищожим Рим. Бавно и запомнящо се. Така трябва!

— Значи... — Пърси не можеше да повярва, че говори за края на света с опаковка хляб в ръце. — Вие сте нещо като подгриваща група за Гея.

— Не сме никаква подгриваща група! — потъмня лицето на Ефиалт. — Ще пуснем чудовища и диви животни по улиците! Специалните ни ефекти ще отприщят вулкани и земетресения! Пропастите ще зейнат навсякъде и без видима причина! Ще има дори духове!

— Тая работа с духовете няма да стане — намеси се Отис. — Според социологическото проучване, което поръчахме, това няма да привлече голям интерес.

— Плюя аз на социолозите! — кресна Ефиалт. — Всичко в нашия хипогейум ще привлече интерес!

Ефиалт се втурна към една близка маса, покрита с голям чаршаф. Той дръпна чаршафа и разкри колекция от лостове и копчета, почти толкова сложна, колкото и контролният пулт на *Арго II*.

— Този бутон? — каза Ефиалт. — Той ще освободи глутница бесни вълци на Форума. Този ще изпрати гладиатори автоматони, които да нападнат туристите на фонтана „Треви“. Онзи ще накара Тибър да излезе от коритото си, за да пресъздадем морска битка на площад „Навона“! Пърси Джаксън, като син на Посейдон, поне ти трябва да оцениш това!

— Ъ-ъ — каза Пърси, — мисля, че ще е по-добре да ни пуснете.

— Той е прав — опита отново Пайпър. — Ако продължите с плана си, ще трябва да се биете с нас. Сценарият ще се обърка. Знаете ли, ние победихме доста гиганти напоследък. Не бихме искали нещата да излязат извън контрол.

Ефиалт кимна замислено.

— Права си.

— Така ли? — премигна Пайпър.

— Не можем да оставим нещата извън контрол — съгласи се гигантът. — Всичко трябва да е изчислено перфектно. Ти обаче не бери грижа. Аз изготвих хореографията на смъртта ви. Ще ви хареса много.

Нико започна да пълзи настрана, стенойки при всяко движение. На Пърси му се искаше другото момче да се движи малко по-бързо и да пълза малко по-малко. Изкуши се да му подхвърли хляба.

Джейсън раздвижи ръката с меча си.

— Ами ако откажем да съдействаме?

— Е, вие не можете да ни убиете — засмя се Ефиалт, все едно идеята е безумна. — С вас няма богове, а това е единствената ви надежда за успех. Така че ще е по-добре да се съгласите да умрете бавно и болезнено. Съжалявам, но шоуто трябва да продължи.

Пърси осъзна, че този гигант е дори по-лош от морския бог Форкис в Атланта. Ефиалт не бе Антидионис. Той бе полудял Дионис без никакви задръжки. Наистина Дионис покровителстваше разюзданите празненства. Ефиалт обаче бе символ на разрухата и безцелното унищожение.

Пърси погледна към приятелите си.

— Ризата на този тип взе да ми омръзва.

— Време е за битка? — попита Пайпър и сграбчи рога на изобилюето.

— Мразя нарязан хляб — допълни Джейсън.

И с тези думи тримата нападнаха.

XLVI. ПЪРСИ

Нещата се объркаха от самото начало. Гигантите изчезнаха в два облака пушек и се появиха на две различни места в другия край на стаята. Пърси се втурна към Ефиалт, но под краката му се отвориха жлебове, а от двете му страни изскочиха метални стени, които го разделиха от приятелите му. Стените започнаха да се затварят към него като преса. Пърси скочи нагоре и хвана долния край на клетката на хидрата. Хвърли бърз поглед към Пайпър, която подскачаше към Нико като на дама над отварящи се огнени бездни. Беззащитен и замаян, синът на Хадес бе нападен от два леопарда.

В същото време Джейсън се хвърли към Отис, който с тежка въздишка свали копието си, сякаш предпочиташе да танцува на „Лебедово езеро“ пред това да убие поредния герой.

Пърси видя всичко това за части от секундата, но нямаше как да помогне. Хидрата понечи да отхапе ръцете му. Той се залюля и се пусна, като се приземи в горичка от шарени шперплатови дървета, изникнали от нищото. Те се пренаредиха, когато Пърси се опита да мине между тях, и затова трябваше да ги изсече с Въртоп.

— Прекрасно! — извика Ефиалт. Той стоеше до контролното табло на около осемнайсет метра от Пърси. — Ще приема това като генерална репетиция. Да пусна ли хидрата на Стълбището на Испанския площад?

Гигантът дръпна един лост, а Пърси се огледа около себе си. Клетката, от която бе висял допреди малко, сега се надигаше към един отвор на тавана. Ако нападнеше Ефиалт, хидрата щеше да опустоши града. Той прокле и метна Въртоп като бумеранг. Мечът не бе предвиден за това, но острието от небесен бронз срязва веригите, на които висеше хидрата.

Клетката се килна настрани. Вратата се отвори и чудовището падна... Точно пред Пърси.

— Развали ми номера, Джаксън! — извика Ефиалт. — Но щом нямаш търпение, бий се с хидрата тук. Смъртта ти обаче няма да се

получи толкова хубаво без публика.

Пърси пристъпи напред, за да се изправи срещу чудовището, и внезапно осъзна, че току-що е метнал оръжието си настрана. Лошо планиране от негова страна.

Той се завъртя, когато и осемте глави на хидрата изплюха киселина и превърнаха пода, на който бе стоял допреди малко, в пушещ кратер от разтопен камък. Пърси наистина мразеше хидрите. В това, че бе изгубил меча си, обаче имаше и нещо добро. Инстинктът му щеше да е да отсече главите на чудовището, но така те просто щяха да се удвоят. На мястото на всяка отсечена глава на хидра се появяваха други две.

Последният път, когато се бе изправил срещу такова същество, Пърси бе спасен от боен кораб с бронзови оръдия, които бяха разкъсали чудовището на части. Тази стратегия обаче сега нямаше да му помогне... или?

Хидрата се стрелна напред. Пърси мина под едно колело за гигантски хамстер и огледа стаята, като търсеше кутиите, които бе видял в съня си. Спомни си, че бе мернал ракети.

Пайпър застана пред Нико на подиума, но леопардите тръгнаха към тях. Тя се прицели с рога на изобилието и изстреля печено месо над главите на огромните котки. Явно месото ухаеше добре, тъй като леопардите се стрелнаха към него.

На около двайсет метра от Пайпър Джейсън се бореше с Отис, а мечът му срещаше копието на гиганта. Отис бе изгубил диамантената си тиара и изглеждаше много ядосан заради това. Вероятно досега щеше да е намушкал Джейсън няколко пъти, ако не настояваше да прави пирует с всяка атака, което го забавяше.

В същото време Ефиалт се смееше истерично и натискаше различни бутони по контролното си табло, като ускори скоростта на конвейерите и отваряше различни клетки.

Хидрата нападна покрай въртележка за гигантски хамстер. Пърси се скри зад една колона, взе една опаковка „Чуден хляб“ и я метна към чудовището. Хидрата плю киселина, което се оказа грешен ход. Торбата и найлоновите опаковки се разпаднаха във въздуха, но хлябът попи киселината като дунапрен и се разплеска по хидрата, покривайки я с лепкава отровна висококалорична слюз.

Чудовището залитна назад и започна да тръска глави, за да извади хлебната киселина от очите си, а Пърси трескаво се огледа за някакво оръжие. Не видя ракетите, но до стената имаше подпрян статив, в който имаше наредени зловещи на вид оръжия. Пърси забеляза базука, гранатомет, огромна римска свещ и още дузина други адски машини. Те изглеждаха свързани и насочени в една и съща посока. Контролираше ги един-единствен лост. На края на статива с карамфили бе изписано: ЧЕСТИТО УНИЩОЖЕНИЕ, РИМ!

Пърси се стрелна към странното оръжие. Хидрата изсъска и се втурна след него.

— Сетих се! — извика щастливо Ефиалт. — Можем да започнем с взривовете на улица „Лабикана“! Не бива да караме публиката да чака!

Пърси застана зад статива и го обърна към гиганта. Не умееше да работи с машини като Лио, но знаеше как да прицели едно оръжие.

Хидрата пропълзя до него и скри Ефиалт от погледа му. Пърси се надяваше, че това чудо има огневата мощ да свали две жертви и опита да дръпне лоста.

Той не помръдна.

Осемте глави на хидрата се извисиха над него, готови да го превърнат в киселинна слуз. Той отново дръпна лоста. Този път стативът се разклати и оръжията започнаха да съскат.

— Всички долу! — извика Пърси. Надяваше се приятелите му да го разберат.

Той отскочи настрана, когато оръдието гръмна. Звукът бе като от избухнала фабрика за барут. Хидрата изчезна мигновено, но откатът събори оръдието настрана и така зарядите му се изстреляха във всички посоки на стаята. Част от тавана падна и счупи едно водно колело. Още клетки бяха освободени от веригите, които ги придържаха. Те паднаха и освободиха две зебри и глутница хиени. Една граната избухна над главата на Ефиалт, но успя само да го събори. Контролното табло дори не изглеждаше повредено.

В другия край на стаята заваляха чували с пясък. Пайпър се опита да дръпне Нико настрана, но единият от чувалите я удари по рамото и я повали.

— Пайпър! — извика Джейсън. Той хукна към нея и напълно забрави за Отис, който се прицели в гърба му.

— Внимавай! — извика Пърси.

Джейсън имаше добри рефлексии. Когато Отис метна оръжието си, той направи кълбо. Копието прелетя над него и Джейсън махна с ръка, призовавайки силата на вятъра, за да отклони посоката на копието. То прелетя през стаята и промуши Ефиалт, който тъкмо се бе изправил на крака.

— Отис! — Ефиалт отстъпи от контролното табло, стиснал копието, докато се разпадаше на прах. — Няма ли да спреш да ме убиваш!

— Не съм виновен!

Стрелящата машинария прекъсна Отис, запращайки в неговата посока една последна сфера с римски огън. Горещата розова топка (трябваше да е розова, разбира се) удари тавана над гиганта и експлодира в красив дъжд от светлина. Шарени искрици грациозно се спуснаха около гиганта. След това триметрова част от тавана падна и го премаза.

Джейсън изтича до Пайпър. Тя извика, когато той докосна ръката ѝ. Рамото ѝ изглеждаше неестествено изкривено, но тя успя да каже:

— Добре съм. Наистина съм добре.

Нико се изправи до нея и се огледа смаян от това, че току-що е пропуснал битка.

За съжаление, гигантите не бяха победени. Главата и раменете на Ефиалт вече се бяха оформили от купчината прах. Той измъкна ръцете си от нея и погледна злобно към Пърси.

В другия край на стаята купчината камъни се размърда и от нея изскочи Отис. Главата му бе леко изкривена. Всички пиратки по косата му бяха избухнали и плитките му димяха. Трикото му бе на парцали, което бе единственият начин да стане още по-непривлекателно.

— Пърси! — извика Джейсън. — Контролното табло!

Пърси се размърда. Той намери Въртоп отново в джоба си, извади го и се стрелна към таблото. Прокара острието по него и го унищожи в дъжд от бронзови искрици.

— Неее! — зави Ефиалт. — Провали представлението ни!

Пърси се обърна към него, но прекалено бавно. Гигантът бе размахал копието си като бухалка и го удари в гърдите. Той падна на колене, а болката се разля из стомаха му като лава.

Джейсън тръгна към него, но Отис бе по петите му. Пърси успя да се изправи и се намери рамо до рамо с Джейсън. Пайпър все още стоеше легнала на подиума, неспособна да се изправи. Нико бе замаян.

Гигантите се възстановяваха, ставайки все по-силни и по-силни с всяка изминала минута. За разлика от Пърси.

— Уморен ли си, Пърси Джаксън? — усмихна се извинително Ефиалт. — Както казах, не можеш да ни убиеш. Това ни поставя в равна позиция... Или не! Ние можем да ви убием!

— Това — каза Отис, докато надигаше копието си от земята — е първото разумно нещо, което каза днес, братко.

Гигантите насочиха оръжията си към Пърси и Джейсън, заплашвайки да ги превърнат в геройски дюнер.

— Няма да се предадем — каза Джейсън, — ще ви насечем на късове така, както Юпитер е направил със Сатурн.

— Точно така — каза Пърси. — Със или без бог на наша страна, вие двамата сте мъртви.

— Дано не е така — долетя нов глас.

Вдясно от тях от тавана се спусна още една платформа. Облегнат на жезъл с шишарка на върха, стоеше човек с червена лагерна риза, къси панталони и сандали с бели чорапи. Той свали широкополата си шапка и в очите му блесна пурпурен пламък.

— Не ми казвайте, че съм бил целия път дотук напразно.

XLVII. ПЪРСИ

Присъствието на господин Д. не беше нещо, което Пърси бе намирал за успокоително някога, но внезапно всичко притихна. Машините спряха да боботят, а животните — да ръмжат. Двата леопарда, все още облизващи се от печеното месо на Пайпър, любвеобилно отъркаха глави в краката на бога. Господин Д. ги почеса зад ушите.

— Ефиалт, ах, ти стари палавнико — смъмри той гиганта, — да убиваш герой, добре, но да използваш леопарди за своя спектакъл? Това вече преля чашата.

Гигантът нададе писклив звук.

— Т-това е н-невъзможно. Д-ди...

— Бакхус, стари приятелю — поправи го богът. — И освен това е съвсем възможно. Някой ми каза, че тук ще има купон.

Той изглеждаше точно както в Канзас, но Пърси още не можеше да свикне с разликите между него и стария му (не)приятел господин Д.

Бакхус бе по-слаб и изглеждаше по-зъл. Коремчето му не бе така голямо. Косата му бе по-дълга, а стъпката — по-жива. Очите му бяха далеч по-гневни. Дори шишарката на края на жезъла му изглеждаше заплашителна.

Копието на Ефиалт потрепера.

— Вие... вие боговете сте обречени! Махни се в името на Гея!

— Хммм. — Бакхус не изглеждаше особено впечатлен. Той мина покрай унищожените платформи и машини за специални ефекти.

— Безвкусно — махна с ръка той по посока на един боядисан дървен гладиатор, след което се обърна към нещо, което приличаше на огромна точилка, по която имаше ножове. — Евтино. Скучно. А това... — Той погледна към ракетометното устройство, което все още димеше. — Безвкусно, евтино и скучно. Честно казано, Ефиалт, винаги ти е липсвал стил.

— Стил? — изчерви се гигантът. — Аз имам планини от стил. Аз определям кое е стилно и кое не. Аз...

— Брат ми излъчва стил — вметна Отис.

— Благодаря ти! — извика Ефиалт.

Бакхус пристъпи напред, а гигантите се отдръпнаха с крачка назад.

— Вие двамата да не сте станали по-ниски?

— Ще ти дам аз да разбереш кой е нисък и кой висок! — изръмжа Ефиалт. — Достатъчно висок съм, за да те унищожа, Бакхус! Вие боговете винаги се криете зад смъртните герои и поверявате съдбата на Олимп на същества като тези! — Той се усмихна презрително към Пърси.

— Господарю Бакхус — вдигна меча си Джейсън, — ще убиваме ли тези гиганти, или какво?

— Ами, надявам се — отвърна Бакхус. — Моля, продължавайте.

— Не сте ли дошъл да ни помогнете? — зяпна го Пърси.

— Е — сви рамене Бакхус, — жертвоприношението в морето бе хубаво. Цял кораб, пълен с диетична кола. Много мило, наистина, макар аз да предпочитам диетичното пепси.

— И шест милиона долара в злато и скъпоценности — промърмори Пърси.

— Това също — каза Бакхус. — Макар че към тържествата с пет или повече героя се включва парично възнаграждение, така че това не бе нужно.

— Моля?

— Няма значение — каза Бакхус, — важното е, че привлякохте вниманието ми. Тук съм. Сега трябва да разберем дали сте достойни за помощта ми. Давайте. Бийте се с гигантите. Ако съм доволен, ще се появя за големия финал.

— Ние промушихме единия — каза Пърси — и съборихме покрива върху другия. Какво още трябва да направим, за да ви впечатлим?

— Добър въпрос — потропа Бакхус с жезъла си, след което се усмихна по начин, който не предвещаваше нищо добро за Пърси.

— Може би трябва да ви вдъхновя някак си. Сцената не е подредена като хората. Това ли ти е спектакълът, Ефиалт? Нека ти покажа как се прави.

Богът изчезна в облак червеникав пушек. Пайпър и Нико също изчезнаха.

— Пайпс! — извика Джейсън. — Бакхус, къде...

Целият под се разтрепери и започна да се издига. Плочите на тавана бавно се отдръпнаха. В помещението нахлу слънчева светлина. Въздухът трепна като мираж и Пърси чу рева на тълпата над себе си.

Хипогееумът се издигна през гора от изхабени от времето каменни колони в центъра на порутения Колизей.

Сърцето на Пърси прескочи удар. Това не бе каква да е арена. Това бе истинският Колизей. Машините на гигантите наместиха дъски посред порутените греди и арената отново имаше под. Скамейките се възстановиха и отново блеснаха снежнобели. Появи се огромен балдахин, който закри следобедното слънце. Балконът на императора бе покрит с коприна, а от двете му страни имаше знамена и златни орли. Бурни аплодисменти долетяха от хиляди червеникави духове. Ларите на Рим бяха отново тук, за да се насладят на едно последно представление.

Подът се развори и арената се покри с пясък. Отвсякъде се появиха огромни декори — пластмасови планини с размерите на гараж, каменни колони и (кой знае защо) домашни животни играчки в реален размер. От едната им страна изникна малко езеро.

Ровове осеяха пода на арената, в случай че на някой му се разиграваше битка в окоп. Пърси и Джейсън стояха заедно срещу гигантите близнаци.

— Това е наистина добро представление — гръмна гласът на Бакхус. Той стоеше на балкона на императорите и носеше пурпурна тога и златен венец на главата. От лявата му страна стояха Нико и Пайпър. Нимфа в дрехи на медицинска сестра се грижеше за рамото ѝ. Вдясно от Бакхус стоеше сатир, който предлагаше на бога грозде и зрънчо.

Бакхус надигна кутийката с диетично пепси и тълпата притихна.

— Просто ще си стоите там? — попита Пърси възмутено.

— Геройчето е право — изрева и Ефиалт. — Ела и се бий с нас лично, нещастнико! И, ъ-ъ, без помощта на героите.

Бакхус се усмихна лениво.

— Според Юнона героите са достойни. Нека проверим това. Искам да ме позабавлявате, герои на Олимп. Накарайте ме да направя нещо повече. Все пак това да си бог, има и своите добри страни.

Той отвори кутийката с пепси и ревът на тълпата отново изпълни арената.

XLVIII. ПЪРСИ

Пърси бе преживял много битки. Бил се беше и на няколко арени. Нищо обаче не можеше да се сравнява с това тук. В огромния Колизей, пред хилядите крещящи духове, пред бога Бакхус, който го гледаше презрително, и пред двамата гиганти, които се извисяваха над него, Пърси се почувства мъничък и нищожен като буболечка.

Освен това бе много, много ядосан.

Да се бори с гиганти, бе едно. Да го прави за кефа на Бакхус, бе съвсем друго. Той си спомни нещо, което Люк Кастелан му бе казал преди много години — че всичко, което правят, е безсмислено. Че те са просто пионки в ръцете на боговете на Олимп.

Сега Пърси бе почти на възрастта, на която бе Люк тогава. Разбираше защо приятелят му бе събрал толкова жлъч в себе си. През последните пет години Пърси твърде често се бе оказвал пешка на олимпийците. Те сякаш се редуваха да го ползват за своите цели. Може би бяха по-свестни от титаните, гигантите или Гея. Това обаче не ги правеше добри, нито пък мъдри.

На Пърси му се гадеше от ситуацията, в която е поставен. Гладиатор, пионка, която се сражаваше на арената, за да достави удоволствие на лекомисления бог на Виното.

Само дето нямаше никакъв избор. Трябваше да победи гигантите, ако искаше да спаси приятелите си. Трябваше да оцелее и да намери Анабет.

Ефиалт и Отис направиха решението му още по-лесно, като нападнаха. Близнаците взеха по една фалшива планина, голяма колкото апартамента на Пърси в Ню Йорк, и я хвърлиха по героите.

Пърси и Джейсън отскочиха. Те се хвърлиха заедно в най-близкия окоп и планината се разби някъде над тях, поръсвайки ги с парчета пластмаса. Не бяха смъртоносни, но боляха като ужилвания.

Тълпата пощуря и викове: „Бой! Бой!“ огласиха арената.

— Пак ли се разделяме като преди? — опита се да надвика шума Джейсън. — Аз поемам Отис, а ти Ефиалт? Или този път искаш да

опитахме обратното?

Пърси се опита да помисли. Разделянето му звучеше като добра идея. Всеки от тях се изправяше срещу единия от гигантите.

Последния път обаче това едва не им бе коствало живота. Той разбра, че им трябва различна стратегия. През цялото време Пърси бе чувствал, че трябва да ръководи и защитава приятелите си. Бе сигурен, че Джейсън се е чувствал по същия начин. Бяха работили в малки групи с надеждата, че така ще е по-добре. Всеки герой се биеше сам за себе си, правейки това, в което е най-добър.

Хера обаче не бе обединила седем героя в един отбор просто така. През няколкото пъти, в които Пърси и Джейсън бяха работили заедно — призовавайки бурята над Форт Съмтър, помагайки на *Арго II* да се измъкне от Херкулесовите стълбове, дори когато пълнеха вода в нимфеума... Пърси се бе чувствал по-сигурен, по-способен да решава проблемите им, все едно цял живот бе бил циклоп и една сутрин се бе събудил с две очи.

— Не — каза той, — ще ги нападнем заедно. Първо Отис, защото е по-слаб. Побеждаваме го бързо и нападаме Ефиалт. Бронз и злато, събрани в едно. Това може да им попречи да се възстановят толкова бързо.

Джейсън се усмихна сухо, все едно току-що бе разбрал, че ще умре по унизителен начин.

— Защо не? — попита той. — Само дето Ефиалт няма да стои и да гледа как убиваме брат му. Освен ако...

— Вятърът днес е силен — подсети го Пърси, — а под арената има тръби с вода.

Джейсън го разбра веднага. Той се засмя и Пърси усети как между двамата се заражда приятелство. Мислеха по еднакъв начин за милион различни неща.

— На три? — попита Джейсън.

— Че защо да чакаме?

Двамата изскочиха от канала. Гигантите бяха вдигнали още една пластмасова планина, точно както Пърси бе предвидил. Чакаха ги да се появят, за да се прицелят.

Близнаците вдигнаха планината над главите си и се канеха да я хвърлят, когато Пърси предизвика изригване на една от тръбите в краката им, разтърсвайки целия под. Джейсън запрати силен порив

вятър към гърдите на Ефиалт. Гигантът с червена коса залитна назад. Отис изтърва планината и тя се плъосна върху брат му. Подаваха се само змийските крака на Ефиалт, които завъртяха глави, сякаш се чудеха къде е отишла останалата част от тялото.

Тълпата завика одобрително, но Пърси подозираше, че Ефиалт е само зашеметен. Имаха не повече от няколко секунди.

— Хей, Отис — извика той. — „Лешникотрошачката“ е пълна скука!

— Ах, вие! — Отис взе копие си и го хвърли към тях, но бе прекалено ядосан, за да се прицели точно.

Джейсън отби летящото оръжие над главата на Пърси и то падна в езерото. Двамата отстъпиха назад към водата, като не спираха да обиждат балетните умения на гиганта. Това бе малко трудно, тъй като Пърси не разбираше нищо от балет.

Отис тръгна към тях с голи ръце, след което осъзна, че: а) е без оръжие и б) не е добра идея да се биеш със син на Посейдон в близост до голям воден басейн. Опита се да спре, но твърде късно. Героите минаха от двете му страни, а Джейсън призова силата на вятъра, използвайки инерцията на гиганта, за да го събори във водата.

Пърси и Джейсън нападнаха като един, докато Отис се опитваше да се изправи. Те скочиха към гиганта и стовариха мечовете си върху главата му. Бедното създание дори не успя да направи пирует. Избухна във водата и я покри с прах като от огромен пакет сухо мляко.

Пърси призова водовъртеж в езерото. Есенцията на Отис се опита да се възстанови, но когато главата му изскочи над водата, Джейсън призова мълния и отново го направи на прах.

Всичко вървеше като по мед и масло, но нямаше да могат да удържат Отис вечно. Пърси вече бе уморен от битката си под земята. Стомахът още го болеше. Чувстваше как силите му се изчерпват.

А им оставаше още един гигант.

Сякаш по сигнал пластмасовата планина изригна. Ефиалт се надигна, ревейки от ярост като звяр. Пърси и Джейсън изчакаха той да се затътри към тях с копие в ръка. Очевидно престоят под планината му бе дал нови сили. Очите му блестяха заканително, а следобедното слънце се отразяваше в сплетената му с монети коса. Дори змийските крака изглеждаха ядосани. Бяха оголили зъби и съскаха заплашително.

Джейсън призова мълния, но Ефиалт я отблъсна с копието си към една нещастна пластмасова крава, която се стопи. След това изблъска една каменна колона от пътя си, все едно бе от легло.

Пърси се опита да запази водовъртежа. Не искаше Отис да се върне в битката, но когато Ефиалт приближи, бе принуден да се съсредоточи върху него.

Посрещна атаката на гиганта заедно с Джейсън. Двамата скочиха около Ефиалт и започнаха да го мушкат. Остриетата от бронз и злато се замъглиха от бързината на движенията им, но гигантът отби всеки удар.

— Няма да се предам! — изрева Ефиалт. — Успяхте да провалите представлението ми, но Гея ще унищожи целия свят!

Пърси разсече копието му, но Ефиалт дори не се впечатли. Гигантът замахна с тъпия край и го събори. Момчето падна тежко върху ръката с меч си и изпусна Въртоп.

Джейсън се опита да си спечели преимущество. Той приближи гиганта и понечи да го намушка в гърдите, но Ефиалт успя да отбие удара. Той опря върха на копието си в Джейсън и направи тениската му на елек. Момчето се олюля и се загледа в струята кръв, която потече от гърдите му.

Пайпър извика от балкона на императора, но ревът на тълпата заглуши гласа ѝ. Бакхус ги погледна със зловеща усмивка, докато дъвчеше зрънчо.

Ефиалт се извиси над Пърси и Джейсън, а двете части на счупеното му копие надвиснаха над главите им. Ръката на Пърси изтръпна. Гладият на Джейсън бе паднал на арената.

Планът им се бе провалил.

Пърси погледна към Бакхус, готов за последна обида към безполезния бог на Виното, когато в небето над Колизея се появи огромна овална фигура, която се спусна с мълниеносна бързина към тях.

Отис се опита да изреве от езерото, но лицето му се бе образувало само наполовина и той успя само да извика:

— Ъ-ъ... муууу!

— Не се бой, братко! — каза му Ефиалт, без да изпуска героите от очи. — Ще ги накарам да страдат!

Арго II се извъртя във въздуха и избълва зелен огън от балистите си.

— Всъщност — каза Пърси — трябва да погледнеш зад себе си.

Той и Джейсън се отдръпнаха встрани, докато Ефиалт се обръщаше с вик на изненада. Пърси скочи в един ров в момента, в който експлозията разтърси Колизея. Когато се изкатери обратно, *Арго II* се готвеше да кацне. Джейсън също подаде глава изпод импровизирания си навес — един пластмасов кон.

Ефиалт лежеше овъглен и пъшкащ на арената. Пясъкът около него бе станал на стъкло от гръцкия огън. Отис пляскаше във водата в опит да се възстанови, но от ръцете надолу приличаше на изгорена зърнена закуска.

Пърси се олюля до Джейсън и го потупа по рамото. Призрачната тълпа стана на крака, когато *Арго II* спусна колесник за кацане. Лио бе застанал на руля, а Хейзъл и Франк се бяха ухилили до него. Тренер Хедж затанцува на платформата за стрелба, размаха юмрук във въздуха и извика:

— За това става дума!

Пърси се обърна към балкона на императора.

— Е? — извика той на Бакхус, — надявам се това да те е развеселило, алкохолен...

— Няма нужда от комплименти. — Внезапно богът се появи точно до тях на арената. Той изтупа няколко пръчки зрънчо от пурпурната си роба. — Реших, че сте достойни мои партньори в боя.

— Партньори? — изръмжа Джейсън. — Та вие не направихте нищо!

Бакхус застана до брега на езерцето. Водата незабавно пресъхна, а на дъното остана една купчинка кал, над която бе главата на Отис. Бакхус слезе бавно до дъното и погледна към тълпата, след което надигна жезъла си. Духовете задюдюкаха и свалиха палци надолу.

Пърси не бе сигурен дали това означава, че искат смърт, или пощада. Бе чувал и двете теории.

Бакхус избра по-забавната опция и тресна Отис с шишарка по главата. Гигантската купчина Отисова закуска се разпадна напълно.

Тълпата подивя. Бакхус излезе от езерото и застана до Ефиалт, който все още лежеше проснат и изпечен.

Бакхус отново надигна жезъла си.

— НАПРАВИ ГО! — изрева тълпата.

— НЕ ГО ПРАВИ! — зави Ефиалт.

Бакхус чукна гиганта по носа и Ефиалт се разпадна на шепа пепел.

Призраците завикаха одобрително и захвърляха конфети, докато Бакхус обикаляше стадиона, вдигнал ръце и наслаждаващ се на обожанието им. Той се ухили тържествено на героите и заяви:

— Ето това, приятели, е представление! Разбира се, че направих нещо. Та аз убих двамата гиганти!

Докато приятелите на Пърси слизаха от кораба, тълпата призраци проблясна и изчезна. Пайпър и Нико слязоха от балкона на императора и магическите декори на Колизея се разпаднаха в мъгла. Подът на арената остана здрав, но стадионът изглеждаше отново така, сякаш от векове наред никой не се е борил на него. Най-малко пък гиганти.

— Мдаа — каза Бакхус, — това беше забавно. Имате разрешението ми да продължите своето пътуване.

— Разрешението ти? — изръмжа Пърси.

— О, да — повдигна вежди Бакхус. — Макар че твоето пътуване ще се окаже малко по-трудно от очакваното, сине на Нептун.

— Посейдон — поправи го автоматично Пърси. — И какво имаш предвид?

— Пробвайте паркинга зад сградата „Емануел“ — каза Бакхус. — Добро място за пробив. А сега довиждане, скъпи приятели. О, и късмет с остатъка от мисията ви. — Богът изчезна в облак мъгла, която ухаеше на гроздов сок.

Джейсън изтича да посрещне Пайпър и Нико. Тренер Хедж с тропот дотърча до Пърси. Хейзъл, Франк и Лио бяха зад него.

— Това Дионис ли беше? — попита Хедж. — Обожавам този тип!

— Вие сте живи! — викна Пърси на останалите. — Гигантите казаха, че сте в плен. Какво се случи?

— С поредния си блестящ план Лио Валдес отново спаси всички — сви рамене Лио. — Ще се изненадаш от това какво може да се направи с една Архимедова сфера, момиче, което се ориентира под земята, и невестулка.

— Аз бях невестулката — поясни мрачно Франк.

— В общи линии — обясни Лио, — активирах един хидравличен винт с едно архимедово устройство, което ще бъде страхотно, щом го инсталирам на кораба, гарантирам ви. Хейзъл усети откъде ще е най-лесно да си пробием път до повърхността. Направихме тунел, достатъчно голям за една невестулка. Франк се покатери заедно с обикновен предавател, който сглобих набързо. След това трябваше само да хакнем любимия сателитен канал на тренер Хедж и да му кажем да дойде с кораба да ни спаси. След като ни измъкна, бе лесно да ви намерим с това божествено шоу над Колизея.

Пърси разбра около десет процента от историята на Лио, но реши, че това му е достатъчно предвид другия въпрос, който го измъчваше.

— Къде е Анабет?

— За това... — направи гримаса Лио. — Мислим, че все още е в беда. Ранена е, със счупен крак. Поне според видението, което ни показва Гей. Следваща ни задача е спасяването на Анабет.

Допреди две секунди Пърси бе готов да припадне, но сега почувства нов прилив на адреналин в тялото си. Идеше му да удуши Лио и да попита защо първо не са спасили Анабет, но реши, че това може да прозвучи леко неблагодарно.

— Разкажи ми за видението — каза той, — разкажи ми всичко.

Подът се разтърси. Дървените дъски започнаха да изчезват и надолу по хипогеума заваля пясък.

— Нека първо се качим на борда — каза Хейзъл, — докато все още можем.

Отплаваха от Колизея и се насочиха на юг, летейки над покривите на Рим. Навсякъде около Колизея трафикът бе спрял. Беше се събрала тълпа от смъртни, които вероятно се чудеха какви са били тайнствените светлини и звуци, дошли от руините. Пърси видя, че нито един от грандиозните планове за разрушение на гигантите не се е осъществил. Градът изглеждаше точно като преди. Никой не забелязваше и гръцката трирема, носеща се в небето.

Героите се събраха около руля. Джейсън превърза навехнатото рамо на Пайпър, докато Хейзъл хранеше Нико с амброзия на задната част на кораба. Синът на Хадес едвам вдигаше главата си. Гласът му бе толкова тих, че Хейзъл трябваше да се навежда всеки път, за да успее да го чуе.

Франк и Лио разказаха какво бе станало в стаята с Архимедовите сфери и за виденията, които Гея им бе показала в бронзовото огледало. Бързо решиха, че най-добрият начин да намерят Анабет е да последват загадъчния съвет, който Бакхус им бе дал — да намерят сградата „Емануел“, каквото и да бе това. Франк започна да пише на корабния компютър, докато Лио бясно натискаше контролите си и мърмореше:

— Сградата „Емануел“. Сградата „Емануел“!

Тренер Хедж се опита да помогне, докато се бореше с една разгъната наопаки карта на Рим.

Пърси коленичи до Джейсън и Пайпър.

— Как е рамото?

— Ще се оправи — усмихна се Пайпър. — И двамата се справихте блестящо.

Джейсън сръчка Пърси.

— С теб правим нелош отбор.

— Справихме се по-добре, отколкото в Канзас — съгласи се Пърси.

— Ето го! — извика Лио, като посочи към монитора си. — Франк, ти си невероятен! Поемаме курс!

— Просто прочетох името от екрана — изгърби се Франк. — Някакъв китайски турист го е отбелязал на Гугъл Мапс.

— Той чете китайски — ухили се Лио на останалите.

— Съвсем малко — отвърна Франк.

— Това е супер!

— Момчета — намеси се Хейзъл, — не искам да ви развалям удоволствието, но трябва да чуete това.

Тя помогна на Нико да се изправи. Той по принцип си беше блед, но сега кожата му бе бяла като мляко на прах. Тъмните му хлътнали очи напомниха на Пърси за снимки на освободени военнопленници, които беше виждал. Но Нико всъщност бе такъв, каза си Пърси.

— Благодаря — изграчи Нико. Очите му нервно се стрелнаха към групата. — Бях изгубил надежда.

През миналата седмица Пърси бе искал да каже няколко неща на Нико, но сега, когато го видя толкова тъжен и немощен, не можа да се ядоса.

— Знаел си за двата лагера — каза все пак той. — Можеше да ми кажеш кой съм на първия ден, в който пристигнах в лагер „Юпитер“,

но не го направи.

Нико се облегна на релинга.

— Съжалявам, Пърси. Разбрах за съществуването на лагер „Юпитер“ миналата година. Баща ми ме отведе там, макар да не бях сигурен защо. Каза ми, че боговете от векове държат двата лагера разделени, че не трябва да издавам на никого какво съм видял. Че не му е дошло времето. Каза обаче, че за мен е важно да узная истината... — Той започна да кашля и се преви надве. Хейзъл го хвана за раменете, докато той не събра сили да се изправи отново. — Мислех, че е заради Хейзъл — продължи Нико. — Трябваше да я отведа на безопасно място. Сега обаче смятам, че ми е показал двата лагера, за да разбере колко важен е подвигът ви. За да потърся Портите на Смъртта.

Въздухът се наелектризира. Буквално — от Джейсън изскочиха искрици.

— Намери ли ги? — попита Пърси.

Нико кимна в отговор.

— Бях глупак. Смятах, че мога да ходя където си поискам в Подземното царство, и попаднах право в капана на Гея. Със същия успех можех да се опитам да избягам от черна дупка.

— Черна дупка? — задъвка Франк устната си. — За каква черна дупка става въпрос?

Нико понечи да отвори уста, но каквото и да искаше да каже, явно бе прекалено ужасно. Той се обърна към Хейзъл. Тя постави ръка върху тази на брат си.

— Нико ми каза, че Портите на Смъртта имат две страни. Едната е в света на смъртните, а другата в Подземното царство. Смъртната част е в Гърция и се охранява от силите на Гея. От там те измъкнали Нико и го отвели в Рим.

Пайпър явно бе доста нервна, тъй като от корнукопията ѝ изскочи един чийзбургер.

— А къде точно в Гърция?

— В Дома на Хадес — пое си треперливо дъх Нико. — Това е подземен храм в Епир. Мога да ви го посоча на картата. Така или иначе, проблемът не е в смъртната страна на Портите. Проблемът е в тази откъм Подземното царство. Портите на Смъртта са в... в...

Пърси усети как кръвта му се смразява. Черна дупка. Място в Подземното царство, от което дори Нико ди Анджело не може да избяга. Как не се бе сетил? Бе заставал до ръба на това място.

Все още сънуваше кошмари с него.

— В Тартара — предположи той, — най-дълбоката част от Подземното царство.

— Те ме вкараха там, Пърси — разтрепери се Нико, — не знаеш какви неща видях...

Хейзъл прехапа устни.

— Никой смъртен не е слизал в Тартара — обясни тя. — Или поне никой, който се е върнал жив. Това е най-строгата пазеният затвор на Хадес, където се оковани старите титани и другите врагове на боговете. Където отиват всички чудовища, загинали на земята. Там е... всъщност никой не знае какво точно има там. — Очите й се спряха на брат й. Нямаше нужда да довършва мисълта си: *Никой освен Нико*.

Хейзъл му подаде черния меч. Нико се подпря на него като на бастун.

— Сега разбирате защо Хадес не е могъл да затвори вратите — каза той. — Дори боговете не слизат долу в Тартара. Дори Танатос, богът на Смъртта, не смее да приближи това място.

Лио го погледна от руля.

— Позволи ми да предположа. Трябва да идем там?

— Това е невъзможно — поклати глава Нико. — Аз съм син на Хадес и оцелях едва-едва. Силите на Гея ме плениха веднага. Нямате си и представа колко са силни там долу. Никой герой не би имал шанс да оцелее. Едва не полудях.

Очите на Нико блестяха като натрошено стъкло. Пърси с тъга си каза, че вероятно нещо в него се е пречупило завинаги.

— В такъв случай, тръгваме към Епир — каза Пърси, — просто ще затворим вратите от едната страна.

— Де да беше толкова просто — каза Нико. — Вратите трябва да бъдат контролирани и от двете страни, за да се затворят. Като двоен печат. Може би седмината заедно ще успеете да победите силите на Гея в Дома на Хадес. Ако обаче нямаме тим от другата страна, достатъчно силен, за да победи legionите чудовища на тяхна територия...

— Трябва да има начин — каза Джейсън.

Но на никой не му хрумна нищо.

Пърси усети хлад в стомаха си. Точно тогава разбра, че корабът се спуска към голяма сграда, подобна на дворец.

Анабет. Новините на Нико бяха толкова ужасни, че за миг Пърси бе забравил, че тя все още е в опасност. Почувства се невероятно виновен.

— После ще мислим за Тартара — каза той. — Това ли е сградата „Емануел“?

— Да — кимна Лио. — Бакхус каза, че трябва да пробваме паркинга зад него, нали? Е, там е. Какво се очаква от нас сега?

Пърси си спомни за тъмната стая от съня си, за жужащия глас на чудовището, наричано от гигантите „уважаемата госпожа“. Спомни си колко ужасена бе Анабет след срещата си с паяците във Форт Съмтър. Пърси подозираше какво я чака долу в светилището край статуята... майката на всички паяци. Ако бе прав, Анабет бе изкарала часове наред в компанията на това същество със счупен крак. Вече не му пукаше дали трябва да успее да извърши подвига си сама, или не.

— Трябва да я измъкнем — каза той.

— Ами да — съгласи се Лио, — но... — Изглеждаше така, сякаш иска да каже: „Ами ако е прекалено късно?“. Но не го направи. — Ето го паркинга — обяви мъдро вместо това.

Пърси погледна към тренер Хедж.

— Бакхус спомена за някакъв пробив. Тренер, имаме ли още амуниции в тези балисти?

Сатирът се ухили като дива коза.

— Мислех, че никога няма да попиташ.

XLIX. АНАБЕТ

Анабет бе достигнала предела на ужаса. Бе нападната от духове шовинисти. Бе счупила глезена си. Бе прекосила пропаст, преследвана от армия паяци. А сега, въоръжена само с кинжала си и с глезен, увит в импровизирана шина от дъски и полиетилен, се бе изправила срещу Арахна — чудовищното паешко създание, което искаше да я убие и да ушие гоблен по този повод.

През последните няколко часа Анабет бе треперила, обляна от студена пот, и бе сподавяла сълзите си толкова пъти, че тялото ѝ вече се бе отказало от това да се плаши, все едно искаше да каже: „Не мога да бъда по-ужасено, отколкото вече съм“.

Затова Анабет започна да мисли.

Чудовищното същество се спусна към нея, крачейки по увитата в паяжини статуя. Движеше се от нишка на нишка и съскаше от удоволствие. Четирите му очи светеха в тъмното. Или въобще не бързаше, или бе бавно.

Анабет се надяваше на второто.

Не че имаше значение. Тя не бе в състояние да бяга и не смяташе, че има шанс в битка. Арахна сигурно тежеше над сто килограма. Кривите ѝ крака бяха идеални за залавяне и убиване на плячка. Освен това Арахна вероятно имаше и други сили — отровно ухапване или увисване на паяжини като старогръцки Спайдърмен.

Не. Отговора, който търсеше, не бе в боя.

Според старите легенди Арахна изпаднала в беда заради гордостта си. Тя се хвалела, че гоблените ѝ са по-хубави от тези на Атина, и така бе създала първата риалити програма на Олимп — „Смяташ, че плетеш по-добре от богиня?“. Арахна бе понесла тежко поражение.

Анабет разбираше гордостта. Това бе и нейната фатална слабост. Често трябваше да си напомня, че не може да свърши всичко сама. Че не винаги е подходящият човек. Понякога се вглъбяваше до такава

степен, че забравяше за нуждите на останалите, дори тези на Пърси. Лесно се разсейваше, щом станеше дума за любимите ѝ проекти.

Можеше ли обаче да използва тази слабост срещу паяка? Може би, ако си спечелеше малко време... макар да не бе сигурна с какво ще ѝ помогне това. Приятелите ѝ нямаше да успеят да я стигнат, дори ако знаеха къде трябва да я търсят. Никой нямаше да дойде да я спаси, яхнал бял кон.

Въпреки това протакането бе по-добър вариант от смъртта.

Опита се да запази спокойното си изражение, което не бе лесно с болката в глезена ѝ. Закуцука към най-близкия гоблен, който показваше изглед към Древен Рим.

— Великолепно — каза тя, — разкажи ми нещо повече за този гоблен!

Устните на Арахна се свиха около мандибулите ѝ.

— Какво те интересува? Скоро ще умреш.

— Ами да — съгласи се Анабет, — но начинът, по който си уловила светлината, е удивителен. Златни нишки ли използва за слънчевите лъчи?

Гобленът, между другото, наистина бе смайващ. Анабет не се преструваше на впечатлена.

— Не, дете, не е злато — усмихна се самодоволно Арахна. — Смесих цветовете и направих контраст на яркожълтото с по-тъмни нюанси, за да му придавам триизмерен ефект.

— Много е красиво — умът на Анабет работеше на две различни нива. От една страна, се стараеше да поддържа разговора, а от друга се мъчеше да измисли план, който да ѝ позволи да оцелее.

Нищо не ѝ хрумваше. Арахна бе побеждавана само веднъж, и то от самата Атина, която бе използвала както невероятните си умения, така и божествената си магия, за да спечели.

— Значи — каза Анабет — лично си видяла тази сцена?

Арахна изсъска, а устата ѝ се изкриви по особено неприятен начин.

— Просто се опитваш да отложиш смъртта си. Но няма да стане.

— О, не — настоя Анабет, — просто ми се струва тъжно, че никой не може да види тези невероятни гоблени. Мястото им е в музей или в...

— Или в какво? — попита Арахна.

В ума на Анабет се зароди налудничава идея, точно както майка ѝ бе изскочила от главата на Зевс. Но дали щеше да проработи?

— Нищо — въздъхна тя със съжаление, — беше глупаво. Няма значение.

Арахна слезе надолу по статуята, докато не стигна щита на богинята. Дори от това разстояние Анабет усещаше ужасната смрад на паяка, напомняща за пекарна, пълна с развалени от месец сладкиши.

— Какво? — настоя паякът. — Кое е глупаво?

Анабет си наложи да не отстъпва. Със или без счупен глезен всеки нерв в тялото ѝ пулсираше от страх, казваше ѝ да се отдръпне от огромния паяк, надвиснал над нея.

— Ами... става дума за това, че ми повериха да изготвя новия дизайн на Олимп — каза тя. — Предполагам, знаеш, че след войната с титаните домът на боговете бе почти унищожен. Вече свърших по-голямата част от работата, но ми трябва красиви произведения на изкуството, които да изложат на публични места. Като тронната зала на боговете, например. Помислих, че твоите творби ще са идеални за това място. Олимпийците най-сетне ще могат да видят колко си талантилива. Както казах, мисълта беше глупава.

Косматият търбух на Арахна потръпна. Четирите ѝ очи заблестяха така, сякаш иззад всяко от тях имаше отделна мисъл, която тя се мъчеше да вплете в едно.

— Ти си натоварена с възстановяването на Олимп — каза тя — и искаш моите произведения... за тронната зала.

— Е, не само за там — отвърна Анабет, — може да поставим няколко и на главния площад. Гръцкия пейзаж, например. Деветте музи ще се влюбят в него. Сигурна съм, че и останалите богове ще припаднат по творбите ти. Даже може да се скарат кой да ги прибере в замъка си. Предполагам, че освен Атина никой от боговете не е виждал какво умееш?

— Никой — изщрака с мандибулите си Арахна. — В стари времена Атина скъса най-хубавите ми произведения. Те показваха боговете в обидни ситуации. Майка ти, както сама се досещаш, не хареса това.

— Колко лицемерно — отбеляза Анабет, — като се има предвид, че боговете непрекъснато се подиграват един на друг. Може би ще

трябва да ги скараш. Арес например много ще хареса гоблен, в който се подиграваш на мама. Той винаги е презирал Атина.

Главата на Арахна се изкриви под невъзможен ъгъл.

— Би работила срещу собствената си майка?

— Само казвам какво би харесал Арес — отвърна Анабет. — На Зевс пък би допаднала картина, в която е осмян Посейдон. Убедена съм, че ако боговете на Олимп станат свидетели на таланта ти, ще започнат да се карат за произведенията ти. А що се отнася до въпроса ти дали бих работила срещу собствената си майка... защо не? В крайна сметка, тя ме е пратила тук да умра, не е ли така? Последният път, когато я видях в Ню Йорк, тя се отказа от мен. — Анабет ѝ разказа историята си. Сподели ѝ горчилката и тъгата си и вероятно бе прозвучала искрено, тъй като паякът не я нападна.

— Такава е природата на Атина — изсъска Арахна. — Изоставя и собствената си дъщеря. Богинята никога няма да разреши да бъдат показани гоблените ми в дворците на боговете. Винаги ми е завиждала.

— Представи си обаче колко сладко ще бъде отмъщението след толкова много векове.

— Ще бъде сладко, да. Смъртта ти ще е сладка за мен!

— Предполагам — почеса се по главата Анабет, — но пък ако ми позволиш да стана твой представител, мога да успея да вкарам творбите ти в Олимп. Ще уредя да направят изложба за другите богове. Докато майка ми се усети, вече ще е твърде късно. Олимпийците най-сетне ще разберат, че ти плетеш по-добре от нея.

— Призна го! — изкрещя Арахна. — Една дъщеря на Атина призна, че съм по-добра! О, каква музика за моите уши!

— Но това няма да ти помогне — напомни ѝ Анабет. — Ако умра тук долу, ти ще си останеш в мрака. Гейя ще унищожи боговете и те никога няма да разберат, че си по-добрата тъкачка.

Паякът изсъска.

Анабет се притесни, че майка ѝ ще се появи от нищото и ще я прокълне по някакъв ужасен начин. Първият урок, който децата на Атина научаваха, бе, че мама е най-добра във всичко. Никога не бива дори да предполагаш нещо друго.

Нищо обаче не се случи. Може би Атина разбираше, че Анабет казва всичко това, за да спаси живота си. А може би бе толкова зле,

разкъсвана от гръко-римската си природа, че дори не обръщаше внимание на случващото се.

— Тази работа няма да стане — изръмжа Арахна, — няма да го позволя.

— Ами... — размърда се Анабет в опит да намали тежестта върху пулсиращия си от болка глезен. В пода се появи нова пукнатина и тя отскочи назад.

— Внимавай! — кресна ѝ Арахна. — Основите на това светилище се разпадат от векове!

Сърцето на Анабет прескочи удар.

— Разпадат се?

— Нямах идея каква омраза кипи под нас — каза паякът. — Ужасните мисли на толкова много чудовища, които се опитват да достигнат Атина Партенос и да я унищожат. Паяжината ми е единственото нещо, което крепи това място, момиче! Една грешна стъпка и ще паднеш по целия път надолу до Тартара! И, повярвай ми, за разлика от Портите на Смъртта, това пътуване ще е еднопосочно и с тежко приземяване! Няма да ти позволя да умреш, преди да ми разкриеш своя план за творбите ми.

Анабет усети метален вкус в устата си. По целия път надолу до Тартара? Опита се да остане съсредоточена, но не бе лесно. Подът се пукаше и разпадаше. Каменна прах падаше в бездънната яма под него.

— Да, планът — каза Анабет. — Както казах, с удоволствие бих показала гоблените ти на Олимп. Бих ги окачила навсякъде. Така ще натриеш носа на Атина за вечни времена. Има обаче само един начин, по който това може да стане. И... не. Той е много труден. По-лесно ще е просто да ме убиеш.

— Не! — извика Арахна. — Това е неприемливо! Размислих! Смъртта ти няма да ми достави удоволствие! Искам да видя творбите си на Олимп! Какво трябва да направя!

— Не трябваше да казвам нищо — поклати глава Анабет. — Моля те, забрави това, което съм ти говорила. Блъсни ме в Тартара.

— Няма!

— Не бъди наивна. Убий ме!

— Отказвам да приемам заповеди от теб! Кажи ми какво трябва да сторя! Или... или...

— Ще ме убиеш?

— Да! Не! — Паякът се хвана за главата с предните си два крака.
— Трябва да покажа творбите си на Олимп!

Анабет се опита да скрие вълнението си. Планът ѝ бе проработил. Предстоеше ѝ обаче най-трудната част. Да убеди Арахна да направи нещо невъзможно. Спомни си един добър съвет на Франк Занг. Обяснявай нещата простичко.

— Предполагам, че мога да използвам връзките си — призна тя.

— Аз съм царицата на връзките! — викна Арахна. — Аз съм паяк!

— Е, да, но за да успеем да покажем творбите ти на Олимп, ще ти трябва одобрение. Трябва да изпратим молба, да дадем мостра... имаш ли мостри?

— Мостри?

— Ох, забрави. Ще е важно да им покажем нещо, с което да ги изкушим. Тези гоблени са великолепни, но боговете ще искат нещо наистина специално. Нещо, което да демонстрира всестранността на таланта ти.

— Ти да не ме предизвикваш? — излая Арахна.

— Съвсем не — засмя се Анабет. — Как бих могла да се съревновавам с теб. Ти си прекалено добра. Не, състезанието трябва да е срещу теб самата. Трябва да докажеш, че наистина заслужаваш да имаш своя изложба на Олимп.

— Разбира се, че заслужавам!

— И аз мисля така, но не трябва да подценяваме молбата. Мисля си, че ще е доста трудно да убедим боговете. Сигурна ли си, че не искаш просто да ме убиеш?

— Престани да повтаряш това! — изпищя Арахна. — Какво трябва да направя?

— Ще ти покажа. — Анабет свали раницата си. Извади лаптопа на Дедал и го отвори. Логото „делта“ светна в тъмното.

— Какво е това? — попита Арахна. — Тъкачен стан?

— В известна степен — отвърна Анабет. — В него има идеи за тъкане. Вътре е диаграмата на предмета, който трябва да изтъчеш.

Пръстите ѝ потрепериха над клавиатурата. Арахна се спусна така, че да надникне точно над рамото на Анабет. Момичето не можеше да не мисли за това колко лесно тези мандибули можеха да потънат във врата ѝ.

Тя отвори програмата с триизмерни макети. Последният дизайн все още бе там — ключът към плана на Анабет, вдъхновен от най-необичайната муза в историята, Франк Занг.

Анабет направи някои бързи сметки наум. Увеличи размерите на модела, след което показа на Арахна как може да бъде създаден — с вплетени нишки, образуващи дълъг цилиндър.

Златистата светлина от екрана огря лицето на паяка.

— Това ли искаш да направя? Че това е едно нищо! То е малко и просто!

— Реалният размер трябва да е много по-голям — предупреди я Анабет. — Виждаш ли тези изчисления? Трябва да е голямо, за да впечатли боговете. Може да изглежда просто, но структурата има невероятни свойства. Твоята паяжина би била перфектният материал — тя е мека и еластична, но в същото време е и твърда като стомана.

— Разбирам — намръщи се Арахна, — това обаче дори не е гоблен.

— Точно затова е предизвикателство. То не е по специалността ти. Боговете обаче търсят точно такава абстрактна скулптура. Тя ще застане в коридора на олимпийската тронна зала, така че всеки посетител ще я види. Името ти ще бъде увековечено!

Арахна изсумтя недоволно. Анабет разбра, че идеята не ѝ допада. Студена пот изби по ръцете ѝ.

— Това ще отнеме огромно количество паяжина — оплака се паякът. — Повече, отколкото мога да произведа за цяла година.

Анабет се надяваше да чуе точно това. Тя бе изчислила размера и масата и на дизайна, и на паяка.

— Ще трябва да развиеш статуята — каза тя. — Да използваш паяжината около нея с нова цел.

Арахна понечи да възрази, но Анабет махна с ръка към Атина Партенос, все едно става дума за нещо съвсем безполезно.

— Кое е по-важно? Да държиш тази стара статуя оплетена, или да се докажеш като най-добрата тъкачка в историята? Разбира се, трябва да си много внимателна. Ще трябва да оставиш достатъчно паяжина, така че залата да оцелее. Ако смяташ, че е твърде трудно...

— Да съм казвала подобно нещо?

— Не, но... Атина каза, че никой тъкач не може да изплете подобно нещо, дори тя самата. Ако не мислиш, че ще успееш...

— Атина е казала такова нещо?

— Ами да.

— Пълни глупости! Мога да го направя!

— Страхотно! Трябва обаче да почнеш веднага, защото Олимпийците могат да изберат друг художник за украсата на дома си.

— Момиченце — изръмжа Арахна, — ако нещо ме лъжеш...

— Е, нали съм тук като заложница? — напомни й Анабет. — Не мога да избягам. Щом привършиш скулптурата, ще видиш, че това е най-великото нещо, което си създавала. Ако пък не е, ще умра с удоволствие.

Арахна се поколеба. Кривите ѝ крака бяха толкова близо... можеха да промушат Анабет с едно движение.

— Хубаво — каза паякът, — едно последно предизвикателство. Срецу мен самата!

Арахна се изкачи по паяжината си и започна да развива Атина Партенос.

L. АНАБЕТ

Анабет изгуби представа за времето. Чувстваше, че амброзията, която бе яла по-рано, започва да възстановява крака ѝ, но все още я болеше толкова силно, че имаше неприятно усещане чак във врата си. Малки паяци се бяха спотаили в сенките по стените, сякаш очакваха нарежданията на своята господарка. Хиляди от тях шаваха под гоблените и така изтъканите сцени изглеждаха като разлюлени от вятър.

Анабет седна на разпадащия се под и се опита да запази силата си. Докато Арахна не гледаше, тя се опита да се свърже с приятелите си чрез лаптопа на Дедал, но, естествено, нямаше късмет. Не ѝ остана никакъв избор, освен да гледа с удивление и ужас как Арахна работи с осемте си крака, движейки се с хипнотична скорост, докато развива нишките паяжина от статуята.

Със златните си дрехи и бляскаво лице от слонова кост Атина Партенос бе дори по-страшна от Арахна. Тя я гледаше сурово, все едно искаше да каже: „Донеси ми нещо вкусно, или...“. Анабет можеше да си се представи като древна гъркиня, която влиза в Партенона и вижда масивната богиня, подпряна на своите щит, копие и змия, хванала с една ръка Нике, крилатата богиня на Победата. Това щеше да е достатъчно, за да накара всеки смъртен да се поклони.

Освен това статуята излъчваше сила. Въздухът около Атина се затопли, докато богинята бавно се разкриваше. Мраморната ѝ кожа заблестя. По-малките паяци в стаята се изнервиха и се отдръпнаха в коридора. Анабет предположи, че паяжините на Арахна някакси прикриват и отслабват силите на статуята. Сега, когато бе освободена, Атина Партенос изпълни помещението с магическата си енергия. Векове на молитви и жертвоприношения бяха дали сила на присъствието ѝ. Статуята бе просмукана с мощта на богинята.

Но Арахна не забеляза това. Тя продължи да си мърмори под нос, докато дърпаше още и още нишки паяжина и пресмяташе колко впитания ще трябват за проекта.

Всеки път, когато се поколебаеше, Анабет я окуражаваше и ѝ напомняше колко прекрасно биха изглеждали гоблените на планината Олимп.

Статуята стана толкова топла и светла, че Анабет видя още детайли от светилището — римската зидария, която вероятно някога е била бяла, тъмните кости от старите жертви на Арахна, които висяха от паяжината ѝ, огромните нишки, които свързваха пода с тавана. Анабет видя колко крехки са мраморните плочи под краката ѝ. Те бяха напукани като счупено огледало. Всеки път, когато Атина Партенос помръднеше, се появяваха нови пукнатини по пода. На някои места имаше ями, големи колкото отвори на канализация. На Анабет почти ѝ се прииска отново да стане тъмно. Дори планът ѝ да успее и тя да победеше Арахна, не бе сигурна дали ще може да се измъкне жива от тази стая.

— Толкова много паяжина — промърмори Арахна, — с нея мога да направя двайсет гоблена...

— Продължавай — извика Анабет, — справяш се прекрасно!

Паякът продължи да работи. След време, което се стори на Анабет като цяла вечност, планината от паяжина се струпа в краката на богинята. Действително стените все още бяха покрити с паяжина, а нишките, които задържаха стаята цяла, не бяха докоснати. Атина Партенос обаче бе свободна.

Моля те, събуди се — помоли се Анабет на статуята. — *Майко, помогни ми.*

Нищо не се случи, но пукнатините сякаш се разпростряха още повече по пода. Според Арахна злите мисли на чудовищата разяждаха от векове основите на светилището. Ако това бе така, сега Атина Партенос щеше да привлече още по-голямо внимание от страна на изчадията в Тартара.

— Дизайнът — напомни Анабет. — Трябва да побързаш. — Тя вдигна компютърния екран така, че Арахна да може да го види, но паякът я скастри.

— Запомних го, дете. Имам око за детайлите.

— Разбира се. Но трябва да побързаш.

— Че защо?

— Ами... за да покажем творбите ти на целия свят!

— Хммм. Е, права си.

Арахна започна да тъче. Превръщането на нишките паяжина в плетени възли бе пипкава работа. Стаята се разклати. Пукнатините в краката на Анабет станаха по-широки.

Арахна с нищо не показва, че е забелязала това. Анабет се чудеше дали не може някак си да бутне паяка в ямата долу, но реши да не опитва. Нямаше достатъчно голяма дупка, а освен това дори подът да пропаднеше, Арахна вероятно щеше да увисне на паяжината си и да се измъкне. Вместо нея в бездната щяха да пропаднат Анабет и огромната статуя.

Бавно и полека Арахна завърши дългите плетки от паяжина. Умението ѝ бе невероятно. Анабет не можеше да не се впечатли. Усети как я разяжда съмнение. Ами ако Арахна наистина бе по-добра тъкачка от Атина?

Въпросът обаче не бе в умението на Арахна. Тя бе наказана заради гордостта и грубостта си. Нямаше значение колко си невероятен. Не можеш просто така да обиждаш боговете. Олимпийците служеха за напомняне, че винаги има някой по-добър от теб, затова не бива да се възгордяваш.

И въпреки това... да бъдеш превърнат в безсмъртен чудовищен паяк, бе прекалено сурово наказание за едната надменност.

Арахна започна да работи дори по-бързо, вплитайки плетките в плат. Скоро структурата бе готова. В центъра на статуята имаше плетен цилиндър от паяжина, широк метър и половина и дълъг три метра. Повърхността му блестеше като черупка на морски охлюв, но Анабет не го сметна за красив. Той бе просто полезен капан. Щеше да бъде прекрасен, ако проработеше.

Арахна се обърна към нея с гладна усмивка.

— Готова съм! А сега си искам наградата! Докажи, че можеш да изпълниш обещанията си!

Анабет разгледа капана. Намръщи се, докато го обикаляше и изследваше плетката от всеки ъгъл. След това, като внимаваше за счупения си глезен, падна на ръце и колене и влезе вътре. Бе изчислила всичко наум. Ако бе сбъркала нещо, планът ѝ щеше да се провали. Тя обаче се промъкна през плетения тунел, без да докосва страничните му стени. Паяжината бе лепкава, но не прекалено. Тя излезе от другата страна и поклати глава.

— Има дефект — каза тя.

— Какво? — кресна Арахна. — Невъзможно! Последвах инструкциите ти...

— Вътре в плетката има дефект — отвърна Анабет, — точно по средата. Влез и виж сама.

Пяна изби по устата на Арахна и Анабет реши, че е насилила късмета си, че паякът ще я убие. Че ще стане на поредната купчина кости в паяжината.

Вместо това Арахна тропна сърдито и с осемте си крака.

— Аз не правя грешки!

— Грешката е мъничка — каза Анабет, — вероятно можеш да я оправиш. Не искам обаче да покажа дефектна творба на боговете. Виж сама и прецени. Ако можеш да го оправиш, ще го покажем на Олимпийците. Ще станеш най-известната тъкачка в историята. Вероятно ще уволнят музите и ще направят теб покровителка на изкуствата. Богиня Арахна... да, дори това не би ме изненадало.

— Богиня... — Дишането на Арахна се учести. — Да, да. Ще оправя проклетия дефект. — Тя навря главата си в тунела. — Къде е?

— Точно по средата — подкани я Анабет, — влез навътре. Дано не ти е малко тясно.

— Съвсем наред ми е! — излая Арахна и се натика вътре.

Търбухът на паяка се побра вътре, но, както се надяваше Анабет, едва-едва. Докато чудовището си проправяше път навътре, плетените нишки от паяжина се разшириха, за да я поберат. Арахна се навря цялата, чак до паяжинните си жлези.

— Няма никакъв дефект! — кресна тя.

— Нима? — попита Анабет. — Това е странно. Излез и ще погледна отново.

Настъпи моментът на истината. Арахна се заизвива в опит да излезе. Плетеният тунел се затегна около нея и я хвана в капан. Тя се опита да си провре път напред, но капанът се бе затегнал около търбуха ѝ. Не можеше да мръдне ни напред, ни назад.

Анабет се страхуваше, че острите крака на паяка могат да пробият коприната. Те обаче бяха притиснати така силно около нея, че Арахна почти не можеше да ги придвижи.

— Какво става? — развика се тя. — Заклеших се!

— Ах — каза Анабет, — забравих да те предупредя. Този дизайн се нарича китайски капан. Макар варианта, който изтъка ти, да е малко

голяма версия. Бих го кръстила *паешки капан*.

— Измяна! — Арахна започна да се гърчи и тресе, но капанът не я изпусна.

— Просто се борех да оцелея — поправи я Анабет. — Така или иначе, ти щеше да ме убиеш независимо от помощта ми, нали така?

— Естествено! Ти си дъщеря на Атина! — Внезапно капанът замръзна. — Искях да кажа, не, разбира се! Аз спазвам обещанията си!

— Сигурно. — Анабет отстъпи от плетения цилиндър, който отново започна да се тресе. — Обикновено тези капани се правят от плетен бамбук, но паяжината е дори по-добра. Ще те задържи в капан, твърде здрав, за да бъде скъсан. Дори за теб.

— Ахxxx! — Арахна започна да се върти и тресе, но Анабет се дръпна от пътя ѝ.

Дори със счупен глезен ѝ бе лесно да избегне голям плетен капан за пръсти.

— Ще те унищожа! — закани се Арахна. — Искам да кажа... не, ще бъда много мила с теб, стига да ме пуснеш.

— Бих си спестила усилията, ако бях на твоето място.

Анабет си пое дълбоко въздух и се отпусна за пръв път от часове.

— Сега ще извикам приятелите си.

— За да видят творбите ми, нали? — обади се обнадеждена Арахна.

Анабет огледа стаята. Трябваше да има начин да пусне съобщение по Ирида до *Арго II*. Имаше вода в бутилката си, но не знаеше как да създаде светлина и мъгла, за да оформи дъга в тъмната пещера?

Арахна отново започна да се търкаля.

— Ти ще извикаш приятелите си да ме убият! — изпищя тя. — Няма да умра! Не и по този начин!

— Успокой се — каза Анабет. — Няма да те убием. Трябва ни само статуята.

— Статуята?

— Ами да. — Анабет не трябваше да продължава, но страхът ѝ се превърна в гняв и отвращение. — Знаеш ли коя е творбата, която ще покажа на боговете на Олимп? Няма да е твоя. Там е мястото на Атина Партенос. В централния парк на боговете.

— О, не! Това е отвратително!

— Няма да стане веднага — каза Анабет, — първо ще върнем статуята в Гърция. Едно пророчество ни каза, че с нея ще победим гигантите. А след това... е, не можем просто да го върнем в Партенона. Това ще повдигне прекалено много въпроси. Ще е на по-безопасно място на Олимп. Ще обедини децата на Атина и ще помири гърци и римляни. Благодаря ти, че я запази през всичките тези векове. Направи голяма услуга на Атина.

Арахна изпищя и подивя. От жлезите ѝ изскочи паяжина, която се закачи за гоблен на далечната стена. Тя размърда търбуха си и скъса драперията. След това продължи да се търкаля и да стреля паяжини напосоки, като събаряше мангали с вълшебен огън и отчупваше парчета от пода.

Стаята се разклати. Гоблените пламнаха.

— Престани! — Анабет се опита да отскочи от пътя на паяжините. — Ще събориш цялата зала и ще убиеш и двете ни!

— По-добре от това да видя как печелиш! — кресна Арахна. — Деца! Помогнете ми!

Страхотно. Анабет се надяваше, че вълшебната аура на статуята ще държи малките паячета настрана. Арахна обаче продължи да ги вика за помощ. Анабет се замисли дали не трябва да убие жената паяк, за да я накара да млъкне. Сега това щеше да е лесна задача, въпреки че имаше само нож. Не искаше обаче да убива толкова беззащитно създание — дори това да бе Арахна.

Освен това, ако разсечеше паяжината, капанът можеше да се развие. Арахна можеше да се измъкне, преди Анабет да я довърши.

Всички тези мисли долетяха твърде късно. Паяците се събраха в залата. Статуята на Атина заблестя по-силно. Паяците видимо не искаха да я приближат, но постепенно събраха смелост и запълзяха напред. Майка им викаше за помощ. Накрая щяха да покрият всичко, включително Анабет.

— Арахна, спри! — извика тя. — Или ще...

Арахна успя някак си да се завърти в нейна посока и насочи търбуха си към гласа ѝ. Една паяжина я удари в гърдите като ръкавица на боксьор.

Анабет падна, а в крака ѝ пламна болка. Тя бясно замахна с ножа си, докато Арахна я дърпаше към себе си. Успя да среже нишката и да изпълзи настрана, но малките паяци приближаваха. Разбра, че

усилията ѝ си били напразни. Нямахте да се измъкне оттук жива. Децата на Арахна щяха да я убият в краката на майка ѝ.

— Пърси — помисли си тя, — съжалявам.

Точно тогава залата се разтърси и таванът на пещерата експлодира.

В мрака нахлу ярка светлина.

LI. АНАБЕТ

Анабет бе виждала много странни неща, но не и дъжд от леки коли. Когато таванът на пещерата се срути, слънчевата светлина я заслепи. Тя видя как *Арго II* надвисва над нея. Приятелите ѝ явно бяха използвали балистите, за да си прибият път право през земята.

Парчета асфалт с големината на гаражни врати западаха надолу заедно с шест или седем италиански автомобили. Един от тях за малко да смачка Атина Партенос, но бляскавата аура на статуята я защити като силово поле и колата се отблъсна. Право към Анабет, за съжаление.

Тя отскочи на една страна и кракът ѝ се изкриви. Заля я вълна от агония и тя едва не припадна. Въпреки това успя да падне по гръб и да види как един яркочервен „Фиат 500“ се плъосва право върху копринения капан на Арахна, пробива пода на пещерата и изчезва заедно с гигантския китайски капан.

Докато падаше, Арахна запищя като влак, приближаващ катастрофа, но воят ѝ бързо заглъхна. Навсякъде около Анабет падаха парчета асфалт, пробиващи нови и нови дупки в пода.

Статуята на Атина остана незасегната, макар мраморът под пиедестала да се бе превърнал в калейдоскоп от пукнатини. Анабет бе покрита с паяжини. Тя премахна нишките, напомнящи конци на марионетка, и с учудване разбра, че нищо не я е ударило. Искаше ѝ се да вярва, че това е заради магията на статуята, но подозираше, че става дума за чист късмет.

Армията от паяци изчезна. Или се бяха скрили обратно в мрака, или бяха паднали в бездната. Когато дневната светлина освети пещерата, гоблените на Арахна станаха на прах. За Анабет това бе особено болезнено. Най-мъчно ѝ стана за гоблена, на който бе изтъкана с Пърси.

Нищо от това обаче нямаше значение, когато чу гласа му.

— Анабет!

— Тук съм! — изхлипа тя.

Ужасът сякаш я напусна с този вик. Когато *Арго II* се спусна, тя видя Пърси облегнат на релинга. Усмивката му бе по-красива и от най-добре изтъкания гоблен на света.

Стаята продължи да се тресе, но Анабет успя да се изправи. Подът под краката ѝ изглеждаше стабилен. Раницата ѝ липсваше заедно с лаптопа на Дедал. Бронзовия кинжал, който бе носила от седемгодишна възраст, също го нямаше. Вероятно бе паднал в пропастта. Но на Анабет не ѝ пукаше. Беше жива.

Приблужи до зейналата при удара на фиата пропаст. Неравните каменни стени се спускаха в тъмнината, докдето поглед стигаше. Тук-там имаше малки неравности и издатини, но Анабет не видя нищо върху тях, освен нишки паяжина, увиснали като коледни гирлянди. Запита се дали Арахна е казала истината за пропастта. Наистина ли пропадеше чак до Тартара? Опита се да се успокои с тази идея, но това я натъжи. Арахна наистина бе създала някои красиви неща. Вече бе страдала хилядолетия наред. Сега и последните ѝ гоблени се бяха разпаднали. След всичко това падането в Тартара звучеше като прекалено сурова съдба.

Анабет смътно осъзна, че *Арго II* е застанал на около 12 метра от пода. От него се спусна въжена стълба, но Анабет остана замаяна и загледана в тъмното.

И тогава до нея се появи Пърси, който я хвана за ръката. Той нежно я отдръпна от бездната и я прегърна. Тя зарови лице в гърдите му и избухна в плач.

— Всичко е наред — каза той, — вече сме заедно.

Не каза: „Ти си добре!“ или „Живи сме!“. След всичко, което бяха преживели през последната година, най-важно бе да останат заедно. Заради тези думи го обикна дори по-силно.

Приятелите им се събраха около тях. Там бе и Нико ди Анджели, но мислите на Анабет бяха твърде объркани и това не ѝ се стори изненадващо. Изглеждаше редно той да е с тях.

— Кракът ти — каза Пайпър и коленичи до увитата в полиетилен шина. — О, Анабет, какво се е случило?

Тя започна да разказва. В началото не бе лесно, но постепенно думите започнаха да излизат сами от устата ѝ. Пърси не пусна ръката ѝ, което я накара да се почувства малко по-уверена. Когато завърши, видя как приятелите ѝ я зяпат.

— Богове на Олимп — каза Джейсън, — сторила си всичко това сама. И то със счупен глезен.

— Е, в началото не бях със счупен глезен.

— Накарала си Арахна да оплете сама капана си? — ухили се Пърси. — Знаех си, че си добра, но, в името на Хера... Анабет, ти успя. Направи това, което поколения деца на Атина не можаха. Намери свещената статуя!

Всички загледаха Атина Партенос.

— Какво да я правим? — попита Франк. — Огромна е.

— Ще трябва да я вземем със себе си в Гърция — отвърна Анабет. — Мощта ѝ е огромна. Нещо в нея ще ни помогне да спрем гигантите.

— *В злато и бяло е на гигантите гибелта* — цитира пророчеството Хейзъл, — *ще се спечели тя с мъка от коварна плетка.* — Тя погледна възхитено към Анабет. — Затворът на Арахна. Ти я излъга да си го изплете.

С цената на много болка — помисли си Анабет.

Лео вдигна ръце и погледна към статуята през пръсти, все едно ѝ взима мерки.

— Ще трябва малко да пренаредим нещата, но можем да я набутаме в конюшните. Ако се подава от края, можем да я увием с някакво знаме.

Анабет потрепера. Представи си как Атина Партенос стърчи от триремата с надпис на пиедестала, който гласи: „Случаен превоз“. След това си спомни останалите редове от пророчеството: *Близнаците на ангела ще отнемат дъха, а в него е ключът към безкрая на смъртта.*

— А с вас какво стана? — попита тя. — Какво се случи с гигантите?

Пърси ѝ разказа за това как бяха спасили Нико, за появата на Бакхус, за битката с гигантите в Колизея. Нико не каза почти нищо. Приличаше на човек, изкарал шест седмици в пустиня. Пърси ѝ обясни, че бяха намерили местонахождението на Портите на Смъртта и сега трябваше да ги затворят и от двете страни.

Въпреки слънцето, което се процеждаше отгоре, пещерата сякаш потъмня от новината на Пърси.

— Значи смъртната страна е в Епир — каза тя. — Това поне е място, което можем да стигнем.

— Но другата страна е в Тартара — направи гримаса Нико, — а това вече е проблем.

Думите му сякаш отекнаха в пещерата. От пропастта под тях нахлу студен въздух. Така Анабет разбра със сигурност, че ямата наистина стига до най-дълбокото място в Подземното царство.

Пърси също го усети. Той я дръпна още малко настрани от ръба на пропастта. От ръцете и краката ѝ се влачеха нишки като сватбено було. Искаше ѝ се кинжалът ѝ да е в нея, за да се отърве от тях. Почти помоли Пърси да свърши това с Въртоп, но преди да успее, той каза:

— Бакхус ми каза, че моето приключение ще е по-трудно от очакваното. Не знам защо...

Стаята се разтърси. Статуята на Атина Партенос се килна на една страна. Главата ѝ се закачи на една от поддържащите нишки на Арахна, но мраморната основа под пиедестала се разпадаше.

Анабет усети вълна от гадене. Ако статуята паднеше в ямата, целият ѝ труд отиваше на вятъра. Подвигът им щеше да се провали.

— Хванете я! — извика тя.

Приятелите ѝ я разбраха веднага.

— Занг! — извика Лио. — Ела с мен на руля веднага! Тренерът е останал там сам.

Франк веднага се превърна в огромен орел и двамата се извисиха към кораба.

Джейсън прегърна Пайпър и се обърна към Пърси.

— Връщам се веднага.

След това призова вятъра и се издигна във въздуха.

— Подът няма да издържи още дълго — предупреди ги Хейзъл, — трябва да се покатерим на стълбата.

Облаци прах и паяжини се издигаха от ямите на пода. Защитните нишки на Арахна се разтърсиха като огромни струни на китара и започнаха да се късат. Хейзъл се стрелна към края на въжената стълба и махна на Нико да я последва, но той не бе в състояние да тича.

Пърси стисна здраво ръката на Анабет.

— Всичко ще е наред — промърмори той.

Погледнаха нагоре и видяха как от *Арго II* се изстрелват въжета с куки, които захващат статуята. Едното се уви около шията на Атина

като ласо. Лио започна да раздава заповеди, а Джейсън и Франк — да хвърчат наляво-надясно, за да закрепят въжетата.

Нико стигна края на стълбата, когато Анабет усети болка в ранения си крак. Тя изпъшка и се олюля.

— Какво става? — попита Пърси.

Опита се да тръгне към стълбата. Защо обаче вървеше назад? Краката ѝ поддадоха и тя падна по очи.

— Глезенът ѝ! — извика Хейзъл от стълбата. — Отрежи го! Веднага!

Но на Анабет ѝ бе причерняло от болка. Да отрежат глезена ѝ?

Пърси също не разбра думите на Хейзъл. Тогава нещо дръпна Анабет назад и я повлече към пропастта. Пърси се стрелна напред и я хвана за ръката, но инерцията повлече и него.

— Помогнете им! — извика Хейзъл.

Анабет видя как Нико тръгва към тях, а Хейзъл се опита да откачи кавалерийския си меч от въжената стълба. Останалите им приятели все още се суетяха около статуята.

Викове на Хейзъл бяха заглушени от целия шум в пещерата.

Анабет изхлипа, когато удари ръба на пропастта. Краката ѝ пропаднаха. Твърде късно разбра какво точно се случва. Бе оплетена в паяжината. Трябваше да я отреже веднага. Бе помислила, че това е остатъчна нишка и не бе забелязала, че кракът ѝ е в капан, че е оплетен в паяжина, чийто друг край изчезва надолу в пропастта, свързан за нещо огромно и тежко.

Нещо, което я дърпаше към бездната.

— Не — каза Пърси, най-сетне разбрал какво става, — мечът ми...

Нямаше обаче начин да стигне Въртоп, без да пусне ръката на Анабет, а самата Анабет вече нямаше сили за нищо. Тя се претърколи от другия край на ръба. Пърси падна с нея.

Тялото ѝ се удари в нещо. За миг Анабет изгуби съзнание от болката. Когато погледът ѝ се проясни, видя, че е паднала и виси над бездънната яма. Пърси бе успял да се хване за една издатина на около четири метра под ръба на пропастта. Държеше се с една ръка, а с другата бе хванал Анабет за китката.

Тежестта върху крака ѝ обаче бе твърде голяма.

— Няма да се измъкнеш — долетя глас отдолу. — Аз отивам в Тартара, а ти идваш с мен.

Анабет не бе сигурна дали наистина чува Арахна, или просто полудява.

Ямата се разтърси. Пърси бе единственото нещо, което я задържаше. Едва се държеше за издатината, не по-голяма от полица за книги.

Нико се приведе от ръба на пропастта и протегна ръка, за да им помогне, но бе прекалено далеч, за да може. Хейзъл крещеше на останалите, но те нямаше как да ги стигнат навреме, дори да ги чуеха.

Анабет чувстваше крака си така, сякаш ще се откъсне. От болка целият ѝ свят почервения. Силата на Подземното царство имаше собствена гравитация. Тя нямаше сили да се съпротивлява. Знаеше, че е потънала твърде дълбоко, за да бъде спасена.

— Пърси, пусни ме — изстена тя. — Не можеш да ме издърпаш.

Лицето му бе пребледняло от усилието. Прочете в погледа му, че ситуацията е безнадеждна.

— Никога — каза той, след което се обърна към Нико. — От другата страна, Нико! Ще се видим от другата страна! Разбираш ли!

Очите на Нико се изцъклиха.

— Но...

— Отведи ги там! — извика Пърси. — Обещай ми!

— Аз... обещавам.

В мрака под тях се разнесе зловещ кикот.

— Жертвоприношения. Хубави жертвоприношения за богинята.

Пърси стисна китката на Анабет още по-здраво. Лицето му бе изопнато и издраскано, а косата му бе цялата в паяжини. Въпреки това никога не ѝ се бе струвал толкова хубав.

— Оставаме заедно — обеща ѝ той, — никога повече няма да се разделим. Никога.

Чак сега Анабет разбра какво предстои. Еднопосочно пътуване. С тежко кацане.

— Винаги заедно — отвърна тя, — докато сме живи. — Чу как Нико и Хейзъл викат за помощ. Видя слънцето далеч, далеч над тях. Може би го виждаше за последно.

А след това Пърси пусна малката издатина и двамата с Анабет, хванати за ръка, паднаха във вечния мрак.

ЛII. ЛИО

Лио все още бе в шок от станалото. Всичко се бе случило толкова бързо. Бяха закачили куките за Атина Партенос в момента, в който подът бе поддал, а последните останки от придържащите нишки на Арахна се бяха скъсали. Джейсън и Франк бяха полетели надолу, за да спасят останалите, но намериха само Нико и Хейзъл, които висяха на въжената стълба. Ямата към Тартара бе погребана под няколко тона асфалт. Лио бе измъкнал *Арго II* от пещерата, малко преди цялото място да се разпадне заедно с остатъка от паркинга.

Сега корабът бе кацнал на хълм, гледащ към града. Джейсън, Хейзъл и Франк се бяха върнали на мястото на катастрофата с надеждата да прокопаят тунел през останките и да намерят начин да спасят Пърси и Анабет. Бяха се върнали обезверени. Пещерата просто бе изчезнала. Навсякъде около разпадналия се паркинг имаше полиция и спасителни екипи.

Нито един смъртен не бе ранен, но италианците щяха месеци наред да се чудят как така в центъра на един паркинг се бе отворила яма, погълнала дузина прекрасни италиански автомобили.

Смазани от мъка, Лио и останалите бяха поставили Атина Партенос в трюма, използвайки хидравличните системи и помощта на Франк Занг, слон на непълно работно време. Статуята се бе побрала вътре, макар Лио да нямаше представа какво се очаква да направят с нея.

Тренер Хедж бе прекалено нещастен, за да помогне. Той не спираше да обикаля палубата със сълзи на очите, като подръпваше брадичката си, тупаше се по главата и мърмореше: „Трябваше да ги спася, да гръмна всичко...“.

Най-накрая Лио му каза да слезе долу и да подготви всичко за отпътуването им. Нямаше да им помогне със самообвиненията си.

Шестимата герои се събраха на кварталдека и се загледаха в далечния облак прах, който все още се издигаше над мястото на експлозията.

Лио бе поставил ръка върху Архимедовата сфера, която чакаше да бъде инсталирана. Трябваше да бъде развълнуван. Това бе най-голямата находка на живота му, по-велика дори от бункер номер девет. Можеше да направи невероятни неща, стига да разчетеше свитъците на старогръцкия гений. Не смееше да се надява, но може би дори щеше да създаде нов контролен диск за своя метален приятел Фестус.

Но цената за всичко това бе прекалено висока. Можеше да чуе смеха на Немезида: „Казах ти, че ще се разберем, Лио Валдес“.

Бе отворил бисквитката с късметчето. Бе научил кода за сферата и бе спасил Франк и Хейзъл. Но бяха изгубили Пърси и Анабет. Лио бе сигурен, че причината е в Немезида.

— Вината за всичко това е моя — каза накрая той.

Останалите го загледаха. Само Хейзъл го разбра. Тя бе до него по време на срещата му с богинята на Отмъщението край Голямото солено езеро.

— Не — възрази тя, — вината за това е на Гея. Няма нищо общо с теб.

На Лио му се искаше да вярва в това, но не можеше. Бяха започнали това пътешествие с неговия провал в Нов Рим. Бяха го завършили с провала му в стария Рим. А цената, която бяха платили, бе много по-голяма от околното му.

— Лио, чуй ме — хвана го за ръката Хейзъл. — Няма да ти позволя да се самобичуваш за това. Няма да го преживея. Не и след като Сами...

Тя се задави, но Лио разбра какво има предвид. Неговият bisabuelo цял живот се бе упреждал за това, че Хейзъл бе изчезнала. Сами бе имал хубав живот, но си бе отишъл с мисълта, че е обрекъл момичето, което обича, с продажбата на прокълнатия диамант.

Лио не искаше да прави Хейзъл нещастна, но това бе различно. „Успехът иска жертви“ — бяха думите на Немезида. Лио бе избрал да счупи тази бисквитка. А Пърси и Анабет бяха паднали в Тартара.

Това не беше съвпадение.

Нико го приближи, подпирайки се на черния си меч.

— Лио, те не са мъртви. Щях да почувствам, ако бяха.

— Как можеш да си сигурен? — попита Лио. — Ако ямата наистина стига до... сещаш се... как можеш да ги усещаш от толкова далеч?

Нико и Хейзъл се спогледаха, може би сравнявайки усещанията си за смъртта. Лио потръпна. Хейзъл никога не бе изглеждала като дете на Подземното царство, но Нико ди Анджели го караше да настръхва. Беше направо зловещ.

— Не можем да сме напълно сигурни — призна Хейзъл, — но мисля, че Нико е прав. Пърси и Анабет са все още живи.

— Трябваше да внимавам повече — удари с юмрук по релинга Джейсън, — можех да полетя надолу и да ги спася.

— Аз също — простена Франк. Едрото момче изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче.

Пайпър постави ръка върху гърба на Джейсън.

— Вината не е ваша. На нито един от двамата. Опитвахте да спасите статуята.

— Тя е права — каза Нико, — дори ямата да не бе изчезнала, нямаше да може да полетите долу, без да бъдете притеглени към Тартара. Аз съм единственият, който е бил там. Невъзможно е да ви опиша силата на това място. Щом приближите, то ви поглъща. Нямах никакъв шанс.

— Значи Пърси и Анабет също нямат шанс — подсмръкна Франк.

Нико намести пръстена с череп, който носеше.

— Пърси е най-силният полубог, който някога съм срещал. Ще ме извинявате, но това е истината. Ако някой може да оцелее там долу, това е той, особено с помощта на Анабет. Двамата ще намерят начин да се измъкнат от Тартара.

— Искаш да кажеш, че ще намерят Портите на Смъртта — обърна се към него Джейсън. — Ти обаче ми каза, че мястото се охранява от най-могъщите слуги на Гея. Как може двама герои да...

— Не знам — призна Нико, — но Пърси ми заръча да ви заведа в Епир, където е смъртната страна на Портите. Планира с Анабет да ни срещнат там. Ако оцелеем в Дома на Хадес и се преборим с изчадията на Гея, може би заедно с Пърси и Анабет ще успеем да затворим Портите на Смъртта и от двете страни.

— И да си ги върнем, нали? — попита Лио.

— Може би.

На Лио не му хареса начина, по който Нико изрече тези думи, макар да споделяше съмненията му. Той разбираше от врати и

ключалки. Ако Портите на Смъртта трябваше да се затворят и от двете страни, някой трябваше да остане вътре, в Подземното царство.

— Не знам как — пое си дълбоко въздух Нико, — но ще го направят. Пърси и Анабет ще намерят начин да минат през Тартара и да намерят Портите на Смъртта. И когато го направят, ние трябва да сме готови.

— Няма да е лесно — каза Хейзъл. — Гея ще хвърли всичките си сили срещу нас, за да ни попречи да стигнем до Епир.

— Сякаш досега не го правеше — въздъхна Джейсън.

— Нямаме избор — кимна Пайпър, — трябва да запечатаме Портите на Смъртта, преди гигантите да събудят Гея. Иначе армиите ѝ ще са безсмъртни. Освен това трябва да побързаме. Римляните са в Ню Йорк. Скоро ще нападнат лагера на нечистокръвните.

— Остава ни не повече от месец — съгласи се Джейсън, — Ефиалт каза, че Гея ще се пробуди на първи август.

— Ще се справим — изправи се Лио.

Всички се загледаха в него.

— Сферата на Архимед ще подсили кораба — каза той, надявайки се да е прав, — ще изуча тези древни свитъци. С тях ще изработим нови оръжия. Ще ударим армиите на Гея с арсенал, за какъвто не са и сънували.

За да ги окуражи, Фестус избълва струя пламък от носа на кораба.

Джейсън успя да се усмихне и потупа Лио по рамото.

— Това е добър план, адмирале. Ще поемем ли курс?

Те се шегуваха с него, наричайки го *адмирал*, но Лио бе решен да приеме титлата. Това бе неговият кораб. И той не бе изминал целия този път, за да бъде спрян. Щяха да намерят този Дом на Хадес и да превземат Портите на Смъртта. И, в името на боговете, ако се наложеше, Лио щеше да построи кран, с който да измъкне Пърси и Анабет от Тартара. Немезида искаше от него да отмъсти на Гея. Щеше да го направи с удоволствие. Щеше да накара старата богиня на Земята да съжалява, задето някога е срещала Лио Валдес.

— Да. — Той погледна към Рим за последно. Градът се оцвети в кървавочервено от лъчите на залеза. — Фестус, вдигни платната. Приятелите ни разчитат на нас.

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди благодарности на Шон Хемингуей, куратор в гръко-римския отдел на музея „Метрополитън“ в Ню Йорк, затова, че ми помогна да последвам Знака на Атина до неговия първоизточник.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.